

Craig Russell

KANLI KARTAL

Orijinal adı: Blood Eagle

© Craig Russell, 2005

Yazan: Craig Russell

ingilizce aslından çeviren: Renan Akman

Türkçe yayın hakları: © Doğan Kitapçılık AŞ

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

I. baskı / eylül 2006 / ISBN 975-293-489-7

Bu kitabın I. baskısı 10 000 adet yapılmıştır.

Kitaba katkılarından dolayı [Hürriyet](#) gazetesine teşekkür ederiz.

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Baskı: Altan Basım Ltd. / Yüzyıl Mahallesi

Matbaacılar Sitesi 222/A 34200 Bağcılar - İSTANBUL

Doğan Kitapçılık AŞ Hürriyet Medya Towers, 34212 Güneşli-İSTANBUL Tel. (212) 449 60 06 -
677 07 39 Faks (212) 677 07 49 www.dogankitap.com.tr

Kanlı Kartal

Craig Russell

İSTANBUL

ORHAN KEMAL İL HALK KÜTÜPHANESİ]

Çeviren: Renan Akman

Wendy, Jonathan, Sophie ve Helen'a.

Karanlık çağlar hiçbir yerde Viking topraklarımdaki kadar karanlık geçmedi. Güçlü kültür gelişmişti: batıl inançlar ve kanlı ayinleri, esrarengiz inançlara dayanan kültürler. Bunların en korkuncu Kanlı Kartal ayiniydi.

İnsan kurban edilen bir ayin.

Teşekkür

Minnettar olduğum çok şey var. Ve müteşekkir olduğum çok sayıda insan. Her şeyden önce, ilk taslaktaki tüm yorum ve düzeltmeleri ve Jan Fabel'e tereddütsüz desteği ve inancı için, karım Wendy'ye teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabın yazımına ayırdığım onca zaman boyunca gösterdikleri sabır için çocuklarım Jonathan ve Sophie'ye özel bir teşekkür borçluyum. Tutkulu ve bilgili bir cinayet-gerilim romanı okuru olan anneme de, metnin yazım aşamasında getirdiği uzmanca yorumlar için teşekkür ediyorum. Coşkusu, enerjisi ve üstlendiği onca iş için, Blake Friedman Telif Hakları Ajansı'ndan Carole Blake'e ve asistanı Oli Munson'a; önerileriyle bunu daha iyi bir kitap haline getiren, gerçek edebiyat insanı editörüm Paul Sidney'e; ayrıntılara gösterdiği özen ve dikkat için redaktörüm Neville Gomes'a da teşekkür etmek isterim. Dr. Anja Lowit'e de, orijinal mäsveddeye getirdiği yorumlar ve bu işe ayırdığı zaman için teşekkür borçluyum.

Bu kitapta, Hamburg Polisi'nin gerçek örgütlenme ve operasyon yapışma ve prosedürlerine elimden geldiğince bağlı kalmaya çalıştım. Bunu gerçekleştirmemde bana yardımcı olan, Hamburg Polisi'nden Boris Manzella, Andre Scönhardt ve Rene Schön-hardt'a ve Polizeipressestelle'den1 Erste Polizeihauptkommissa-rin2 Ulrike Sweden'e teşekkür etmek isterim.

Almanca konuşurken kendimi o kadar da salak hissetmemem için yaptığı bütün yardımlardan dolayı Katrin Frahm'a; GLS Language Services'tan, Federal Almanya Cumhuriyeti'nin Glasgow

1. Polis Basın Merkezi.

2. Polis başkomiseri (kadın).

fahri konsolosu Dagmar Förtsch'e ve Duncan McInnes'e teşekkür etmek istiyorum. Bu kitaba olan inançları ve güvenleri için dünyadaki bütün editörlerime ve yayıncılarıma da teşekkürler. Ve tabii ki, eğer bu kitabın bir kahramanı varsa, bu bir kişi değil, bir şehir... Moin! Moin!

^Hamburg.

3. Almanya'nın kuzey sahillerindeki Doğu Frizya bölgesinde kullanılan selamlaşma sözcüğü.

Polizei Hamburg Mordkomraission1

Kimden: SVEN'İN OĞLU

Kime: ERSTER KRİMİNALHAUPTKOMMİSSAR2 JAN FABEL

Tarih: 3 haziran 2003, 23.00

Konu: Zaman

ZAMAN TUHAF ŞEY DEĞİL Mİ ? BEN YAZIYORUM, SİZ OKUYORSUNUZ VE AYNI ANI PAYLAŞIYORUZ. GENE DE, BEN BUNU YAZARKEN, HERR HAUPTKOMMİSSAR,3 SİZ UYUYORSUNUZ VE BİR SONRAKİ KURBANIM HÂLÂ HAYATTA: SİZ BU SATIRLARI OKURKEN O ÇOKTAN ÖLMÜŞ OLACAK. DANSIMIZ DEVAM EDİYOR.

BEN BÜTÜN HAYATIMI BAŞKALARININ FOTOĞRAFLARININ KENARINDA GEÇİRDİM. FARK EDİLMEYEN. AMA RUHUMUN DERİNLİKLERİNDE, NE OLDUĞUNU BİLMEDİĞİM, DÜNYADAN GİZLİ, ULU VE SOYLU BİR ŞEYİN TOHUMU YATIYORDU.

ŞİMDİ, O BÜYÜKLÜK BENİM ÜZERİMDEN İŞİYOR. BÜYÜK OLMAYI KENDİM İÇİN İSTEDİĞİMDEN DEĞİL: BEN SADECE BİR ARACIM, BİR VASITA.

NELERE MUKTEDİR OLDUĞUMU, KUTSAL EYLEMİMİ GÖRDÜNÜZ. ŞİMDİ, NASIL SİZİN GÖREVİNİZ BENİ DURDURMAKSA, BE-

1. Hamburg Polisi Cinayet Masası.

2. Cinayet Masası başkomiseri.

3. Sayın Başkomiser.

NİM KUTSAL GÖREVİM, MİSYONUM DA DEVAM ETMEK. BENİ BULMANIZ UZUN ZAMAN ALACAK HERR4 FABEL. AMA SİZ BUNU BAŞARMADAN ÖNCE, BEN KARTALIN KANATLARINI ALABİLDİĞİNE AÇMIŞ OLACAĞIM. KUTSAL TOPRAKLARIMIZA MÜHRÜMÜ KANLA BASACAĞIM. BENİ DURDURABİLİRSİNİZ, AMA ASLA YAKALAYAMAYACAĞINIZ.

BUNDAN BÖYLE BAŞKALARININ FOTOĞRAFLARININ KENARINDA OLMAYACAĞIM, BAŞKÖŞEYE GEÇME SIRASI BENDE.

SVEN'İN OĞLU

4. Bay.

4 haziran çarşamba, 04.30. Pöseldorf, Hamburg.

Fabel rüya görüyordu.

Hamburg'un elementi sudur: Hamburg'da Amsterdam ya da Venedik'tekinden daha çok kanal vardır; Aussenalster, Avrupa'da şehir merkezlerinde bulunan göllerin en büyüğüdür. Ayrıca, yıl boyu yağmur yağar. Bu gece de, havanın şehrin üzerinde ıslak ve boğucu bir pelerin gibi asık kaldığı bir günün ardından, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamıştı.

Dışarıda fırtına, şimşekler ve gök gürültüleriyle şehrin üzerinde yoluna devam ederken, Fabel'in zihninde görüntüler kıvılcım-lanıyordu. Zaman kendi içine çöküyor, kendi üzerine katlanıyordu. Aralarında onlarca yıl olan insanlar ve olaylar, zamanın dışında bir yerde buluşuyordu. Fabel rüyasında hep aynı şeyleri görürdü: gerçek yaşamın karışıklığı, çözülmemiş düğümler, altına bakılmamış taşlar. On kusur soruşturmanın açıklığa kavuşmamış sonları, uykudaki beynini en ince kıvrımlarına kadar deşerdi. Fabel, bundan önceki pek çok rüyasında olduğu gibi bu rüyada da, son on beş yılın cinayet kurbanları arasında yürüyordu. Bu kurbanların hepsini, ölümün ağarttığı her yüzü, çoğu insan uzak akrabalarının yüzlerini nasıl hatırlarsa öyle tanıyordu. Katillerini yakalamış olduğu ölümlerin çoğu, onu fark etmeden yanından geçip gidiyordu; ama cinayetlerini aydınlatamadığı ölümler, donuk gözlerini suçlayıcı, sert bir ifadeyle üzerine dikerek, ona yaralarını gösteriyorlardı.

Kalabalık açıldı ve Ursula Kastner öne çıkıp Fabel'in karşısına dikildi. Üzerinde, Fabel onu ilk ve son görüşünde giymiş olduğu, aynı şık Chanel ceket vardı. Fabel gözünü gri ceketteki küçücük kan lekesine dikti. Leke büyüdü. Kırmızısı koyulaştı. Kadının kam çekilmiş, kül rengi dudakları kıpırdadı ve "Onu neden yakalamadınız ?"

anlamına gelen sözcüklerin şeklini aldı. Fabel bir an şaşırıp; rüyalara özgü o bulanıklık ve kayıtsızlıkla, kadının sesini neden duyamadığını anlamaya çalıştı. Bu sesi, sahibi hayattayken hiç duymamış olduğu için mi ? Sonra nedenim anladı: tabii ki duyamazdı, kadının ciğerleri sökülüştü ve sözcüklerini taşıyacak nefesi yoktu.

Bir gürültüyle uykusundan uyandı. Yekpare camlı geniş pencerelerin gerisinde gök gürüldüyor ve yağmur camlan hafif bir çıtırtıyla dövüyordu; sonra, ısrarla çalan telefonun sesini duydu. Uykulu gözlerini ovuşturarak ahizeyi kaldırdı.

-Alo?

- Selam, Jan. Ben Werner. Buraya gelsen iyi olur Şef...birini daha hakladı.

Fırtına bütün şiddetiyle devam ediyordu. Çakan şimşekler Hamburg göğünde raks ediyor, Fernsehturm'un5 ve St. Michaelis Kili-sesi'nin kubbesinin kara silüetlerini, yassı sahne dekorları gibi öne çıkarıyordu. Fabel'in BMW'sinin en hızlı ayarda çalışan silecekleri, camın üzerinde patlayarak sokak lambalarının ışıklarını ve karşıdan gelen arabaların farlarını parçalanmış yıldızlara dönüştüren ağır ve ağıdalı damlaları temizlemek için savaşıyordu.

Fabel'in gezerken Polizeipräsidentium'da aldığı Werner Meyer, heybetli gövde-siyle ön yolcu koltuğuna sıkışmış oturuyor, yağmurdan ıslanmış paltosu arabayı ıslak kumaş kokusuyla dolduruyordu.

- Bizimkine mi benziyor? diye sordu Fabel.

- Davidwache KriPo'sundaki 7 tipin söylediklerine bakılırsa, öyle... bizimkine benziyor.

-Shit.8 O halde, seri katil olduğu kesin. Kriminal inceleme ekibini aradın mı ?

- Evet, dedi Werner, geniş omuzlarını silkerek. Korkarım, o Möller ibnesiyle çalışacağız. Oraya çoktan gitmiştir bile. Maria da olay yerinde. Paul ve Anna ise Davidwache'de bizi bekliyor.

- E-mail falan ? Herhangi bir şey geldi mi ?

- Henüz bir şey yok.

Fabel, St. Pauli'ye giden Ost-West-Strasse'ye girdi ve sabahın beşinde, yağmur altında hâlâ keyifsizce parlamakta olan, Hamburg'un günah ve fuhuş merkezi Reeperbahn'a döndü.

Direksiyon-

5. Televizyon kulesi.

6. Emniyet Müdürlüğü..

7. Kriminalpolizei'in (Kriminal Polis) kısaltması.

8. Ing. Bok, ...tir, lanet olsun.

nu aniden Grosse Freiheit'a kırdığında, sağanak dinip yerini hızlı bir çisentiye bıraktı.

Geleneksel müstehcenlik ve ithal malı sıra-danlık birbiriyle savaşıyor ve burası savaşın cephe hattını oluşturuyordu. Porno dükkânları ve striptiz kulüpleri, trendy şarap barlarının ve Broadway ya da Londra West End'den ithal müzikallerin istilasına karşı bir cephe gerisi savaşı veriyordu. Parlak Live Sex, Peep Show ve Hardcore Movies vaatleri, daha da albenili Cats, Aslan Kral ve Mamma Mia afişleriyle rekabet ediyordu. Fabel, iffetsizliği bu sonuncular kadar saldırgan bulmuyordu.

- Profesör Dorn diye birinin seninle görüşmek istiyor, mesajı aldın mı ? diye sordu Werner.

Kastner davası konusunda seninle konuşması gerektiğini söyledi...

- Matthias Dorn mu ?

Fabel, konsantre olursa belleğinin derin ve karanlık bir köşesinde canlanmakta olan hayaletleri uzakta tutabilirmiş gibi, gözünü yoldan ayırmamaya çalıştı.

- Bilmiyorum. Sadece, adının Profesör Dorn olduğunu ve Hamburg Üniversitesi'nden tanıştığınızı söyledi. Seninle mutlaka konuşmak istiyor.

- Mathias Dorn'un Kastner davasıyla ne alakası olabilir ki ? Fabel'in sorusu kendisineydi.

Davidstrasse'ye döndü. Her-

bertstrasse'nin tahta perdelerle örtülmüş dar girişinin önünden geçtiler. Fabel yıllar önce bu bölgede çalışmıştı ve bu perdelerin arkasında ne olduğunu biliyordu: ortalıkta dolanan müşterilerin gölgeleri, lambaların aydınlattığı çisentide hayaletler gibi gezinirken,

pencerelerinin arkasında, donuk bir ışığın altında oturmuş bekleyen fahişeler. Yirmi birinci yüzyılda aşk buydu işte. Fabel, Taubenstrasse'deki Weisse Maus'tan geceye karışan dans müziğinin atımları arasından geçerek yola devam etti ve kırmızı tuğladan bir gemi pruvasını andıran Davidwache poüs merkezinin önünde frene bastı. Kapı girişinde bir çift vardı: erkek uzun boylu, zayıf ve açık kumraldı; siyah kirpi saçlı ve cart kırmızı dudaklı kız ise ufak tefek ve güzeldi. Kız, üzerine çok büyük gelen siyah bir deri ceket giymişti. Onları böyle gören Fabel, ne kadar genç göründüklerini düşünmeden edemedi.

- Selam Şef, diye seslendi Kriminalkommissarin 9 Anna Wolff. Sonra, kendini arabanın arka koltuğa attı ve ekip arkadaşı Paul Lindemann'ın yanına geçip kapıyı çekmesi için yana kaydı.

- Davidwache KriPo'sundan gerekli bilgileri aldım. Size gideceğimiz yeri tarif edeceğim...

9. Cinayet Masası komiseri (kadın).

Davidstrasse'den çıktılar. St. Pauli'nin yapmacık cazibesi şimdi yerini tam bir pejmürdeliğe bırakmıştı. Neonların albenili cinsel haz vaatleri, artık geceye sesleniyor ve donuk bir ışıkla ıslak kaldırımlara yansiyordu. Tek tük yaya, yağmurdan korunmak için başlarını omuzlarının arasına çekmiş, ayaklarını sürüyerek yürüyor, striptiz kulüplerinin kapılarında bekleyen güvenlik görevlilerinin sözüm ona heyecanlı çağrılarına uyuyor ya da yollarına devam edip gidiyorlardı. Yeni bir kavşak: iniş sürüyordu. Şimdi kapıların girişlerinde, bazıları ürküntü verecek kadar genç, diğerleri inanılmayacak kadar yaşlı, kadidi çıkmış, suratsız fahişeler ya da sarhoş evsizler duruyordu. Kapılardan birinde, hareketli bir paçavra yığını, bir şişeyi kafasına dikmiş lıkır lıkır içiyor, yoldan geçen arabalara, orospulara, herkese ve hiç kimseye yakası açılmadık küfürler savuruyordu. Ve bu kapıların, bu karanlık, kör pencerelerin ardında, insan

eti ticareti yapıyordu. Bu, Hamburg'un ezeli alacakaranlığıydı: insanların herhangi bir nedenle, herhangi bir fiyata satın alınabildikleri bir yer; insanların ruhlarının en karanlık köşelerini deşmeye geldikleri kara bir cinsel anarşi mekânı.

Fabel yürüttüğü bir soruşturma kapsamında, bir "snuff movie"¹⁰ izlemek zorunda kalmıştı. Hauptkommissar, işinin doğası gereği, normalde sahneye filin sonlanmasından sonra çıkardı. Cesedi, delilleri, tanıkları görür ve bunlardan hareketle cinayetin bir resmini çıkarması gerekirdi: ölüm anı zihninde yavaş yavaş şekillenirdi. Bu olayda ise, ilk defa olarak, soruşturmakta olduğu cinayetin tanığı olmuştu. Televizyonun karşısına oturmuş, hiçbir şeyden kuşkulandıktan, yavan bir orgazm numarasıyla her zamanki rolünü oynamakta olan porno yıldızını içi korku ve tiksintiyle burularak seyretmişti. Kadın, PVC maskeli üç adamın haşin ve duygusuz penetrasyonu sırasında, bu özel dramın sonundan habersiz, orgazm taklidi yaparak inleyip durmuştu. Sonra, adamlardan biri hızlı ve ustalıkla bir hareketle kadının boynuna deri bir kayış geçirivermişti. Fabel kadının yüzündeki şaşkınlığı ve belli belirsiz tedirginliği görmüştü: senaryoda bu yoktu -tabii bu tür şeylerin senaryosu yazılıyorsa- ama kadın, giderek güçlenen bir cinsel uyarılma taklidi yaparak rolünü oynamaya devam etmişti. Sonra, kayış sonuna kadar sıkıldığında, yapmacık esrimesi gerçek bir dehşete dönüşmüştü. Yüzü kararmış ve cam içinden çekilirken vahşice debelenmişti.

Kadın katillerini bulamamışlardı ve o da, Fabel'in rüyaların-

10. Çiftlerden birinin seks sırasında öldürüldüğü porno film.

<v

da geçit resmi yapan suçlayıcı maktuller alayına katılmıştı. Bu video film burada, yakınlarda bir yerde, bu kör pencerelerden birinin ardında çekilmişti. Belki de, tam da şu anda bu senaryolardan bir başkası filme çekiliyor ve onlar önünden geçip gidiyorlardı.

Fabel yeni bir kavşaktan, iki yanında dört katlı apartman bloklarının uzandığı bir sokağa saptı. Ansızın içine girdiği bu normal-lik karşısında, yönünü şaşırıldığı duygusuna kapıldı. Sonra bir daha saptılar: gene apartmanlar vardı, ama normallik burada son buluyordu. 1950'lerden kalma küçük bir apartmanın önünde park etmiş emniyet araçlarını saran polis kordonunun çevresinde küçük bir kalabalık toplanmıştı.

Fabel klaksona bastı ve üniformalı bir Obermeister¹¹ kalabalığı yararak açtı.

Yüzlerinde boş ya da meraklı bir ifade olan sıradan insanların oluşturduğu bir kalabalıktı bu; aralarında, komşu apartmanlardan pijamaları ve terlikleriyle fırlamış olanlar, parmak uçlarına basarak ya da boyunlarını uzatarak, ölü meraklısı komşularının arasından neler olduğunu görmeye çalışanlar vardı. Fabel, belki de bu tür kalabalıklara çok alışık olduğu için, yaşlı adamı hemen fark etti. Onu, arabayı kalabalığın içinde güçlüklerle sürerken görmüştü: yetmişine merdiven dayamış, kısa boylu -en çok 1,65 boyunda- ama sağlam yapılı bir adamdı. Yüzü, özellikle çıkık elma-cıkkemikleriyle, keskin köşeli düz bir yüzeyi andırıyordu; delici bakışlı, küçük, yeşil gözleri, sokak lambalarının ve farların soluk ışığında bile soğuk bir ışıltıyla parlıyordu. Bu, Doğulu bir yüzdü, Batlık ya da Polonya civarlarından ya da daha da uzaklardan gelen birinin yüzü. Diğerlerinin tersine, yaşlı adamın ifadesinde, sıradan, hastalıklı bir meraktan daha fazlası vardı. Ve diğerlerinin tersine, yüzü apartmanın önünde bir telaş koşturan polislerle dönük değildi: dosdoğru ve dikkatle, BMW'nin yan camının arkasından Fabel'e bakıyordu. Üniformalı polis memuru, yaşlı adamın önüne geçip cama doğru eğildi ve aracın içine şöyle bir göz gezdirdi. Fabel, Kriminalpolizei¹² kimliğini gösterdi. Polis selam verdi ve güvenlik bandını kaldırıp arabanın geçmesine izin vermesi için başka bir polise işaret etti. Polis arabadan uzaklaştığında, Fabel parlak gözlü ihtiyarı görmek için çevresine bakındı, ama adam gitmişti.

- O ihtiyarı gördün mü, Werner?

-Hangi ihtiyarı?

11. Başmemur.

12. Kriminal Polis.

- Ya siz? diye sordu Fabel, Anna ve Paul'e dönerek.

- Maalesef Şef, diye cevap verdi Anna

- Neyi vardı ki? diye sordu Paul.

- Hiçbir şey...

Fabel omzunu silkti ve arabayı binanın girişinde kümelenmiş diğer polis araçlarının yanına doğru sürdü.

Daireye üç kat merdivenle çıkılıyordu. Merdiven boşluğunu, sa-hanlıklardaki yarım küre şeklindeki birer apliğin donuk ışıkları aydınlatıyordu. Fabel ve ekibi yukarı çıkarken birçok kez durmak ve duvara yaslanarak, üniformalı polisler ve olay yeri inceleme ekibinin elemanlarına yol vermek zorunda kaldılar. Her defasında, sessiz yüzlerdeki keyifsiz ve sert ifadeyi fark ettiler; bu yüzlerden bazılarını solduran kasvetli elektrik ışığından başka bir şey vardı. Fabel onları yukarıda çok berbat bir şeyin beklediğini anlamıştı.

Üniformalı genç polis memuru, maraton koşusunu yeni bitirmiş bir atlet gibi öne eğilmiş duruyordu: omurgasının alt kısmı kapının kasasına dayalı, bacakları hafif bükük, elleri dizlerinin üzerinde, başı yere eğikti. Betondaki her çentiği ve çizdiği kaydetmek istercesine, bakışlarını ayaklarına dikmiş, ağır ağır nefes alıyordu. Son ana kadar Fabel'in varlığını fark etmedi. Fabel oval Kriminalpolizei kimliğini gösterince, genç adam derhal toparlanıp dikleşti. Açık kızıl renkli dağınık saçlarını geriye attığında, çillerle kaplı, soluk benzi ortaya çıktı.

- Özür dilerim, Herr Kriminalhauptkommissar, sizi görmedim.

- Önemli değil. Sen iyi misin?

Fabel genç adamın yüzüne baktı ve elini omzuna koydu. Polis memuru biraz gevşeyip başını olumlu anlamda salladı. Fabel gülümsedi.

- Bu ilk cinayetin mi ?

Genç Polizeimeister¹³ dosdoğru Fabel'in gözlerinin içine baktı.

- Hayır, Herr Hauptkommissar. İlki değil. En fecisi... Hayatımda böyle bir şey görmedim...

- Korkarım, ben gördüm, dedi Fabel.

Bu arada, Paul Lindemann ve Anna Wolff merdivenleri çıkıp Fabel ile Werner'in yarana gelmişlerdi. Üzerinde "Tatort"¹⁴ yazılı bir yelek olan bir polis memuru, her birine bir çift mavi galoş ve beyaz ameliyat eldiveni uzattı. Herkes galoşlarını ve eldivenlerini giydikten sonra, Fabel bir baş hareketiyle daire kapısını işaret etti.

13. Polis memuru.

14. Olay yeri, suç mahalli.

-Girelim mi?

Fabel'in dikkatini çeken ilk şey, evin temizliği ve bakımlılığı oldu. Küçük antre daha yeni boyanmış gibiydi. Badananın rengi açık kremdi: hoş, ama soluk, yansız, sıradan bir renk. Girişe açılan üç kapı vardı. Fabel'in hemen solunda banyo bulunuyordu. İçeri hızla göz gezdirdiğinde, buranın da küçük ve aynen antre gibi, temiz ve bakımlı olduğunu gördü. Neredeyse hiç kullanılmamış gibiydi. Fabel, dar yüzeylerin ve rafların, normalde bir banyoyu kişiselleştiren öteberiyle dolu olmadığını fark etti. Sonuna kadar açık olan ikinci kapıdan, anlaşdığı kadarıyla dairenin en geniş mekânına geçiliyordu: yatak odası olarak da kullanılan oturma odasına. Burası da küçüktü ve içerideki olay yeri inceleme elemanları ve polislerle, olduğundan da dar görünüyordu. İçeri-dekiler, kolları havada, diğerleriyle tuhaf bir dans yapar gibi işlerini görüyor, falsolu bir bale gösterisindeki gibi birbirlerine sür-tünerek yer değiştiriyorlardı. Fabel içeri girdiğinde, bütün yüzlerde, böyle bir durumda beklenebilecek, ama aslında ender görülen bir ciddiyet olduğunu fark etti. Normalde, cinayet mahallerine ölümü alaya alan bir kayıtsızlık havası hakim olurdu: ölümle uğraşanların bundan etkilenmemesini sağlayan o nahoş ve uygunsuz laubalilik. Ama bu insanlar öyle değildi. Burada öyle değildi. Burada ölüm uzanıp onları yakalamış, kemikten parmaklarıyla yüreklerini avucunun içine almıştı.

Fabel yatağa baktığında neden böyle olduğunu anladı. Arkasında duran Werner, "Sheisse!"¹⁵ diye mırıldandı.

Kızıl bir infilaktı bu. Bir kan deryası yatağı koyu kırmızıya boyamış, kanlar halıyı lekeleyip duvara kadar sıçramıştı. Yatak, koyu ve yapışkan kandan sınırlı olmuştü; hava bile, keskin ve madenî kan kokusundan ağırlaşmış gibiydi. Fabel kanlı infilakın ortasında bir kadın bedeni gördü. Yaşını kestirmek güçtü, ama yirmi beş-otuz yaşlarında olmalıydı. Kolları ve bacakları yana ayrılmış, el ve ayak bilekleri karyolanın köşe dikmelerine bağlanmış yatıyordu. Karnı tuhaf bir şekilde biçimsizleşmişti. Göğsü boydan boya yarılmış, kaburgaları birbirinden gemi omurgası şeklini alana kadar ayrılarak dışarı çıkarılmıştı. Sökülen kaburgaların kemiksi beyazlığı, koyu renkli iç organ ve et yığınları arasında parlıyordu. Parlak ve köpüklü kanla beneklenmiş koyu ve kanlı iki doku kitlesi -ciğerleri- genç kadmm omuzlarının üzerine kanat gibi açılmıştı.

Sanki içinde bir bomba patlamıştı.

15. Bok, ...tir, lanet olsun.

Fabel'in kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki, kendi göğsünün de patlayacağı duygusuna kapıldı. Yüzünün kireç gibi olduğunu biliyordu. Werner polis fotoğrafçısının önüne geçerek yanına yaklaştığında, onun yüzünde de aynı beyazlığı gördü.

- Gene o. Durum kötü, Şef. Gerçekten kötü. Zincirinden boşanmış gerçek bir psikopatın işi bu. Fabel bir an, bakışlarını cesetten ayıramadığını fark etti. Sonra, derin bir nefes alıp Paul'e döndü.

- Tanıklar?

- Tanık yok. Bana bu kadar tantana kimse duymadan nasıl olur da koparılabilir diye sormayın, ama kadın böyle bulundu. Elimizde onu bulan adamdan başka hiçbir şey yok. Kimse bir şey görmemiş ve duymamış.

- Kapının zorlandığına dair herhangi bir işaret ? Paul başını hayır anlamında salladı.

- Onu bulan tip kapının aralık olduğunu söyledi, ama hayır, herhangi bir zorlama işareti yok.

Fabel cesede yaklaştı. Bu kadının kimseler fark etmeden, bu kadar hunharca öldürülebilmiş olması ona o kadar zalimce geliyordu ki. Bütün dehşeti tek basma yaşamıştı. Ölümü -her ne kadar görsel olarak önünde duruyor olsa da, kafasında canlandıramadığı bir ölümdü bu- katilinin soğuk şiddetinden başka hiçbir şeyin olmadığı bir ortamda, yapayalnız, umarsız bir ölüm olmuştu. Fabel bakışlarını, ölünün paramparça bedeninden yüzüne kaydırdı. Yüzüne kan damlaları sıçramıştı; ağzı hafif aralık, gözleri açıktı. Yüzünde dehşet ifadesi yoktu: korku da, nefret de, hatta huzur bile. Bu ifadesiz maske, bir zamanlar ardında yaşayan kişi hakkında hiçbir fikir vermiyordu. Beyaz tulumu içinde tavşan gibi duran, ağzı maskeli patoloji uzmanı Möller, yarık batım inceliyordu. Sabırsız bir el hareketiyle Fabel'den geri çekilmesini istedi. Fabel dikkatini cesetten uzaklaştırdı. Kadavra sadece fiziksel bir nesne değil, zamansal bir varlıktı: zamanda bir nokta, bir olay. Cinayetin işlendiği anı temsil ediyordu ve mühürlenmiş cinayet mahallinde, etrafındaki her şey cinayet anından önceki ya da sonraki zamana aitti. Fabel gözleriyle odayı tarayarak, ortalıkta dolanan polislerin ve kriminal uzmanların olmadığı halini hayal etmeye çalıştı. Oda küçük, ama derli topluydu. Bir evden çok işlevsel bir mekânı andırıyor, kişisel herhangi bir özellik taşımıyordu. Kapının yanındaki tuvalet masasının üzerinde, lambaya dayalı küçük ve soluk bir fotoğraf duruyordu; fotoğraf odadaki tek gerçek kişisel eşya olarak göze çarpıyordu. Duvarda, erotik bir esrime pozunda, gözleri yarı kapalı sere serpe yatan çıplak bir kadın resmi vardı: normalde, bir kadının kendi zevki için seçmeyeceği bir dekordu bu. Odayı, Fabel'in mutfak olması gerektiğini düşündüğü yerden ayıran duvara asılı büyük bir boy aynası, yatağın görüntüsünü yansıtıyordu. Fabel komodinin üzerinde bir sepet durduğunu fark etti. Sepetin içi farklı renklerde prezervatiflerle doluydu. Fabel, Anna Wolff a döndü. -Fahişemi?

- Davidwache muhitinde bilinen...tanınan biri olmasa da, öyle gibi görünüyor.

Anna'nın yüzü, gür ve dağınık, koyu renk saçlarının altında bembeyaz görünüyordu. Fabel, kızın, paramparça bedenden tarafa bakmamak için çaba harcadığını fark etti.

- Ama bize telefon eden adamı tanıyoruz. -A, öyle mi?

- Klugmann diye biri. Polizei Hamburg'un eskilerinden.

- Eski bir polis mi?

- Aslında, eski bir Mobiles Einsatz Kommando16 görevlisi. Kadının arkadaşı olduğunu söylüyor... kira sözleşmesi onun adına.

-iddiası?

- Karakol polisleri kadının pezevengi olabileceğini düşünüyorlar, diye cevap verdi Paul.

- Hop, yavaş olun...

Fabel'in sabırsız ifadesi, kafa karışıldığından Paul'ü sorumlu tuttuğunu gösteriyordu.

- Adamın eski bir Mobiles Einsatz Kommando görevlisi olduğunu söylediniz, şimdi de pezevenk, öyle mi?

- Öyle olabileceğini düşünüyoruz. MEK'in, Organize Suçlar Şu-besi'ne bağlı özel operasyon biriminde çalışmış, ama kıçına tekme yemiştir.

-Neden?

- Anlaşıldığı kadarıyla, mala merak sarmış, diye cevap verdi Anna. Az miktarda kokainle yakalanmış ve memuriyetine son verilmiş. Hüküm giymiş, ama cezası tecil edilmiş.

Staatsanwalt17 bir MEK görevlisini içeri tıkamak istememiş, zaten bulunan sadece birkaç gram kokainmiş... iddiasına göre, kişisel kullanım içinmiş.

- Hikâyeyi gayet iyi biliyor gibisin. Anna güldü.

- Davidwache'de Paul'le birlikte sizi beklerken, oradaki ço-

16. Mobil Müdahale Timi.

17. Savcı.

cukların birinden bütün hikâyeyi öğrendik. Klugmann St. Pa-uli'de düzenlenen birkaç baskına katılmış. MEK özel birimlerinin Türk mafyasının uyuşturucu imalathanelerine düzenlediği o rutin baskınlara. Her seferinde, binalarda in cin top oynuyor oluyormuş -kuşkusuz önceden haber uçurulduğu için. Bunlar David-wache KriPo'suyla ortak yürütülen operasyonlar olduğundan, MEK, güvenlik konusunda gevşek olduğu gerekçesiyle suçu Da-vidwache'ye yüklemeye çalışmış. Klugmann tutuklandıktan sonra, her şey açıklığa kavuşmuş.

- Uyuşturucuyu parayla değil de başka bir şey karşılığında mı alıyormuş ?

- Öyle düşünüyorlar. MEK, Uluğbay çetesine bilgi sızdığını kanıtlamaya çalışmış, ama sağlam bir delil bulamamış.

- O halde Klugmann ucuz kurtulmuş.

- Evet. Şimdi de Uluğbay'a ait bir striptiz kulübünde çalışıyor. Fabel gülümsedi.

- Ve pezevenklik yapıyor.

- Dediğim gibi, bu, karakol polislerinin şüphesi... daha fazlasından da şüpheleniyorlar.

- Anlıyorum, dedi Fabel.

Eski bir özel kuvvet görevlisi, Uluğbay için inanılmaz değerli olabilirdi: kaba kuvvete ilaveten içeriden sızdırılan bilgiler.

- Bu işte onu şüpheli olarak görebilir miyiz ?

- Yoklamak lazım, ama hayır, ben sanmıyorum. Görüldüğü kadarıyla, polisler geldiğinde gerçekten şoktaymış. Davidwache'de kendisiyle kısa bir görüşme yaptık. Kabadayı ayaklarına yatan bir orospu çocuğu, ama inandırıcı bir hikâye uydurmaya çalışmadığı belliydi. Kızın arkadaşı olduğunu ve sadece onu görmek için uğradığını tekrarlayıp durdu.

- Kadının adını biliyor muyuz ?

- Problem de bu, diye cevap verdi Paul. Korkarım, elimizde esrarengiz bir kadın var.

Klugmann, adının "Monique" olduğunu söylüyor, yani öyle bildiğini.

- Fransız mı ?

Paul, yüzünde bir ironi ifadesi olup olmadığını görmek için Fa-bel'e bakarak hafifçe gülümsedi: der englische Kommissar'm18 İngilizlere özgü bir mizah duygusu olduğunu duymuştu. Ama öyle değildi. Fabel'in yüzünden sadece sabırsızlık okunuyordu.

- Klugmann'a göre değil. Bana, mesleki bir isim gibi geliyor.

- Ya kişisel eşyaları? Kimliği?

18. İngiliz komiser.

- Hiçbir şey yok.

Fabel, parmak izi almak için komodinin üzerinin pudralanmış olduğunu fark etti.

Çekmecelerden birini çekti. İçinde aşın büyük bir dildo ve biri bağlama teknikleri üzerine, dört porno dergi vardı. Dönüp bir daha cesede baktı: el ve ayak bilekleri siyah kadın çorabına benzeyen bir şeyle, yatağın köşe dikmelerine sıkıca bağlanmıştı. Seçim, erotik amaçla ve önceden düşünülmüş değil, pratik nedenlerle ve o an yapılmış gibiydi; görünürde, alıçılmış bağlama alet edevatı da yoktu, ikinci çekmecede başka prezervatifler, büyük bir kâğıt mendil kutusu ve bir şişe masaj yağı duruyordu. Üçüncü çekmecede bir bloknottan ve iki tükenmez kalemde başka bir şey yoktu. Fabel kriminal inceleme ekibinin başına dönüp sordu.

- Holger Brauner nerede ?

Kriminal İnceleme Şubesi'nin müdüründen bahsediyordu.

- Hafta sonuna kadar izinli.

Fabel, Brauner'in görevi başında olmadığına hayıflandı. Holger bir cinayet mahallini, bir arkeologun araziye okuduğu gibi okuyabilirdi: gözleri, daha önce oradan geçmiş olanların, başka kimselerin seçemediği izlerini görürdü.

- Elemanlarınızdan biri, bütün bunları benim için torbalayabilir mi?

- Elbette, Herr Hauptkommissar.

- Alt çekmecede başka bir şey yok muydu ? Kriminal inceleme ekibinin nöbetçi şefi kaşlarını çattı.

- Hayır. İncelemek ve parmak izi almak için yerinden oynattığımız her şey tekrar yerine kondu. Başka hiçbir şey yoktu.

- Kızın randevu defterini buldunuz mu ? Adam gene şaşırılmış göründü.

- O bir fahişeydi, ama kaldırım orospusu değil, diye açıkladı Fabel. Müşterileri muhtemelen telefon ederek ondan randevu alıyorlardı. Bir randevu defterinin olması gerekirdi.

- Bulduklarımızın arasında böyle bir şey yok.

- Benim tahminimce, eğer bir randevu defteri varsa burada duruyor olmalıydı, dedi Fabel, başıyla açık duran üçüncü çekmeceyi işaret ederek. Başka yerde bulamazsak, bizimki alıp götürmüş demektir.

- Kendini korumak için mi ? Bu işi kadmm müşterilerinden birinin yaptığını mı düşünüyorsunuz ? diye sordu Paul.

- Bu yönde kuşkuvarım var. Bizimki, onu önceden tanıyan birini seçecek kadar salak olamaz.

- O halde, kesinlikle Kastner olayındakiyle aynı adam ?

- Başka kim olabilir ki ?, diye cevap verdi Werner, başıyla cesedi işaret ederek. Bu onun imzası, öyle olduğu ortada.

Her biri, bunun bir seri katilin işi olmasının doğuracağı sonuçlar üzerine düşünmeye daldığından, aralarında bir sessizlik oldu. Hepsi, bu canavar elini tekrar kana bulamadıkça, onunla aralarındaki uçurumu kapatamayacaklarını biliyordu. Hem de birkaç kez daha. Her cinayet mahalli biraz daha bilgi sağlayacaktı: bedeli masum kurbanların kanıyla ödenen küçük ilerlemeler. Sessizliği bozan Fabel oldu.

- Her neyse, eğer randevu defterini yarımda götüren bizimki değilse, müşterilerini korumak için Klugmann yürütmüş olabilir.

Patoloji uzmanı Möller, hâlâ cesedin üzerine eğilmiş, kızın boş batınını inceliyordu. Dikleşti, kanlı ameliyat eldivenlerini çıkardı ve Hauptkommissar'a döndü.

- Bu, kesinlikle aynı adamın işi, Fabel...

Şaşırtıcı bir yumuşaklıkla, kızın sarı saçlarını yüzünden geriye itti.

- Diğer kurbanla aynı şekilde öldürülmüş.

- Bunu ben de görebiliyorum, Möller. Ne zaman ölmüş ?

- Bu tür feci parçalanmalar vücut ısısının okunmasını... Fabel, Möller'in sözünü kesti.

- Tahmininiz ?

Möller kafasını geriye attı. Fabel'den çok daha uzun boyluydu; ona, dikkat etmesine değmeyen bir şeyi inceler gibi tepeden baktı.

- Sabaha karşı bir ila üç arasında olduğunu söyleyebilirim. Antrede, üzerinde gri renkte şık bir pantolon ceket takımı

olan, uzun boylu, sansın bir kadın belirdi. Bir cinayet mahallinden çok bir bankanın toplantı salonuna yakışacak bir görüntüsü vardı. Oysa kadın, Fabel'in ekibinin en yeni üyesi, Kriminalober-kommissarin 19 Maria Klee'den başkası değildi.

- Şef, şuna bir baksanız iyi olur.

Fabel antreye geçip kadının arkasından daracık mutfığa girdi. Dairenin diğer köşeleri gibi burası da neredeyse hiç kullanılmamış gibiydi. Tezgâhın üzerinde elektrikli bir su ısıtıcısı ile bir poşet çay paketi duruyordu. Damlalıkta, yıkanıp kapatılmış tek bir fincan vardı. Bunlar dışında, bu evde yaşandığım gösteren tek bir iz yoktu: eviyenin içine yığılı tabaklar, tezgâhın ya da buzdolabının üzerine bırakılmış mektuplar, bu mekânda bir insanın hayatını geçirdiğini düşündürecek herhangi bir şey. Maria Klee kapağı

19. Cinayet Masası kıdemli komiseri (kadın).

açık duran bir mutfak dolabına işaret etti. Fabel dolabın içine baktığında, duvarın sıvasının kazınmış olduğunu ve bir camdan arkadaki odanın tabak gibi göründüğünü gördü. Kendini, dosdoğru, kana bulanmış yatağa bakarken buldu.

- Tek taraflı mı ? diye sordu Maria'ya.

- Evet. Öteki tarafta boy aynası var. Şuna bakın.

Fabel'e sürtünerek geçti, lateks eldivenli elini dolabın içine uzatıp bir elektrik kablosunu dışarı çekti.

- Bence, burada bir video kamera vardı.

- O halde, katil filme çekilmiş olabilir?

- Ne yazık ki, kamera artık burada değil, dedi Maria. Belki de onu buldu ve yanında götürdü.

- Pekâlâ. Kriminal inceleme ekibinden dolaba iyice bakmalarını isteyin.

Fabel dışarı çıkmak için arkasını döndü, ama Maria onu durdurdu.

- İlkokuldayken bizi NDR Televizyonu'nun stüdyolarım ziyarete götürüp bir program setini gezdirmişlerdi... "Lindenstrasse" ya da "Gute Zeiten Schlechte Zeiten" türünden bir pembe dizinin setiydi. Mekânın nasıl da gerçek göründüğünü hatırlıyorum -tabii yalandan bakana kadar. O zaman, pencerelerin ardındaki göğün boya olduğunu ve dolap kapaklarının açılmadığını arılıyordunuz...

- Ne anlatmak istiyorsun, Maria?

- Burada, bir telekızın dairesinde bulmayı bekleyeceğimiz her şey var... ama daha çok, bir set tasarımcısının bir telekızın dairesinin nasıl olması gerektiğine ilişkin düşüncesini yansıtıyor gibi. Ve gerçekte burada kimse yaşamamış gibi.

- Bütün bildiğimiz, buranın yaşanan bir yer olmadığı. Belki de, bir grup kız tarafından kullanılan bir "işyeri"ydi sadece...

- Biliyorum... Gene de, burada ters giden bir şey var. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz ? Fabel derin bir nefes aldı ve cevap vermeden önce nefesini bir süre içinde tuttu.

- Elbette ki ne demek istediğinizi tastamam anlıyorum, Maria.

Fabel odaya döndü. Cinayet mahalli fotoğrafçısı cesedin ayrıntılı görüntülerini alıyordu. Bir sehpanın üzerine yerleştirdiği lambanın cesede odaklanmış çiğ ışığı, odanın her tarafına saçılmış kanı daha da parlaklaştırıyor ve şiddetli bir patlama olduğu duygusunu güçlendiriyordu. Üniformalı genç polis memuru, gözleri cesede dikili, hâlâ kapıda bekliyordu. Fabel, genç polis ile cesedin arama geçip sordu:

- Adın nedir oğlum ?

- Beller, Efendim. Uwe Beller.

- Okey, Beller. Komşularla konuştun mu ?

Beller'in bakışları, arka odadaki dehşet manzarasını bir kez daha görmek için, Fabel'in omzunun üzerinden içeri doğru kaymaya başlamıştı. Birden kendine geldi.

- Ne? A... evet. Özür dilerim, Efendim, evet, konuştum. Giriş katında bir çift, alt katta da ihtiyar bir kadın oturuyor. Hiçbir şey duymamışlar. Ama alt kattaki ninenin neredeyse sağır olduğunu söyleyeyim.

- Bize kızın adını verebiliyorlar mı ?

- Hayır. İhtiyar kadın da aşağıdaki çift de onu hiç görmediklerini söylüyorlar. Daire, bir yıl kadar önce ölen bir başka yaşlı kadınınmış. Yaklaşık üç ay boş kalmış, sonra yeniden kiraya verilmiş.

- Bu gece eve gelip giden birilerini görmüşler mi ?

- Hayır. Saat iki buçukta gelen, bize telefon eden o tip dışında kimseyi görmemişler. Giriş katında oturan çift, apartmanın kapısının çarpmasıyla uyanmış -kapının yaylı bir stoperi var ve girişte yankılanan büyük bir gürültüyle kapanıyor... ama ondan önce kimse bir şey duymamış. Fakat giriş katında oturan çiftin uyumakta olduğunu, alt kattaki ihtiyarın da biraz sağır olduğunu tekrarlayayım.

Beller, Fabel'in omzunun üzerinden cesede bakmak için başını yana eğdi.

- Her kimse, tam bir psikopatmış. Kız da sokaklarda sürten bütün o it kopuğu evine sokarak belasını aranmış.

Fabel, tuvalet masasının üzerindeki lambaya dayalı duran eskimiş fotoğrafı eline aldı. Bir insan hayatının, gerçek bir hayatın yıpranmış bir parçasıydı bu. Şu ruhsuz apartman dairesinde, göze kaçan bir toz tanesi ne kadar olabilirse o kadar olağan duruyordu. Güneşli bir günde, Fabel'in Hamburg'daki Planten un Blo-men parkı olduğunu tahmin ettiği bir yerde çekilmişti. Eski, kalitesiz, uzaktan çekilmiş bir fotoğraf olmasına rağmen, on dört yaşlarında, kumral bir genç kızın hatları seçiliyordu. Ne çirkin ne de güzel denebilecek, fark etmeden yanından geçip gidebileceğiniz bir yüz. Yanında, on dokuz yaşlarında bir delikanlı ve kırklı yaşlarında bir çift vardı. Samimi ve rahat hallerinden, aile oldukları hemen anlaşılıyordu.

- O hâlâ biri, diye cevap verdi Fabel, genç Polizeimeister'e bakmadan. Hâlâ birinin kızı. Sorun, kimin kızı olduğu.

Ceketinin cebinden bir delil torbası çıkarıp fotoğrafı içine koydu. Sonra, Möller'e döndü.

- Bana raporunuzu olabildiğince çabuk yollayın.

4 haziran çarşamba, 06.00. St. Pauli, Hamburg

Fabel dışarı çıkarken, Beller'den, onunla birlikte alt kattaki daireye gelmesini istedi. Aşağıda, derisi buruş buruş olmuş, kuş gibi yaşlı bir kadınla çay içmekte olan üniformalı bir polis vardı. Bu daire de, en azından iç düzenlemesi bakımından, üst kattakirün aynısıydı. Ama içinde geçirilen onlarca yıl duvarlara damgasını vurmuş ve evi, içinde yaşayan yaşlı kadının bir uzantısı haline getirmişti. Halbuki, üst kattaki daireye damgasını vuran tek şey, birinin hayatı değil, ölümüydü.

Fabel, o içeri girince ayağa kalkan memura rahatını bozmamasını işaret etti. Beller, kadını Frau20 Steiner olarak tanıttı. Kadın iri ve yuvarlak nemli gözlerini Fabel'e doğru kaldırdı.

Bakışları ve kuş gibi narin bedeni, Fabel'e bir baykuşu çağırırdı. Duvarlardan birinin önünde

bir masa ve birkaç sandalye duruyordu. Fabel sandalyelerden birini çekti ve geçip yaşlı kadının karşısına oturdu.

- Nasılsınız, Frau Steiner ? Biliyorum, bu sizin için büyük bir şok olmalı. Böyle korkunç bir olay. Ve bizim girip çıkışlarımızdan rahatsız olduğunuzdan eminim. Bu kadar gürültü...

Fabel konuşurken, yaşlı kadın söylenenlere konsantre olmak ister gibi, kaşlarını baykuş gözlerinin üzerine çatıp öne doğru eğildi.

- Sorun değil, gürültüden rahatsız olmuyorum... Gördüğünüz gibi biraz ağır işitiyorum.

- Anlıyorum, dedi Fabel, sesini biraz yükselterek. O halde dün gece hiçbir şey duymadınız ?

Frau Steiner'in yüzünde birden çok üzgün bir ifade belirdi.

- Sorun da bu ya, mutlaka... mutlaka bir şey duydum, ama fark etmedim.

- Anlamadım, dedi Fabel.

- Kulaklarım sürekli çınlıyor. Galiba sağırılıktan. Yataarken kulaklıklarımı çıkarıyorum... her gece gürültüler, darbe sesleri, tiz inlemeler... hatta çığlığa benzer sesler duyuyorum. Ama bunlar kulak çınlamaları. Daha doğrusu, bunların kulak çınlaması olup olmadığını bilemiyorum.

- Anlıyorum, üzüldüm. Nahoş bir durum olmalı.

20. Bayan.

- Bunları duymamak gerekiyor. Yoksa aklınızı kaçırsınız. Ani bir hareket yaparsa kafasına zarar verebilirmiş gibi, kuş gibi ufak basını ağır ağır salladı.

- Ben çok uzun zamandır böyleyim, delikanlı. Kesin tarih vermek gerekirse temmuz 1943'ten beri.

- Britanya bombardımanı ?

- Tarihinizi bilmeniz beni mutlu etti, oğlum. Korkarım, ben kendi tarihimle yaşamak zorundayım. En azından onun yankılarıyla. İlk bombardıman dalgasına sokakta yakalandım. İki kulak zarım birden patladı. Ve bunlar...

Siyah yün kazağının kol ağzını sıvadı. İnanılmayacak kadar ince kolunun derisi kırış kırış ve pembe-beyaz lekelerle kaplıydı.

- Vücudumun yüzde otuz beşi yanık. Ama beni en çok etkileyen kulak çınlamaları oldu.

Bir an durdu; baykuş gözleri derin bir hüznle dolar gibi oldu.

- O zavallı kızm yardım feryatlarını duymamış olmam, bu düşünceye dayanamıyorum işte.

Fabel, kadının arkasına, çekmeceli büfenin üzerinde duran eski siyah-beyaz fotoğraf koleksiyonuna baktı: o zaman bile baykuşu andıran gözleriyle çocukluk ve gençlik fotoğrafları; gür siyah saçlı bir erkekle çekilmiş bir fotoğrafı; aynı adamın, Fabel'in önce Wehrmacht21 üniforması sandığı, sonra savaş zamanındaki Polis Yedek Taburu'na ait olduğunu anladığı üniformalı bir fotoğrafı. Çocuklar yoktu. Fotoğrafların en yenisi elli yıllıktı.

- Onu sık sık görüyor muydunuz ?

- Hayır. Aslında onu sadece bir kez gördüm. Ben sahanlığı süpürürken yanımdan geçip yukarı çıktı.

- Onunla konuştunuz mu ?

- Konuştum sayılmaz. Bana selam verip hava durumu hakkında bir şeyler söyledi ve yukarı çıktı. Onu bir fincan kahve içmek için evime davet edebilirdim, ama acelesi var gibiydi. Bir işkadi-nma ya da onun gibi bir şeye benziyordu... çok şık giyinmişti. Pahalı ayakkabıları vardı, hatırlıyorum. Çok güzel pabuçlar. Yabancı. O günden sonra, arada bir merdivenlerde ayak sesini duydum sadece. Sık sık iş seyahatine çıkıyor herhalde, diye düşündüm.

- Çok geleni gideni oluyor muydu ? Özellikle erkek ziyaretçileri?

Kadın dikkatini toplamak için gene yüzünü buruşturdu.

- Hayır... hayır, öyle çok fazla insan gördüğümü söyleyemem.

- Bunun çok nahoş bir mevzu olduğunu biliyorum Frau Ste-

21. Asker.

iner, ama size şunu sormak zorundayım: size, fahişelik yaptığını düşündüren herhangi bir şey var mıydı? Kadının baykuş gözleri sonuna kadar açıldı.

- Hayır. Kesinlikle hayır. Öyle miymiş ?

- Bilmiyoruz. Öyle olsaydı, evine girip çıkan daha fazla erkek görürdünüz.

- Hayır, bütün dürüstlüğümler söyleyebilirim ki, sadece bir iki ziyaretçisini fark ettim. Ama şimdi siz söyleyince hatırlıyorum da, hepsi erkekti, hiç kadim görmedim.

- Onları tarif edebilir misiniz ?

- Hayır, edemem, dedi kadın, başını gene ağır ağır sallayarak. Ziyaretine gelen erkeklerin sayısı birden fazla mıydı, ondan bile emin olamam. Belki de aynı kişiyi birkaç kez görmüşümdür.

Fabel'in arkasındaki antreyi ve sokak kapısının buzlu camını işaret etti.

- Kapıdan sadece silüetler gördüm, gölgeler, o kadar.

- O halde hiçbirini teşhis edemezsiniz ?

- Sadece daireyi ona kiralayan genç adamı...

- Klugmann olmak, Efendim, diye araya girdi Beller. Cesedi bulup bizi arayan adam.

- Sık sık gelir miydi ? diye sordu Fabel. Yaşlı kadın güçsüz omuzlarını silketti.

- Onu sadece bir-iki defa gördüm. Dediğim gibi, yukarı çıkıp indiğini gördüğüm silüetlerden biri olabilirdi ya da buraya sadece, onu gördüğüm birkaç sefer geldi.

Küçük antrenin sonundaki camlı kapıya doğru baktı.

- Yaşlanmak bu işte, delikanlı. İnsanın dünyası daralıyor, daralıyor ve sonunda, kapısının önünden geçen gölgelerden ibaret kalıyor.

- Herr Klugmann en son ne zaman gelmişti ?

- Geçen hafta... belki de ondan önceki hafta. Özür dilerim, gerçekten dikkat etmedim.

- Pekâlâ, Frau Steiner. Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Fabel ayağa kalktı.

- Herr Hauptkommissar?

Kadın sulu baykuş gözlerini kırıştıyordu.

- Evet, Frau Steiner?

- Çok acı çekti mi ?

Yalan söylemenin hiçbir anlamı yoktu. Olay yakında bütün gazetelerde haber olacaktı.

- Korkarım çekti. Ama şimdi huzur içinde. Hoşça kaim Frau Steiner. Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen çekinmeyin, memurlardan isteyin.

Yaşlı kadın sözlerini kavramamış gibiydi. Oturduğu yerde başını sallayıp duruyordu.

- Korkunç. Çok korkunç.

Daireden çıkmalarından sonra, Fabel, Beller'e döndü.

- Cinayet mahalline ilk sen gelmiştin, değil mi?

- Evet, Efendim.

- Ve etrafta kimse yoktu?

- Hayır, Efendim. Sadece bize telefon eden adam... bir de, giriş katında oturan genç çift.

- Çevrede dolanan yaşlı bir adam gördün mü ?

Beller düşünceli bir havayla, hayır anlamında başını salladı.

- Daha sonra, meraklılar toplanmaya başladığında da mı? Yetmişine yakın, kısa boylu, tıknaz bir adam? Yabancı görünüşlü... Slav... belki de Rus.

- Hayır, efendim...üzgünüm. Önemli miydi?

- Bilmiyorum, dedi Fabel. Belki de değildir.

4 haziran çarşamba, 07.30. St. Pauli, Hamburg

Davidwache polis merkezinin sorgu odası, başarılı bir minimalist tasarım uygulaması örneği gibiydi. Beyaz badanalı çıplak duvarlarda, kapıdan ve Davidstrasse'ye bakıyor olması gereken bir pencereden başka tek bir leke yoktu. Dışarıda doğmakta olan güneşin ışıkları, donmuş bir süt tabakası gibi kaim ve buğulu pencere camında, belli belirsiz bir hale oluşturarak kırılıyordu. Sorgu masasının bir ucu duvara dayanmış, masanın iki yanına ikişer adet metal boru sandalye yerleştirilmişti. Masanın bir ucunda siyah bir ses kayıt cihazı duruyordu. Üzerinde, duvara asılı bir yangın emniyet talimatnamesi vardı. Onun üzerinde de bir sigara içilmez levhası.

Fabel ve Werner masanın bir yanına oturmuşlardı. Fabel'in karşısında, otuz beş yaşlarında, gür ve siyah saçları yağlı bir adam vardı; geriye doğru taranmış parlak saç tutamları sürekli alınına düşüyordu. Uzun boylu ve sağlam yapıydı; omuzları, üzerine dar gelen, kalitesiz siyah deri ceketinin dikişlerini zorluyordu. Formdan düşmüş eski bir atlete benziyordu: belinin etrafı yağ bağlamaya başlamıştı, gözlerinin altında mor halkalar vardı, siyah saçları ve iki günlük sakalı, tenini olduğundan daha da solgun gösteriyordu. Yüzü hâlâ köşeli ve güçlüydü, ama sarkma belirtileri göstermeye başlamıştı.

- Hans Klugmann'sınız, öyle değil mi ? diye sordu Fabel, gözlerini önündeki rapordan kaldırmadan.

- Evet...

Klugmann öne doğru eğildi, omuzlarını kamburlaştırdı, bileklerini masanın kenarına dayadı ve başparmağının tırnağıyla diğerinin derisini kazımaya başladı. Duruşu dua eden birini andırıyordu, ama aslında aşırı heyecanını bastırmaya çalışıyordu.

- Kızı siz buldunuz...

Fabel, raporun sayfalarını çevirdi.

- "Monique"i.

- Evet...

Klugmann başparmağının tırnağı etine iyice gömdü. Bir bacağı masanın altında gayri ihtiyari sallanmaya başladı. Elleri de bu sarsıntının ritmine uydu.

- Bu sizin için bir şok... çok tatsız bir şok olmuş olmalı... Klugmann'ın gözlerinde gerçek bir acı vardı.

- Öyle diyebilirsiniz...

- Monique arkadaşınız mıydı?

- Evet.

- Gene de, soyadını bilmediğinizi iddia ediyorsunuz ?

- Gerçekten bilmiyorum.

- Bakın, Herr Klugmann, bu olayda yardımınıza gerçekten ihtiyacım olduğunu kabul etmek zorundayım. Kafam çok karışık ve kafamı toparlamak için sizin yardımınıza güveniyorum. Şimdilik, bir gardıropta asılı tek bir elbise dışında hiçbir kişisel eşyanın olmadığı bir apartman dairesinde parçalanmış yatmakta olan, kimliği meçhul bir kızın cesedinden başka hiçbir şey yok elimde... ne bir çanta, ne bir kimlik... buzdolabında duran bir litre süttten başka bir lokma yiyecek bile yok. İçeride, fuhuş için kullanılan bir mekânda olması beklenen birkaç aksesuar da bulduk. Daire fuhuş bölgesinin yakınında, ama göbeğinde değil. Gene de, maktulün çok sayıda erkek ziyaretçisinin olduğuna dair bir kanıt yok. Kafamın neden karışık olduğunu anlıyor musunuz ?

Klugmann omuzlarını silkti.

- Ve bütün bunların üzerine bir de, dairenin resmî kiracısının, burayı devren kiraladığı kişinin tam adını bilmediğini iddia eden, eski bir özel kuvvet görevlisi olduğunu öğreniyoruz.

Fabel sözlerinin etkisini görmek için bekledi. Klugmann, gözleri ellerine dikili, kayıtsız bir havayla oturuyordu.

- O halde, bizi yanıltıp oyalamaya çalışmaktan neden vazgeçmiyorsunuz, Herr Klugmann ? Siz de ben de, bu dairenin fuhuş amacıyla, ama seçici bir fuhuş için kullanıldığını ve Monique denen bu kızın orada yaşamadığını biliyoruz. Balan, bu kızla yaptığınız anlaşma beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren tek şey, onun hakkında verebileceğiniz bilgiler. Derdimi anlatabildim mi?

Klugmann başını olumlu anlamda salladı, ama gözlerini ellerinden ayırmadı.

- O halde söyleyin, adı neydi ?

- Size söyledim, bilmiyorum... Yemin ederim ki doğruyu söylüyorum. Ona hep Monique derdim, o da kendisine hep Monique dedirtirdi.

- Ama bir fahişeydi ?

- Okey, belki... bilmiyorum... olabilir... belki yan zamanlı. Bunun benimle hiçbir alakası yok. Para sıkıntısı çeker gibi bir hali yoktu, o zaman evet, belki de öyleydi.

- Onu ne kadar zamandır tanıyordunuz ?

- Sadece üç-dört aydır.

- Siz adını bilmiyorsanız, dedi Werner, bilen başka birileri olmalı. Kimlerle takılıyordu ?

- Bilmiyorum.

- Hiçbir arkadaşıyla tanışmadınız mı ? diye sordu Fabel, ona inanmadığını gizlemeye çalışmadan.

- Hayır.

Fabel, masanın ortasına ilk kurban Ursula Kastner'in bir fotoğrafını itti.

- Onu tanıyor musunuz ?

- Hayır. Yani... evet... sadece gazetelerden. Şu öldürülen avukat değil mi ? Aynı şekilde mi öldürülmüştü ?

Fabel soruyu duymazdan geldi ve fotoğrafı olduğu yerde bıraktı. Klugmann resme bir daha bakmadı. Fabel, Kastner'in yüzüne bakmaktan özellikle kaçındığı duygusuna kapıldı, içinde, derinlerde bir yerde, bir önsezi şekillenmeye başlamıştı.

- Monique'in bu daireye taşınmadan önceki adresi neydi ? Klugmann gene omuzlarını silkti.

- Durum gülünçleşmeye başlıyor, dedi Werner, öne doğru eğilerek.

Werner'in cüssesi ve hatlarının sertliği, hareketlerine, sık sık kastını aşan bir tehdit havası verirdi. Klugmann bunun üzerine sandalyesinde dikleşti ve başını meydan okurcasına kaldırdı.

- Bize, tam adım bilmediğiniz, hakkında başka herhangi bir bilgiye sahip olmadığınız bu kızın, hayatınıza girip dairenize taşındığını mı söylemeye çalışıyorsunuz ?

- Şunu kabul etmelisiniz ki Herr Klugmann, dedi Fabel, demek istediğim, eski bir polis olarak kabul etmelisiniz ki, bütün bunlar biraz tuhaf kaçıyor.

Klugmann gevşedi.

- Evet. Bence de öyle. Ama ben size gerçeği söylüyorum. Dinleyin, orası farklı bir dünyadır. Monique bir gece çalıştığım yere çıkageldi ve konuşmaya başladık...

-Yalnız mıydı?

- Evet. Onunla bu nedenle konuştum. Patronum Arno bizim kulübü yoklayan lüks bir fahişe olduğunu düşündü ve bana onu dehlmemi söyledi. Konuşmaya başladık, iyi bir kıza benziyordu. Bana bir oda ya da daire kiralayabileceği birilerini tanıyıp tanımadığımı sordu, ben de ona kendi dairemden bahsettim.

- Ona neden kendi dairenizi önerdiniz ? Orada neden kendiniz oturmuyordunuz ?

- Ben, şey, Tanzbar'da22 çalışan kızlardan biriyle birlikteyim... Sonja'yla. Tanzbar'a yakın olduğu için çoğu gece onun evinde kalıyordum. Yeni daireyi kiraladıktan sonra, onarım işleri bitene kadar kalmak üzere Sonja'nın evine taşınmıştım. Sonra Monique'le tanıştım, kalacak düzgün bir yer için iyi bir kira ve peşin ödeme yapmaya hazır olduğunu söyledi. Evde sadece altı ya da dokuz ay oturacağını da ekledi. Ben de, fazladan birkaç euro kazanmanın fena olmayacağını düşündüm...

- Ve işine burnunuzu sokmayacaktınız ? diye sordu Werner.

- Pazarlık böyleydi...

- Peki, gecenin o saatinde evinde ne işiniz vardı?

- Onu görmek için uğradım. İşler yolunda mı diye bakmak için arada bir uğradım ona. İyî anlaşıyorduk...

- Gecenin iki buçuğunda bir nezaket ziyareti yapıyordunuz yani? dedi Fabel.

- İkimiz de normal saatlerde çalışmıyorduk.

- İşiniz tam olarak nedir, Herr Klugmann?

- Söylediğim gibi, bir gece kulübünde çalışıyorum... bir Tanzbar'da. Müdür yardımcısıyım.

Fabel dosyasına bir daha baktı.

- A evet, Grosse Freiheit'taki Paradies-Tanzbar'da... orada, değil mi?

22. Diskotek, bar.

- Evet.

- O halde çalıştığınız kişinin...

- Kimin için çalıştığımı biliyorsunuz.

Klugmann şimdi, diğer başparmağıyla kazıdığı tırnağına bakıyordu.

Fabel birinci dosyanın altından bir ikincisini çekti. Dosyayı hızlı bir hareketle açtı ve ilk sayfayı gözleriyle taradı. Klugmann, sağ üst köşede kendi fotoğrafını gördü. Kamburlaşmış omuzlan daha da çöktü.

- Evet... dedi Fabel.

Sonra, arkasına yaslandı ve Klugmann'ı seyretmeye başladı.

- Şu anki patronunuz Ersin Uluğbay... Ayın örnek Hamburglu-su sayılmaz, öyle değil mi ?

- Değildir herhalde.

- Tuhaf bir kariyer, dedi Werner. Seçkin bir polis biriminden Türk mafyasına.

- Polislikten ayrılmak konusunda fazla bir seçeneğim yoktu, dedi Klugmann, alaycı bir şekilde gülümseyerek. Sizin de mutlaka bildiğiniz gibi. Her halükârda, hiçbir "mafya" için çalışmıyorum. Uluğbay'ın ne dolaplar çevirdiğini biliyorum, ama benim bunlarla alakam yok.

Uluğbay, bann sahibi olabilir, ama benim patronum müdür Arno Hoffknecht. Sözüm ona müdür yardımcısıyım, ama gerçekte, unvan sahibi bir bar gorilinden başka bir şey değilim.

- Sahi mi ? dedi Werner. İlginç bir tabir seçimi. Ben burnunun gerçekten o kadar temiz olduğundan emin değilim.

- Ne demek istiyorsunuz ?

- En son ne zaman çektin ?

Klugmann'ın kalın boynunun damarları gerildi.

- Siktir ol git, ibne.

Werner'in gözleri öfkeyle parladı ve heybetli cüssesiyle Klugmann'ın üzerine atlayıp ağzını burnunu dağıtmaya yeltenir gibi oldu. Fabel duruma el koydu.

- Bizimle işbirliği yapacağımızı umut ediyorum, Herr Klugmann. Yoksa durum sizin için daha da kötüleşebilir.

- "Daha da kötüleşebilir"le ne demek istiyorsunuz ? Bütün bunlar beni ilgilendirir. Elinizde hiçbir kanıt yok zaten...

- Bizden bir şey gizliyorsunuz.

- Mesela?

- Mesela, Monique'in randevu defteri nerede ?

- Neden bahsettiğinizi anlamıyorum.

_ Ya da, aynanın arkasına sakladığınız video kamera? Ne işe yanyordu? Şantaj mı, sadece porno film çekmeye mi? Klugmann bir an afallar gibi oldu.

- Bakın, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. En ufak bir fikrim bile.

Fabel arkasına dayandı. Werner sinyali aldı ve gülümseyerek, kirpi saçlı koca kafasını öne uzattı.

- Senden hoşlanmıyorum, Klugmann...

- A, öyle mi ? dedi Klugmann, şaşırıp incinmiş gibi yaparak. Ben de, bundan sonra can yoldaşı olabiliriz diye düşünüyordum...

- Senden hoşlanmıyorum, çünkü sen bir hain ve sahtekârsın. Uluğbay'a bilgi satmaya başladığın andan itibaren o polis biriminin içine sıçtm.

Werner arkasına yaslandı ve küçümseyici bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

- Leş gibi kokuyorsun. Çirkef kokuyorsun, bir orospuyla yaşıyorsun...

Klugmann gerildi ve ani bir hareketle öne doğru hamle etti. Fabel elini kaldırdı.

- Yavaş ol...

Werner, hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

- Bir orospuyla yaşıyorsun, lanet olasıca bir manyak tarafından paramparça edilebilirsin diye evini bir başka orospuya kiraladın ve mafya babası bir Türk için bir bok çukurunda çalışıyorsun.

Nasıl oluyor Klugmann... sabah aynaya bakmak nasıl oluyor? Tann aşkına, eskiden polistin... sicilinden bildiğimiz kadıyla iyi bir polis üstelik. Hırslı biriydin herhalde. Ama şimdi...

Werner, mikroplu bir şeyi uzakta tutmak istercesine kollarını Klugmann'a doğru uzattı.

- Şimdi, şu haline bak.

Yüzünü Klugmann'inkine daha da yaklaştırdı.

- Sen zararlı bir böceksin, Klugmann. O kızın başına gelenlerle alakalı olmadığına zırnık kadar ihtimal vermiyorum. Bize yutturmaya çalıştığın o zırvalara, kızın adından başka bir şey bilmediğine de zerre kadar inanmıyorum.

Werner birden sustu. Odaya sessizlik hâkim oldu. Dengeli, hesaplı bir sessizlik. Klugmann sandalyesinin arkasına yaslandı; bir bacağını öne uzatmış, ötekini gene sinirli sinirli sallıyordu.

Fabel, Klugmann'ın yüzünü süzdü. Suratında, görmeyi beklediği bir kayıtsızlık maskesi vardı: on yıl boyunca sorgu masasında karşısına oturan pek çok başka zanlının takındığı o hesaplı sikkın hava; en-

dişeli olmadığını göstermeye çalışan bir ifade. Fabel her zaman bu maskenin altında yatan şeyi görmeyi başarırdı. Ama Klugmann'a bakarken, bu defa maskenin arkasını göremeyeceğini anladı. Werner devam etti.

- Kızın arkadaşı değildin, onun müşterisi değildin... oraya 400 euroluk bir düzüşme için gitmemiştin, değil mi ? Bildiğimiz kadarıyla "Monique" senin için fazla klastı, fiyatı seni aşıyordu.

Klugmann cevap vermedi ve gözlerini masanın kenarına dikti.

- Hele ona kiraladığın bir dairede paramparça edilen, kimliği meçhul bir kızın talihsiz mal sahibi olduğuna hiç inanmıyorum. O halde, geriye ne kalıyor? Arkadaşı değildin. Müşterisi değildin. O zaman, ya onu sen doğradın ya da Uluğbay'ın hesabına tahsildarlık yapıyorsun... Kızın pezevengiydin. Oraya para almak için gitmiştin, kira dışımda bir para... ve kız madik atıyorsa, onu biraz okşayacaktın. Böyle olamaz mı?

Sessizlik.

- Belki de, işini seviyorsundur. Belki de, kızları biraz patakladığında sertleşiyorsundur. Belki de, geçen gece acayip boşalmış-sındır...

Klugmann patladı.

- Lanet olsun, saçmalamayı kesin... Odanın halini gördünüz... Ben yapmış olsaydım, her tarafım kan içinde olurdu...
- Belki de, işini almadan önce üstündekileri çıkardın... Belki de, kriminal inceleme ekibinden seni şöyle tepeden tırnağa bir incelemelerini istemeliydik...
- Siktirin. Ne istiyorsanız yapın... Okey, Uluğbay için çalışıyorum. Ama bunun o gece orada olanlarla hiçbir ilgisi yok. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok ve onu bu işe karıştırmayacağım. Siz beni o Türkler kadar korkutmuyorsunuz. Adamı ne yaparlar, biliyorsunuz... Size onlardan söz ettiğimi düşünürlerse, kendimi ormanda, yüzüm doğranmış halde bulurum...
- Fabel, Klugmann'ın ima ettiği, Türk mafyasının pek rağbet ettiği bu yöntemi biliyordu: uyuşturucu işinde dümen çevirenler ya da polise bilgi sızdıranlar öldürülüp Hamburg'un kuzeyindeki ormana atılıyordu. Cesetler bulunduğu anda elleri kesilmiş, dişleri dökülmüş ve yüzleri doğranmış oluyordu. Bu, kurbanın kimliğinin teşhisini zorlaştırıyor, bazen de imkânsız hale getiriyor ve soruşturma süresinin çok uzamasına neden olarak, çoğu durumda bir mahkûmiyet kararı çıkmasını engelliyordu.
- Pekâla, pekâlâ... sakın olalım, dedi Fabel. Ama kızın dairesinde bulunduğunu saptadığımız tek kişi olduğunuzu anladınız...
- Evet... siktiğim otuz saniyesi boyunca. Onu... o halde... görür görmez dışarı fırlayıp sizi aradım...
- Onun telefonunu kullanmadınız ?
- Hayır. Cep telefonumu kullandım. İçeride kalamazdım. Dışarı çıkmak zorundaydım.
- Oraya sabaha karşı 02.30 sularında geldiniz?
- Evet.
- Ve hiçbir şeye dokunmadınız ?
- Hayır. İçeri girmemle çıkmam bir oldu.
- İçeri nasıl girdiniz? Anahtarınız mı vardı?
- Hayır. Yani evet, bir anahtarım var, ama onu kullanmadım. Kapı kilitli değildi. Aralıktı.
- Arama saatiniz Einsatzzentrale23 tarafından 02.35 olarak kaydedilmiş. Kızın evine uğramadan önce neredeydiniz ?
- Paradies-Tanzbar'da, çalışıyordum.
- Saat tam kaçta katar?
- Yaklaşık ikiye çeyrek kalaya kadar.
- Grosse Freiheit'tan oraya gitmek kırk beş dakika sürmez.
- Yapacağım işler vardı... -Ne gibi işler?
- Klugmann avuçlarını açıp başını yana eğdi.
- Fabel kalemini alıp dişlerinin arasında tımbırdatmaya başladı.
- Bize söylemeniz mümkün değilse ya da söylemek istemiyorsanız, ben söyleyeyim: bu, kızı öldürmeniz, üstünüzü başımız temizlemeniz ve az önce gelip cesedi bulduğunuzu iddia etmeniz için yeterli bir süre.
- Okey, okey... Limanda tanıdığım birini görmeye gittim... biraz mal aldım...
- Kimden ?

- Şaka mı ediyorsunuz, Tanrı aşkına?
- Fabel masanın üzerine cinayet mahallinde çekilmiş bir fotoğraf koyup Klugmann'a doğru çevirdi. Fotoğraf renkli ve görüntünün gerçek olamayacağını düşündürecek kadar netti.
- Bu bir şaka değil.
- Yüzünün kam çekilen Klugmann, donakaldı. Besbelli, gözünün önünde olayın görüntüleri geçiyordu gene.
- Arkadaşımdı. Hepsi bu.
- Werner içini çekti. Klugmann onu duymazdan geldi ve gözlerini Fabel'e dikti.
- Onu benim öldürmediğimi biliyorsunuz, Herr Fabel...
- 23. Polis ihbar santrali.
- Bakışları ve duruşu gevşedi.
- Her neyse, kulüpten limana gitmek için taksiye bindim. Ben işimi görürken şoför bekledi, sonra da kızın evine götürdü. Beni oraya saat iki buçuk sularında bıraktı. Kulüpten ayrılışımdan kızın evine varışıma kadar nerelerde dolaştığımı size söyleyebilir. Taksi şirketine sorun.
- Biz de öyle yapıyoruz zaten.

Fabel dosyayı kapatıp ayağa kalktı. Katilin Klugmann olmadığı kesin gibiydi; ve onu tanık sıfatıyla bile alıkoymak için hiçbir sağlam gerekçeleri yoktu. Ama görüşme Fabel'i huzursuz etmişti. Klugmann her şeyiyle tam da beklediği gibi biri çıkmıştı, ama görüşme süresince, Fabel bir haritaya tersinden baktığı duygusuna kapılmıştı: bütün nirengi noktaları yerli yerindeydi, ama ona yolunu gösterecek yerde yönünü şaşırtıyorlardı. Fabel, iki dosyayı koltuğunun altına sıkıştırıp kapıya doğru yürüdü ve arkasına bakmadan Klugmann'a seslendi.

- Gene de, uzmanlarımızdan vücudunuzu ve giysilerinizi incelemelerini isteyeceğiz.

Maria Klee, kuru Hannover aksanından yapılı sarı saçlarına kadar her şeyiyle, net ve dinamik bir kadındı. Fabel sorgu odasından çıktığında, koridorda onu bekliyordu. Elinde bir kâğıt vardı.

- Nasıl geçti ? diye sordu merakla.

Fabel tam cevap verecekti ki, Klugmann'ı Kriminal İnceleme Şubesi'ne götürmek için üniformalı bir SchuPo24 çıkageldi. Klugmann ve Maria bir an göz göze geldiler; Klugmann, sanki Maria'yı görmemiş gibi boş boş bakıyordu; Maria ise bir şey anlamak ister gibi kaşlarını çatmıştı.

- Onu tanıyor musun ? diye sordu Fabel, Klugmann'ın polisle birlikte biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra.

- Bilmiyorum... Onu tanır gibi oldum, ama daha önce nerede gördüğümü söyleyemem...

- Olabilir. Eski bir Hamburg polisi.

Maria, rahatsız edici, ama önemsiz bir düşünceden kurtulmak ister gibi omuzlarını silkti.

- Her neyse, sorgu nasıl geçti?

- Besbelli aradığımız adam değil, ama temiz bir tip de değil. Her şeyi yamuk. Bize söylemediği bir şey var. Aslında, bize söylemediği çok şey var. Ya senin işler nasıl gitti?

- Tanzbar'ın müdürü Arno Hoffknecht'le görüştüm. Klug-

24. Schutz Polizei'in kısaltması; asayiş polisi.

mann'ın saat 01.30'a kadar çalıştığını doğruladı.

- Hoffknecht onu koruyor olabilir mi ?

- Valla, bunun için adamı görmeniz lazım. Daha pislik bir tip olamaz. Tüylerim diken diken oldu, dedi Maria, ürperir gibi yaparak. Ama hayır, onu korumuyor. İşyerindeyken Klugmann'ı gören bir sürü insan var. Davidwache KriPo'su da Klugmann'ın her yere aynı taksiiyle gittiği iddiasının aslını astarını araştırdı...

- Bize de aynı hikâyeyi anlattı.

- Her neyse, taksi şoförü Klugmann'ı kulüpten 01.45'te aldığını, limandaki bir kafe-bara götürdüğünü -Klugmann ondan beklemesini istemiş- sonra da 02.30 sularında eve bıraktığını doğruluyor.

- Okey. Başka bir şey var mı? diye sordu Fabel.

- Maalesef var, dedi Maria ve ona elinde tuttuğu, kâğıda basılı e-mail'i uzattı.

4 haziran çarşamba, 10.00. Politzeiprasidium, Hamburg

Fabel e-mail'de yazanları yüksek sesle bir defa daha okudu, sonra kâğıdı masanın üzerine bırakıp pencereye doğru yürüdü. Toplantı odası Politzeiprâsidium'un üçüncü katındaydı.

Aşağıda trafik, trafik ışıklarının değişen renklerine göre akıp duruyordu: Hamburg yaşamının güven verici temposu.

- E-mail doğrudan size hitaben yazılmış, değil mi ? dedi Van Heiden.

- Evet, aynen bir önceki gibi, diye cevap verdi Fabel, çayını yudumlayarak.

Sırtı ötekilere dönük, yağmurun içinden, şehir merkezinin çelik grisi göğü deldiği Winterhuder Stadtpark25 tarafına doğru bakıyordu.

- Bu e-mail'in izini takip etmemizin bir yolu yok mu? diye sordu Van Heiden.

- Maalesef yok, Herr Kriminaldirektor,26 diye cevap verdi Maria Klee. Dostumuz bilgisayar teknolojisi hakkında oldukça ileri bir bilgi düzeyine sahip gibi görünüyor. Onu internetteyken yakalamadıkça, yerini tespit etmemiz imkânsız. Bunu basarsak bile, bir sonuç elde ihtimalimiz çok düşük.

- Bilgi İşlem Şubesi'ne gösterdik mi?

- Evet, Efendim, diye cevap verdi Maria Klee.

25. Şehir parkı.

26. Kriminal Şube müdürü.

Fabel hâlâ sırtı ötekilere dönük, dikkatle, aşağıda akan trafiği izliyordu.

- Bu arada, e-mail'i bağımsız bir uzmana da gösterdik. İzini takip etmemiz imkânsız.

- Harika, dedi Fabel. İmzasız bir mektup ya da not bize somut bir kanıt sağlar; DNA ve el yazısı analizi yaptırabilir, kâğıdın ya da mürekkebin menşeyini saptayabiliriz... ama e-mail'ler sadece elektronik olarak varlar. Bilimsel olarak incelenmeleri imkânsız, çünkü maddi değiller.
- Ama ben, kimden geldiği belirsiz bir e-mail olamaz diye düşünürdüm, dedi Van Heiden. Bir İP adresi olmalı mutlaka.

Fabel bir an, Van Heiden'in bilişim teknolojisi konusundaki bilgisi karşısında afalladı.

- Haklısınız, dedi. Her biri farklı bir internet servis sağlayıcısı üzerinden ve farklı kimliklerle gönderilmiş iki ayrı e-mail aldık. İkisinin de izini takip ettik ve bizimkinin, sözüm ona yüksek güvenli bir network'u hack'leyip düzmece hesaplar açtığını saptadık. E-mail'leri bu hesaplardan yollamış.

Fabel pencereden önünden ayrılıp odanın ortasına doğru yürüdü. Kirazağacından masanın çevresinde altı kişi vardı. Fabel'in Mordkommission ekibinin önde gelen dört üyesi -Werner Meyer, Maria Klee, Anna Wolff ve Paul Lindemann- masanın bir tarafında yan yana oturuyorlardı. Otuz beş yaşlarında, koyu renk saçlı çekici bir kadın olan, kriminal psikolog Dr. Susanne Eckhardt karşılıklarına oturmuştu. Masanın başında ise, Fabel'in patronu olan, Hamburg Polisi Kriminaldirektör'u Horst Van Heiden vardı. Van Heiden sandalyesinden kalktı. Sanki polislik genlerinde yazılıydı: Hugo Boss marka açık gri takım elbisesinin içinde bile, üzerinde bir üniforma olduğu izlenimini vermeyi beceriyordu. Toplantı odasının, iki genç kadının paramparça bedenlerinin farklı açılardan çekilmiş büyük boy, renkli fotoğraflarının asılı olduğu duvarına doğru birkaç adım attı. Her yerde kan. Beyaz kemikler yaraların ve etlerin ortasında parlıyordu, iki farklı kadın, iki farklı mekân, ama görüntülerin ortasında aynı dehşet: kadınların ciğerleri sökülerek bedenlerinin dışına çıkarılmıştı. Van Heiden duygularım ele vermeyen buyuz ifadesiyle, gözlerini dehşet görüntülerinin üzerinde gezdirdi.

- Beni -bizi- üst katta kimin beklediğini bildiğinizi varsayıyorum, Fabel?

- Evet, Herr Kriminaldirektör. Biliyorum.

- Ve bu... bu hikâyenin bitmesi için hayatımı cehenneme çevirdiğini.

- Üzerinizdeki siyasi baskıların tamamen bilincindeyim, Efendim. Ama benim temel derdim, zavallı bir kadının daha bu hayvanın eline düşmesini engellemek.

Van Heiden'in küçük mavi gözleri soğuk bir ışıkla parladı.

- Ben, durum neyi gerektiriyorsa ona öncelik veriyorum, Herr Hauptkommissar.

Bir kez daha fotoğraflara bakıp devam etti.

- İkinci kurbanla aшаğı yukarı aynı yaşlarda bir kızım var. Ama Hamburg Erste Bürgermeister'inin27 nefesini enseme hissetmeye bayılmıyorum.

- Dediğim gibi, Efendim, hepimiz bu canavarı bir an önce yakalamak için çalışıyoruz.

- Bir şey daha. Bütün bu "kartalın kanatlarını açma" ve "kutsal topraklarımız" lafları falan hiç hoşuma gitmiyor. Sanki siyasi bir mesaj taşıyor. Kartal... Alman kartalı mı bu?

- Olabilir, dedi Fabel, Susanne Eckhardt'tan tarafa bakarak.

- Olabilir, diye onayladı Susanne.

Güney aksarıyla konuşuyordu: Münih aksam, diye düşündü Fabel.

- Fakat kartal bütün kültürlerde güçlü bir psikolojik imgedir, kudret ve yırtıcılık simgesidir.

Kartal, katilin metaforu olabilir pekâlâ: kendini fark ettirmeden avını gözüne kestiren, daireler çizerek üzerinde uçan, sonra da öldürmek için sessizce üzerine çullanan bir kuş. Katili harekete geçirenin aşın bir siyasi ideolojiden çok, sonuna kadar bastırılmış cinsel bir içgüdü olması daha güçlü bir ihtimal. Bu adam fanatik biri değil, bir psikopat. Bunlar farklı şeyler... Mesajının dinsel tonunun -kutsal savaş vurgusu- ve ayinsel öldürme yönteminin kafamı kurcaladığını kabul etmek zorunda olsam da, böyle.

- Peşinde olduğumuz adam çatlak bir Neonazi mi, değil mi? Van Heiden'in sesinde saldırgan bir tını vardı.

- Bundan kuşkuluyum. Çok kuşkuluyum, dedi Eckhardt. Kurbanlar Alman kökenli, Neonazi saldırıların tipik hedeflerinden değiller. Ama bu ihtimali göz ardı edemem. Ben, bunun kişisel bir kutsal dava olma olasılığının daha yüksek olduğunu düşünüyorum.

Susanne Eckhardt'ın yüzünde, arabasının anahtarını nereye koyduğunu hatırlamaya çalışan birinin ifadesi belirdi.

- Ne oldu, Frau Doktor? diye sordu Fabel. Dr. Eckhardt özür diler gibi, hafifçe güldü.

27. Büyükşehir belediye başkanı.

- Bir şey değil... en azından profesyonel ya da nesnel bir araştırmayı destekleyebilecek bir şey değil...

- Gene de bizimle paylaşın lütfen, dedi Van Heiden.

- Peki, söyleyeyim o halde: bu e-mail, toplumla uyumsuz bir psikopatın bütün özelliklerini taşıyor: sosyal yalıtılmışlık ve aidi-yetsizlik duyguları, sapık bir kutsal dava anlayışı, yüceltilen bir yırtıcılık simgesiyle özdeşleşme...

Fabel saçlarının dibinde bir elektriklenme olduğunu hissetti. İşte, fazlasıyla doğru bir şey daha, diye düşündü.

Van Heiden, Dr. Eckhardt'ın ne demek istediğini anlamamıştı besbelli.

- Anlamıyorum, dedi. Bu e-mail'in kesinlikle sahici olduğunu söylüyorsunuz. Yani katil tarafından yazıldığını.

- Hayır... yani evet... dedi Eckhardt, porselen gibi parlak, kusursuz beyaz dişlerini açığa çıkaran bir gülüşle. Aslında, ne dediğimi bilmiyorum gerçekten. Ama bir seri katilden gelen bir mektup yazacak olsaydım, içine bütün bu unsurları katardım.

- Mesajın düzmece olduğunu mu söylüyorsunuz ? Yoksa sahici mi? diye sordu Van Heiden, gene saldırganlaşan bir ses tonuyla. Kafam karışmaya başladı...

- Muhtemelen sahici. İki cinayet, iki e-mail. Bize kötü bir şaka yapan biri ya da obsesif bir itirafçı olsaydı, bu kadar kusursuz bir zamanlama olamazdı. Ben sadece bir saptama yapıyorum. Hayır... aslında bir gözlemde bulunuyorum.

Dr. Eckhardt kendisine destek bulmak için bakışlarını odada gezdirdi. Ve aradığını buldu: Fabel düşünceli düşünceli başını sallıyordu.

Van Heiden Eckhardt'a boş gözlerle baktı.

- Bu son... macerada... üzerine gideceğimiz başka bir şey var mı, Fabel?

- Bu sonuncusu canımı özellikle sıkıyor, dedi Fabel. İşin içinde bir sürü anormallik var. Aslında, kurban hakkında bilmediğimiz pek çok şey var.

- Kimliği gibi... dedi Van Heiden.

Fabel, Van Heiden alay etmeye mi çalışıyor, anlayamadı.

- Bu konu üzerinde çalışıyoruz.

Van Heiden raporun sayfalarını hızla gözden geçirdi.

- Kızla ilişkisi olan şu eski Mobiles Einsatz Kommando görevlisinden ne haber? Eski bir Hamburg polisinin bir orospuya pezevenklik etmesi düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor. Medya bu habere bayılacaktır.

_ Ne yazık ki adamı salıvermek zorunda kaldık, dedi Fabel. Ama peşine birini taktık. Gece gündüz izlenecek. Bizden sakladığı gerçekler olduğundan eminim, ama kanıtlayabildiğimiz hiçbir şey yok.

- Sicilini gördünüz mü ?

- Bana daha yeni aktarıldı, dedi Fabel, yerine oturup dirseklerini masaya dayayarak.

Takındığı bu rahat pozu hafiften abarttı: teklifsizliğinin Van Heiden'i gıcık ettiğini biliyor ve onu kızdırmaktan zevk alıyordu.

- Daha bakacak zamanım olmadı, ama Klugmann'ın o uyuşturucu davasından önce parlak bir gelecek vaat eden, parlak bir eleman olduğu anlaşılıyor. Hamburg Polisi'ne girmeden önce askerliğini Fallschirmjäger olarak yapmış...

- Paraşütçü yani ?

- Evet. Mobiles Einsatz Kommando için mükemmel bir aday, diye cevap verdi Fabel, hafifçe gülerek. Bütün düşüncelerini silahıyla yapmak için iyi bir eğitim fırsatı.

Van Heiden'in tüyleri diken diken oldu.

- MEK'lerin çok önemli bir işlevi vardır. Ve onlar da bizim gibi polis memurlarıdır. Klugmann'ın askerî sicili nasıl ?

- Görebildiğim kadarıyla, neredeyse örnek bir asker...

- Kötü yola sapan iyi bir adam...

- Ya da saf değiştiren son derece profesyonel bir gangster... her şey hangi açıdan baktığınıza bağlı, Efendim.

Van Heiden bu defa Fabel'i duymazdan geldi.

- Bizden bir şey gizlediğini mi düşünüyorsunuz ?

- Kurbanın adını bilmediğine inanmam mümkün değil. Ama suçun işlendiği sırada başka yerde olduğuna dair kanıtlan sağlam. Ölüm saatini tam olarak öğrenmemiz gerekiyor, ama Klugmann'ın bu işe bulaşmadığı neredeyse kesin.

- O halde, adamı neden izletiyorsunuz ? Elimizdeki kaynakları başka işlerde kullansak daha iyi olmaz mı ?

Fabel ekip arkadaşlarının birbirlerine kuşkulu bakışlar attıklarını hissediyordu.

- Çünkü, Efendim, elimizde son derece tuhaf koşullarda bulunmuş kimliği belirsiz bir ceset var ve Klugmann'ın bizi maktulün kimliğini teşhise götürecektir en iyi isim olduğunu hissediyorum. Dediğim gibi, bizden bir şey sakladığına inanıyorum. Bizden katilin kimliğini bile gizliyor olabilir... Sven'in Oğlu kızın müşterilerinden biri olabilir.

Fabel, Dr. Eckhardt'la göz göze geldi, ama bakışlarım kaçırdı;

Eckhardt, Fabel'in ortalığı özellikle bulandırdığını anlıyordu. Bunun, Van Heiden'i başından savmak için başvurduğu bir numara olduğu açıktı. Amacına ulaştı.

- Pekâlâ, dedi Van Heiden. Ama beni maktulün kimliğinden çok katilinki ilgilendiriyor. Başka neler yapıyor?

- Diğer kurbanın geçmişiyle ilgili araştırmalarımızı sürdürüyoruz, dedi Maria Klee, önündeki dosyadan birkaç not çıkararak. Görebildiğimiz kadarıyla, aralarında hiçbir bağlantı yok. Biri fahişe, öteki ünlü bir avukat. Katil kurbanlarını rasgele seçiyor sanki.

- Bize rasgeleymiş gibi gelebilir, dedi Dr. Eckhardt, ama katil için, aralarında bizim henüz göremediğimiz bir bağlantı var. Karşımızda, ruh sağlığı son derece bozuk birinin olduğunu unutmamalıyız: onun kafası bizimki gibi çalışmıyor. Bu kadınların boylarında, yürüme biçimlerinde, ne bileyim, burun şekillerinde bir benzerlik olabilir... ne kadar soyut olursa olsun, katilin onlarda bulunduğu ortak bir nokta var... aslında, belki de sadece katilin gördüğü ortak bir nokta.

Herkes sustu. Sessizliği Werner bozdu.

- Bu ne anlama geliyor?

- Hamburg'da yaşayan her kadının, yaşı ve geçmişi ne olursa olsun, potansiyel bir hedef olduğu anlamına.

Van Heiden kısa, kır saçlı başını kaşıdı.

- Ve şimdilik elimizde bizi katile götürebilecek tek bir olası bağlantı var: katili kızın müşterisi olarak tanıyıp tanımadığı belli olmayan şu Klugmann, öyle mi ?

- Başka bir olası bağlantı daha var, dedi Dr. Eckhardt, gözlerini masadan kaldırmadan. Kollarım dosyalarının yanına uzatmış, ellerini kavuşturmuştu. Herkes söyleyeceklerine kulak kesilmişti.

- Ve bu bağlantı, Kriminalhauptkommissar Fabel... Katilin kurbanlarını seçmekte nasıl soyut ölçütleri varsa, Herr Fabel'i de... nasıl diyeyim, bir süper ego, oyundaki rakibi olarak seçmiş. Onun gözünde Herr Fabel ciddi bir hasım. Onu kendine zorlu bir rakip olarak belirlemiş. Bu yüzden, Hauptkommissar Fabel onun hayal dünyasının, planlarının temel bir ögesi durumunda. Niyetinin, bu süre avının sonucunu belirlemek olduğunu açıkça belirtiyor. Bu arada kendini size öldürtmeyi bile düşünüyor olabilir... Mesajındaki beni durdurabilirsiniz, ama asla yakalayamayacaksınız sözlerinde bir vaat var.

- Onu durdurmak için öldürmek zorunda kalacağım gibi bir şey mi?

- Belki. Kişiliğinin psikotik yanma dokunamayacağınızı açıkça hissediyor. Belki de, onu öldürerek bile erişemeyeceğinizi düşündüğü bir ölümsüzlük fantezisi var. Sanki aranızda bir çeşit tampon varmış gibi.

- Ben bir polisim, cellat değil, dedi Fabel, kaşlarını çatarak. Peki ama neden beni seçti ?

- Bu konuda hiçbir fikrim yok. Belki de, bu seçimin nedenini gene sadece Sven'in Oğlu biliyor... ama...

- Ama ne ? diye sordu Van Heiden.

Dr. Eckhardt doğrudan Fabel'e hitap etmeyi sürdürdü.

- Kendini sizinle bağlantılı hissediyor. Geçmişte yollarınız karşılaşmış olabilir. Ya da şu anda tanıdığınız biri.

- Ama bundan emin olmak imkânsız... dedi Fabel, bir saptama yapmaktan çok soru sorar gibi.

- Evet, imkânsız. Bu sadece bir ihtimal. Bu bağlantı duygusu, hakkınızda okuduğu bir şeye... şahsınız ya da yürüttüğünüz soruşturmalardan biri hakkında okuduğu bir şeylere dayanıyor olabilir ve seçimim bu belirlemiş olabilir.

- Peki geçmişte, belki de önemli bir olayda karşıma çıkmış biri olması mümkün mü ?

- Bence böyle bir ihtimal var... ama sadece bir ihtimal. Fabel Van Heiden'e döndü: bakışları soru işaretleriyle doluydu. Van Heiden başını iki yana salladı.

- Bu, o eski manyak değil, Fabel... Fabel omuzlarını silkti.

- Biliyorum. Sadece, duruma ne kadar uyduğunu düşünmeden edemedim: Sven'in Oğlu zırvalarıyla benimle dalgasını geçen... bana, aslında hayatta olduğunu ve bunun kendi işi olduğunu söyleyen Svensson...

Van Heiden başını iki yana salladı.

- Bırak bunları, Fabel. Svensson öldü. Neredeyse yirmi yıldır ölü o.

- Svensson da kim ? diye sordu Dr. Eckhardt.

- Bu işle hiçbir alakası olmayan eski bir hikâyeye, diye cevap verdi Van Heiden. Uzun zaman önce ölen biri.

- Öldüğü varsayılan, diye düzeltti Fabel. Bir patlamada yanarak öldüğü varsayılan. Ama cesedin ona ait olduğuna dair yeterince kanıt yoktu. Adı Karl-Heinz Svensson'du ve genç kadın teröristlerden oluşan bir hücreyi yöneten aşağılık bir provokatördü. Baader-Meinhof a bağlı Kızıl Ordu Fraksiyonu'nun, sonradan kendi hesabına çalışmaya başlamış eski bir üyesiydi. O zamanlar

Baader-Meinhof un tamamen yeraltına geçme düşüncesini paylaşmayan pek çok ayrılıkçı grup vardı. Kızıl Ordu Fraksiyonumdan daha eski olan 2 Mayıs Hareketi, SPK, illegal teröristleri göz önünde çalışan "legaller"le bir araya getiren Revolutionäre Zellen, yani devrimci hücreler. Bir de, sadece kadınlardan oluşan Rote Zora. Svensson bunların hepsinden bir şeyler aldı. Birimine Radikale Aktiongruppe -Radikal Eylem Grubu- admı verdi. Yönettiği kızların çoğu yirmi yaşından küçüktü. Bunları Alster kıyısındaki sıra kemerlere bombalar yerleştirmeye ve banka soygunlarına gönderiyordu.

- Fabel ve ben, bunu daha önce konuştuk, dedi Van Heiden, Dr. Eckhardt'a dönerek.

Svensson'un cesedinin teşhisinde kesin bir sonuca varılmadığından, Fabel, bu cinayetleri işlemek üzere bir şekilde mezarından çıkmış olabileceğinden kuşkuluyor.

Eckhardt Fabel'e döndü.

- Buna inanıyor musunuz ?

- Hayır, Ula ki de böyle olması gerekmiyor. Sadece, bunun, ucunu açık tutmamız gereken bir ihtimal olduğunu düşünüyorum...

- Özür dilerim, dedi Dr. Eckhardt. Sadece anlamadığım için soruyorum: nasıl oluyor da bu adamı potansiyel bir şüpheli olarak görüyorsunuz ? Ben, ölü bir terörist ile bu seri cinayetler arasında bir bağlantı kuramıyorum...

- Bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu kabul ediyorum. Herr Kriminaldirektor Van Heiden'in söylediklerini de: patlama sırasında ölen kişi muhtemelen Svensson'du. Ama beni ilk başta şu "Sven'in Oğlu" lafı pirelendirdi, sonra da sürekli kartallara gönderme yapıyor olması...

Svensson'un kod adı "Kartal"di. Buna bir de, kadınlarla olan tuhaf ilişkilerini ekleyince...

- Ne bakımdan tuhaf?

- Onlara tamamen hükmetmeye ihtiyacı var gibiydi. Grubunun bütün üyeleriyle cinsel ilişkide olduğu söyleniyordu. Medya bu kızlara "Svensson'un Haremi" adını takmıştı.

- Ya bunun sizinle bağlantısı ?

- 1983'te, Commerzbank'ın Paul-Neumann-Platz'daM merkez şubesini soyma girişiminde bulundular. Eylemi gerçekleştirenler Svensson'un ayrılıkçı grubundan üç kadındı. Bankadan çıkarken, devriye gezmekte olan üniformalı iki SchutzPolizei'yla burun buruna geldiler. Karşılıklı ateş açıldı... terörist kadınlardan ikisi ve bir SchuPo öldü, diğer polis ağır yaralandı. Ben olay yerine, hayatta kalan terörist kaçmaya çalışırken vardım. Rıhtıma kadar peşinden koştum, silahını atmasını istedim, ama dönüp ateş

ORHAN KWAL

İL HALK KÜTÜPHANESİ

etti. Kurşun etimi sıyrıp geçti, ben de ateş açtım: yüzüne ve başına iki kurşun. Anında öldü. Adı Gisela Frohm'du. On yedi yaşındaydı. Bir çocuk.

- Anlıyorum, dedi Dr. Eckhardt.

Sonra, gözlüklerini çıkardı ve bir an, Fabel'i tartar gibi baktı.

- Bağlantı kurmanızı anlıyorum, ama bence, Svensson denen bu adam hayatta kalmış olsaydı bile bu cinayetler için olağan bir şüpheli olamazdı.

-Neden?

- Çünkü profili uymuyor: ne yaşı, ne psikolojisi, ne de başka herhangi bir özelliği...

Susanne Eckhardt alnına düşmüş olan bir tutam siyah saçı geriye itti. Gözlüklerini yeniden takip elindeki dosyadan okumaya başladı.

- Katilin profilini belirlemek için elimizde iki ipucu var: cinayet mahallinden toplanan fiziki deliller ve e-mail'lerin içeriği. Şu an için çizebildiğimiz ^enel profile göre, katil yirmi ila kırk yaş arasında, ama büyük ihtimalle otuz yaşın altında bir erkek. Kesinlikle akıllı biri, ama belki de sandığı kadar zeki değil. En azından lise mezunu; üniversite mezunu ve çok daha iyisine layık olduğunu düşündüğü, sorumlu bir pozisyonda çalışıyor da olabilir. Veya şu ya da bu nedenle akademik potansiyelini kullanmasının önüne bir engel çıkmıştır ve daha alt kademede teknik bir işte çalışıyordur. Üniversite mezunuysa, en az yirmi altı yaşında olması gerekir. Frau Klee'nin de dikkat çektiği gibi, bilgisayardan çok iyi anlıyor. Kesin olmamakla birlikte, muhtemelen yalnız yaşıyor. E-ma-il'deki toplumsal yalıtımışlık ve kenara itilmişlik temaları tipik profile uyuyor. Yalnız bir adam bu: kendine fazla güvenmeyen biri. Zekâsının takdir edemediğini, içinde yaşadığı dünyanın, artık savaş ilan ettiği bu dünyanın, potansiyelini değerlendirmedini düşünüyor. Çocukluğunda ya da gençliğinde, bir kadın tarafından aşağılandığı ya da ezildiği bir ya da bir dizi olay yaşamış olabilir. Veya bir olayda, onu istismarcı ya da otoriter bir babadan korumadığı için öfke duyduğu bir annesi olabilir. Bu olay, masturbasyon fantezilerinin kadınlardan şiddetle öç alma sahneleri etrafında şekillenebildiği buluş çağma rastlamış olabilir. Eğer öyleyse, kadınlardan haz etmemesi ve korkması, cinsel açıdan uyarılmasının önkoşulu haline gelmiş olabilir. Kadınlara aşın bir şiddet uygulamanın uyanılmayı ve boşalmayı hızlandırdığı durumlar dışında, sertleşme ve orgazm sorunları yaşıyor olabilir.

- Ama cinayet mahallerinde sperme, hatta penetrasyon olduğuna dair bir bulguya rastlanmadı, dedi Fabel.

Güzel Frau Doktor başım eğerek, gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

- Öyle. Ama bu cinsel bir edimde bulunmadığı anlamına gelmez. DNA izi bırakmamak için prezervatif kullanmış olabilir. Bundan daha da güçlü bir ihtimal, bu kişi cinsel doyuma ulaşmak için, normal cinsellikten teşhis edilemeyecek ölçüde uzak şeyler yapıyor olabilir. Ve dediğim gibi, iktidarsız da olabilir. Bunlar cinsel cinayetler, ama katil bu durumun ya da cinsel güdülenmelerinin bilincinde olmayabilir. Ayrıca, e-mail'in -ve cinayetlerin ayinsel niteliğinin- işaret ettiği önemli bir nokta var: eylemin dinsel karakteri. Adamın basit ya da dolaysız bir cinsel doyumdan çok soyut nedenlerle gerçekleştirdiği bir çeşit tören bu.

Maria Klee araya girdi.

- Bu, birden fazla kişinin işi olabilir mi ? Anlatımınızdan, bunun neredeyse bir ayın olduğu sonucu çıkıyor. Eğer siyasi değilse, karşımızda mezhep benzeri bir şey olabilir mi?

Werner Meyer güldü. İki kadın da onu duymazdan geldi. Fabel, Werner'e uyarıcı bir bakış attı.

- Mümkün, ama ihtimal düşük, diye cevap verdi Susanne Eck-hardt. Bunlar birden fazla kişinin eylemi olsaydı, baş aktörün -cinayeti işleyen kişinin- profili gene değişmezdi. Başka birinin daha olması, bir azmettiricinin olduğu anlamına gelirdi... rolü, istismarcı ya da ilgisiz bir anne babanın bıraktığı boşluğu doldurmak olan birinin. Bu gibi vakalarda -Amerika'da 1980'lerde görülen Leonard Lake ve Charles Ng davasında olduğu gibi- ikiliyi oluşturanlardan biri kendine hiç güvenmezken, diğeri patolojik bir egoist olur. Ama ben, bizim vakada, katilin yalnız bir savaşçı olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyorum. İkinci e-mail'inde bunu açık açık belirtiyor. O yalnız bir kurt. Ve tabii ki, bu, ekip halinde çalışan seri katillerden çok daha sık görülen bir durum.

Dr. Eckhardt sustu. Gözlüklerini çıkarıp devam etti.

- Bu adam eylemleriyle kendine olan güvensizliğini telafi ediyor. Bu nedenledir ki, profilinin Herr Fabel'in teröristininkine uymadığını düşünüyorum: yaşı uymuyor, motivasyonları uymuyor, psikolojisi uymuyor, siyasi görüşleri uymuyor...

Van Heiden elektrik çarpmış gibi irkildi.

- "Siyasi görüşleri uymuyor" demekle ne kastediyorsunuz ?

- Az önce çizdiğim temel psikolojik profil -kişisel başarısızlıklar nedeniyle toplumu suçlamak, adaletsiz bir dünyada kişisel potansiyelinin yeterince değerlendirilmediğine inanmak... aslında, psikoseksüel travma dışındaki hemen hemen her şey- Neonazi tiplerin profiline de uyuyor.

- Ben, bu işin siyasi bir yanı olmadığını söylediğinizi sanmıştım.

- Evet, öyle düşünüyorum. Bu adam muhtemelen psikoseksüel güdülerle cinayet işliyor, ama herkes gibi onun da siyasi görüşleri var. Onun durumunda, psikotik bakış açısının bu görüşleri tuhaf bir şekilde çarpıtması mümkün, hatta bunlar eylemlerini haklı çıkarıyor, mazeret

işlevi bile görüyor olabilir. En azından kısmen. Bence, Svensson gibi solcu bir terörist bu profile uymuyor.

Fabel evet der gibi, başını hafifçe salladı.

- Bütün bunları kabul ediyorum, ama ya bu hikâyenin merkezinde ben varsam? Ya bana... bir şekilde meydan okuyorsa? Ben onun kadınlarından birini öldürdüm; o da şimdi, polis olarak korumaktan sorumlu olduğum kadınları öldürüyor olamaz mı?

Susanne Eckhardt güldü.

- Şimdi rolleri değişiyoruz ve bunun epeyce kötü bir psikolojik analiz olduğunu söylemek zorundayım. En hafifinden, çok zayıf bir bağlantı.

Genç kadın gözlüklerini çıkarıp masaya koydu, omuzlarını dik-leştirdi ve başını geri atarak kara gözlerini Fabel'e dikti. Ona olan ilgisini belli etmekten korkan Fabel, bu ısrarlı bakışlardan tedirgin olduğunu hissetti. Eckhardt gülümseyerek sözlerine devam etti.

- Ama psikologculuk oynamak istiyorsanız, benim de polisçi-lik oynamama izin verin... Öldüğü neredeyse kesin olan bir adamdan konuştuğumuzu siz de kabul ediyorsunuz...

- Evet.

- Ve bu son e-mail'de, kendini, "hayatım başkalarının fotoğraflarının kenarında geçirmiş" biri olarak tarif ediyor. Bu tarif, genç kadınlardan oluşan bir hareme sahip, adı gazete manşetlerinden inmeyen bir teröriste pek uymuyor...

Van Heiden güldü.

- Dr. Eckhardt, Herr Fabel'in işini size vermeliyim belki de... Sonra Fabel'e döndü.

Dudaklardaki gülümseme silinmişti.

- Artık hayattaki şüpheliler üzerinde yoğunlaşalım.

Fabel hâlâ Dr. Eckhardt'a bakıyordu. Kadın gülümsemeye devam ediyor ve gözlerinde karanlık bir pırıltıyla bakışlarına karşılık veriyordu.

- Dediğim gibi, bunu sadece uzak bir ihtimal olarak görüyorum. Dr. Eckhardt gözlüklerini tekrar takıp raporuna göz attı.

- Bakmamız gereken bir diğer şey de, kapanmamış tecavüz ya da tecavüze teşebbüs dosyaları. Katil geçmişte, asıl olaya girizgâh niteliğinde cinsel suçlar işlemiş olabilir.

- Frau Doktor Eckhardt'm belirttiği türden yakın tarihli suç dosyalarına baktık mı ? diye sordu Van Heiden.

Werner Fabel'e, "Bunu neden düşünmedik" der gibisinden bir bakış attı. Fabel ona gene uyarıcı bir bakışla karşılık verdi.

- Evet, Herr Kriminaldirektor, diye cevap verdi Fabel. Genel profile uyan, bilinen bütün cinsel saldırganları sorguya çektik. Hiçbir şey bulamadık. Geçen yıl, Harburg ve Altona bölgelerinde kadınlara karşı açıklığa kavuşturamadığımız bazı saldırılar olduğu halde. Her ihtimale karşı, saldırıya uğrayanlar bir kez daha sorguya çekiyoruz.

- Pekâlâ, Kriminalhauptkommissar, dedi Van Heiden, saatine bakarak. Beni geüşmelerden haberdar edin. Bu arada, bir randevumuz var sanırım. On dakika sonra yukarıda görüşmek üzere.

-Tamam.

Fabel, kurbanın cinayet mahallinde çekilmiş fotoğraflarıyla kaplı duvara doğru yürüdü. Flaşla çekilmiş fotoğraflar, görüntülere doğal olmayan bir canlılık veriyordu: parlak baskıların içinden patlayan iç bulandırıcı renkler gerçek değilmiş gibi görünüyor, Goya'mın resimlerini çağırıyordu. Ama gerçektiler: Fabel ve Werner bundan ta dört ay önce, soğuk ve rüzgârlı Lüneburg bölgesindeydiler; alçak ve düz Baltık ovasını etkisi altına alan Sibiryaya soğuşundan korunmak için paltolarının yakalarını kaldırmışlar, Ay yüzeyini andıran manzaraya bakıyorlardı. Seyyar lambaların çıplak ışığı geceyi aydınlatıyor, buz gibi hava polis telsizlerinden gelen cızırtılı seslerle çatırdıyordu. Gözlerini, işyerinden çıktığı gibi cehennemini boylamış olan ilk kurbanın, yirmi dokuz yaşındaki avukat Ursula Kastner'in paramparça cesedine dikmişlerdi. Maktul, gövdesinin ortasında kara bir yarıkla, çıplak toprakta uzanmış yatıyordu. Fabel ertesi gün ilk e-mail'i almıştı.

Fabel, Maria Klee'nin yanma geldiğini fark etti.

- Bunu neden yapıyorlar? diye sordu.

Bu soruyu Maria'ya olduğu kadar kendine de sormuştu. Bakışlarını fotoğrafların üzerinde gezdirdi.

- Neyi neden yapıyorlar? dedi Maria.

- Neden itaat ediyorlar! İlk kurban katille sözleşerek buluşmuş gibiydi. Arabası otoyolun üzerindeki bir dinlenme tesisine park edilmiş ve kilitli olarak bulundu; hiçbir mücadele ya da kaçırılma izi yoktu. Bu ikinci kurban... sanki katili evine davet etmiş gibi. Ya da adamda evin anahtarı vardı. İçeri zorla girildiğine ya da kapının

-1

eşiğinde ya da yakınında bir mücadele olduğuna dair hiçbir bulgu yok. Bir fahişenin konuksever bir şekilde davranması, bir dereceye kadar anlaşılır bir şey. Ama Ursula Kastner zeki ve tedbirli bir kadındı. İkisi de hiç tanımadıkları birine neden itaat ettiler?

- Şayet tanımadıkları biriye, dedi Maria.

- Adamın profili tipik bir seri katilinkine uyuyorsa, senin de bildiğin gibi, onu önceden tanıyan kurbanlar seçmezdi...

Susanne Eckhardt yanlarına geldi.

- O halde, neden Kastner onunla gitti ve "Monique" onu evine aldı? diye tekrarladı Fabel.

Maria omuzlarını silkti.

- Belki de güven telkin eden bir yanı vardı... dedi Susanne. Bir an sözcüklerini tartar gibi sustuktan sonra devam etti.

- Albert DeSalvo olayını hatırlıyor musunuz ? Maria ile Fabel birbirlerine boş gözlerle baktılar.

- Albert DeSalvo. Boston Canavarı. 1960'lann başında Boston'da bir düzine kadın öldürmüştü...

-Eee?

Fabel'in şaşkınlığı yapmacık değildi.

- Boston polisi de sizinle aynı soruyu sordu: "Kurbanlar onu neden evlerine soktular?"

- Neden sokmuşlardı?

- DeSalvo su tesisatçısıydı. Kapıyı çalıp apartman yöneticisinin uğramasını istediğini söylüyordu. Kurban kuşkulandır ya da itiraz ederse, "Peki" diyor ve umurunda değilmiş gibi yaparak, gitmek için arkasını dönüyordu. Kurbanlar ev sahipleriyle aralarında tatsızlık çıkmasını istemedikleri için, DeSalvo'nun yanında gerçek iş aletleri olduğu ve ısrarcı davranmadığı için onu geri çağırıp eve alıyorlardı.

- Ne demek istiyorsunuz ? diye sordu Maria. Bir su tesisatçısı aramız gerektiğini mi ?

Susanne sabırsız bir ifadeyle göğüs geçirdi.

- Hayır, ille de değil. Ama bizim katilin de benzer bir numara çeviriyor olması mümkün. Kurban tarafından tanınıyor olmasa bile, ona güven telkin eden bir numara.

Maria kalemını dişlerine hafif hafif vurdu.

- Kendi söylediklerinden, bu adamın sıradan bir görünüşü olduğunu biliyoruz. Belki de, işe girişmeden önce, yetkili bir kişi kılıfına girip kendini sağlama alıyordu...

Susanne Eckhardt'm yüzünde, kusursuz dişlerini ortaya çıkaran geniş bir gülümseme belirdi.

- İşte size, sizinkinden çok daha iyi bir psikolojik tahlil, Herr Fabel.

Fabel gözlerini bir kez daha duvardaki görüntülerin üzerinde dolaştırdı.

- Diyelim ki, yetkili bir kişi gibi giyinip ayinine hazırlanıyor. Kurbanların gözünde otoriteyi kim temsil edebilir ve aynı anda onlarda güven uyandırabilir?

Maria Klee bir an gözlerini Fabel'e dikti. Konuştuğunda, ağzından neredeyse bir fısıltı çıktı.

- Of, lanet olsun.

- Bunlan Kriminaldirektor'a ben mi söyleyeyim, siz mi aktarırsınız ?

Fabel yukarı, Van Heiden'in odasına çıkmadan önce, Landes-kriminalamt'ın28 organize suçla mücadele birimi LKA7'yi aradı. Uluğbay çetesiyle uğraşan ekibin başındaki Hauptkommissar Buchholz'la görüşmek için bir randevu aldı. Buchholz'un ses tonunda bu telefonu beklediğini, ama buna pek de memnun olma-dığı ını hissettiren bir tını vardı. Saat iki buçukta Fabel'le görüşmeyi kabul etti. Fabel telefonu kapattıktan sonra, Klugmann'ın Hamburg Polisi'ndeki sicil kayıtlarının durduğu mavi dosyayı çıkardı. Ve beklediği bilgiyi buldu: Klugmann, polislikten ayrılmadan önceki son altı ayında, Mobiles Einsatz Kommando üyesi olarak, doğrudan Buchholz'a bağlı olarak çalışmıştı.

Fabel, Van Heiden'in odasına gitmek üzere kâğıtlarını topladı. Tam o sırada Werner yuvarlak kafasını kapıdan içeri uzattı.

- Jan, Profesör Dorn gene aradı. Seninle mutlaka görüşmek istiyor.

- Numarasını aldın mı?

Fabel başını kaldırmadan dosyalarını toplamaya devam etti.

- Evet. Bu cinayetle ilgili olarak bize yardımcı olabileceğini söylüyor. Çok ısrarlı, Jan.

Fabel, gözlerini kaldırmadan cevap verdi.

- Okey. Bir randevu ayarla o zaman.

Werner başını sallayıp yok oldu. Fabel dosyaları kolunun altına sıkıştırıp odadan çıktı ve asansöre doğru yürüdü. Bu sırada, eski hocasının yüzünü hatırladı ve içinde nahos bir kıpırtı hissetti. Onu net bir şekilde hatırlıyordu. Sonra, bir başka yüzü, gene Dorn adıyla ilişkilendirdiği bir yüzü hatırlamaya çalıştı, ama beceremedi.

28. Eyalet Kriminal Dairesi.

Van Heiden'in ofisi Polizeipräsidentium'un dördüncü katındaydı. Fabel asansörden çıkar çıkmaz, kendini sivil giyimli, çekici ve güler yüzlü, genç bir sekreterin karşısında buldu. Açık sarı saçlarını geriye tarayıp atkıyruğu yapmıştı ve üzerinde siyah bir tayyör ile sade, beyaz bir gömlek vardı. Fabel alımlı genç sekreterin polis olduğunu ve eteğinin belinde dokuz milimetrelilik bir SIC-Sauer PG otomatik silah taşıdığını bilmeseydi, rahatlıkla bir banka şubesine girdiğini düşünebilirdi. Sekreter randevu saatini kontrol ettikten sonra, Fabel'i bir koridordan geçirip büyük bir toplantı salonuna götürdü: salon, tıpkı aşağı kattaki toplantı odası gibi, bir duvarı Hindenburgstrasse'ye bakan geniş pencerelerle kaplı uzun bir dikdörtgen biçimindeydi. Kiraz ağacından uzun bir masanın iki yanına siyah deri koltuklar dizilmişti. Masanın başındaki üç koltuk doluydu: Van Heiden, Fabel'in tanımadığı, şakaklarından açılmaya başlamış kısa siyah saçları olan, kısa boylu, güçlü kuvvetli bir adam ile az önce keselenmiş gibi hafif kırmızı tenli, kumral saçlı ve aşırı kilolu bir adamın arasında oturuyordu. Fabel, bu ikincisinin Hamburg İçişleri Bakanı Hugo Ganz olduğunu tanıdı. Pencerenin önünde, aşağıda akan trafiği seyretmekte olan, sırtı Fabel'e dönük dördüncü bir adam daha vardı. Çok uzun boyluydu ve muhtemelen italyan malı, şık bir takım elbise giymişti. Masadaki üç adam, sürekli önlerindeki notlara bakarak, alçak sesle hummalı bir tartışma yürütüyorlardı.

Fabel gözlerini masada oturan tanımadığı adama dikti. Van Heiden Fabel'in bakışlarını yakaladı ve onları birbiriyle tanıştırdı.

- BND'den Oberst29 Gerd Volker. Oberst Volker, Kriminalha-uptkommislar Fabel. Lütfen oturun, Fabel.

Hadi hayırlısı, diye düşündü Fabel. BND -Bundesnachrichten-dienst-30 Alman Federal Cumhuriyeti'nin anayasası Grundgesetz'i korumakla görevli kuruluştı. Alman siyasi yelpazesindeki sağcı ya da solcu, aktif ya da uykudaki terörist ve aşırı milliyetçi grupları izlemek BND'nin işiydi. Ve 1996'dan beri, BND organize suçla mücadele işiyle de ilgileniyordu. Fabel BND'ye derin bir güvensizlik besliyordu. Ona göre, adı ne olursa olsun, gizli polis gizli polisti. Volker gülümseyerek masanın üzerinden elini uzattı.

- Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Herr Fabel. Geçen yılki Markus Stümbke davasındaki çalışmalarınız hakkında çok şey okudum...

iki adam el sıkıştılar.

29. Albay.

30. Federal Haber Alma Teşkilatı.

- Ve Innensenator31 Ganz... diye devam etti Van Heiden. Ganz elini uzattı; rengi kırmızıya çalan yüzünde tek bir kas bile oynamamıştı.

- Korkunç bir hikâyeye, Herr Kriminalkommislar, dedi, Fabel'in rütbesini birkaç basamak tenzil ederek. Buna bir son vermek için elinizdeki bütün imkânları kullandığınızı umuyorum.

- Erster Kriminalhauptkommislar, diye rütbesini düzeltti Fa-bel. Bu katili yakalamak için elimizden geleni ardımıza koymadığımızı söylememe gerek bile yok, Senator.

- Basının halkı neredeyse galeyana getirmek üzere olduğunun farkındasınızdır, eminim...

Konuşan, yüzünü nihayet ötekilere dönmüş olan pencerenin önünde duran adamdı. Canlı mavi gözleri ve dikine çizgilerle kaplı ince uzun, zeki bir yüzü olan, ellili yaşlarının başında, zayıf, uzun boylu, zarif, geniş omuzlu bir adamdı. Yarısı kırılmış kumral saçlarını pahalı bir erkek berberinde kestirdiği belliydi. İyi İngiliz terzilerinin hayranı olan Fabel, adamın üzerindeki pahalı koyu mavi gömleğin Londra'daki Jermyn Street'ten alınmış olduğunu tahmin etti. Takım elbise kesinlikle İtalyan malıydı. Genel etki, gösterişten çok stil ve ince bir zevk izlenimi veriyordu. Fabel onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı, ama onu hemen tanıdı. Zaten oyunu ona vermişti.

- Evet, Herr Erste Bürgermeister, bu dikkatimden kaçmadı.

Fabel yüzünü Hamburg Büyükşehir Belediye Başkanı ve Hamburg Eyalet Hükümeti Başkanı Dr. Hans Schreiber'e dönmek için, oturduğu deri koltuğu arkaya döndürdü.

Schreiber gülümsedi.

- Siz englische Kommissar dedikleri kişisiniz, değil mi?

- Bu doğru değil, ama evet, öyle diyorlar.

- İngiliz değil misiniz ?

- Hayır. Dürüstlikle, damarlarımda bir damla bile İngiliz kanı olmadığını söyleyebilirim. Annem İskoç'tur, babam Frizyalıydı. Çocukluğumda bir süre İngiltere'de yaşadık. Eğitimimin bir bölümünü orada tamamladım. Neden sormuştunuz?

- Sadece meraktan. Ben İngilizleri severim. Her şey bir yana, Hamburg için "Birleşik Krallık dışındaki en Britanyalı şehir!" derler... Her neyse, bunu, yani size İngiliz komiser demelerini ilginç buluyorum... Bu sizi diğerlerinden ayırıyor. Peki ya siz kendinizi farklı görüyor musunuz, Herr Fabel ?

Fabel omuzlarını silkti. Bu konuşmanın sonunun nereye vara-

31. Eyalet İçişleri bakanı.

cağını kestiremiyordu ve kişiselliği canım sıkılamaya başlamıştı. İşin doğrusu, kendini farklı hissediyordu. Kendini bildi bileli kişiliğinde yabancı, Alman olmayan bir taraf olduğunun bilincindeydi. Bundan rahatsız oluyor, ama aynı zamanda üzerine titriyordu. Schreiber, Fabel'in artan rahatsızlığını hissetmişti besbelli.

- Özür dilerim, Herr Fabel, özel yaşamınıza burnumu sokmak istemedim. Sadece, hizmet dosyanızı okudum; sıradışı bir memur olduğunuz açık. Ben farklı olduğunuza, başkalarında olmayan bir bakış açısına, fazladan bir perspektife sahip olduğunuza inanıyorum. Bu canavarı durduracak kişinin siz olduğunuza bu nedenle inanıyorum.

- Başka seçeneğim yok, dedi Fabel.

Sonra, "Sven'in Oğlu" tarafından "seçilme"sinin hikâyesini anlatmaya geçti. Fabel konuşurken, Schreiber her bilgi kırıntısını yutar ya da tartar gibi başını sallayıp kaşlarını çatıyordu, ama Fabel, Bürgermeister'in bakışlarının salonda gezindiğini fark etti. Bu hareket, yarı kısıp canlı gözlerini yırtıcı bir hayvanın gözlerine benzetiyordu. Kafası aynı anda birkaç yerde gibiydi. Innensenator Ganz lafa karıştı.

- Benim öğrenmek istediğim, gerçekten bir stratejinizin olup olmadığı, Herr Hauptkommissar. Bu manyağın gündemi belirmesine izin vermeyeceğiz, umarım. Burada proaktif polislik denen şeye ihtiyacımız var...

Fabel tam ona cevap verecekti ki, Schreiber araya girdi.

- Ben Herr Fabel'e her bakımdan güveniyorum, Hugo. Ve siyasetçi olarak bizlerin polise işini nasıl yapması gerektiğini söylememizin yararlı olacağını düşünmüyorum.

Ganz'ın pembe yanakları daha da kızardı. Burada kimin borusunun öttüğü açıktı. Tuhaf olan, Schreiber hep doğru şeyler söylediği halde, Fabel'in Erste Bürgermeister'in güvenini gerçekten kazandığından tam olarak emin olmamasıydı. Kendisi de ona güvenip güvenmediğinden emin değildi.

Van Heiden tedirgin edici olmaya başlayan sessizliği bozdu.

- Kriminalhauptkommissar Fabel artık bize raporunu verse iyi olur, ne dersiniz ?

Schreiber masadaki yerine oturdu ve Fabel o ana kadarla gelişmeleri özetledi. Raporunu verirken, arada dosyadan çıkardığı fotoğrafları da kullanıyordu. Ganz birkaç defa fenalaşır gibi oldu; Schreiber'in yüzünde etkisi sınılanmış bir ciddiyet maskesi vardı. Fabel, sunumunun sonlarına doğru koltuğunun arkasına yaslanıp Van Heiden'e baktı.

- Ne oldu, Fabel? Bize aktarmanız gereken başka bir şey daha mı var?

- Korkarım öyle, Herr Kriminaldirektor. Şu an için sadece bir teori, ama...

-Ama?

- Daha önce de vurguladım: ikinci kurbanın dairesine zorla girildiğine dair hiçbir işaret olmadığı gibi, katil ile iki kurban arasında, ilk temas noktasında şiddetli bir mücadele olduğuna dair herhangi bir bulgu da yok. Bu bizi, katilin ya silahlı olduğu ve tehditle kurbanlarını itaate zorladığı ya da kurbanların katile bir şekilde güven duyduğu sonucuna götürdü. Bu ikincisi, şu ikisinden biri demek oluyor: katil önceden tanıdıkları biriydi -katil için çıkardığımız profil ve kurbanların geçmişleri ve ikamet ettikleri yerler arasındaki büyük fark nedeniyle, bunun pek muhtemel olmadığını düşünüyoruz...

- Ya ikinci seçenek? diye sordu Schreiber.

- ikinci seçenek, katilin otoriteyi temsil eden ya da güven telkin eden bir görevli kılıfına girmesi...

- Kim gibi?., diye sordu Van Heiden

- Bir polis memuru... ya da zabıta görevlisi gibi...

Bir an sessizlik oldu. Schreiber ve Gariz birbirlerine, anlamını çıkarması güç bir bakış attılar. Van Heiden berbat görünüyordu. Volker hiçbir şey belli etmiyordu.

- Ama bu hiçbir şekilde kesin değil?

Van Heiden'in sorusu, daha çok bir savunma cümlesi gibiydi.

- Hayır. Kesin değil. Ama kurbanların katillerini karşı koymadan yanlarına yaklaştırmalarına bir açıklama getirmek zorundayız. Karşılıklarına, inandırıcı bir hikâyeye tamirci kılığında da çıkmış olabilir, ama elimizdeki psikolojik profil bize bu adamın bir polis üniforması ya da kimlik kartının sağlayacağı, kurbanları karşısında muktedir olma duygusundan zevk alabilecek biri olduğunu düşündürüyor.

Ganz'ın yanaklarına daha da koyu bir kırmızılık yayıldı.

- Beyler, eminim ki size Hamburg Polisi'nin şu anda basın tarafından el üzerinde tutulmadığım belirtmem gerek yok. Daha dün Polizeikommission32 üyeleriyle, Hamburg Polisi'nde kurumsal ırkçılık olarak gördükleri şey konusunda, nasıl diyeyim, çok "sıkı" bir tartışma yaptım. Şu anda ihtiyacımız olan son şey, Hamburg sokaklarında başboş gezen ve kendine polis süsü vererek kadınları paramparça eden bir manyak...

32. Meclis Polis Komisyonu.

Fabel'in sabrı taşı.

- Tanrı aşkına, bir psikopatın polis memuru kılığına girmesini engelleyemeyiz ki... Hem bu sadece bir ihtimal. Bizim sorumlu olduğumuz ya da denetleyebileceğimiz bir şey değil...

_ İnnensensor Ganz aslında bunu söylemek istemedi, diye araya girdi Schreiber. Halk psikopat bir katilin polis kılığına girdiğini düşünürse, polis memurlarına duyduğu güven daha da azalacaktır, sorun bu.

- Ama ancak, bizim haklı çıkmamız ve haberin dışarı sızması halinde. Demin de dediğim gibi, bu şimdilik yalnızca bir teori.

- Bütün yüreğimle bunun yanlış bir teori olmasını diliyorum, Herr Fabel, dedi Ganz.

Lafına devam edecekti, ama Schreiber'in bir bakışıyla bundan vazgeçti.

- Bunun bir sorun yaratmayacağından eminim, dedi Schreiber. Herr Fabel'in o canavarı kısa sürede yakalayacağına inanıyorum.

Sahiden mi ? diye düşündü Fabel. Ben bundan o kadar emin değilim.

Schreiber doğrudan Van Heiden'e hitap ederek devam etti.

- Tabii ki, kaydedilen ilerlemeleri bir an önce rapor edebilecek duruma gelmemizi bekliyorum.

Sizler için kamuoyunu hesaba katmanın güç olduğunu biliyorum -bunu yapmanız da gerekmiyor zaten- ama ben, basının yoktan var ettiği, Hamburg'da şiddete dayalı suç algısını düşünmek zorundayım. Yeni bir seri katil, kadm hemşehrilerimizin kendilerini daha da disempowered53 hissetmelerine neden olacaktır.

Disempowered. Lanet olsun, diye düşündü Fabel, bu adamlar doğru düzgün Almanca bile konuşamıyor.

Schreibner kapıya doğru yürüdü. Ganz mesajı alıp masadan kalktı. BND'nin adamı Volker, Van Heiden ve Fabel de hep birlikte ayağa kalktılar.

- Bizi kaydettiğiniz bütün ilerlemelerden haberdar edin lütfen, dedi Ganz.

- Elbette, Herr İnnensensor, diye cevap verdi Van Heiden. İki politikacının dışarı çıkmasından sonra, Fabel Volker'e

döndü.

- BND'nin bu işle ne alakası olduğunu sorabilir miyim, Herr Oberst?

- Umarım, hiçbir alakası yoktur.

Volker'in yüzünde beliren koca tebessüm gözlerine yansımadı.

33. "Çaresiz, güçsüz, eli kolu bağlı" anlamında İngilizce kelime.

Fabel ona duyduğu güvensizliğin derinleştiğini hissetti. Volker devam etti.

- Ben burada, Präsidium'da kurulan, Besondere Aufbau Orga-nisation'la34 çalışıyorum. Herr Van Heiden beni, bu davada Rechtsradikale35 aşın bir siyasi boyut olabileceği konusunda uyardı.

Fabel bu bilgiyi tartarken başını ağır ağır salladı. Besondere Aufbau Organisation'la çalışan bir BND gizli servis elemanının bu davayla ne ilgisi olabilirdi? BAO, Hamburg'da Marienstrasse No. 54'teki küçük bir apartman dairesinin ABD'deki 11 Eylül saldırılarını örgütleyen teröristlerin üssü olduğunun açığa çıkmasından sonra, Bundeskriminalamt36 tarafından kurulmuştu. Aralarında hücrenin lideri Muhammed Atta'nın da bulunduğu en az sekiz terörist bu daireyi kullanmıştı. Alman hükümeti bunun üzerine BAO'yu kurma karan almıştı. Örgütte yetmiş

Bundeskriminalamt uzmanı, Hamburg Polisi'nden yirmi beş detektif ve altı FBİ ajanı çalışıyordu; tek misyonlan El Kaide ve diğer İslamcı terör örgütleri hakkında istihbarat toplamaktı. Fabel yürüttüğü soruşturmayı, görevi tamamen farklı biriyle tartışmak zorunda olmasına bozulduğunu hissetti.

- Bunlann Neonazi tipi eylemler olmasının çok küçük bir olasılık olduğunu Kriminaldirektor'a açıklamıştım, dedi.

Rahatsızlığını ses tonuna yansıtmamaya çalışmış, ama bunu başaramamıştı. Volker'in dudaklardaki gülümseme olduğu gibi duruyordu.

- A, evet, sizi anlıyorum, Herr Fabel. Gene de, işin içinde siyasi bir boyut olabileceğine dair herhangi bir ihtimal varsa, BND'nin soruşturmanın gidişatından günü gününe haberdar edilmesi gerektiğini düşünüyorum. İşinize olabildiğince az kaşaca-ğma söz veriyorum... Beni özellikle, siyasi bir boyuta işaret edebilecek gelişmelerden haberdar edebilirsiniz...

- Elbette, Herr Oberst Volker. Van Heiden ayağa kalktı.

- Teşekkürler, Herr Fabel. Bence raporunuz herkes için aydınlatıcı oldu.

Fabel'i geçirmek için kapıya doğru ilerledi. Fabel dosyalarını topladı ve Volker'in elini sıkıp yürüdü.

Van Heiden, Fabel'e kapıyı açtı ve onun arkasından koridora çık-

34. Özel Örgütlenme Teşkilatı.

35. Radikal sağ.

36. Federal Kriminal Daire.

ti. Fabelle, gizli bir iş çeviriyormuş gibi, sesini alçaltarak konuştu.

- Tann aşkına Fabel, bu kaçığın polis memuru kılığına girmiş olabileceğine dair teorinizi destekleyen herhangi bir kanıt bulursanız bana haber verin. Bu hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor. Hele, bu son kurbanın eski bir Hamburg polisinin çalıştırdığı bir fahişe olabileceğini düşündüğümde...

- Sizi haberdar edeceğim, Herr Kriminaldirektor.

Fabel yürümeye başlayacaktı ki, Van Heiden kolunu hafifçe tuttu.

- Bir de... ilk önce bana söylemeye dikkat edin... ve Oberst Volker'e bir şey aktarmadan önce beni bilgilendirin.

Fabel kaşlarını hafifçe çattı.

- Elbette, Herr Kriminaldirektor...

Van Heiden'in toplantı salonuna dönmesinden sonra, Fabel koridorda bir an durup kafasını toparlamaya çalıştı. Bu toplantıda ters giden bir şey vardı -BND'nin adamı Volker'in varlığı, Innen-senator Ganz'ın katilin polis memuru kılığına girmiş olması ihtimali karşısındaki aşın kaygısı ve bütün toplantının Schrieber tarafından "tezgâhlanmış" olduğu duygusu. Bu seri katil avının arkasında başka bir iş dönüyor gibiydi. Sanki, ona söylenmeyen bir başka gündem vardı.

4 haziran çarşamba, 12.00. Institut für Rechtsmedizin37 Morgu, Eppendorf, Hamburg Institut für Rechtsmedizin Hamburg'da adli tıptan sorumlu kurumdu. Kentte eceliyle ölmeyen herkes enstitünün morguna kaldırılırdı.

Morgun artık tanıdık gelen, ama asla alışmadığı kokusu, Fa-bel'in içini kaldırdı: bu, böyle bir yerde karşılaşmayı bekleyebileceğiniz çürüme kokusu değil, hafif dezenfektanla kaşık bayat hava kokusu. Paslanmaz çelik otopsi masalannın üzerinde kadavra yoktu ve beyaz floresan lambalar morgu iç karartıcı, kuvvetli bir ışıkla yıkıyordu. Fabel içeri girdiğinde, Möller üzerinde hâlâ yeşil ameliyat kıyafetleri, masasmda oturmuş, bir önündeki el yazısı notlara bakıyor bir bilgisayarın ekranına göz atıyordu. Arada da, plastik bir kaptan aldığı bir çatal dolusu hazır makarna salatasını, dalgın dalgın ağzına götürüyordu. Fabel'in geldiğini fark etmedi.

- Burada yemek yemek yasaktır diye düşünürdüm.

37. Adli Tıp Enstitüsü.

Fabel davet beklemeden bir sandalye çekip oturdu.

- Öyle. Hadi beni tutuklaym. Möller başını notlarından kaldırmadı.

- Kızla ilgili neler saptadınız ?

- Raporu öğleden sonra alacaksınız, dedi Möller, kalemiyle önündeki kâğıda hafif hafif vurarak. Yazmakla meşgulüm.

- Bana sadece önemli noktaları söyleyin.

Möller kalemini masaya attı, sandalyesinin arkasına yaslandı, ellerini sağlarının arasından geçirip başının arkasında kavuşturdu. Sınanmış, tepeden bakan bir ifadeyle Fabel'i süzdü.

- Mektup arkadaşınızdan haber var mı ?
- Möller, kaybedecek zamanım yok. Bana söyleyeceğiniz ne var?
- Hiç şüphesiz ilginç bir vaka, Hauptkommissar. Möller notlarımı toplayıp devam etti.
- Kurban yirmi beş ila otuz beş yaş arasında bir kadın; bir altmış beş boyunda, mavi gözlü, sarıya boyanmış kahverengi saçları var. Ölüm nedeni şoka ve ağır batin travmasından kaynaklanan yoğun kan kaybına bağlı kalp durması. Ciğerleri sökülmeden önce ölmüş. Möller başını notlarından kaldırıp sordu.
- Sizce bu kadın bir fahişe miydi ?
- Evet. Neden sordunuz ?
- Ölümünden önceki kırk sekiz saat içinde cinsel ilişki kurmamış. Bir başka nokta: besbellî kendine çok iyi bakıyormuş.
- Nasıl yani ?
- Kas tonusu son derece iyi ve yağ-kas oranı çok düşük. Bir çeşit atlet olduğunu ya da sık sık bir jimnastik salonuna gittiğini söyleyebilirim. Sigara içmiyor ve kanında alkol izi yok. Anlaşıldığı kadarıyla, beslenme biçimi de iyiymiş; yediği son yemek bir tür tahıl ve balık, ayrıca kan lipitleri çok düşük.
- Möller notlarını karıştırarak devam etti.
- Kanım narkotik açıdan da inceledik: hiçbir şey çıkmadı. Genetik etkileri bir yana bırakırsak, bu genç hanımın, "mektup arkadaşınızda karşılaşmasaydı ileri bir yaşa kadar yaşaması kuvvetle muhtemeldi.
- Katille ilgili herhangi bir şey?
- Katilin varlığına ilişkin bir adli tıp bulgusu yok. Demin de dediğim gibi, hiçbir cinsel ilişki ya da cinsel eylem izine rastlanmadı. Bu adam kesinlikle diğer katille aynı kişi -ya da en azından öldürme yöntemi tıpatıp aynı. Katil şiddetli, ama inanılmaz derecede isabetli bir darbeye, iman tahtası denen sternum kemiği üzerinde tek bir yarık açmış; bu iş için muhtemelen ağır ve geniş ağızlı bir bıçak ya da hançer kullanmış. Sonra da kaburgaları zorlayarak birbirinden ayırıp ciğerleri dışarı çıkarmış. Kırk kemik uçlarında, aşağı doğru büyük ve güçlü bir darbeye işaret eden zorlama belirtileri ve parçalanmalar var. Kaburgaların ayrılması, aynen tek darbeye açılan yank gibi, epeyce bir güç gerektirmiş olmalı. Hiç kuşkusuz, katil bir erkek... ve bıçağın giriş eğimi, en azından bir yetmiş boyunda, orta yapılı biri olduğunu düşündürüyor.
- Böylece, şüphelilerin oranı Hamburg'un erkek nüfusunun yaklaşık yüzde doksanına inmiş oluyor, dedi Fabel.
- Sesinde iğneleyici bir ton yoktu ve bu cümleyi Möller'den çok kendine söylemiş gibiydi.
- Ben sadece fiziksel bulgularla ilgilenirim, Fabel. Gene de, kurbanın sağlığına ve bedenine gösterdiği özen kafamı karıştırmıyor değil.
- Möller gülerek devam etti.
- Ben şehir hayatının karanlık yüzü hakkında sizin deneyiminize sahip değilim, ama Hamburglu ortalama bir fahişenin kendi sağlığına ya da müşterilerinininkine bu kadar önem verebileceği aklıma gelmezdi doğrusu.
- Belli olmaz. Görüldüğü kadarıyla, "kalitelisindenmiş". Bedenine özen göstermesi şeyine... sermayesine yaptığı bir yatırım olabilir. Ama haklısınız. Bu kurbanda fahişe tipine uyan fazla bir şey yok. Benimkiler parmak izi almaya geldiler mi ?
- Evet, az önce buradaydılar.
- Pekâlâ. Teşekkürler, Herr Doktor Möller. Fabel kapıya doğru yürürken ekledi.
- Raporunuzun tamamlanmış halini öğleden sonra bekliyorum.
- Fabel... -Evet?
- Bir şey daha var... -Nedir?
- Maktulün sağ uyluğunun üst kısmında, dış tarafta eski bir yara izi var.
- Kurbanın kimliğini saptamaya yardımcı olacak kadar derin, özel bir işaret mi ?
- Evet, öyle. Bence, şansınızı önemli oranda artıran bir bulgu... Bu yara gerçekten özel...
- Ne demek istiyorsunuz ?
- Möller bilgisayarına döndü ve bir iki tuşa bastı.
- Dijital kamerayla çektiğim fotoğrafı rapora ekledim. İşte burada.
- Fabel ekrana baktı. Karşısında, kadmm kar gibi beyaz uyluğunun bir fotoğrafı duruyordu. Yanlamasına bir kesik ve çevresinde buruşuklarla yuvarlak bir yara iziydi. Görüntüsü, Ay yüzeyindeki sönmüş bir krateri andırıyordu. Möller bir tuşa bastı ve ekranda başka bir görüntü

belirdi. Bu defa açılan, uyluğun arkadan çekilmiş bir fotoğrafıydı. Bu görüntüde ten rengi soluk değil, tam tersine mora çalan parlak bir kırmızıydı. Ölüm morluğu; ceset sırtüstü yatırıldığından, kan vücudun alt kısımlarında toplanmıştı.

- Şunu görüyor musunuz ? diye sordu Möller, kalemıyla ekrana vurarak. Bu da öteki taraftaki iz. Bunlar çok silik izler... belki de beş altı yıllık. Ne olduklarını biliyor musunuz?

- Evet, biliyorum, dedi Fabel.

Her şey bir yana, onda da benzer iki yara izi vardı. Möller yeniden sandalyesinin arkasına yaslandı.

- Bence bu, soruşturma alanınızı biraz daraltan bir bulgu... Demek istediğim, Hamburg'da son on yıl içinde kurşun yarası alıp tedavi edilmiş kaç genç kadın vardır ki ?

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Fabel, sağanağa rağmen, yağmurun ve nemli havanın giysilerini ve ciğerlerini temizleyip morgun küf kokusunu çıkarması için derhal açık havaya çıkma ihtiyacı hissetti. Birkaç sokak öteye park ettiği arabasına bindiğinde açık kumral saçları kafasına yapışmıştı. Arabayı Hafen38 bölgesindeki doklara doğru sürdü. Birkaç dakika içinde, ufuk çizgisi, Elbe kıyıları ve rıhtımları boyunca sıralanan dev vinçlerle kaplanmaya başladı. Fabel cep telefonundan büroyu aradı ve Werner'le konuşmak istedi, ama onun yerine telefona çıkan Maria Klee, Wer-ner'in Klugmann'ı izleyen takip ekibiyle görüşmekte olduğunu söyledi. Fabel, Maria'ya cesetteki kurşun yaralarından bahsetti ve ondan Hamburg'daki bütün hastane ve klinikleri kapsayan, beş ila on beş yıl arasındaki tüm kayıtları baştan sona taramasını istedi. Yasa gereği, kurşun yaralarını tedavi eden bütün hastaneler ya da hekimler olayı polise rapor etmek zorundaydı. Maria, kızın fahişe olması ve yeraltı dünyasındaki bir çatışma sırasında vurulmuş olması halinde, yaranın hastane dışında, şarlatan bir hekim tarafından tedavi edilmiş olabileceğine dikkat çekti. Fabel, Maria'ya bunun mümkün olduğunu, ama pek ihtimal vermediğini söyledi.

- Başka bir mesaj var mı? diye sordu.

38. Liman.

- Werner, yarın Profesör Dorn'la bir randevunuz olduğu mesajını bıraktı. Öğleden sonra üçte. Profesör Dorn adli tıp uzmanı falan mı?

- Hayır, dedi Fabel. Tarihçi...

Bir an sustuktan sonra ekledi.

- Ben onun tarih olduğunu sanıyordum. Her neyse. Başka bir mesaj ?

Maria bir gazetecinin onu birkaç kez aradığını söyledi: Angeli-ka Blum diye biriydi. Bu isim Fabel'e hiçbir şey ifade etmedi.

- Onu basm masasına yönlendirmedin mi ?

- Yönlendirdim. Ama sizinle konuşması gerektiği konusunda epeyce ısrar etti. Basından gelen bütün soruların Polzeipresses-telle39 tarafından cevaplandırıldığını anlattım, ama o hikâye peşinde koşmadığını, sizinle çok önemli bir konuyu görüşmesi gerektiğini söyledi.

- Konunun ne olduğunu sordun mu ?

- Elbette sordum. Bana kabaca, kendi işime bakmamı söyledi.

- Numarasını aldın mı ?

- Evet.

- Pekâlâ, dönüşte sana uğrarım. Saat iki buçukta Organize Suçlar Şubesi'yle randevum var. Elbe doklanndaki Schnell-İmbiss,40 vinç yığınlarının yanında minicik kalıyordu. Büfe, geniş ve açık bir servis penceresi ve parlak bir tentesi olan bir karavandan oluşuyordu. Çevresinde, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş şemsiyeli yüksek masalar vardı. Masaların yanında ayakta duran bir avuç müşteri Bockwurst'lan-nı41 yiyor, biralarını ya da kahvelerini yudumluyordu. Servis penceresinin yanında küçük bir gazete standı duruyordu. Çevrenin ve havanın kasvetine rağmen, Schnell-İmbiss tertemiz ve keyifli bir mekân görüntüsü vermeyi başarıyordu. Fabel arabayı park etti ve yağmurun altında tenteye doğru koştu. Tezgâhm arkasında, üzerinde beyaz bir aşçı önlüğü ve şapkası olan, elli yaşlarında, kırmızı yanaklı, tombul bir adam vardı. Dirseklerine dayanıp Fabel'in yaklaşmasını izledi.

- Günaydın, Herr Kriminalhauptkommissar, dedi, memleketi olan Frizya kadar düz ve açık bir aksanla. Bugün berbat görüldüğünüzü söylemek zorundayım.

39. Polis Basın Merkezi.

40. Büfe.

41. Sosis.

- Zor bir geceydi, Dirk. Bir Jever ve kahve alayım. / Fabel'in aksanı da, Hohdeutsch'tan42
doğal diü olan Fjrysk'e43
kaymıştı.

Dirk ona bir Frizya birası ve kahve servisi yaptı.

- Bu aralar Mahmut'u gördün mü?

- Hayır, aslına bakarsan bir süredir ortalarda görünmüyor. Bir şey mi vardı?

Fabel birasından bir yudum aldı.

- Onunla konuşmam lazım, hepsi bu. Daha sonra bir alo derim -bulmayı başarırsam tabii. Nasıl biri olduğunu bilirsin.

Fabel sütsüz koyu kahvesinden de bir yudum aldı. Kahve dudaklarını yaktığından fincanı masaya koyup tekrar Jever'ini yu-dumladı.

- Bu, öğle yemeğin oluyor herhalde ? dedi Dick, başıyla birayı ve kahveyi işaret ederek.

- Pekâlâ, yanına bir Kâsebrot44 ver bakalım. Mahmut'u görürsen onu aradığımı söyler misin?

Ağzını sıkı tutmanı hatırlatmama gerek yok tabii.

Fabel, Dirk'in arkasına baktı; karavanın duvarında Dirk'in yeşil SchuPo üniformasıyla çekilmiş, on beş yıl kadar önceye ait bir fotoğrafı duruyordu. O zamanlar şimdiki kadar kilolu olmadığı görülüyordu. Fabel başıyla fotoğrafı işaret etti.

- Bunun yüzünden başın ağrımıyor mu?

Dirk Fabel'e içi peynir ve hıyar turşusuyla dolu bir sandviç uzattı ve omzunu silkti. Yüzündeki gülümseme büyüdü.

- Zaman zaman. Bazen burada azılı tipler toplanıyor, ama diplomasim genellikle etkili oluyor... Tezgâhın altına uzanıp büyük bir otomatik Glock çıkardı. Fabel birayı boğazma kaçırdı ve diğer müşterilerin görmediğinden emin olmak için etrafa bakındı.

- İsa aşkına Dirk, kaldır şunu ortadan. Gördüğümü unuturum. Dirk güldü ve dışarı doğru eğilerek Fabel'in yanağını şefkatle okşadı.

- Hadi, hadi, sinirlenme Jannik...

Küçük Jan. Bu, birlikte çalıştıkları vakitler, Dirk'in Fabel'e taktığı lakaptı. Genç Kommissar Fabel, üniformalı polislerin şubesi Schutzpolizei'da Obermeister olan Dirk'in, düşük rütbesine rağmen ona aktaracağı zengin bir deneyime sahip olduğu-

42. Yüksek Almanca, Kuzey Almancası.

43. Frizce, İngilizce'ye yakın bir Batı Alman dili.

44. Peynirli sandviç.

nu hemen anlamıştı. Dirk ona mesleğin inceliklerini seve seve öğretmişti. Fabel'in vurulduğu gün ölen genç polis memuru Franz Webern'e de aynı şeyi yapmıştı. Dirk, Franz'ın ölümünden çok kötü etkilenmişti. Olaydan sonra hastaneye Fabel'i ziyarete geldiğinde, bulaşıcı neşesini kaybetmişti. Fabel bunu çok iyi hatırlıyordu.

Yağmur durmuştu; bulut kümelerini delen bir tutam güneş ışını, vinçlerin kafesli gölgelerini park yerine düşürüyordu. Fabel bira ile kahvenin parasını ödedi. Birkaç bozukluk daha bıraktı.

- Bir Schau Mal! alıyorum, deyip standdan bir gazete çekti.

- Schau Mal! okuduğun aklımın ucundan dahi geçmezdi, dedi Dirk.

- Okumuyorum zaten, dedi Fabel, tabloit gazeteyi açarken. Manşet yüzüne tokat gibi çarptı.

KAKİNDEŞEN SAPIK GENE İŞ BAŞINDA ! HAMBURG POLİSİ ÇILGIN KATİLİ DURDURAMIYOR!

Manşetin altında, yanında KRİMİNALDİREKTOR VAN HE-İDEN: HAMBURGLU KADINLARIN GÜVENLİĞİNİ SAĞLAYAMAYAN ADAM yazısıyla, Horst Van Heiden'in bir fotoğrafı vardı.

- Sheisse... diye mırıldandı Fabel.

Van Heiden bunu görünce küplere binecekti. Yazı Hamburg Polisi'ne ateş püskürüyor ve ihbarda bulunanlara para ödülü verileceğini duyuruyordu. Orta sayfa da olaya ayrılmıştı. Bir başka cazgir manşette şöyle yazıyordu:

BU CANAVARI YAKALAMAYI KİM DERT EDİY OR ? SCHAU MAL! BU SAPIĞIN YAKALANIP MAHKÛM EDİLMESİNİ SAĞLAYACAK BİLGİLERİ GETİRENLERE 10.000 _ VERİYORUZ!

- Ne var? diye sordu Dirk.

Fabel gazeteyi tezgâhın üzerinden Dirk'e doğru attı.

- O, anlıyorum... Bırak da tahmin edeyim, bu senin baktığın dava, değil mi?

- Üstüne bastın.

Fabel önce birasını, sonra kahvesini bitirdi ve yemediği sandviçi tezgâhın üzerinde bırakıp davrandı.

- Van Heiden postuma ödül koymadan gitsem iyi olur.

- Tschüss,45 Jan.

45. Hoşça kal, güle güle.

4 haziran çarşamba, 14.45. Polizeiprasidium, Hamburg.

LKA7 -Organize Suçlar Şubesi- Hamburg Polizeipräsidium'un diğer bölümlerinden, bir güvenlik masasından denetlenen kaim güvenlik kapılarıyla ayrılmıştır. Kapalı devre güvenlik kamerası LKA7'ye giden koridorları tarar ve şubeye yaklaşan herkes güvenlik masasındaki silahlı görevliler tarafından izlenir. Güvenli bir ortamda güvenli bir ortam; polis merkezi içinde bir polis merkezidir.

Hamburg'da organize suçla mücadele çok sert ve kapalı bir oyun haline gelmişti. Göçmen mafyaları -adıyla sanıyla Türk, Rus, Ukrayna ve Litvanya mafyaları- en kârlı iki piyasayı, seks ve uyuşturucu piyasalarını denetim altına almak için yerli Alman çeteleriyle devamlı savaş halindeydiler. Kentteki organize suç piyasasının bir bölümünü ele geçirmiş olan Hamburg Cehennem Me-lekleri'yle savaşmak için kurulan, LKA7.1 adlı özel bir şube bile vardı.

Sonuçta, LKA7 gizlilik konusunda nam salmıştı. Bu bir savaştı ve şube elemanlarının zihniyeti polislerinkinden çok askerlerin-kini andırıyordu.

Fabel camlı kapıya yaklaştı ve zili çaldı. Kapımın üzerindeki bir hoparlörden gelen sesin dediklerini yaparak kendini tanıttı, ardından polis kimliğini kameraya tuttu. Basılan otomatiğin sert vızıltısı ve kapının açılma sesi içeri girmesine izin verildiğini duyurdu. İri yapılı ve saçları kazılı üniformalı yaşlıca bir polis, güvenlik masasında Fabel'i bekliyordu.

- Şimdi biri gelecek, Efendim, dedi.

Sonra gülümsedi. Bu işi sık sık yapmadığı belliydi.

- Sizi Hauptkommissar Buchholz'un yanına götürecekler. Fabel küçük resepsiyondaki bir koltuğa henüz oturmuştu ki,

kapı gibi bir adam daha çıkageldi. Sarı saçları neredeyse sıfıra vurulmuştu; şişkin kasları polo yaka siyah tişörtünün kumaşını geriyordu. Geniş omuzlarına, resmi bir polis silahı olmayan kocaman otomatik bir Magnum'un takılı olduğu deri bir tabanca kılıfı asılıydı. Yaklaşırken gülümsedi ve kusursuz beyaz dişleri ortaya çıktı. Fabel'in bir an "Isırır mı acaba?" diye düşündü.

- iyi günler, Herr Kriminalhauptkommissar. Ben Kriminalkom-missar Lothar Kolski.

Hauptkommissar Buchholz'la çalışıyorum.

Fabel ayağa kalktı. El sıkıştırlarken, hâlâ Kolski'yi seyretmekte olduğunu fark etti.

- Lütfen beni takip edin Herr Fabel. Size yolu göstereceğim. Koridorda yürürlerken Kolski tatlı tatlı gevezelik etti. Bu, Fa-

bel'e gerçeküstü bir yaşantı gibi geldi: havadan sudan ve yaz tatilini Büyük Kanarya Adası'nda geçirmeyi düşündüğünden bahseden ağır silahlı bir insan azmanının yanında yürümek tuhaftı doğrusu. Buchholz koridor boyunca uzanan tektip odalardan birinde oturuyordu. Diğer odalarda, iki memurdan oluşan timlerin paylaştığı, birbirine bakan ikişer masa varken, Buchholz'un odası tek kişilikti. Kolski, Fabel'in girmesi için kapıyı tuttu ve Fabel, adamın kapı gibi gövdesinin yanından geçerken, kendini büyük bir gezegenin yörüngesinde dolanan önemsiz bir uydu gibi hissetti. Üzerinde bir bilgisayar terminali olan geniş bir masanın arkasında, ellilerinin ortasında bir adam vardı. Kelleşmeye başlamış ve sert yüzünün alt yarısını karartan hafif uzamış sakalına karışan koyu renk saçları kısacık kırpılmıştı. Burnu defalarca kırılmış gibiydi. Fabel, Buchholz'un gençliğinde boksör olduğunu duymuştu ve arkasındaki duvara asılı çerçeveli fotoğraflar olduğunu fark etti: aynı, ama daha genç bir yüz; daha ince, ama güçlü kuvvetli bir beden. Fotoğraflardan her biri genç Buchholz'u amatör boks kariyerinin farklı bir aşamasındaki, burnunu da farklı bir dağılma aşamasındaki haliyle gösteriyordu. Fotoğraflardan birinde, yeni-yetme Buchholz, üzerinde boks kıyafeti, bir kupayı havaya kaldırıyordu. Resmin altında, "Hamburg-Harburg Gençler Hafif-Ağır Siklet Şampiyonu, 1964" yazıyordu.

- Buyurun oturun, Herr Fabel.

Buchholz yerinden yan doğrulmuş, karşısındaki iki sandalyeden birini işaret etmişti. Fabel oturdu ve Kolski'nin diğer sandalyeyi çektiğini görünce şaşırıldı.

- Kriminalkommissar Kolski, Uluğbay timinin başıdır, diye açıkladı Buchholz. Muhtemelen, size benden daha fazla şey söyleyebilir.

- Uluğbay çetesi soruşturmasıyla alakası olmayabilir ama, diye başladı Fabel, bu cinayet soruşturması kapsamında LKA7'yle ilişki kurmak istedim, Herr Kolski. Bu durumda, bu ilişkiyi

sizinle kurmuş oluyorum. Kurbanın, Hamburg Polisi'nin eski bir mensubu olan Klugmann adında bir adam aracılığıyla, muhtemelen Uluğbay için çalışan bir fahişe olduğunu sanıyoruz. Buchholz ve Kolski birbirlerine manidar bir bakış attılar.

- A, evet, dedi Kolski. Herr Klugmann'ı oldukça iyi tanırız. Soruşturmanızda şüpheliler listesinde mi?

- Hayır. Şimdilik değil. Olmalı mıydı?

- Siz bir seri katilin peşindesiniz, öyle değil mi ? Bir sapığın ? diye sordu Buchholz.

- Evet...

Fabel dosyayı açtı ve Buchholz'a cinayet mahallinde çekilmiş bir fotoğraf uzattı. Buchholz resmi sessizce inceledikten sonra Kolski'ye geçirdi; Kolski resme bakarken alçak sesle uzun bir ısıklık çaldı.

- İşte bizimkinin marifeti, diye devam etti Fabel. Klugmann'la daha yakından ilgilenmemizi gerektirecek herhangi bir neden var mı?

Buchholz başım iki yana sallayıp Kolski'ye baktı. Beriki geniş omuzlarını umursamaz bir havayla silkti.

- Hayır, Klugmann'ı uzun zamandır tanırım. Yanlış yola sapan bir polistir... ve Uluğbay bazen onun kaslarından yararlanır, ama Klugmann'ın böyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyorum. O bir bataklık, sapık değil.

- Anladığım kadarıyla, Klugmann görevden uzaklaştırılmadan önce LKA7'de, sizin uyuşturucu biriminize bağlı Mobiles Einsatz Kommando'da çalışıyormuş.

- Ne yazık ki... öyle... diye cevap verdi Buchholz. Bazı operasyonlar kötü gitti. Sanki hedeflere içeriden bilgi sızdırılıyordu, ama bir an için bile kaynağın bizden biri olduğunu düşünmedik.

Sonra, Klugmann'ın uyuşturucu karşılığında bilgi sızdırdığı anlaşıldı tabii. Olayı ortaya çıkarmasaydık, kim bilir ne zararlara sebep olacaktı...

- Onu nasıl köşeye sıkıştırdınız ?

- Elbise dolabını aradık, diye cevap verdi Kolski. Kollarım kavuşturdu. Kaim kasları tişörtünü gerdi.

- Kayıtlı olmayan bir otomatik, bir tomar para ve bir miktar kokain bulduk...

- Ne? Burada Präsidium'da mı?

- Evet.

- Bu size... nasıl desem, biraz tuhaf gelmedi mi? Hatta fazla kolay?

- Geldi, aslında, dedi Buchholz. Bir diğer nokta da, adını vermeyen biri tarafından telefonla uyarılmış olmamızdı; aksi takdirde onu asla yakalayamazdık. Ama Klugmann uyuşturucu kullandığını hemencecik itiraf etti ve Präsidium'un uyuşturucuyu saklamak için en emin yer olduğunu düşündüğünü söyledi. Her şey buyana, burada illegal uyuşturucu aramak kimin aklına gelirdi?

- Ama sözünü ettiğiniz çok az miktarda bir uyuşturucu, değil mi ?

- Evet, birkaç gram. Ama yeterli, dedi Buchholz. Sonra öne eğilip devam etti.

- Dediğiniz gibi, her şey biraz fazla kolay olmuştu, ama buna dair bir kuramımız var.

-Ya?

- Uluğbay'ın Klugmann üzerinde büyük bir etkisi var. Klugmann'ın Türklere operasyonlarımızla ilgili bilgi sızdırdığını hiçbir şekilde kanıtlayamadık. Bunu yapabilseydik, Klugmann hâlâ demir parmaklıkların arkasında olurdu. Ona sadece birazcık uyuşturucu ve illegal silah bulundurma suçlarını yükleyebildik. Parasına bile el konmadı: bu paranın kirli olduğunu kanıtlayamadık. Bu kadarı kıcına tekmeyi indirmemize yetti, ama onu devre dışı bırakmaya yetmedi.

Kolski onun bıraktığı yerden devam etti.

- Ama Uluğbay bize her an ihtiyacımız olan kanıtı -ve bir tepsi içinde Klugmann'ın kellesini- sunabilirdi.

Fabel evet anlamında başım salladı.

- O halde, Klugmann'ın Uluğbay için çalışmaktan başka seçeneği yoktu...

- Tastamam öyle, dedi Buchholz.

- İsimsiz telefonu ettirenin Uluğbay olduğunu mu düşünüyorsunuz ?

- Bu mümkün, ama pek muhtemel değil. Klugmann şu anda Uluğbay için son derece değerli - haber kaynağı ve çok iyi eğitilmiş bir goril olarak- ama bir özel operasyon biriminde görevli bir polisten bundan bin kat değerliydi.

- O halde Klugmann'ı kim sattı? Bir fikriniz var mı?

- Bu konuda sizden daha fazla bir şey bilmiyorum, dedi Buchholz. Bu çok önemli bir bilgiydi - karşılığını ziyadesiyle ödeyeceğimiz bir istihbarat. Bize bedelsiz ve isimsiz olarak verilmiş olması çok tuhaftı.

- Belki de, Uluğbay çetesinden biri ayrı bir dolap çeviriyordu?

- Bu da mümkün, ama gene pek muhtemel değil. O lanet Türkler sıkı heriflerdir. Muhabirlik sadece oyunun kurallarına aylan değil, ölümle cezalandırılacak bir suçtur -hem de pek nahoş bir ölümle; adamın yüzü tanınmayacak hale gelebilir.

- Ve basma gelebileceklerden korkmasan bile, diye devam etti Kolski, her zaman ailenin cezalandırılması tehlikesi vardır... burada, Almanya'da ya da memlekette, yani Türkiye'de. Fabel bir süre başını düşünceli düşünceli salladı, sonra olay mahallinde çekilen fotoğrafa hafifçe vurarak sordu.

- Bu, o kategoriye girebilecek bir şey mi? Bir tür cezalandırma olabilir mi? Bir tür ritüelleşmiş uyan, bir çete ritüeli falan?..

Buchholz, Fabel'e biraz tepeden bakarak gülümsedi ve Kolski'ye bir bakış attı.

- Hayır, Herr Fabel, bu bir "çete ritüeli" değil. Bence, seri katil teorinize bağlı kalsanız daha iyi edersiniz. Bu arada, bu işin Uluğ-bay'la herhangi bir bağlantısı olabileceği düşüncesinin hoşuma gitmediğini söyleyeyim...

Buchholz, Kolski'ye döndü.

- Bunu bir incele, oldu mu Lothar?

- Tabii, Şef. Buchholz Fabel'e döndü.

- Uluğbay bu kızın öldürülmesini istemiş olsaydı, kız ortadan kaybolurdu, o kadar. Biz belki de hiç devreye girmemiş olurduk. Buna karşılık, Uluğbay bunun bir ibret dersi olmasını istiyor olsaydı -kız ona bir oyun oynamış ya da muhabirlik etmiş olsaydı-kurban, başına bir kurşun yemiş olarak bulunurdu. Ya da daha beteri, gerçekten imzasını atmak istemiş olsaydı, kızı mengeneyle boğdururdu. Her neyse, zaten Uluğbay şu anda düşük bir profil tutturmaya çalışıyor...

-Ya?

- Adamın Mehmet Yılmaz diye bir kuzeni var, diye açıkladı Kolski. Uluğbay başarılarının epeyce bir kısmını onun çabalarına borçlu. Yılmaz, Uluğbay'ın faaliyetlerinin büyük bölümünü legal-leştirdi; ayrıca en kârlı kriminal faaliyetlerin arkasındaki beyin olarak kabul ediliyor: yani perde arkasındaki patron Yılmaz. Uluğbay gerçek bir alçak olabilir. Am anma uymayan, ne yapacağı belli olmayan, inanılmaz sert biri. Bu puştun yakınına, çetesine yönelik bir hakaret ya da tehdit nedeniyle öfkeden kudurmuş olduğu zamanlarda yaklaşabildik sadece. O düşünmez: sadece tepesi atar ve ortalığa ceset saçmaya başlar. Bizim asıl hedefimiz Yılmaz. O Uluğbay'ı zapturapt altında tutuyor ve sağlam kanıtlar toplamamızı zorlaştırıyor. Ve yapılan işleri legalleştirmeye çalışsa da, tam bir orospu çocuğu. Yılmaz birini öldürdüğünde, bu askerî bir operasyon gibi planlanmış olur... soğukkanlılıkla, ustalıklarla ve kanıt olarak kullanılacak hiçbir iz bırakmadan görür işini. Güvenlik çemberini kırmak imkânsızdır. Her neyse, Yılmaz son zamanlarda örgütün faaliyetlerini dizginlemeye ve profilini düşük tutmaya çalışıyor, amacı legale çıkma planını riske atmamak.

- O halde, böyle bir şeye karışmış olabileceklerini düşünmüyorsunuz ?

- Kesinlikle, diye cevap verdi Buchholz. Bu, kesinlikle onların tarzı değil, hele şimdi hiç olamaz. Her neyse, o adam daha önce de öldürdü, değil mi?

- Evet. Bildiğimiz kadarıyla bir defa daha.

- Ve kurbanların Uluğbay'ın örgütüyle hiçbir bağlantısı yoktu?

- Hayır. Bildiğimiz kadarıyla yoktu.

Buchholz omuzlarını silkti ve avuçlarını açtı. Sonra, başıyla Fabel'in elindeki dosyaya işaret etti.

- Bize dosyanın bir kopyasını getirdiniz mi ? Fabel getirdiği kopyayı Buchholz'a uzattı.

- Bu sizin, Herr Hauptkommissar, dedi. Buchholz dosyayı Kolski'ye geçirdi.

- Haberleşelim, Herr Fabel. Uluğbay çetesinden biri hakkında doğrudan bir soruşturma başlatacak olursanız, önceden haberdar edilmekten memnuniyet duyarız, tabii ki.

- Zaten bu nedenle buradayım, Herr Hauptkommissar.

- Buna memnun olduğumu bilin, dedi Buchholz. Doğal olarak, soruşturmanıza doğrudan katılmayı isteyemeyiz, ama birbirimizin ayağına basmaktan kurtulabiliriz.

- Dilerim birbirimize yardımcı olabiliriz, Herr Buchholz.

4 haziran çarşamba, 16.30. Pöseldorf, Hamburg.

Fabel daire kapısında anahtarım döndürdüğünde, vakit epeyce ilerlemişti. Yerden postaları aldı ve dirseğiyle kapıyı iterken zarfları hızla gözden geçirdi. Sonra mektupları ve eve getirdiği dosyaları sehpanın üzerine bırakıp oturma salonunun köşesindeki çelik ve mermer döşeli açık mutfağa geçti. Kahve makinesini doldurup çalıştırdıktan sonra banyoya gitti, soyundu, gömleğim ve iç çamaşırın banyonun yanındaki bir girintide duran çamaşır makinesinin içine tıktı. Duşa girmeden önce tıraş oldu. Duşun altında, basınçlı suyun yüzünü iğnelemesi ve vücudundan aşağı akıp gitmesi için başını geriye atıp kımıldamadan durdu. Su biraz sıcaktı, ama gecenin kirinin temizlenmesi için ılındırmadı.

Fabel son on bir saati düşündü. Olardan, parçalarını kafasında bir araya getirmeye çalıştığı resmi düşündü, ama birkaç saniyede bir beynini dağıtayan, kızın bedeninin görüntüsünü gözünün önünden uzaklaştırmadı. Adam kızın ciğerlerini sokmuştu yahu... Bunu nasıl bir canavar yapabiliirdi ? İşin içinde cinsel bir hikâye varsa, böyle bir eylemle hangi sapık cinsel doyuma ulaşabiliirdi ? Fabel, Klugmann'ı, ağgözlülüğün, uyuşturucunun ve şiddetin bu kadar yozlaştırdığı birinin, böylesine anlatılmaz bir eylemle arasına nasıl bu kadar kolay ve soğukkanlı bir şekilde mesafe koyabildiğim" düşündü. Fabel ve Klugmann insan soyunun, insanlığı külliyen inkâr eden bir barbarlığın birleştirdiği iki ucunu temsil ediyordu.

Fabel düşün altında, bir kaynar su kınına sarınmış halde çırılçıplak dururken, içinde hâlâ buz gibi bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Bu üşüme duygusu, bilincinin derinlerine gömmeye çalıştığı tek bir düşünceden kaynaklanıyordu: yarın sabah güneşin doğacağından nasıl eminse, katilin yeni bir cinayet işleyeceğinden de o kadar emindi.

Fabel duştan sonra üzerine balıkçı yaka, siyah bir kaşmir kazak geçirdi, otomatik tabancasını açık renk keten pantolonunun siyah deri kemerine takıp Jaeger marka spor ceketini giydi. Kendine koyu bir kahve koydu ve fincanını alıp camın önüne gitti. Fa-bel'in Rotherbaum semtindeki Pöselldorf'ta bulunan evi, Milchst-rasse'ye bir blok mesafedeki binalar gibi yalın, ama güven veren bir görüntüye sahip, yüzyıl başından kalma bir apartmanın çatı katındaydı. Bina apartmana dönüştürülürken, şimdi Fabel'in oturduğu daireye neredeyse tabandan tavana kadar uzanan yekpare camlı pencereler takılmıştı. Fabel, Magdalenenstrasse'nin çatılarına ve Aussenalster'in yanındaki parka bakan bu pencerelerden, zikzaklar çizerek Alster'i geçen ve kent yaşamına ritim veren hoş bir düzen içinde yolcularını -turistler, banliyönlüler, âşıklar- bir kıyıdan alıp ötekine taşıyıp duran kırmızı-beyaz feribotları görebiliyordu. Güneş belli bir açığa geldiğinde, uzaklarda, Alster'in karşı kıyısındaki Schöne Aussicht'te bulunan İran cami-inin soluk turkuvaz parıltısını da seçebiliyordu. Fabel bu manzarayı her seyredişinde, dairenin pencerelerini çizmiş olan meçhul mimara duacı oluyordu.

Fabel yıllardır burada oturuyordu. Burayı seviyordu. Evi, öğrenci mahallesinin -üniversite yürüme mesafesindeydi- zengin ve trendy bir semt olan Pöselldorf la kesiştiği noktadaydı. Bir tarafa yürüdüğünde, Grindelhof taki sayısız kitapçı ve müzik mağazasını gezebiliyor ya da Abaton Sineması'nda geç vakit yabancı bir gerilim filmi seyredabiliyordu; öteki tarafa uzandığındaysa, şarap barları, caz kulüpleri, butikleri ve restoranlarıyla Milchstras-se'nin şık kalabalığına karışabiliyordu.

Bulutlar nihayet gökyüzünü güneşe teslim etmişti. Fabel boş gözlerle manzarayı seyretti; belli belirsiz, iç bulandırıcı bir kaygı içini kermiyordu. Sükûnetini soğurmaya çalışarak, bir kez daha Aussenalster'e baktı. Pencereden gördüğü Hamburg manzarası ne seyre değer ne de netti.

Fabel gözleriyle ufuk çizgisini taradı, sonra bakışlarını, bir fenerin ışıldığı gibi tanıdık görüntünün üzerinde gezdirdi; Aussenalster'in çelik rengi gökyüzünü aksettiren dev aynası, gölün kıyılarını kaplayan ve şehirde benekler oluşturan yeşil alanlar, günün gidişatını denetleyen, kendinden emin, ölçülü vatandaşlar gibi duran, düzenli konut ve iş kuleleri.

Bugün, manzara Fabel'i sakinleştirmede. Bugün, polis olarak çalışmakta olduğu şehirden ayrı, bir başka "Hamburg" yoktu. Bugün, manzarayı incelerken, sevdiği şehir ile asayişini sağladığı şehrin iç içe geçtiğinin farkındaydı. Dışarıda bir yerlerde, canavar gibi bir şey vardı. Kötü bir şey. İnsan olduğunu tasavvur etmeyi neredeyse imkânsızlaştıracak kadar hoyrat, sert ve gaddar bir şey.

Fabel mutfağa döndü ve fincanına bir kahve daha doldurdu. Mesajları dinlemek için telesekreterin tuşuna bastı. Steril elektronik ses üç mesaj olduğunu söyledi. Birinci mesaj, son cinayet hakkında bir yorumda bulunmasını isteyen Hamburger Morgen-posftandı. Bu kahrolasica gazeteciler nasıl olup da ev telefonunu bulabilmişlerdi ? Her neyse, nasılsa resmî açıklamayı bekleyebilirlerdi. Son iki mesaj, Angelika Blum adlı başka bir gazetecidendi. Maria'nın daha önce bahsettiği kişiden. Kadının sesi garip ve ısrarcıydı. Fabel'den yorum

yapmasını istemek yerine, son mesajında, "Konuşmamız hayat memet meselesi..." diyordu. Kuşkusuz, yeni bir gazeteci numarasıydı bu. Önemsemeye değmezdi.

Fabel kahvesini bitirip telefona gitti. Önce bürodan Werner'i aradı: Werner diğer hatta olduğundan, mesaj bırakıp büroya dönmekte olduğunu söyledi. İkinci numarayı çevirmeden önce, ahizeyi omuz ve kulağının arasında sıkıştırarak, telefon defterinin sayfalarını karıştırdı. Aradığı numara, telefon uzun süre çaldıktan sonra açıldı.

-Evet?

- Mahmut? Ben Fabel. Seninle bir görüşmek istiyorum da...

- Ne zaman, nerede ?

- Turistik feribotta. Yedi buçukta...

- Tamamdır.

Fabel ahizeyi yerine koydu, telefon defterini ceketinin cebine attı ve telesekreteri yeniden çalıştırdı. Tam evden çıkmak üzereyken geri dönüp mesajları başa sardı. Angelika Blüm'ün telefon numarasını bir daha dinledi; 040'la başlıyordu: bu Hamburg'un alan koduydu. Bu defa, numarayı telefonun yanında duran not defterine kaydetti. Ne olur ne olmaz diye.

Telefon çaldığında, ayak sesleri apartmanın sahanlığında yankılanmaya devam ediyordu. Zil iki defa çaldıktan sonra telesek-reter devreye girdi ve Fabel'in kaydettiği, bip sesinden sonra mesaj bırakma davetini tekrarladı. Bir kadın sesi, gerçek bir düş kırıklığı içinde "Scheisse!" dedikten sonra telefonu kapattı.

4 haziran çarşamba, 16.30. Hotel Altona Krone, Hamburg.

Gören, otelin resepsiyonuna cumhurbaşkanı giriyor sanırdı. Gelen, siyah deri ceketli, iri kıyım güvenlik görevlileriyle çevrili, seksenine merdiven dayamış, açık gri yağmurluklu ve koyu gri takım elbiseli, ince uzun bir adamdı. Duruşu ve hareketleri onu olduğundan yirmi yaş genç gösteriyor, köşeli hatları, kartal burnu ve fildişi rengi dağmık saçları aristokrat ve mağrur bir hava veriyordu.

Peş peşe patlayan flaşlardan, adamın resepsiyona girdiği anlaşıldı. Daha yakın bir poz yakalamaya çalışan bazı fotoğrafçılar, kas ve deri ceketten oluşan bir güvenlik çemberi tarafından püskürtüldü; aralarından biri mermer zemini boyladı.

Uzun boylu ihtiyar resepsiyonun önüne geldiğinde, çevresi açıldı. Bütün bunları -rock grupları, politikacılar, starlar, egoları banka hesaplarına denk milyarderler- daha önce de görmüş olan resepsiyon görevlisi, grup yanı başına gelene kadar gözlerini kaldırıp bakmadı bile. Sonra kibar ve yorgun bir gülümsemeyle sordu.

- Evet, mein Herr.46 Size nasıl yardım edebilirim?

- Rezervasyonum vardı...

Uzun boylu adamın sesi güçlü ve otoriterdi. Resepsiyon görevlisi muazzam bir kayıtsızlık göstermeye devam etti.

- Ya admız, Efendim? diye sordu, adamın ismini çok iyi bildiği halde.

Uzun boylu adam çenesini ileri doğru uzattı, başını geriye attı ve kartal burnunun ucundan görevliyi acınası bir av lokmasıymış gibi süzdü.

- Eitel, dedi. Wolfgang Eitel.

Bir gazeteci öne çıktı. Üstünkörü taranmış sarı saçlarının altından kafa derisi parlayan, kırk yaşlarında, hırpani kılıklı bir adamdı.

- Herr Eitel, oğlunuzun Bürgermeister olabileceğini gerçekten düşünüyor musunuz ? Her şey bir yana, Hamburg liberal ve sosyal demokrat geleneğe sahip bir şehirdir...

46. Bayım.

Eitetfin gözlerinde delici bir küçümseme ve aşağılama ifadesi belirdi.

- Önemli olan Hamburgluların gerçekten ne düşündükleri, sizin gibilerin onlara düşünmelerini telkin ettikleri şeyler değil.

Eitel avının üzerine pike eden alıcı bir kuş gibi, yüzünü muha-birinkine yaklaştırdı.

- Hamburg halkı benim oğlumun gazetesini satın alıyor... Shau Mal! sokaktaki vatandaşın sesi oldu. Hamburg halkı, Shau Mal /'in sayfaları aracılığıyla ve Senatörleri, en sonunda da Erste Bür-germeister'leri olacak olan oğlum aracılığıyla sesini duyurmak istiyor; Hamburglular bunu hak ediyor. Ve oğlum bunu sağlayacak.

- Peki, tam olarak halkın hangi talebine sözcülük edecek ? diye sordu ikinci bir gazeteci.

Otuz beş yaşlarında, kestane rengi kısa saçlı, çekici bir kadındı; üzerindeki pahalı Chanel döpiyesin siyah mini eteği, hâlâ sıkı ve biçimli olan bacaklarını açıkta bırakıyordu. Ses kayıt

cihazım tuttuğu kolunu öne uzatarak, bir güvenlik görevlisinin önüne geçmeye çalıştı. Goril geçmesini engellemek için genç kadının omzunu hoyrat bir şekilde kavradı.

- Çek elini, Schatzchen,47 yoksa taciz şikâyetinde bulunurum, haberin olsun.

Boğuk sesi sakın olduğu kadar tehditkârdı da. Adam elini çekmişti. Eitel ondan tarafa döndü. Kadın gazeteci de onun gibi Güney aksarıyla konuşuyordu. Topuklarını birbirine vurdu ve başıyla nazik bir selam verdi.

- Gnâdige Frau...48 müsaadenizle sorunuza cevap vereyim... Oğlumun vermek istediği mesaj, Hamburg halkının mesajı basit: Hamburg, yetti artık diyor; kitlesel göçler, çocuklarımızı zehirleyen uyuşturucu tacirleri, suç oranlarındaki artış, işlerimizi elimizden alan, kültürümüzü tahrip eden ve Hamburg'u ve diğer güzel Alman kentlerini suç, fuhuş ve uyuşturucu batağına döndüren yabancılar, yetti artık.

- O halde durumdan yabancıları sorumlu tutuyorsunuz ?

- Benim söylediğim, Gnâdige Frau, Sozi'lerin -Eitel, Sosyal Demokrat Parti için bu aşağılayıcı kısaltmayı kullanmıştı- yere göğe sığdıramadığı "çokkültürlülük" deneyiminin başarısız olduğu. Ne yazık ki, şimdi bu başarısızlıkla birlikte yaşamak zorundayız.

Eitel sırtını dikleştirdi, hafifçe resepsiyona döndü ve güvenlik

47. Bir tanem, canım.

48. Sayın Bayan.

görevlilerinin başlarının üzerinden bakarak, cevabını bir tür demece dönüştürdü.

- İyi Alman yurttaşlarının hayatına kasteden bu aralıksız saldırılara daha ne kadar zaman tahammül edebiliriz? Toplumumuzun bütün dokusu çözülüyor. Kimse kendini güvende ya da yarınından emin hissetmiyor...

Eitel kadın gazeteciye döndü ve gülümsedi. Kadının kestane-rengi gür saçları iri ve delici yeşil gözleri, alev kırmızısı bir rujla iyice belirginleştirdiği geniş bir ağız ve sert çenesi olan, hatları belirgin yüzünü çevreliyordu. Kadın Eitel'in gülümsemesine karşılık vermedi.

- Herr Eitel, oğlunuzun gazetesi Schau Mal! sansasyon yaratmaya çalışan bir yayın organı olarak biliniyor. Karmaşık siyasi meselelere -nasıl desem- biraz tek boyutlu yaklaştığı defalarca görüldü. Bu, Bund Deutschland-für-Deutsche'nin49 siyasi perspektifinin bir özeti mi ?

Her soru, Eitel'in sükkûnet duvarına çarparak bu duvarı hızla aşındırıyordu. Yüzündeki tebessüm silinmemişti, ama ince üstüdağ, keyif olmadığı belli olan bir nedenden dolayı gerilmişti.

- Karmaşık konular da vardır, basit konular da. Toplumumuzun yabancı unsurlar tarafından tahrip edilmesi basit bir konudur. Ve bunun basit bir çözümü vardır.

- Bununla, herkesi ülkesine geri göndermeyi mi kastediyorsunuz? Yoksa "basit" çözüm derken "nihai" çözüm50 mü demek istiyorsunuz ?

Bu soruyu öne doğru eğilen ilk gazeteci sormuştu. Eitel onu duymazdan geldi ve delici bakışlarını genç kadının üzerinden ayırmadı.

- İşte iyi bir soru, Herr Eitel. Lütfedip cevap verebilir miydiniz? Kadın gazeteci sustu, ama Eitel'in cevap vermesi için beklemeden devam etti.

- Ya da şunu açıklamayı mı tercih ederdiniz: siz ve oğlunuz yabancılarla bu kadar karşı olduğunuz halde, Eitel Group neden burada, Hamburg'da Doğu Avrupalılarla gayrimenkul pazarlıkları yürütüyor?

Eitel bir an afallar gibi oldu. Sonra, gözleri karanlık ve kötücül bir gölgeyle karardı.

Tam o anda otele bir başka grup girdi. Daha küçük bir gruptu bu. Daha efendi. Daha kassız, daha işadamı kılıklı. Eitel soruyu

49. Almanya Almanlara Birliği.

50. Nazilerin, Yahudileri topyekûn imha girişimi için buldukları terim. (ç.n.).
yanıtlamadan, yeni^ gelenlerden tarafa döndü.

-Baba!

Koyu renk gür saçları ve geniş bir gülümsemeyle aydınlanmış yakışıklı bir yüzü olan, en çok bir yetmiş boyunda, tıknaz bir adam, Eitel'in yanına doğru yürüdü. Eitel coşkulu bir hareketle genç adamın elini sıktı, öteki elini omzuna koymak üzere kaldırdı.

- Gnâdige Frau, işte oğlum. Norbert Eitel: Hamburg'un bundan sonraki Erste Bürgermeister'i! Yeni flaşlar patladı. Kadın gazeteci, nezaketten çok baba ile oğulun dış görünüşleri arasındaki beklenmedik farklılık komiğine gittiğinden, gülümsedi.

- Norbert'i tanıyorum tabii ki...

Gülümseyerek elini kısa boylu, genç Eitel'e uzattı. Beriki de gülümsedi ve eğilip genç kadının elini öptü.

- Bizi mazur görürseniz, dedi yaşlı Eitel, korkarım, tartışmamız gereken çok önemli mevzular var.

Baba oğul başlarını hafifçe salladılar. Yaşlısı elini uzattı.

- Hâlâ sorumu cevaplamadınız, Herr Eitel, dedi kadın gazeteci, donuk bir sesle.

- Belki başka bir zaman. Sizinle tanışmak büyük bir zevkti, Gnadige Frau...

Kadın gazeteci oradan uzaklaşırken gülümsedi. Gnadige Frau... Sert, aristokrat bir büyükanneye uygun düşecek bir hitap şekli, diye düşündü.

Baba oğul Eiteller kadının resepsiyondan kapıya doğru ilerleyişini izlerken, Wolfgang Eitel'in yüzündeki gülümseme silinip daha yırtıcı bir ifadeye bıraktı. Oğluna dönmeden konuştu.

- Kim bu, Norbert?

- O mu ? Serbest gazetecidir; çok saygın bir isimdir, Der Spiegel ve Stern'e iş yapıyordu.

-Adı...

Bu bir soru değil, emirdi.

- Blum... Angelika Blum.

4 haziran çarşamba, 18.45. B 73 no'lu Hamburg-Cuxhaven karayolu

Korku, içinde bir elektrik akımı gibi dolaşıyordu. Saçlarını diken diken eden ve göğsünü sıkıştıran, şahane bir korku. Bu ona verilmiş bir görevdi ve bütün riskleri kendisinin üstleniyor olmasına hiç takılmıyordu.

Ellerini direksiyondan sırayla uzaklaştırdı, avuçlarının içindeki teri sildi ve dikkatini yola verdi.

Rutin bir polis kontrolü, küçük bir kaza, bir lastik patlaması ya da işgüzar bir otoyol devriyesi her şeyin suya düşmesine yeter de artardı bile. Dikiz aynasını onu görecektir şekilde ayarladı. Kız arka koltukta yığılmış yatıyordu. Nefesi derin, ama hırıltılı ve düzensizdi. Lanet olsun. Belki de fazla kaçırmıştı. Hiçbir şey duyamayacak halde olduğunu bildiği halde, "Hayatta kal" diye mıldandı. "Sadece birkaç saat daha, geri zekâlı kancık."

4 haziran çarşamba, 19.40. Aussenalster, Hamburg

19.30 Rundfahrt51 vapuru, yağmur karşısında nihayet zafer kazanan akşam güneşinde altın gibi parlıyordu. Fabel güvertede, kollarını korkuluğa dayamış duruyordu. Vapur pek kalabalık değildi; güvertede, bir sırada yan yana oturan yaşlıca bir çiftten başka kimse yoktu.

Konuşmadan, birbirlerine dokunup bakmadan, sadece Aussenalster'i seyrediyorlardı. Fabel'e yalnızlıktan başka paylaşacakları bir şey kalmamış gibi geldi ve bir an, boşanmasından beri ne kadar mutlak bir yalnızlık içinde olduğunu düşündü. Bölünmeyen ve paylaşılmayan bir yalnızlıktı bu. Hayatına birçok kadın girmişti, ama her yeni ilişki beraberinde suçluluk duygusuna benzer derin bir acı getirmiş ve hiçbirini uzun ömürlü olmamıştı. Fabel her yeni ilişkide anlam yükleyeceği, sağlam bir şey aramış, ama bunu asla bulamamıştı. O, insanların evlendikleri kişilerle bir yastıkta kocadığı, Ost-Friesland'ın52 birbirine çok bağlı Lutherci cemaatleri arasında yetişmişti. İnsanların iyi günde, çoğunlukla da kötü günde birbirlerinin yanında oldukları bir çevrede. Hiçbir zaman tam zamanlı bir kocadan ve babadan başka bir şey olabileceğini düşünmemişti. Bu, hayatındaki sabit, polis olmak gibi değişmez bir gerçektir. Sonra, karısı Renate, evliliğin nirengi noktalarını hayatından çıkarmış ve Fabel uzun, çok uzun bir süre kendini bulamamıştı. Ve şimdi, boşandıktan beş yıl sonra, bir kadınla yatağını paylaştığı her defasında, kendini küçük bir zina suçu işlemiş, biteli onca zaman olan bir evliliğe sadakatsizlik etmiş gibi hissediyordu.

Vapur gölün üzerinde kayar gibi ilerliyordu. Fabel vapura Als-terpark'taki Fährdamm iskelesinden binmişti ve şimdi, akşam güneşinde ışıltar gibi görünen yeşil ve altın rengi şeritten uzakla-

51. Tur, gezi.

52. Doğu Frizya.

şıyorlardı. Fabel yanında, korkuluğa dayanan biri olduğunu fark ettiğinde, daha saatine yeni bakmıştı: 19.40'tı. Dönünce, yanında-kinin, yakışıklı uzunca bir yüzü ve gür siyah saçları olan, otuz beş yaşlarında, uzun boylu bir Türk olduğunu gördü. Türk'ün yüzü koca bir gülümsemeyle aydınlandı ve gözlerinin çevresindeki gülme çizgileri daha da derinleşti.

- Selam, Herr Kriminalhauptkommissar. Suçla mücadele nasıl gidiyor?

- Ne diyeyim ? diye güldü Fabel. Tıpkı senin işin gibi, müşteri sıkıntısı çekmiyoruz. Porno dünyası ne âlemde peki ?

Türk o kadar gürültülü bir sesle güldü ki, iki ihtiyar, ifadesiz yüzleriyle bir an onlardan tarafa baktılar, sonra gene tek kelime etmeden ve eşanlı olarak, boş bakışlarını ufuk çizgisinden yana çevirdiler.

- Ben o işi bıraktım. Şimdi teknoloji işindeyim, anlarsın ya -artık video, DVD ve CD-Rom'lar revaçta.

Sonra, abartılı bir özlemle içini çekip devam etti.

- Artık kimse o eski geleneksel pis fotoğrafları istemiyor. Bu da insanı namuslu bir işe girmeye mecbur ediyor.

- Bu yüzden büyük bir risk aldığım sanmam, dedi Fabel. Seni tekrar gördüğüme sevindim Mahmut. İşler nasıl gidiyor, cidden ?

- İdare eder. Arada bir boyalı basma paparazzi fotoğrafları satıyorum. Namuslu ve işine bağlı senatörlerimizden birinin bir striptiz kulübüne girerken çekilmiş bir fotoğrafı için, daha demin Shau Mal /'den iki bin euroluk bir çek aldım.

-ShauMal!?

Fabel şaşırması görünüyordu. Mahmut güldü.

- Aldıkları satış yaptırarak bir şeyse, Türklerle iş yapmakta bir sakınca görmezler.

- Ve bahse girerim ki, söz konusu senatör Sosyal Demokrat Parti'dendi, dedi Fabel.

- Üstüne bastın.

- Neden onlarla çalışmayı seçtiğini anlayamıyorum. Her şey bir yana, herifler ırkçı bir pezevenk çetesi.

Mahmut omuzlarını silketti.

- Dinle. Ben bu ülkede doğup büyüdüm. Ben de herkes kadar Almanım. Ama annem ve babam buraya Gastarbeiter53 olarak geldiklerinden, hayatımın büyük bölümünü, aslında Schroeder hükümeti iktidara gelene kadarki kısmım, Alman pasaportum ya da vatandaşlığım olmadan geçirdim, dedi Mahmut, yüzünü asa-

53. Konuk işçi, göçmen işçi.

rak. Ve bu ülkeden ne alabilirsem almaya karar verdim.

Fabel bakışlarını suya dikti. Alster'in doğu kıyısındaki Uhlen-horst'a uğrayan vapur, şimdi güneye doğru gidiyordu.

- Seni suçlayamam Mahmut. Yetenekli olduğuna inanıyorum. Göçmen aileler arasında çektiğin o fotoğraflardan bazıları gerçekten parlaktı... Bu yeteneğin boşa harcandığını görmekten nefret ediyorum.

- Dinle, Jan. O işle gurur duyuyordum, ama kimse o fotoğrafları satın almak istemedi.

Dolayısıyla, ben de boktan bulvar gazeteleri için ucuz fotoğraflar çekiyorum ve işler kesat gidince porno çekimler yapmak zorunda kalıyorum. Bildiğin gibi, bundan nefret ediyorum, ama hayatımı kazanmak için bunu yapmak zorundayım.

- Evet, biliyorum.

- Her neyse, diyerek yeniden gülümsedi Mahmut. Benimle ruh halimin nasıl olduğunu sormak için buluşmak istemedin her halde. Senin için ne yapabilirim ?

- Bir iki şey. Birincisi...

Fabel ceketinin iç cebinden bir fotoğraf çıkardı. Bu, öldürülmüş bir kızın fotoğrafıydı. Morgda çekilmişti; yüzündeki kanlar yıkanıp saçları geri taranmıştı, ölüm ve donuk ışık, yüzünü bembeyaz, ruhsuz bir maskeye döndürmüştü.

- Yeni yetme yaşıdayken çekilmiş bulanık ve eski bir fotoğraftan başka bir tek bu var elimizde, korkarım. Onu tanıdın mı ?

Mahmut başını olumsuz anlamda salladı.

- Hayır.

- İyice bak. Fahişe olduğunu sanıyorum. Belki de porno işinde çalışmıştır.

- Benimle çalışmadı. Ama... nasıl diyeyim, burada kendisi gibi gözüküyor pek. Söylemek zor. Mahmut fotoğrafı iade etmek istedi.

- Sende kalsın, dedi Fabel. Biraz soruştur. Önemli.

- Adı neydi ?

- Problem de bu ya. Bizce profesyonel adı olan "Monique" dışında, bir adı, sürekli bir adresi, hatta öldürüldüğü gecedan önceye ait bir hikâyesi bile yok. Bir şey hariç: sağ uyluğunun üst tarafında bir kurşun yarası var. Bu yarayı beş ila on yıl önce aldığım düşünüyoruz. Bu sana bir şey söylüyor mu ?

- Üzgünüm, Jan... ama çevreyi biraz koklayayım ve ne öğrenebilirim bir bakayım. Nasıl öldürüldü ?

- Biri üzerinde bir anatomi dersi yapmaya karar vermiş. Bedenini yarıp ciğerlerini sökmüş.

-Siktir!

^

Mahmut'un tepkisi yapmacık değildi. Bu adam yaptığı işe rağmen, zekâsını ve insancılığım korumayı nasıl başanyordu ?

- Hani şu gazetelerin durmadan yazdığı olay mı?

- Korkarım öyle, dedi Fabel. Bu adam birinci önceliğimiz. Baştan aşağı seri kokuyor. Yeniden iştahı kabarmadan ona ulaşmak zorundayım.

- Elimden geleni yapacağım. Ama biliyorsun, dikkatli olmam lazım. Sosyal çevrem medeniliğiyle ünlü değildir. Polis için çalıştığımı düşünecek olurlarsa, ben de kendimi bir morg tepsisinde bulurum.

- Biliyorum ve senden bu işte özellikle dikkatli olmanı istiyorum...

-Neden?

- işin arka planda hoşlanmadığım bir sürü şey var. BND birden soruşturmaya burnunu soktu... ve kızın cesedinin bulunduğu dairenin sahibi eski bir Mobiles Einsatz Kommando.

Mahmut irkildi.

- Hans Klugmann mı ?

Fabel, Mahmut'un bu adı bilmesine şaşırmişti.

- Onu tanıyor musun ?

- Uzaktan. Yollarımız karşılaştı denebilir.

Mahmut dikleşip Fabel'den bir adım uzaklaştıktan sonra ekledi.

- Yo, hayır... bekle bir dakika... Klugmann, Ersin Uluğbay ve Mehmet Yümaz'a bağlı değil mi?

- Öyle olduğunu sanıyoruz.

- Dinle, Jan, sana ne zaman olursa yardım ederim. Her şey bir yana, manen borçluyum sana, ama bu iş farklı. Uluğbay'ın çevresinde nabız yoklamam söz konusu bile olamaz. O herif sadece Hamburg'daki en büyük Türk mafya babası değil, kafadan sakat bir orospu çocuğudur.

- Tamam, tamam, sakin ol! dedi Fabel, Mahmut'un sert itirazının önüne geçmek istercesine, ellerini havaya kaldırarak. Senden riskli bir şey yapmam istemiyorum, sadece kulaklarını açık tut, yeter. Klugmann'la ilgili bir şey öğrenebilir misin, ona bak. Bu arada, onun hakkında ne biliyorsun ?

- Sadece, Ersin Uluğbay'ın hesabına yarı zamanlı gorillik, kendi hesabına da yan zamanlı pezevenklik ettiğini. Kesinlikle önemsiz biri, ama her bakımdan pisliğin teki. Bir kız arkadaşı var... Pa-radies-Tanzbar'ın dansçı kızlarından Sonja Brun. Kız onun hesabına çalışan bir fahişeydi, ama herif onu kaldırımlardan kurtardı. Gönlü ferman dinlemedi anlaşılan.

- Kızı nasıl biliyorsun?

- Elixir, hani şu hard-core porno dergisi var ya o, altı ay kadar önce benden birkaç poz fotoğraf çekmemi istedi. Kızlardan biri Sonja'ydı. İyi parçaydı doğrusu... Onu, görüntülemek zorunda olduğum malum şeyleri yaparken görmek midemi kaldırdı. Her neyse, çekimden sonra kız almaya Klugmann geldi. Canı çok sıkındı, giderken Sonja'yı biraz hırpaladı. Kız kaldırım fahişeliğini ve porno işini ondan sonra bıraktı.

- Ya Paradies-Tanzbar?

- Klugmann için kısaca oranın gorili denebilir. Paradies arka tarafta başka işler çevrilmeyen, her şeyin ortalıkta döndüğü bir yerdir. Malum yollardan para kazanır: Frankfurt ya da Stuttgart'tan gelen, sahnede olanları seyreden, içtikleri her bardak ucuz şaraba otuz euro geçirildiğinin farkına varmayacak kadar sarhoş, yağlı işadamlarından. Ama mekânda fak fuk yapılmaz. Akluğbay, Paradies'i bundan bir yıl önce, anlaşıldığı kadarıyla çok düşüş bir fiyata kapattı. Ondan sonra ban işletmesi için başına Hoffknecht'i geçirdi -bu, bir kasap dükkânının başına bir etyemez geçirmek gibi bir şeydi. Hoffknecht'e güvenebilir, onu kızlarla yalnız bırakabilirsin. Anlaşıldığı kadarıyla, daha çok on sekiz yaşmda oğlanları tercih ediyor. Öğrendiğime göre, Klugmann'ın görevi, sorun çıkaranları kapıya koymak ve "işadamlarTndan kazık hesaplara itiraz edip mızıkçılık yapanlar olursa, bunların hesabın ne kadar hesaplı olduğunu anlamalarına yardımcı olmak; ne demek istediğimi anlıyorsundur herhalde. Mahmut sustu, başını iki yana salladı ve alaycı bir ifadeyle güldü. Sonra, yüzü her zamanki güleç ifadesine büründü.

- Okey... Etrafı koklayacağım ve Sonja'yla konuşacağım. O ihtiyar ibne Arno Hoffknecht'in ağzını bile yoklayacağım. Bakalım neler öğrenebileceğim. Ama sana hiçbir vaatte bulunmuyorum.

Fabel gülümsedi.

- Bu kadarı bana yeter. Teşekkürler, Mahmut. Sununla da masraflarım görürsün...

Fabel iç cebinden kabarık bir zarf çıkarıp Mahmut'a uzattı. Beriki zarfı kapıp çabucak deri ceketinin cebine soktu.

- Uluğbay çetesiyle ilgili olarak bilmen gereken bir şey daha var. Tabii daha bilmiyorsan...

- Öyle mi, nedir ?

- Biraz baskı altındalar. Aslında epeyce bir baskı altında. Şehirde yeni bir Ukraynalı çetenin türediğinden bahsediliyor...

- Ben Ukraynalılar ile Türkler arasında sürmekte olan bir parsa savaşı olduğunu sanıyordum...

- Artık sürmüyor. Bu yeni ekip mevcut Ukraynalı çetelerin tamamının kontrolünü ele geçirdi. Eski çeteler başlarında eski patronlarıyla hâlâ varlıklarını koruyorlar, ama yeni ekibe "haraç" ödüyorlar ve kendi aralarında ya da Türklerle çatışmaları yasak. Söylentilere göre, Uluğbay'ın yeğeni Yılmaz yeni gelenlerle bir anlaşma yapmaya zorlanmış. Yılmaz'a, Uluğbay'ın işlerim legal-leştirilmesi... güya illegal işlerden çekilme sürecini hızlandırması için baskı yapıldığı lafları da dolaşiyor. Anlaşıldığı kadarıyla, bütün bunlar Uluğbay'ın kafasını fena halde bozuyormuş.

- Yeni çeteyi kim yönetiyor peki ?

- Sorun da burada. Bu yeni birimin mega bir pisliğin emrindeki on-on beş adamdan oluştuğu sanılıyor.

Fabel'in bakışları gölün sularına kaydı. Mahmut'un anlattıklarını zihninde tartıyordu. Buchholz ya da Kolski ona bütün bunlardan neden bahsetmemişti ? Bunlar yürüttüğü soruşturma açısından hayati bilgiler değildi, ama gene de işe yarayabilirlerdi. Mahmut'a dönüp sordu.

- Benim anlamadığım şey şu: madem bu yeni çete çok küçük, diğer Ukraynalılar ya da Türkler herifleri neden tepelemiyor?

- Ukraynalıların bu herifler hakkında nasıl konuştuklarını, daha doğrusu konuşmadıklarını duysan anlardın. Sen Yari Vara-suv'u tanırısın, değil mi?

Fabel başım evet anlamında salladı: Varasuv yeraltı dünyasında işlenen bir dizi cinayetin faili olarak kabul edilen, dev yapılı, Ukraynalı bir gangsterdi. Kurbanlarını pabuç büyüklüğündeki elleriyle döve döve öldürmesiyle nam salmıştı. Hamburg Polisi onu içeri tıkmak için yeterli kanıtları bir araya getirmeyi asla başaramamıştı.

- Eh işte, bu siktiğimin Varasuv'u bile bu heriflerden bahseder-ken fısıldayarak konuşuyor.

Anlaşıldığı kadarıyla, yeni efendilerinin talimatı üzerine erken emekliye ayrıldı. Sana yemin ederim, bu yeni çete herife korkudan donunu doldurtuyor. Bilirsin, Ukraynalılar çetin cevizdir, ama şimdilerde, ölümden daha berbat bir şeyden korkuyor gibiler.

- Bu yeni tiplerde o kadar özel ne olduğunu hâlâ anlamadım.

- Eski Spetznaz'lar54 oldukları söyleniyor...

- Ne olmuş öyleyseler? Bunun, bunların son derece tehlikeli adamlar olduğu anlamına geldiğini biliyorum, ama Avrupa'daki

54. Rusça, Spetsialnovo Naznacheniya'nın (Rus özel kuvvetleri) kısaltması.

Rus, Ukrayna ve Batık mafyalarının yarısı eski Sovyet özel kuvvet elemanlarını kullanıyor... Mahmut başını sabırsızlıkla iki yana salladı.

- Hayır, hayır. Bu adamlar farklı. Eskiden özel bir polis birimine bağlıymışlar. Sovyet İçişleri Bakanlığı'na ya da onun gibi bir boka. Afganistan ve Çeçenistan savaşı gazileri. Orada ne yaptıklarını bilmiyorum, ama yaptıkları her neyse, milleti altına ettirdiğini biliyorum.

Hoparlör vapurun St. Georg iskelesine yanaşmakta olduğunu anons etti. Mahmut aralarındaki bu dostça bilgi alışverişinden kimsenin haberdar olmayacağına dair güvence vererek, Fabel'in elini içtenlikle sıktı.

- Ben burada iniyorum. O kız ve Klugmann hakkında bir şeyler öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Kendine iyi bak, dostum.

- Sen de Mahmut.

Fabel Mahmut'un vapurdan inişini seyretti, iskeleden açılırken, gözüne, vapurdan yeni inen, kısa sarı saçlı, hoş bir genç kız çarptı; batmakta olan güneş saçlarını altın gibi parlatıyordu. Kızın ışıltılı gençliği seyrederken yüreğinin sancıldığını hissetti. Arkasını dönüp vapurun öteki tarafına yürüdü ve az önce baktığı kızın, yirmi beş metre geriden Mahmut'u izlediğini fark etmedi.

4 haziran çarşamba, 20.45. Alsterpavilion, Hamburg

Fabel, öğleden sonra üzerine çökmeye başlayan yorgunluğu artık bütün ağırlığıyla duyumsuyordu. Vapurdan indiğinde kendini bitkin ve pis hissetti. Akşam ışığı günün kasvetini silmiş, alçalan güneş şehri kırmızı ve bakır sarısı bir ışığa boğmuştu. Binnelster'in güney ucunda vapurdan indi ve şehir merkezindeki Als-terarkaden'e kadar olan kısa mesafeyi

yürüdü. Sıra kemerlerin altındaki bir masaya oturdu ve ringa balıklı bir Matjes salatası ile bir Jever birası söyledi. Sıra kemerler Alsterfleet denen kanal boyunca uzanıyordu. Fabel yorgun bakışlarını, kuğuların çaba harcamadan süzüldüğü, akşam ışığında parıldayan sulara boş boş gezdirdi. Kanalın öteki tarafında, şehrin ana meydanının ortasında Rathaus55 otoriter bir havayla göğe yükseliyor, kulesinin bakır saatleri akşam güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Fabel, kadının ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordu ve yumuşak Münih aksanını duyduğunda birkaç saniye bocaladı.

55. Belediye sarayı.

1

_ Oturabilir miyim ?

- Evet... evet... elbette Frau Doktor...

Fabel ayağa kalkıp bir sandalye çekmeden önce, elinde peçetesi bir an duraksadı.

_ Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur... dedi Susanne Eck-hardt.

- Hayır... kesinlikle hayır.

Garson kıza işaret edip Susanne'ye döndü.

- Size bir şey ikram edebilir miyim ?

Susanne garsona dönüp bir bardak beyaz şarap söyledi. Fabel'in bir şey yemek isteyip istemediği sorusuna, başını hayır anlamında sallayarak cevap verdi.

- İşyerinde bir şeyler atıştırdım. Ama sizi rahatsız ediyorsam söyleyin lütfen.

Fabel ağzına bir lokma ringa balığı daha attı. Kadın ona bakarken bir şey yiyor olması, kendisini tuhaf bir şekilde savunmasız hissetmesine neden oldu. Susanne Eckhardt, güneşin yüzünü ısıtması için başını arkaya attı; Fabel kadının güzelliğini hayretle ve hayranlık içinde seyretti.

- Kemerlerin altındaki mağazalarda alışveriş yapıyordum, dedi kadın, başıyla yanma bıraktığı torbalan işaret ederek. Sonra burada oturduğunuzu gördüm. Bitkin görünüyorsunuz. Uzun bugün oldu, değil mi?

- Kesinlikle öyle. Uzun günler ve uykusuz geceler, bundan sonra işin parçası olacak gibi görünüyor, maalesef.

Eckhardt'ın şarabı geldi. Susanne bardağını kaldırdı.

- Zum Wohl!56 Uzun günlere ve uykusuz gecelere içelim.

- Cheers,57 dedi Fabel. Kadeh kaldırırken bu İngilizce sözcüğü kullanma alışkanlığı vardı. Susanne güldü.

- A, evet, der englische Kommissar... Size böyle dendiğini unuttum...

Fabel gene gülümsedi.

- Ben yarı İskoç'um. Annem İskoç'tu ve az kalsın İain adıyla vaftiz edilecektim. Jan bir orta yoldu. Her halükârda, Hamburg'da pek çok kişi kendini az da olsa Britanyalı hisseder. Hamburg'un Londra'nın en doğu banliyösü olduğu söylenir... Bir güneyli olarak ne demek istediğimi anladığınızdan eminim...

Susanne bardağım masaya bıraktı.

56. Şerefe, sağlığa.

57. "Şerefe" anlamında İngilizce kelime.

- A, evet... Almanya'dan ayrılmadan bir kültür şoku yaşayacağıma inanmazdım, ama itiraf edeyim ki, Münih'ten buraya geldiğimde kendimi yabancı bir ülkeye göç etmiş gibi hissettim. Buradaki insanlar biraz...

- Anglosakson mu ?

- Kontrollü ya da mesafeli diyecektim... ama evet, artık Ham-burglular için neden böyle dendiğini anlayabiliyorum...

Şarabından bir yudum daha alıp devam etti.

- Gene de burayı seviyorum. Hamburg harika bir şehir.

- Evet, dedi Fabel, suya dikkatle bakarak. Evet, öyle. Ne zamandır buradasmız ?

- İki yıldır... yok, neredeyse üç yıl oluyor. Kendimi burada gerçekten evimde hissediyorum.

- Buraya neden geldiniz? İş nedeniyle mi, eş durumundan mı? Susanne Eckhardt, Fabel'in sorusunun dolaysızlığına güldü.

Fabel de ona uydu.

- Hayır, Herr Fabel... Ben evli değilim... Biriyle birlikte bile değilim. Buraya Institut für Rechtsmedizin'de önerilen iş nedeniyle geldim. Enstitüden de, Hamburg Polisi'nde danışmalık görevine atandım.

Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya koydu ve çenesini, birbirine kavuşturduğu ellerine dayadı.

- Ya Frau Fabel, o, sizin uzun mesailerinize nasıl katlanıyor? Fabel yaptığı patavatsızlığa gelen karşılığa güldü.

- Frau Fabel falan yok, dedi. Ya da en azından şu an için yok; yaklaşık beş yıl önce boşandım ben.

- Özür dilerim... Bunu istemezdim...

o Fabel ellerini kaldırdı.

- Özür dilemenize gerek yok. Alıştım buna. Bu yeni hayata uyum sağlamak zor... ve eski karım başka biriyle birlikte yaşıyor... Doğrusunu söylemek gerekirse, eskiden ben evde olmadığımında onunla birlikte olan kişiyle...

- Gerçekten özür dilerim.

- Dediğim gibi, buna gerek yok. Bütün boş zamanlarını benimle geçiren harika bir kızım var. Aralarına bir sessizlik çöktü. Konuşma aniden ve uygunsuz bir şekilde özel hayatlara kaymıştı ve ikisi de nasıl geri adım atacaklarını bilmiyorlardı. Susanne, Alster Kanalı üzerinden Rathaus Meydam'na doğru bakarken, Fabel çatalıyla bir balık parçasını tabağının çevresinde döndürüyordu. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, ikisi aynı anda konuşmaya başladı. Susanne güldü.

- Siz buyurun...

- Size sadece şunu soracaktım... diye başladı Fabel. Sesindeki aşın tereddüdün farkındaydı. Cümlesini daha güvenli bir tonla tekrarladı.

- Size sadece şunu soracaktım: şu anda vaktinizin olmadığı anlaşıldığına göre, bir akşam benimle yemeğe çıkmak ister miydiniz?

Susanne içtenlikle gülümsedi.

- Memnuniyetle. Önümüzdeki haftaya ne dersiniz ? Beni işten ararsınız, randevulaşırız. Saatine baktı.

- Aman Tanrım, şu anda başka bir yerde olmam gerekiyordu... Şarap için teşekkürler Herr Fabel...

- Bana Jan deyin, lütfen...

- Şarap için teşekkürler Jan... Gelecek hafta beni arıyorsunuz? Fabel sandalyesinden kalkıp Susanne'nin elini sıktı.

- Bundan emin olabilirsiniz...

Kadın kemerlerin altından, güneşin altın rengine boyadığı ve gölgede kalan sıra şeritlerin arasından geçerek uzaklaşırken, Fabel arkasından baktı. Yorgunlukla birleşen biranın etkisiyle, bu yaşadıkları gerçek değilmiş gibi geldi. Evet demiş miydi gerçekten?

4 haziran çarşamba, 21.00. Aussendeich, Cuxhaven yalanlan

Bedeninden, çevresinden, dünyadan kopmuş gibiydi. Bilinci kalın ve yapışkan bir örtüyle sarılıydı. Bu örtü arada bir inceliyor, o zaman her şeyi daha normal bir şekilde algılıyor, ama sonra bilincini yeniden kuşatarak çevresindeki gerçekliği karartıyordu. Bu durum onu öfkelen diriyordu, ama bu ham duygu bile, bütün düşüncelerine, duyularına, hareketlerine bulaşan balçığın altında yatışıyordu. Yeniden yere yıkıldı. Yüzüne yapışan ıslak yaprakları, ağızındaki iğrenç humus tadım hissetti. Çevresinde ağaçlar vardı. Böyle bir yere ne ad verildiğini bilmesi gerektiğini biliyordu, ama "orman" sözcüğü çok uzağındaydı, hatırlaması muazzam bir zihinsel çaba gerektiriyordu. Bir süre yerde yattı, sonra sendeleyerek ayağa kalktı, birkaç adım attı ve yeniden yıkıldı. Kalın ve koyu balçık bir kez daha bilincini kararttı ve yeniden kendinden geçti.

Kendine geldiğinde ortalık daha az karanlıktı. İlacın verdiği sersemliği hafifleten güçlü bir içgüdüyle, zorlanarak ayağa kalktı. Önünde ışıklar vardı. Ağaç gövdelerinin silüetleri arasında tit-

resen hareketli ışıklar. Onu ışıklara doğru yönelmeye iten, ileride bir yol, yardım, kurtuluş umudu olduğunu algılıyor olması değil, gene içgüdüleri olmuştu. Birkaç kez daha tökezledi, ama artık bir çekme halatının ucuna bağlıymış gibi ışıklara doğru sürükleniyordu. Ayaklarının altındaki zemin düzleşmişti, takılacağı daha az kök ya da dal parçası vardı. Işıklar büyüdü. Parlaklaştı.

Bilinci, kamyon ona çarpmadan önce aydınlandı. Lastiklerin acı gıcirtısını duydu ve ona doğru hızla yaklaşan farlara, sonuna kadar açtığı ama ışıktan kamaşmayan gözleriyle dimdik baktı. Büyük bir şaşkınlığa kapıldı: öleceğini bildiği halde, neden en ufak bir korku duymadığını anlayamıyordu.

4 haziran çarşamba, 23.50. Altona, Hamburg

Büro çalışanlarının ve alışverişçilerin çoğunun gittiği bu saatte, yer altı otoparkında neredeyse hiç araba kalmamıştı. Saab'm lastikleri sütunlu park yerine inen dik rampaya keskin bir dönüş yaparken acı acı inledi. Araba park etmek yerine, yolun üzerinde durdu; farlar söndü, dörtlüleri yandı.

Bir sütunun arkasında beklemekte olan Mercedes, aniden yerinden fırladı ve Saab'a doğru ilerleyerek tamponuna dayandı. Artık iki araba da otoparktan kolay kolay çıkamazdı. İlk önce, Mercedes'ten Türkler indi. İri yapılı üç adamdılar. İkisi arabanın iki yanında durdu; kapıları açık bırakmış, bedenlerinin önüne siper edip üzerlerine kollarını dayamışlardı.

Diğer ikisinden daha yaşlı ve daha şık giyimli olan üçüncü Türk, Saab'a doğru yürüdü, sürücü mahallinin camını tıklatmak için eğildi. Elektrikli cam vızıldayarak açıldı.

Sonra, boşuk bir patlama sesi duyuldu.

Mercedes'in yanında durmakta olan iki Türk, Saab'ın içinden ateşlenen silahtan çıkan merminin delip geçtiği yaşlı Türk'ün başının arkasından bir kan teleğinin fışkırdığını gördüler. Tepki göstermelerine vakit kalmadan, bu defa arkalarında, çatıları döven dolu sesleri gibi bir dizi patlama daha oldu.

Yaşlı Türk gibi, onlar da daha yere yığılmadan ölmüşlerdi.

Türlere ait Mercedes'in arkasından, uzun boylu, iki sarışın erkek çıktı. Biri otopark zemininden dikkatle boş mermi kovanlarını toplarken, diğeri sakin bir şekilde üç Türk'ün cesedine doğru yürüyüp her birinin kafasına son bir mermi sıktı; o da diğeri gibi. boş kovanları yerden alıp dizlerinin altına kadar inen deri ceketinin cebine attı. Sonra, ikisi birlikte yarı otomatik Heckler ve

Koch'lanın susturucularını açarak Saab'a doğru ilerlediler. Cesetlerin üzerinden kayıtsızlıkla atlayıp arabanın arka koltuğuna geçtiler. Saab dikkatli bir geri manevra yaptıktan sonra otoparkın çıkış rampasına yöneldi.

5 haziran perşembe, 10.00. Pöseldorf, Hamburg

Şimdi, Fabel ile önceki gün yaşadıkları arasında derin ve düşsüz bir uyku tamponu vardı; gene de, uyandığında, kemiklerini sızlatan bir yorgunluk hissetti. Rutin tıraş, duş ve giyinme edimleri boyunca kendini oradan oraya sürükledi. Paspasın üzerinde bir Hamburger Morgenpost duruyordu; gazeteyi açmadan, girişteki konsolun üzerine koydu.

Kahvesini pencerenin önünde, boş gözlerle Hamburg göğüne bakarak içti. Çelik rengi gökyüzü şehri mengenesine almış, suyun, parkların ve binaların renklerini emiyor, ama bulutların ardındaki pembe bir leke günün ilerleyen saatleri için daha iyi bir hava vaadinde bulunuyordu. Buralarda bir yerdesin, diye düşündü, benimle aynı göğün altındasın ve aynı şeyi bir daha yapmak için bekliyorsun. Bunu bir daha yapmak için sabırsızlanıyorsun. Ve biz dört gözle senin bir hata yapmanı bekliyoruz. Bu düşünce midasını bir mengene gibi sıktı.

Fabel gökyüzüne bakarak kahvesini yudumlarırken, şimdiye kadar toplayabildikleri bilgileri kafasından geçirdi. Bunlar, birbirine uyması beklenen yap-boz parçaları gibiydi: suça batmış eski bir polis, korkunç bir şekilde öldürülmüş bir fahişe, dört ay önce öldürülen ve ikinci kurbanla ortak bir hikâyesi ya da başka herhangi bir bağlantısı olmayan bir başka kadın ve e-mail'le cinayetleri üstlenen narsisist bir sosyopat. Ama Fabel parçaları ne zaman bir araya getirmeye çalışsa, birbirlerine karışıyor, karman çorman oluyorlardı. Düşündüğünde, bütün bunlar bir anlam taşıyor, ama daha derin bir analizden geçtikleri beyninin arkasındaki karanlık, küçük bir odada, kırmızı bir uyarı lambacığı durmadan yanıp sönüyordu.

Fabel kahvesini bitirdi. Derin ve uzun bir nefes alarak havayı ve Alster manzarasını içine çekti. Sonra ceketini ve anahtarlarını alıp büroya gitmek üzere evden çıktı.

Präsidium'un geniş fuayesine girer girmez, olağanüstü hareketlilik dikkatini çekti. Kasklarını ve koruyucu gözlüklerini sıkıca kavramış, griler ve siyahlar içindeki heyula görünümümlü on-on beş MEK görevlisi, tins adımlarla yanından geçip binanın dışında

onları bekleyen zırhlı bir araca doğru yürüdüler. Fabel, elinde mavi bir dosya olan bir Schutzpoüzei Ersten Hauptkommissar'ıy-la konuşmakta olan Buchholz ve Kolski'nin yanından geçti. İkisi de Fabel'e doğru bakıp onu sert bir baş hareketiyle selamladılar. Fabel de onlara selam verdi; neler olup bittiğini öğrenmek için sabırsızlanmasına rağmen, yüzlerindeki sert ve kararlı ifadeyi görüp onları rahat bırakmaya karar verdi. Fabel asansöre binerken, BND'nin adamı Gerd Volker, yapılı dört adamla birlikte asansörden indi. Fabel'e yarım ağızla gülümsedi, günaydın dedi ve cevap vermesine fırsat bırakmadan aceleyle önünden geçip gitti.

Fabel asansörden indiğinde, Mordkommission'un holünde, Wernerle karşılaştı.

- Neler oluyor Tanrı aşkına?

Werner Fabel'e, ilgili sayfası açılmış bir Morgenpost gazetesi uzattı.

- Ersin Uluğbay öldü. Profesyonelce bir cinayet, gerçekten. Fabel sessiz bir ıslık çaldı.

Morgenpost'taki fotoğrafta, kan ve

benzin lekeleriyle kaplı beton bir zeminin üzerine serilmiş yatan, şık bir adam görülüyordu.

Yazıda cinayetin nedenine ilişkin bir açıklama yoktu, ama üç ölüden birinin "Hamburg yeraltı dünyasının ünlü simalarından" Ersin Uluğbay olduğu belirtiliyordu. Her ikisi de erkek olan ve

Türk olduğu sanılan diğer iki kurbanın kimlikleri henüz teşhis edilememişti. Fabel aşağıda neden o kadar çok suratsız ve telaşlı adamlarla karşılaştığını anlamıştı.

- Shit. Ortalık birbirine girecek desene.

- Onlar da buna hazırlanıyor zaten, dedi Maria Klee, elinde bir fincan kahve, Fabel'in yanına yaklaşarak. Siz de bir kahve ister miydiniz ?

- Hayır, teşekkür ederim.

- Bütün Prasideum, LKA7 ve BND kaynıyor... diye ekledi Maria, gülerek. Eğer siyah bir deri ceket giyiyor ve kısaltmalarla iş görüyorsa, kendisi burada ve kırım an sokmuş durumda.

- Neden canlarını sıkıyorlar, anlamıyorum, dedi Werner, omuzlarını silkerek. Bıraksınlar, pislikler birbirini yesin. Bu hepimize bir dolu zaman kazandırır ve baş ağrılarından kurtarır.

- Ne yazık ki, iki ateş arasında kalmak diye bir şey vardır, Werner, dedi Fabel, gazeteyi ona uzatırken. Ve sanki, masum yayalar hep çapraz ateşte kalırlar.

- Olabilir, ama kesin olan bir şey var: ben bu pislik için gözyaşı dökmeyeceğim.

Fabel odasına doğru yürürken sordu.

- İkinizin bir dakika zamanı var mı ?

İçeri girince masasının arkasına geçip oturdu, Maria ve Werner'e de oturmalarını işaret etti.

- Dünkü kurban hakkında yeni bir şeyler öğrendik mi ?

- Hayır, dedi Maria. Hem Hamburg hem de Bundeskrimina-lamt kayıtlarında eksiksiz bir parmak izi araştırması yaptım. Kızın hiçbir kriminal kaydı yok. Kurşun yarasıyla ilgili bir şey de yok. Maktulü son on beş yıl içinde Hamburg'da kurşunlanan kadınlarla ilişkilendiremiyoruz.

- O halde araştırma kapsamını genişletin.

- Zaten öyle yaptım, Şef.

- Anna ve Paul, Klugmann'ı izlemeye devam ediyorlar, dedi Werner. Dosdoğru evine gitmiş ve yatmış. Son rapora göre, perdeleri hâlâ çekiliymiş ve içeride hiçbir yaşam belirtisi yokmuş.

- Kızın cesedinin bulunduğu evin yakınında oturanlardan yeni bir şeyler öğrenebildik mi ? Slav tipli yaşlı bir adam gördüğünü söyleyen biri oldu mu ?

- Kimden bahsediyoruz ? diye sordu Maria.

- Olay mahalline geldiğimizde, Jan ortalıkta dolanan tekinsiz bir tip görmüştü, dedi Werner.

- Kısa boylu, altmışlarında, belki daha yaşlı... yabancı tipli bir adamım?

Werner ve Fabel gözlerini Maria'ya diktiler.

- Onu gördün mü?

- Ben olay yerine sizden on beş dakika kadar önce gelmiştim, bilmem hatırlıyor musunuz ?

Çoktan küçük bir kalabalık toplanmıştı ve St. Pauli yönünden gelen o adam kalabalığın yüz metre kadar uzağında duruyordu. Onu fark ettim... Onu tarif etmem gerekse, Hruşçev'e benziyordu derdim... Hani şu eski Sovyet devlet başkanına ya da altmışlarda hangi unvanla aralıyorsa ona işte...

- Bu o adam, dedi Fabel.

- Özür dilerim, o sırada üzerinde fazla durmadım. Olay yerinden ya da başka bir şeyden kaçır gibi değildi. Üstelik, olay mahallinde en azından bir saattir birileri olduğundan, adamın katil zanlısı olabileceği aklımın ucundan dahi geçmedi... Sizce katil o mu?

- Hayır... dedi Fabel, kaşlarını çatarak. Bilmiyorum... sadece bana diğerlerinden farklı gelmişti. Muhtemelen bir şey çıkmayacaktır. Ama adam mahalleli değildi ve sen oraya geldiğini gördün. Şüpheli listesinden çıkarmak için, onu bulmanızı istiyorum.

- Hakkında bilgi toplamaya çalışacağım, dedi Werner.

- Komşulardan birinin, cinayet öncesinde çevrede bir polis gö-

rüp görmediğini de araştırmanızı istiyorum. Ama Tanrı aşkına dikkatli olun... Kimsenin bizimkilerden birinden kuşkulandığımızı düşünmesini istemem.

- Tabii, üzerinde illa ki de üniforma olması gerekmiyordu, dedi Maria. Belki de sadece bir Kriminalpolizei kimliği taşıyordu.

- Biliyorum... Söylediğin gibi, polis kılığına girip girmedeği bile kesin değil. Ama üniforma onu sorgusuz sualsiz içeri aldırması olabilir. Araştırmaya değer.

Werner ve Maria odadan çıktıktan sonra, Fabel cep telefonundan Mahmut'a ulaşmaya çalıştı. Büyük bir çete savaşı patlak vermek üzereydi ve Fabel onu silahsız olarak ateş hattına yollamıştı. Telefon birkaç defa çaldı, sonra Mahmut'un telesekreteri devreye girdi.

- Benim. Beni ara. Ve senden istediğim her şeyi unut. Fabel bunları söyledikten sonra telefonu kapattı.

5 Haziran Perşembe, 10.00. Stadtkrankenhaus, 58 Cuxhaven

Max Sülberg'in üniforması üzerine tam olmuyordu. Aslında, büyük bölümünü Cuxhaven Polizeiinspektion'da 59 geçirdiği, Aşağı Saksonya Polisi'ndeki yirmi beş yıllık hizmet süresi boyunca, hiçbir üniforma üzerine tam oturmamıştı. Bu süre zarfında, yavaş yavaş, zayıf ve derbeder bir adamdan göbekli ve derbeder bir adama dönüşmüştü. Şimdi, hardal sarısı kısa kollu gömleği göbeğinin çevresinde sonuna kadar gerilmiş, göğsünün etrafında ve ensesinde kırış kırış duruyor, pantolonu da uzun zamandır ütü yüzü görmemiş gibi görünüyordu.

Normalde, amirinin zılgıt çekeceği türden derbeder bir polisti; tabii, yeşil-beyaz apoletlerindeki, amirin o olduğunu gösteren iki altın yıldız olmasa.

Kısa boylu, saçları açılmış bir adamdı. Gün görmüş ve her an gülümsemeye hazır sevimli bir yüzü vardı. Berensch-Arensch'ten Altenbruch'a kadar uzanan kumlu Cuxhaven sahillerinin çizdiği yayın içinde kalan alçak ve düz topraklarda yaşayanlar için, tanıdık ve güven verici bir simaydı.

Şimdi ise, morgun çıplak ışığının soldurduğu güleç yüzünden düşen bin parçaydı. Yanında, gür siyah saçlı, ince uzun, yakışıklı bir adam olan Dr. Franz Stern duruyordu. Doktor, derbeder Schu-

58. Devlet hastanesi.

59. Polis Müfettişliği.

po'ya kelimenin gerçek anlamıyla tepeden bakıyordu. Önlerindeki çelikten, soğuk morg sedyesinin üzerinde, Hemmoor'lu, 19 yaşında bir öğrenci olan Petra Heyne'nin paramparça cesedi yatıyordu. Max Sülberg uzun zamandır polisti; bu, Cuxhaven'de bile hissesine yeterince ölüm ve şiddet düştüğü anlamına geliyordu. Ama bakışlarını kendi kızından en fazla bir yaş büyük olan kızın cansız yüzüne doğru indirirken, kurbanın başının altına koymak üzere bir yastık, bir şey, herhangi bir şey bulmak için, gemlene-mez bir istek duydu. Ve ona bir şey söylemek istedi. İçinden onu teselli etmek geldi. Ama artık, kızın teselli edilmesi imkânsızdı. Başını kuvvetle iki yana salladı.

- Çok yazık! Stern içini çekti.

- Peki ama, en yakın yerleşmeye kilometrelerce mesafedeki o ıssız yerde ne işi varmış, Tanrı aşkına?

- Sadece tahminde bulunabilirim, dedi Max. Otopsi sonucunu beklememiz gerekecek, ama bence uyuşturucu almış. Kamyon şoförü, önüne fırladığında akli başında değilmiş gibi görüldüğünü söyledi. Besbelli, ona çarpmamak için yapabileceği hiçbir şey yokmuş, ama bunu içine sindirmekte çok zorlanıyor. Zavallı adamcağız.

- Anne babasına haber verildi mi ? diye sordu Stern.

- Yoldalar. Kızın üzerinde çanta ya da kimlik yoktu, ama bir acil tıbbi müdahale bileküşü taşıyordu.

Stern düşünmeden kızın bileğine baktı. Aptallık: bileklik, polis tarafından çıkarılıp muhafazaya alınmıştı tabii ki; ama gözüne bir şey takıldı ve kaşlarını çattı; kalın siyah kaşları tek bir çizgi olup gözlerini örttü. Öne doğru eğildi.

- Ne oldu ? dedi Max Sülberg.

Stern cevap vermedi. Kızın kolunu çevirip bileğini inceledi. Ardından, sırasıyla sağ ve sol ayak bileklerine baktı, sonra dikkatini tekrar sol kolunun bileğinde yoğunlaştırdı.

Sülberg sabırsızlık içinde pöfledi.

- Ne var, Herr Doktor Stern ? Stern kızın bileğini havaya kaldırdı. Sülberg omuzlarını silkti.

- Neye bakacağım? Bir şey göremiyorum ki...

- İyi bakın.

Sülberg üniforma gömleğinin cebinden okuma gözlüğünü çıkarıp taktı. Kızın bileğini incelemek için üzerine eğilince, taze ölü kokusu midesini kaldırdı. Sonra dikkati dağıldı. Deride sıyrıklar ve bileğin iç kısmında çok silik bir kırmızılık vardı.

- Aynı şey ayak bileklerinde de var... dedi Stern.

- Lanet olsun... dedi Sülberg, gözlüğünü çıkarırken. Kızın eli ayağı bağlanmış ha?
- Aynen, dedi Stern. Ama bağlardan kurtulmak için fazla mücadele etmemiş. Tahminime göre, bağlıyken yan bilinçli ya da bi-lingizmmiş. Bu, neden kendinde olmadığını ve kamyonun önüne atladığını açıklayabilir.
Sülberg'in yüz kasları gerildi ve ona olduğundan daha sert bir görünüm verdi.
- Otopsi raporunun tamamlanmasına kadar beklemek istemiyorum, Dr. Stern. Şimdiden, test için biraz kan almanızı istiyorum.
5 haziran perşembe, 12.00. Polizeipräsidium, Hamburg
Fabel, Werner'in gözlerinde çakan kıvılcımlardan önemli bir şeyler olduğunu anladı.
Werner'in polislik mesleğine yöntemli ve kılı kırk yaran yaklaşımı, Fabel'in daha sezgisel yaklaşımıyla taban tabana zıttı. Werner sadece ayrıntılara bakardı; Fabel ise sadece resmin bütününe. Onları bu kadar iyi bir ekip haline getiren de bu karşıtlıktı zaten. Fabel'i düş kırıklığına uğratan tek şey, Werner'in Maria Klee'nin tamamlayıcı analiz becerilerinden yararlanma konusundaki isteksizliğiydi. Şimdi ise Werner'in üzerinde, soruşturma kapsamında küçük bir köşeyi kokladığını ve izini takip edecek bir koku aldığını belli eden bir hava vardı.
- Ne buldun Werner?
Werner, Fabel'in karşısına oturdu ve bu kadar kolay anlaşıldığı için küçük bir kahkaha attı.
- İki şey. Birincisi, inanması güç de olsa, dostumuz Klugmann bize pek dürüst davranmamış.
- Beni şaşırtıyorsun.
Werner, Fabel'e, aranan numaraların ve konuşma sürelerinin yer aldığı, ama ücretlerin gösterilmediği, telefon faturasına benzer bir bilgisayar çıktısı uzattı.
- Klugmann'ın cep telefonu aramalarının kayıtlarım buldum... Werner, Fabel'in kalkan kaşlarına bakıp ne düşündüğünü kestirdi.
- Kolay olmadı.
Güçlü işaretparmağının ucunu bir kaydın üzerine hafifçe vurdu.
_ Şuna bak... Bu numarayı saat 02.35'te aramış... Bu, semt polisinin numarası. Kendisinin de dediği ve santralin kaydettiği gibi.
Werner parmağını sayfanın aşağısına doğru kaydırды.
- Bir de şuna bak. Saat 02.22.
Fabel başım kâğıttan kaldırıp Werner'in gözlerinin içine baktı.
- Aşağılık herif.
- Aynen. Bu numarayla 12 dakika konuşmuş. Sonra kapatıp semt polisini aramış. Şimdi, sen olsan, bir "arkadaşım" kıyma gibi doğranmış halde bulsan, polise haber vermeden önce kime telefon edersin, Tanrı aşkına? Pizzacıya mı?
- Peki kimi aramış? Kimin numarası bu?
Werner geniş sırtını sandalyesinin arkasına dayayıp hafifçe yaylandı.
- Bu, ikinci bulgum. İlgili bütün federal birimlere, Deutsche Telekom'a, cep telefonu operatörlerine tekrar tekrar kontrol ettirdim... Bu numara...
Sandalyesinin ön bacaklarım yere indirdi ve parmağıyla kaydın üzerine vurdu.
- Böyle bir numara yok.
- Olmak zorunda.
- Tabii ki öyle, çünkü Klugmann 12 dakika boyunca o numarayla konuşmuş, ama hiçbir yerde kayıtlı değil. Bize yapacak tek bir şey kalıyor.
- Daha yapmadın mı ?
- Bu şerefi sana bırakmam gerektiğini düşündüm, Şef.
Fabel cep telefonunu alıp bir numara tuşladı. Telefon ikinci çalıştan sonra açıldı, ama kimse konuşmadı. Fabel bir an bekledikten sonra konuştu.
-Alo?
Sessizlik.
-Alo?
Fabel telefonun öteki ucunda bir nefes sesi duyar gibi oldu. Bir cep telefonuna bağlandığından emin gibiydi. Birkaç saniye geçtikten sonra tekrar konuştu.
-Alo... Benim...
Hat kesildi. Fabel numarayı tekrar çevirdi. Birkaç dakika çaldıktan sonra kapattı. Werner'e döndü.
- Pekâlâ... Anna ve Paul, Klugmann'ı hâlâ izliyorlar mı? Werner başını evet anlamında salladı.
- Onu buraya getirelim.

Burası bir sokaktan çok bir ara yoldu. Çok dar olduğundan, doğu-batı doğrultusunda uzandığından, boylu boyunca uzanan kırmızı kumtaşından binalar da en az üç katlı olduğundan kasvetli bir yerdi. Yolun sadece bir tarafına park edilebiliyordu; Anna Wolff ile Paul Lindemann'ın BMWsi sokağın ortalarında bir yere park edilmişti. Başka boş yer olmadığından, Fabel ve Werner, ancak sokağın köşesine park edebildiler.

Sokağın köşesinde Sonja Brun görüldü; ağızına kadar dolu iki tane market torbası taşıyordu. İnce uzun, bacakları güneşten es-merleşmiş bir kızdı. Koyu renk, uzun saçlarını taç gibi başına taktığı güneş gözlüğüyle yüzünden arkaya atmıştı. Zinde ve sağlıklı görünüyordu. Fabel, Möller'in ikinci kurbanın sağlık durumuna ilişkin yorumlarını düşündü. Sonja, başka şeylerin yanında, Para-dies-Tanzbar'da gogo dansçısıydı. Neticede, Monique de bir fahişeydi, kim bilir. Sonja, dar sokağın karşı tarafından, Fabel'in park halindeki arabasının yarandan geçti ve Fabel onu daha yakından görebildi. Üzerinde ucuz giysiler vardı: göğüslerinin gerdiği, güneş yanığı göbeğini açıkta bırakan kısa, beyaz bir tişört, soluk bir mini kot etek ve bağcıkları biçimli baldırlarını saran keten sandaletler. Fabel kızın yüzünü sadece yandan gördü, ama güzel olduğunu söyleyebilirdi. Üzerinde farklı giysiler olsa, klas bir tip bile sanılabilirdi. Kız, Fabel'in iki araba önünden karşı kaldırıma geçti ve ara yola döndü. Fabel telsizinden Anna ve Paul'e, kızın gelmekte olduğunu bildirdi.

- Kızı izleyeceğiz. Staatsanwaltschaft'tan60 eve giriş ve tutuklama izni aldım. Kız kapıyı açtığı anda içeri dalacağız.

Walther'ini kılıfından çıkarıp namluya bir mermi sürdü. Tabancayı tekrar kılıfına koymadan önce, kırmızı emniyet kilidinin kalkık olup olmadığını kontrol etti. Werner'e döndü.

- Bu herife karşı dikkatli olmakta fayda var. Klugmann'ın bize bir sorun çıkarmayacağından eminim, ama çıkarırsa ne yapması gerektiğini bilecektir.

Werner de kendi silahını kontrol etti.

- Buna fırsatı olamayacak.

Arabadan inip Sonja'nın peşine takıldılar. Park halindeki BMW'nin yanından geçerlerken Anna ile Paul de arabadan inip onlara katıldı. Alışveriş torbalarını güçlkle taşımakta olan Sonja, arkasını ağır sokak kapısına dönüp sırtıyla iterek açtı. Bu sırada, ona doğru ilerlemekte olan dört kişiden tarafa bir göz attı,

60. Savcılık. QRHAN KEMAL .
it halk kütüphanesi

ama onları fark etmiş gibi davranmadı. Dört polis arnavutkaldın-mı döşeli avluda kızı izlediler; Fabel, dairesine giden taş merdivenleri hızla çıkan kızm sandaletlerinin sesini işitebiliyordu. Onu olabildiğince sessiz olmaya çalışarak takip ettiler. Sonja alışveriş torbalarını yere bırakmış, kapıda anahtarını arıyordu. O anda onları gördü.

-Hans!

Çığılı avluda yankılandı.

Fabel kızın yüzündeki dehşeti görünce sarsıldı. Onları başka biri sandığı anladı. Bir elinde yan otomatik koca Walther olmasaydı, daha yatıştırıcı olabilecek bir hareketle boştaki elini havaya kaldırdı.

- Sonja... sakın ol. Biz polisiz ve sadece Hans'la konuşmak istiyoruz.

Kızın dehşetine şimdi kuşku eklenmişti. Fabel ve diğerleri merdivenleri koşarak çıktılar ve narin yapılı Anna Wolff, Sonja'yı öylesine sert bir şekilde itekledi ki, az kalsın kızm ayaklan yerden kesiliyordu. Anna Sonja'yı muhtemel ateş hattının dışına savurarak duvara sıkıştırdı. Fabel ve Paul kapının iki yanında kendilerini duvara yapıştırdılar. Fabel içeri bağırdı.

- Hamburg Polisi!

Başıyla yaptığı işaretin hemen ardından, Werner kilidin tam alfana bir tekme indirdi.

Fabel, Werner ve Paul odaları teker teker gezdiler. Her odanın girişinde, sırayla ikisi, silahını içeri uzatıp el feneri gibi odanın içinde gezdirerek ortalığı kolağan eden üçüncüsüne siper olacak şekilde konuşlanıyordu. Hepsi kısa bir hole açılan bir mutfak, oturma odası, banyo ve iki yatak odası. Ev temiz, aydınlık, derli toplu, ama ucuz eşyalarla döşeliydi. Ve içeride kimse yoktu. Fabel otomatik silahını kolunun altındaki tabanca kılıfına geri soktu. Başıyla bir işaret yaptığı Anna Wolff, Sonja'ya gülümsedi ve onu nazikçe eve soktu. Ardından, Paul'e kızm alışveriş torbalarını alıp mutfağa bırakmasını söyledi. Anna kızı nazikçe salona götürdü ve kanepeye oturttu. Ağlamak üzere olan Sonja tir tir titriyordu. Fabel kızm önüne çömeldi.

- Sonja, Hans nerede ?

Sonja omuzlarını silkti. Ela gözleri yaşlarla doldu.

- Bilmiyorum. Sabah evden çıktığımda buradaydı. Bana bir yere gideceğini söylemedi. O kız öldürüldüğünden beri evden çıkmadı. O olay onu çok sarstı. Gözyaşlarının ardında bakışları sertleşti.

- O yüzden mi buradasmız ?

- Onu hiçbir şeyle suçlamıyoruz. Ona birkaç soru sormamız gerekiyor, hepsi bu. Kızın ela gözleri hâlâ korkuyla karışık bir öfkeyle parlıyordu.

- Sonja, bize bir saniye izin verebilir misin? dedi Fabel. Sonra memurlarına döndü.

- Anna, Paul... size bir şey söyleyeceğim. Dışarıda. Kapının önüne çıktıklarında, Anna Wolff ile Paul Lindemann'ın yüzünde ne duyacaklarım bildiklerini gösteren bir ifade vardı. Anna Wolff Fabel'den önce davranmaya karar vererek ellerini havaya kaldırdı.

- Üzgünüm, Şef... Önümüzden geçip gitmiş olmasına imkân yok. Onu çok sıkı takip ediyorduk.

- Görüldüğü üzere, yeterince sıkı takip etmiyormuşsunuz. Fabel hayal kırıklığını dışa vurmamak için kendisiyle mücadele ediyordu.

-fKlugmann elimizdeki tek ipucuydu ve onu elimizden kaçırdınız.

İki polise parmağım salladı.

- Onu kaybettiniz. Onu tekrar bulacaksınız.

- Evet Şef, dediler, koro halinde.

- Önce, evinde olan bir komşu var mı ona bakın.

Fabel salona döndü. Sonja'nın yanına kanepeye oturup dirseklerini dizlerine dayadı.

- Kendini biraz daha iyi hissediyor musun?

- Siktir ol git.

- Bizi kim sandın ?

Sonja Fabel'e döndü ve gözlerini kırıştırdı.

- Ne ? Ne demek istiyorsunuz ?

Fabel o an kızın bir şey saklamakta olduğunu anladı.

- İnsanın evine silahlı polislerin dalmasının çok telaşlandırıcı bir şey olduğunu biliyorum, ama sen bizim başka biri olduğumuzu düşündün, öyle değil mi ?

Sonja bakışlarını dizlerine dikti.

- Dinle Sonja, Hans'ın başı belada mı ? Tehlikedeyse ona yardım edebiliriz. Onu bulmamıza yardımcı ol. Bildiğimiz kadarıyla, bizden bilgi saklamak dışında hiçbir yanlış yapmadı. Onunla konuşmamız lazım.

Kız çözüldü. İç parçalayıcı hıçkırıklar. Fabel kolunu kızın omzuna attı.

- Nerede olduğunu bilmiyorum... dedi Sonja.

Sonra, başıyla sehpanın üzerinde duran bir cep telefonunu işaret etti.

- Onun telefonu... Onu almadan asla bir yere gitmez. Fabel'e döndü, gözlerini iri iri açmıştı.

Fabel Mahmut'un onun hakkında söylediklerini hatırladı: güzel kızdı gerçekten. Telefonu aldı ve yapılan son çağrıya baktı. Bu Klugmann'ın Monique'in cesedini bulduktan sonra aradığı numaraydı. Numarayı görmesi için ekranı Wemer'e çevirdi. Beriki ona manidar bir bakış attı. Fabel cep telefonunun ceketinin cebine atıp tekrardan Sonja'ya döndü.

- Sonja, bizi lam sandın ?

- Hans bir iş yapıyordu. Yabancılarla. Ruslar ya da Ukraynalılar, sanırım. Beni bu işin dışında tutmaya çalıştı, ama ben o adamların tehlikeli olduğunu biliyorum. Belki de onlarla bir sorun çıktı. Son iki gündür bana kapıyı açmamamı, biri gelirse kendisinin bakacağını söylüyordu. Hıçkırarak devam etti.

- Sizi onlar sandım...

- Artık güvendesin Sonja. Şu andan itibaren kapıda bir polis memuru nöbet bekleyecek... Hans geri gelene ya da biz onu bulana kadar.

Ukraynalılar. Fabel, Mahmut'un ona şehirde türeyen bu yeni çete hakkında söylediklerini hatırladı. Uluğbay'm öldürülmesinde onların parmağı olmalıydı. Ve Klugmann Uluğbay için çalışıyordu. Ama Klugmann patlak üzere olan bu büyük çete savaşı için küçük bir parçaydı. Sonja'nın içini rahatlatmak için gülümsedi.

- Sence nerede olabilir? Belki de bir yere takılmıştır.

Sonja gene omuzlarını silkti, ama yüzünde derin bir kaygı ifadesi vardı.

- Bu sabah dışarı çıkacak olsa bana söylerdi. Öğle yemeği için alışverişe çıktığımı biliyordu...

Başını kaldırıp salonun mutfak kısmında duran alışveriş torbalarına baktı. Altdudağı titredi.
- Endişelenme güzelim, dedi Fabel, onu bulacağız. Söylediklerinin doğru çıkması için, içinden dua etti.

Her şey berbat gidiyordu ve sınırlarının aşın gerildiğinin farkındaydı. Dikkatini toplaması ve sıkı durması gerekiyordu. Sıkı durmalıydı; asabiyet adamın işini bitirirdi. Dairenin kapısında bir sürme kilit vardı; içeri girme telaşı içinde anahtar kilidinin içine etmiş-ti. Kapıya dayandıklarında, ki eninde sonunda olacaktı bu, buna fazla dikkat etmeyeceklerini umut ederek sürme kilidi kapattı.

Klugmann'm tek yaptığı Sonja için endişelenmek olmuştu: alışverişten dönmekte gecikmişti ve açık kahverengi BMW'nin içindeki, biri erkek diğeri kadın iki KriPo detektifi tarafından görülmemek için pencerenin pervazına dayanarak dışarı bakmıştı. Son-ja'mn kaygısız bir havayla yürüdüğünü görünce, iyi bir kız diye düşünerek gülümsemiş ve kendine onu bütün bunların dışında tutmaya çalışacağı söylemişti. Sonra kendisini sorguya çeken iki aynasızın, Fabel ile Werner'in kızı takip ettiğini görmüştü. Kız BMW'nin yanından geçtikten sonra, diğeri iki polis de arabalarından inmiş ve kızın peşine takılmıştı. Bu bir baskındı. Onunla ne işleri olduğunu bilmiyordu, ama uzun bir sorguya götürülmenin zamanı değildi. Hedefine çok yaklaşmıştı. Bu işe, tam da son dakikada devreden çıkamayacak kadar çok yatıran yapmıştı; zamanını, emeğini, hayatını ortaya koymuştu. Odanın içinde koşmuş, ceketini kapmış, silahım cebine atmıştı. Kapıyı hızla, ama gürültü çıkarmadan çekmiş ve basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı inmişti. Ev sahibi, dairelerin hepsine aynı sokak kapışım taktirmiş-ti.

Apartmanın güvenliğini, teknik olarak sadece iç kapı olarak kullanılan daire kapıları değil, sokağa açılan dış kapı sağlıyordu. Katlanan çakısını çıkarmış, omzuyla iyice yüklenerek kilidi zorlamıştı. Bu ince bir işti: dayanıksız ahşabı parçalamadan açmak için kapıya kararınca yüklenmesi gerekiyordu. Alt kattaki apartman kapısının gıcirtısını duymuştu. Sonja içeri giriyordu; ötekiler birkaç adım arkasında olmalıydı. Kapı sonunda açılmış, Klugmann içeri yuvarlanacak gibi olmuş, sonra kapıyı arkasından usulca kapatmıştı. Ardından, Sonja'nın çığlıgım, Fabel'in bağırışlarım ve üst kattaki daireden gelen konuşma ve ayak seslerini duymuştu. Gözlerini yummuş, başının arkasını kapıya dayamış ve ağzının içinden "siktir" demişti. Cep telefonu. Onu yukarıda bırakmıştı. Bunun, hayatım geride bırakması demek olduğunu, kendine bir telefon bulması gerektiğini düşünmüştü. Hem de derhal.

Ama şimdi yapabileceği tek şey beklemektir.

Dairenin sahibi altmış yaşlarında bir Yugoslav'dı. Klugmann adamın muhtemelen kaçak yaşayan biri olduğunu düşünmüş, ama sonra Sternschanzen-Park'ta bahçivanlık yaptığını, çiçeklere bakıp kullanılmış şırıngaları toplayan bir belediye işçisi olduğunu öğrenmişti. Adam gündüz vardiyasında çalışıyor, işe saat on birde başlıyor ve eve akşam sekizden sonra dönüyordu. Klugmann o saate kadar bir çıkış yolu bulmak zorundaydı.

Artık, sokakta devamlı bir aynasız olacaktı. Bu işini zorlaştırdı. En büyük avantajı, geldiklerinde onun binanın dışında olduğunu sanmaları ve evden çıkacağını değil, döneceğini düşünmeleriydi. Sırtı kapıya dayalı olarak yere oturdu ve gözleriyle odayı taradı. İçeride üzerine giyebileceği bir şey olabilirdi. Onu olduğundan yaşlı gösterecek bir şey. Dışarıdaki hımbıl polis, o olduğunu tahmin edemezdi. Bütün dikkatini binaya girecek genç birini yakalamaya vereceğinden, dışarı çıkan yaşlı bir adama dikkat etmezdi. Merdiven boşluğunda sesler duydu: Fabel onu kaybettikleri için takip ekibini haşlıyordu. Klugmann kendine gülümsemek için izin verdi. Sonra, ayak sesleri duydu ve kapıya sıkıca yaslandı. Kapı vuruluyordu: bir polisin yumruğunun kenarıyla indirdiği bir darbe. Klugmann'm solukları yavaşlayıp düzensizleşti. Bir vuruş daha.

- Polis. Kimse yok mu ?

Ayak seslerinin sahanlıkta uzaklaştığını ve taş merdivenlerde yankılanarak aşağı indiğini duyana kadar, sanki bir asır geçti. Alt kattaki kapıyı vurdular. Klugmann bu saatte o dairenin de boş olduğunu biliyordu. Bir kadınının "siktir" dediğim, sonra da dış kapının gıcirdayarak açılıp kapandığını duydu. İkisi dışarıda, Fabel ve Meyer yukarıdaydı. Klugmann, biraz sonra binadan çıkışını kolaylaştıracak bir şeyler bulmak için bir defa daha gözleriyle dairenin içini taradı. Ve bekledi.

5 Haziran Perşembe, 14.45. Vierlande, Hamburg dışı.

Kentte trafik yoğun ve Fabel şehir merkezini geçip aşağı Billbrook'a doğru gitmek için B5'e girerek zaman kazandığı için memnundu. Kent artık yol kenarına dayanmıyor ve kırık araziler bir bilardo masasının dümdüz ve yumuşak yeşil örtüsü gibi uzayıp gidiyordu. Fabel Teknik

Şube'nin olabildiğince çok bilgi top-layabilmesi için, Klugmann'ın cep telefonunu Maria Klee'ye bırakmıştı. Anna Wolff ve Paul Lindemann, ortadan kaybolan Klugmann'm izini bulmak için muhtemelen hâlâ kapılan yumruklu-yorlardı. İkisi de iyi memurlardı. Klugmann onları atlatabildiğine göre, iyi bir numara çekmiş olmalıydı.

Fabel Bergedorf tan hemen sonra, güneye, Neuengamme istikametine saptı. Burası Hollanda'da bir yer de olabilirdi: arazi, doğa tarafından buharlı ütüyle ütülenmiş ve bütün kırışıklıkları açılmış gibi düzdü. Sık ağaç kümeleri, kırmızı çatılı kiliseler, Hollanda tarzı yel değirmenleri, sıvasız kolon ve kirişleri ve saman örtülü çatılarıyla, onarım görmüş, bakımlı Fachwerk evler, monotonluğun önüne geçiyordu. Göz alabildiğine uzanan alçak ve yeşil arazinin içinden geçen bent ve kanal ağı, manzaraya bir yamalı bohça görüntüsü veriyordu.

Fabel, Neuengamme'ye yaklaşırken, belli belirsiz bir kaygıyla içinin hafifçe titrediğini hissetti. Onun için burası geçmiş yüklü bir yerdi. Onca hoşluğun ve kötülüğün bir araya geldiği, çok özel bir yer. Fabel için kişisel, mesleki, ulusal, bütün bir geçmiş El-be'nin çizdiği bu burunda iç içe geçiyor, birbirine karışıyordu.

Kendi kuşağından tüm Alman çocuklarının yapmak zorunda olduğu gibi, Fabel de on yaşma doğru ülkesinin tarihinin yükünü sırtlanmıştı: masumiyetin kaybedilişi ve hesaplaşma. Babasını, duyduğu şeyler hakkında sorguya çekmişti. Almanya hakkında. Kendileri hakkında. Yahudiler hakkında. Fabel, on yaşındaki bir çocuğa, Almanya adına yapılan şeyin tarifsiz ayıbını, o canavarlığı anlatabilmek için mücadele ederken, babasının gözlerinde gördüğü acıyı anımsadı. Babası bundan kısa bir süre sonra, buraya uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Yarı ahşap güzel evleri ve yumuşacık manzarasıyla bu yöreye. Neuengamme'ye.

Elli beş bin aşkın tutuklu burada, terk edilmiş bir tuğla fabrikasından bozma bir kampta ölene kadar çahştırılmıştı. Kamp tıpkı Bergen-Belsen gibi İngilizler tarafından boşaltılmış ve Anglo-saksonlara özgü etkinlik ve pratiklik anlayışıyla, iyi bir hapishane olacağı söylenerek, 1948'de Alman halkına iade edilmişti. Ve de öyle olmuştu. 1989'a kadar, bir Holokost Anıtı ve Vierlande Hapishanesi aynı araziye paylaşmıştı. Sonunda, Hamburg Senatosu, devlet adına böyle canavarlıkların işlendiği bir yerde insanları hapsedmeye devam etmenin acı ironisini idrak etmiş ve Vierlande Tutukevi eski kamp alanının dışına taşınmıştı.

Ve şimdi Fabel, on yıl sonra ilk kez, kişisel tarihinin, gömeli uzun zaman olduğunu düşündüğü bir parçasıyla yüzleşmek üzere Vierlande'ye gelmiş bulunuyordu.

Hapishane görevlisi, Fabel'i, Profesör Dorn'un çalışma odasına götürdü. Burası, bir duvarına, Lübeck şehrinin kapıları, Tri-er'deki Porta Nigra, Köln Katedrali gibi tarihsel Alman anıtlarının afişlerinin asılı olduğu, aydınlık ve havadar bir odaydı. Odanın duvarları çepeçevre kitap raflarıyla doluydu; Fabel, burasının, Dorn'un Hamburg Üniversitesi'ndeki eski odasından çok bir okul kütüphanesine benzediğini düşündü. Fabel içeri girdiğinde, Dorn ve gençten bir adam bir başvuru kitabının üzerine eğilmiş, inceliyorlardı. Genç adam Dorn'un tepesinden bakıyor, tişörtünün altından kaslı ve dövme kolları görünüyordu. Kaba saba görüntüsü, metne verdiği yoğun dikkatle hiç bağdaşmıyordu. Dorn gözlerini kaldırdı, Fabel'i gördü, entel gorilinden özür diledi, o da kitabı ve defterini kolunun altına sıkıştırıp odadan çıktı.

-Jan...

Dorn elini uzatıp devam etti.

- Gelebildiğine sevindim. Otur, lütfen.

Zaman Mathias Dorn'un biçimli bıyığını ve keçi sakalını daha da aklaştırmış ve gözlerinin çevresindeki kırışıklıkları derinleştirmişti, ama bunlar dışında, üniversitede Fabel'in Avrupa tarihi hocası olduğu döneme kıyasla fazla değişmemişti: porselen mavisi gözleri olan ve biraz fazla düzgün hatlı, ufak tefek, bakımlı bir adamdı. Fabel, Dorn'un narin elini sıktı.

- Sizi yeniden gördüğüme sevindim, Herr Professor.

Fabel yalan söylüyordu. Dorn ve içinde uyandırdığı duygular geçmişe aitti. Ona kalsa, hep böyle kalsın isterdi. Profesörün karşısına oturdu. Masada bir fotoğraf vardı: hatlarında, benzer bir porselen narinliği olan, yirmi yaşlarında genç bir kadının resmiydi bu. Fabel bu suratm şimdi ona ne kadar yabancı geldiğine hayret ederek, gayri ihtiyari resmin cazibesine kapıldı.

- Sizi burada bulmak şaşırttı beni, dedi.

- Sadece haftada iki kez, diyerek gülümsedi Dorn. "Konuk tarihçi" olarak nitelenmeme yetecek kadar. Bir hapishanede bir tarihçi ağırlamak tuhaf bir fikir. Ama bu hapishanenin kendine özgü, özel bir tarihi var. Zamanımı burasıyla Neuengamme Anıtı arasında bölüştürüyorum.

- Ben, ...şeyden sonra... saldırganlarla çalışmak istemenize şaşırdım demek istemiştım. Fabel, aslında söylemek istemediği bir şey söylediğini dűşündü. Dorn ne demek istediğini anlayıp gülümsedi.

- Aslında bu iş çok ödüllendirici. Bazı tutuklular gerçek birer tarih tutkunu oldu. Bu, tuhaf bir şekilde, kendi tarihlerini anlamlandırmalarına yardımcı oluyor. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Bu işe başvurduğumda, kafamda bir düşünce vardı sanırım. Öldüren insanları anlama, onların çevresinde olma ihtiyacı duyuyordum galiba... Olanlara bir anlam vermeye.

- Bunu başardınız mı bari?

- Polis olmak sana yardım etti mi ?

- Benim polis olmamın nedeni bu muydu, bilmiyorum. Fabel gene yalan söylüyordu. İkisi de Fabel gibi yetenekli bir tarihçiyi bir cinayet detektifi olmaya yönelten şeyin, paylaştıkları kişisel tarih olduğunu biliyordu.

Dorn, Fabel'in cevabım duymazdan geldi.

- Seninle, soruşturduğın şu cinayet olayıyla ilgili olarak konuşmak istemiştım, dedi.

- Cinayetler, diye düzeltilti Fabel. Bir tane daha işlendi. Öldürme biçimi Kastner cinayetindekiyle aynı.

- Tanrım, korkunç bir şey bu. Bu, düşüncelerimi doğruluyor. Seni bunun için görmek istemiştım.

- Sizi dinliyorum, Professor.

Dorn Hamburger Morgenpost'un son sayılarından birini aldı. Gazetenin Kastner cinayetiyle ilgili haberin yer aldığı sayfası açıldı.

- Senin gibi, diye devam etti Dorn, ben de psikotik ruh haliyle ilgilenme mecburiyetini hissettim. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama içerdiği yıkıcılığa rağmen, bunda sapkın bir yaratıcılık olabiliyor bazen.

Parmağıyla makaleyi işaret etti.

- Bence, karşında son derece tehlikeli ve bir o kadar yaratıcı biri var, Jan. Bu tipin psikozu, kuşkusuz çok... bilgili, bence durumu anlatan en iyi terim bu.

- Bununla ne demek istiyorsunuz ?

Dorn gazeteyi masaya bıraktı. Fabel'e sabretmesini ve tezini açıklamasını beklemesini anlatan bir hareketle elini kaldırdı. Bu, Fabel'in öğrenmeye aç bir öğrenci olduğu yıllardan çok iyi hatırladığı bir hareketti.

- Biz kimiz? diye sordu Dorn. Biz neyiz? Almanlardan söz ediyorum.

Fabel kaşlarını çattı. -Anlamadım...

- Alman kimliği, bu kavram... nedir? Fabel omuzlarını silkti.

- Bilmiyorum. Ve bunu umursamıyorum. Bu, Almanya'ya -ve dünyaya- diğer bütün sorulardan çok daha fazla acı ve yıkım getirmiş bir sorudur.

- Doğru, dedi Dorn. Alman kimliği kavramı bir mittir. Bizim küçük Avusturyalı duvar boyacımızın, düzmece bir tarihe dönüştürdüğü ve sonunda tüm Almanya'yı inandırdığı bir mit. Tarihçi olarak aldığım derslerin en önemlilerinden biri, sadece şimdinin olduğudur. Sadece şimdinin değişmez, mutlak bir biçimi vardır; geçmiş, biz onu kurmak için neleri seçmişsek onlardan oluşur.

Tarih şimdi tarafından şekillendirilir, öbür türlü değil. Biz, son iki yüzyılı geçmişimizi yeniden kurarak geçirdik: bir kimliğimiz olmadığı halde onu yeniden şekillendirerek. Gerçekte, Alman ırkı diye bir şey yoktur. Biz iskandinav, Slav, Kelt, italik ve Alp halklarından oluşan bir çorbayız... etnik temellerin değil, ortak bir dil ve kültürün birleştirdiği bir karışım.

- Lafı nereye getirmek istiyorsunuz ? Bunların cinayetlerle ne ilgisi var?

Dorn gülümsedi.

- Tanrı Tüisto'nun Alman topraklarında doğduğuna inanıyor musun ? Ve üç oğlu vasıtasıyla, Ari ırktan üç Alman kabilesinin atası olduğuna?

- Tabii ki, inanmıyorum. Bu sadece bir efsane.

- Tanrı Wotan'a inanıyor musun? Ya da başında Wotan'in dengi olan OdiH'in bulunduğu İskandinav tanrılarına?

- Hayır, diye cevap verdi Fabel. Bu da mitolojiden başka bir şey değil. Bakın, bunun ne ilgisi olduğunu...

Dorn Fabel'in sözünü kesmek için gene elini kaldırdı.

- Bunlar birer mit. Uydurmaca. Ama az önce belirttiğin gibi, mitlere inanmanın güçlü ve yıkıcı sonuçları olabiliyor.

Dorn gazeteyi kapıp Fabel'e doğru fırlattı.

- Ve o bunlara inanıyor.

- Ne? dedi Fabel, gerçekten şaşırarak. O kim?

- Senin katilin. Bu şekilde, işlediği her cinayetle bir referansta bulunuyor.

Dorn tavana doğru baktı, ama besbelli aklı başka yerdeydi.

- Bin yıl geriye gidiyor... bugününe anlam veren bir parçayı çekip çıkarmak için geçmişin karanlığına dalıyor. Sonuç bu kadar korkunç olmasaydı şaşardım.

Dorn düşüncelerinden sıyrılıp Fabel'e baktı.

- Bu cinayetlerle mitoloji ya da tarih arasında bir tür bağlantı olduğunu mu söylüyorsunuz ? diye sordu Fabel.

- Kanlı Kartal.

- Kanlı ne ?

- Kanlı Kartal. Katil cinsel güdülerle hareket etmiyor. Dinsel güdülerle hareket ediyor. Kurban veriyor.

- Kurban? Kanlı Kartal? Özür dilerim, Herr Professor, ama siz neden bahsediyorsunuz Tanrı aşkına?

- Bildiğin gibi, Kuzey Almanya'nın bu kesimi İskandinavların anayurduydü. Hamm şehrini Saksonlar kurdu. Franklar ve Slav Obertritler şehri ele geçirip Hammaburg adını verdiler. Sonra,

Danimarka'dan Vikingler geldi. Modern Hamburg'un göbeğindeki Altona'yı al: burası, on sekizinci yüzyıla kadar bir Dan kentiydi. Biz Viking kanı taşıyoruz... başka kanların yanı sıra elbette. Burada tapınılan tanrılar Freya, Balder, Thor, Loki, Odin'di. Bu eski Viking tanrıları mükemmel olmaktan uzaktı. Huysuz, hırçın, kıskanç, ağgözlü... öfkeliydiler. İskandinavların Zeus'u olan taunların babası bilge Odin de bu kuralın istisnası değildi. Atalarımız, ondan takdir görmeyi her şeyin başına koyarlardı. Dorn sustu. Masaya uzanıp iki kitap aldı.

- Odin kurban isterdi. Bütün tanrılar gibi. Ama tanrı ne kadar büyükse kurban da o kadar büyük olurdu. Mesela, Bremenli Adam, vakayinamesinde, Ubsola'da -bugünkü adıyla Uppsala- düzenlenen, "şenlik" olarak nitelenebilecek bir etkinlikten bahseder. Bu şenlik her dokuz yılda bir düzenlenir ve dokuz gün sürerdi. Herkes -kral, kabile reisleri ya da halk- şenliğe sungular göndermek zorundaydı. Nitekim, Hıristiyanlığa döndürülen bir Viking kralı -Kral Yaşlı tng- katkıda bulunmadığı için tahttan indirilmişti. Şenlik süresince her gün bütün canlı türlerinden -sığırlar, kümes hayvanları ve insanlar- dokuz erkeğin gırtlığı kesilir ve tapınağın yanındaki koruda ayağından bir ağaca asılırdı. Şaşırtıcı. Çünkü Odin kültüründe dokuz rakamının özel bir anlamı vardı. Diyeceğim, Odin insan kurban edilmesini isterdi. Ve bu kurban töreninin sıklıkla büründüğü biçimlerden biri, Kanlı Kartal ayiniydi.

- Nasıl bir şeydi bu?

Fabel adrenalinin hızla kanma karıştığını hissediyordu.

- Bu, kurbanının Odin'in katına kendi imkânlarıyla ulaşmasını sağlayan bir ayindi. İnsanlara kartal kanatları edindiren bir ayin.

Fabel cevabını bildiği halde sordu.

- Peki, bu tam olarak nasıl oluyordu ?

^" Dorn, Fabel'in gözlerinin içine baktı.

- Bir tutsak almıyordu. Belki de Viking akınlarından birinde yakalanıp esir edilen bir kadın.

Tutsak soyuluyor ve kollar ve bacakları yana açılarak bağlanıyordu. Sonra, Odin rahibi eline iki ağzı keskin bir hançer alıyor ve kadının batmını yanyordu...

Fabel, Dorn anlattıkça kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu.

- Bu rahipler bir cerrahın becerilerine sahipti. Batım yararken hayati organlara zarar vermemeleri ve kurbanı öldürmemeleri gerekiyordu. Sonra, kurbanın ciğerlerini söküp dışarı çıkarıyor ve omuzlarının üzerine atıyorlardı. Kanlı Kartal'ın kanatları, anlarsın ya? Odin'e uçmalarını sağlayan kanatlar.

Fabel, Dorn'a bakarak oturuyordu. Kendini sessiz bir infilakın ortasında kalmış gibi hissetti.

- Bu, belgelenmiş bir tarihsel gerçek mi ?

- Belgelenmiş, evet. Tarihsel, evet. Ama belgelenmiş tarihin ne kadannın gerçek olduğu vakanüvisin bakış açısına bağlı olarak değişir. Vikinglerden, diğer akıncıların hepsinden daha fazla korkulurdu. Dönemin vakayinamelerinde iblis olarak resmedilirler.

Dorn kitaplardan birinin sayfalarını kaşıtırdı.

- Al işte, burada Kurbanlar iki cinsiyetten de olabiliyordu. Mesela, şurada Vikingler tarafından tutsak alınıp fidye için ahkonan bir İngiliz prensinin öyküsü var. Fidye ödenmeyince, Kanlı Kartal ayı-niyle Odin'e kurban edilmiş. Böyle, belgelenmiş bir sürü olay var. Bir başka sayfayı açıp durdu.

- Bu da İskoç Adalanndan bir piskoposun öyküsü.

- Ve bizim katil bu kurban törenlerine öykünüyor, öyle mi? Fabel'in sesi hâlâ kuşku doluydu.

- A, evet. Gazetede bazı ayrıntıları okudum. Olabildiğince gizli tutmaya çalıştığınızı anladım, ama organların parçalanışı hakkında söylenenlerden olanları tahmin ettim.

- Buna inanamıyorum. Korkunç bir şey bu.

- Bizim için öyle, dedi Dorn. Ama katil için soylu bir eylem. Kutsal bir dava. O, kadim tanrılara hizmet ettiğine inanıyor. En büyük manevi otorite ondan yana. O bir din savaşçısı, Almanya'yı gerçek dinine döndürmekte olan bir misyoner.

Dorn kitabı masaya koyup devam etti.

- Senin için hayal edilebilecek en karanlık güçlerle, Jan. Bu katil gerçek bir inanç adamı. Ve inandığı şey, Hıristiyan bir akim alamayacağı, gerçek bir kıyamet. Vikinglerin de Kıyamet Günü vardı. Buna Ragnarok derlerdi. Ama Kutsal Kitaplar'da anlatılan kıyametler bunun yanında hiç kalır. Odin ve Aesir'in Loki ve Vanir'e karşı savaşta birleştiği zaman. Yerin ve göğün ve bütün canlıların sonunun geldiği bir ateş, kan ve buz devri. Senin "Kanlı Kartal" bütün bunlara inanıyor. Görevi, göğün yerle bir olduğu ve okya-nuslann kanla dolup taşıdığı günü görmek. Fabel gazeteyi elinde gevşekçe tutarak ve haber başlığına boş gözlerle bakarak oturuyordu. Kafası büyük bir hızla çalışıyordu.

- Onun kimliğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Profil çıkarmakta uzmanlaşmış bir kriminal psikologumuz var...

- Haklısın, ben psikolog değilim, dedi Dorn, neredeyse kaygılı bir sesle. Ama son yirmi yılının büyük bölümünü bu manyağınla gibi kafalann nasıl çalıştığını anlamaya çalışarak geçirdim. Bir in-

sanı bir süre avcısına, bir işkenceciye, bir katile dönüştüren şeyi kavramaya çalışarak...

Dorn sustu. Gözlerinde samimi bir acı vardı. Fabel hâlâ şokta, kımıldamadan oturuyordu. Sonunda konuştu. Dorn'dan çok kendi kendine konuşuyordu.

- Buna inanamıyorum, gerçekten inanamıyorum. Orada, dışarıda, yerine getirmesi gereken bir misyon olduğuna inanan korkunç bir beyin yaşıyor. Eğer söyledikleriniz doğruysa tabii.

- Sana söylediklerim tarihsel kayıtlarda yer alıyor. Bunların kaydedildiği gibi yaşanıp yaşanmadığının ya da belgeleyenler tarafından Vikingleri şeytanlaştırmak için abartılıp abartılmadığının hiçbir önemi yok. Her şey ortada. Ve senin katilin bunlara inanıyor.

- Ve bu bir misyonsa, öldürmeye devam edecek demektir. Biz onu durdurana kadar.

Fabel her nedense büroya Vierlande Hapishanesi'nin dışındaki ziyaretçi otoparkından telefon etmek istemedi. Arabayla Neuen-gammer Hausdeich'e kadar gitti. Konağı kapatıp bendin dik yamacına tırmandı. Buradan, simetrik biçimde yerleştirilmiş binaları ve bloklarıyla

Neuengamme Toplama Kampı'nı görebiliyordu. Zamanında, burada tutulan tutukluların çoğu kadındı. Neuengamme ve bağlı kamplardaki tutuklular, bombardımanlarda evsiz kalan

Hamburglular için geçici konut inşaatlarında köle işçi olarak çalıştırılmışlardı. Fabel on yaşındayken babası tarafından buraya getirildiğinde, yeni bir cümle öğrenmişti: Vemichtung durch Arbeit, yani çalıştırarak imha. Tutuklular canları çıkana kadar çalıştırılmışlardı.

Çimenlere oturdu ve kampın ötesindeki dümdüz arazide bulutların gölgeleriyle oynayan ölgün güneşi seyretti. Önünde "Ölen Tutuklu" heykelinin yer aldığını hatırladığı, Holokost anıtına dönüştürülmüş bloku bile seçebiliyordu. Kaldırım taşlarının üzerinde, eli ayağı birbirine

dolanmış halde yatan, bir deri bir kemik kalmış, biçimsizleşmiş bir insanın heykeliydi bu. Fabel, hastalıklı bir Alman kimliği adına kadınların katledildiği yere baktı ve Dorn'un

söylediklerini düşündü: sapık bir tarih, etnoloji ve inanç anlayışı olan ve bunu en ilkel güdülerini tatmin etmek, psikotik kan açlığını doyumak için kullanan o insanı düşünüyordu.

Fabel'in büroya telefon etmeden önce kafasını toplamaya ihtiyacı vardı. Mahmut'u aradı, ama karşısına gene telesekreter çıktı, içinden küfredip cep telefonunu kapattı. Bu durumdan hoşlanmıyordu. Hiç hoşlanmıyordu. Mahmut'un, Uluğbay'm vurulduğu-I nu öğrenince hiçbir girişimde bulunmama akıllılığını gösterdiğini I umuyordu. Kollarını dizlerine dolayarak birkaç dakika daha otu-jrup güneş ile gölgelerin ovanın üzerinde dans edişini izledi; son-Ira, Werner'i arayıp Dorn'un ona anlattığı hikâyeyi özetledi.

- Bir saat içinde döneceğim. Konferans salonunda bir toplantı yapacağız. Paul ile Anna da katılsalar iyi olur. Klugmann'la ilgili 1 bir şey bulmuşlar mı?

- Hayır.

- Ben de bulmalarını beklemiyordum zaten. Van Heiden'i ara-lyıp toplantı için müsait olup olmadığını öğrenebilir misin? Vere-İceğim haberlere bayılacak.

ikinci bölüm

13 haziran cuma - 18 haziran çarşamba

i

13 haziran cuma, 01.50. St. Pauli, Hamburg

Baslar aralıksız gümbürdüyordu. Işık huzmeleri müziğin her atımında tek bir gövde gibi kıvranıp duran, tere batmış dört yüz kişinin üzerinde geziniyordu. Kız, onunla birlikte bu insan deryasında sürükleniyormuşçasına adamın boynuna asılmıştı. Adamın dili kızın ağzını aradı, elleri bedeninde gezindi. Kız ağzını adamın dudaklarından uzaklaştırıp kulağına yapıştırarak, sağır edici müzikte boğulup giden bir şeyler bağırdı. Adam gülümseyerek kafasını salladı ve birkaç seri baş hareketiyle çıkışı işaret etti. Sonra, kızın ellerini tutarak ve gülümsemeye devam ederek vücudunu onunkinden uzaklaştırdı ve kalabalığın içinden onu kulübün çıkışma doğru sürükledi. Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Ve de seksi. Terden sınırlılaşmış olmuş tişörtünün altından kaslarının sert hattan belli oluyordu, ince ve uzun boyluydu; koyu parlak saçları, inanılmaz bir yeşili olan çok güzel gözleri vardı. Kız onu fena halde arzuluyordu.

Açık havaya çıkmak, bir havuzun serin sularına dalmak gibi oldu. Sarmaş dolaş bir halde kulübün kapısından uzaklaşırlarken, güvenlik görevlileri onlardan tarafa bakmadılar bile. Kulüpten gelen boğuk gümbürtüler dışında, sokak sessizdi. Kız durdu, serin hava ve aldığı Ecstasy'nin azalan etkisi, onu aniden tedirgin-leştirmişti. Her şey bir yana, adamın adını bile bilmiyordu. Adam kızın bedenindeki direnci hissetti ve ona yaklaştı. Yüzünde beliren geniş gülümseme, sokak lambalarının ışığında porselen gibi parlayan kusursuz dişlerini ortaya çıkardı.

- Ne oldu, bebeğim?

Kız adamın sesini ilk defa olarak net bir şekilde duyuyordu. Hafif bir aksanı olduğunu fark etti.

- Susadım. Bir Ecsta atmıştım da. Susuzluktan kuruyup gitmek istemiyorum.

- O halde bana gidip biraz soğuyahm. Arabamda maden suyu var. Hemen şurada. Hadi gel.

Kızın kolunu sıkıca tuttu.

Arabası metalik gri, bakımlı ve yeni bir Porsche'ydi. Arabaya dayanıp tekrardan birbirlerine sarıldılar. Kız adamı itti.

- Gerçekten çok susadım... Geri mi dönssek acaba?

Adam arabanın alarımını devre dışı bıraktı ve içeri uzanıp yarım litrelik iki Evian şişesi aldı.

Şişelerden birinin kapağını açıp kızı uzattı, diğer şişeyi kendi ağzına dayadı. Kız suyu alıp kana kana içti.

- Tuzlu, dedi.

Adam dilini, büstiyerinin askısından kulak memesine kadar kızın boynunda gezdirdi. - Sen de öylesin.

Kız birden başının döndüğünü hissetti ve arabanın üzerine yığıldı. Adam hızla atılıp koltuk altlarından tutarak onu yakaladı.

- Aman dikkat... dedi endişeyle. Otursan daha iyi olur.

Onu arabanın açık duran kapışma doğru götürdü. Kız önce boş sokağa, sonra adamın gözlerinin içine baktı. Gözleri değişmişti: hâlâ şaşırtacak kadar yeşildiler, ama artık soğuk ve boş bir ışıkla parlıyorlardı.

Gene de korkmadı.

13 haziran cuma, 11.50. Alsterarkaden, Hamburg

Fabel toplantıdan hemen sonra Prâsidium'dan ayrılmıştı. Toplantıda son bir hafta içinde kaydedilen ilerlemeleri gözden geçirmişlerdi: yeni hiçbir şey yoktu. Klugmann hâlâ firardaydı, eski bir polis olarak, bu işin inceliklerini biliyordu elbette; son cinayetin ipuçlarından hiçbir sonuç çıkmamış ve ölen kızın kimliği hâlâ saptanamamıştı; Fabel'in yeşil gözlü Slav'ı bile cinayet mahallinden uzaklaşıp gecenin karanlığında buharlaşmış gibiydi. Dorn'un, katilin barbarca ayınının adım koymuş ve tarihsel kökenlerini aydınlatmış olması dışında, onları zanlıya yaklaştıracak tek bir adım bile atamamışlardı. Fabel, hâlâ temas kuramadığı Mahmut için de çok endişeleniyordu. Mahmut ulaşılması zor bir kişi olarak tanınırdı, ama Fabel'in çağrılarına cevap vermemesinin onu çok telaşlandıracağını bilmesi gerekirdi.

Hamburg'daki asabı bozuk tek polis Fabel değildi. Kentteki yönetici konumundaki polislerin hemen hepsi, beklenen çete savaşının patlak vermemesi nedeniyle diken üzerinde oturuyordu. Uluğbay'ın öldürülmesinden sonra hiçbir misillemede bulunulmamıştı. Aslında, çeteler arasında herhangi bir çatışma dahi çıkmamış gibiydi, ki bu kendi basma son derece tuhaf bir durumdu. Prâsidium hâlâ BND ve LKA7'nin elemanlarıyla kaynıyordu, ama adrenalin yüklü gerilim, yerini sıkıntılı ve sinir bozucu bir bekleyişe bırakmıştı. Bu dava Fabel'in hayatından yemeğe başlamıştı. Bu ilk defa olmuyordu ve Fabel sonuncusu olmayacağını da biliyordu. Sanki uçsuz bucaksız bir cangılda, yapışkan bitkiler arasında baltasını savurarak kendine yol açmaya çalışıyor, ama sadece ormanın arkasından kapanarak bir daha dışarı çıkmasını, kendi hayatına ve sevdiği insanların yaşadığı kendi dünyasına geri dönmesini engellediğini fark ediyordu. Ona, ışığa ve dışarı uzanan bir geçit açarak yola devam etmekten başka çare kalmıyordu.

Fabel, kızı Gabi'ye telefon etmişti. Haftasonunu onunla geçirmeyi planlayan Gabi'ye çalışması gerekeceğini açıklamıştı. Kızına ayırdığı değerli zamandan fedakârlık yapmaktan nefret ediyordu, ama Gabi her zamanki gibi ona anlayış göstermişti. Eski karısı Renate ise olumsuz bir tepki vermişti; telefondaki sesinde iğneleyici bir kabullenme tınısı vardı.

Fabel, Alsterarkaden'e kendi arabasıyla gitmek yerine taksiye binmişti. Güneş parlıyordu ve meltem esmediğinden -bu Hamburg'da ender görülen bir durumdu- havada tatlı bir ılıklik vardı. Kemerlerin altı her zamanki gibi alışverişe çıkmış insanlarla doluydu. Fabel telaşsız bir kararlılıkla, kalabalığın arasında zikzaklar çizerek ilerledi. Üniversiteden arkadaşı olan Otto Jansen'in işlettiği, Jansen Buchhandlung adlı kitapçıya gidiyordu.

Fabel bu kitapçıyı çok severdi. Otto, büyük ihtimalle, son derece düzenli ve zevkli bir kadın olan karısı Else'nin etkisiyle, mağazanın içini şık bir minimalist üslupla döşetmişti -kayın ağacından yalın raf ve masalar, parlak ışıklar. Halbuki kendisi, iki ayaklı bir dağınıklık abidesiydi: sürekli bir şeyler deviren ya da kucakladığı kitap ve kâğıt yığınlarını taşıırken yere düşüren, bir doksan boyunda, sink gibi bir kol ve bacak yumağı. Otto kitapları boş bulduğu bütün yüzeylere, dergileri yere ya da tezgâhın üzerine yı-ğardı. Ama bulundurduğu kitapların çeşitliliği şaşırtıcıydı ve kita-bevinin dağınıklığı, buraya yapılan her ziyareti zevkli bir keşif gezine dönüştürdü. Tuhaf bir şekilde, bu kargaşa, kitapseverlerin safdilini oluşturuyordu. Bu, Fabel'in bildiği bir dildi.

Fabel içeri girdiğinde, Otto'nun tezgâhın arkasında oturmakta olduğunu gördü. Bacaklarının üzerinde bir kitap vardı; dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerine arasına almış okuyordu. Bu,

Fabel'in üniversite günlerinden beri Otto'yla özdeşleştirdiği bir duruştu: Fabel'e, Otto'nun sırtı gibi kol ve bacaklarının arasına büzüşerek bir koza oluşturduğunu, kendini dış dünyadan koparıp okuduğu kitabın âlemine kaptırdığını düşündüren bir duruş.

Fabel tezgâha doğru ilerleyip iki dirseğini önünde duran bir kitap yığınının dayadı. Otto'nun onu fark etmesi birkaç saniye aldı.

- Pardon... size nasıl yardımcı...

Sorusu, tamamlanmadan koca bir gülümsemeye dönüştü.

- Aman da aman, kimleri görüyorum, emniyet kuvvetleri ziyaretime gelmiş...

Fabel sırttı.

- Selam, şapşalım.

- Selam, Jan. Nasılsın ?

- Fena değil. Ya sen?

- Bok gibi. Dükkânım, hoşlarına giden bir şey bulana kadar kitapları karıştıran, sonra da eve dönüp internette aradıkları kitabın ikinci el kopyasını satan alan insanlarla dolu. Ve buranın kirası astronomik. Trendy bir yerin fiyatı. Else öyle diyor.

- Else nasıl? diye sordu Fabel. Senin için fazla iyi olduğunu hâlâ anlamadı mı ?

- Yok, hayır. Bana sürekli bunu söylüyor. Anladığım kadarıyla, bana acıdığı için sonsuza kadar ona minnettar kalmam gerekiyor.

Otto salak salak gülümsedi.

- Kadın haklı. Siparişlerimi aldın mı? diye sordu Fabel.

- A, evet.

Otto başını tezgâhın altına eğdi ve bir süre arandı. Yere devrilen kitapların sesi duyuluyordu.

- Bir dakikacık bekle...

Fabel gülümsedi. İyi kalpli, tatlı Otto: hiç değişmiyordu. Otto sonunda, dramatik bir hareketle başını tezgâhın altından çıkardı ve bir kitap yığınının gürültüsüyle masanın üzerine bıraktı.

- İşte! dedi, kitapların çevresine dolanmış lastik bandın altındaki sarı sipariş formunu koparıırken. Hepsi İngiliz yazarlar... Hepsinin İngilizce orijinal versiyonu.

Fabel'e baktı.

- Biraz da hafif okumalar, ha? Bu kadar İngilizsever olduğunı nasıl untabilmişim? Senin annen İngilizdi, değil mi?

- İskoç... diye düzeltti Fabel.

- Bu, her şeyi açıklıyor! dedi Otto, dramatik bir hareketle elini alnına vurarak.

-Neyi?

- Beni neden hiç öğle yemeğine davet etmediğini! Fabel güldü.

- Bunun nedeni, yarı İskoç olmam değil... Frizyalı olmam. Her neyse, zaten hesabı ödeme sırası sende. Geçen sefer ben ödemiştım.

- Ne keskin bir zekâ, dedi Otto, derin düşüncelere dalarak. Ve ne berbat bir hafıza... Ha, bu arada, sana bir hediyem var.

Tezgâhın arkasında gene el yordamıyla aranmaya başladı. Sonunda, tezgâhın üzerinde duran yağma bir referans kitabı ekledi.

- Bunu üniversiteden biri sipariş etti, ama gelip almadı. Bir İngilizce soyadları sözlüğü. Bunu hangi durgun alığa verip de kurtulabilirim diye düşünüyordum ki... aklıma sen geldin.

- İltifatın için teşekkürler, Otto! Borcum ne kadar?

- Dediğim gibi, bu bir hediye. Güle güle oku! Fabel, Otto'ya bir kez daha teşekkür etti.

- Otto, elinde Eski İskandinav diniyle ilgili bir şeyler var mı ?

- Tabii ki. İster inan ister inanma, ama bu konuda çok talep alıyorum.

- Gerçekten mi ? dedi Fabel, kuşkulu bir sesle.

- Evet. En çok Odinciler'den.

- Odinciler mi ? Hâlâ bu dine tapanlar olduğunı mu söylemek istiyorsun ?

Fabel'in derisinin altından hafif bir elektrik akımı geçti.

- Asatru... Sanırım, böyle diyorlar. Ya da sadece Odincilik. Bence zararsız insanlar. Aslında, biraz acınası tipler.

- Bu konuda hiçbir fikrim yok, dedi Fabel. Buraya bunlardan çok gelen olduğunı mu söylüyorsun ?

- Özellikle bir iki tuhaf tip. Gerçekten tuhaf tipler. Birkaç kez uğrayan, garip ya da hırpani kılıklı olmayan biri hariç.

Fabel'in derisinin altından geçen akımın şiddeti yükseldi.

- En son ne zaman geldi ? Otto güldü.

- Yoksa polis tarafından sorgulanıyor muyum ?

- Lütfen, Otto, önemli olabilir bu.

Otto arkadaşının yüzündeki ciddi ifadeyi gördü.

- Sanırım bir ay kadar önce, dedi. Daha sonra da uğramış olabilir, ama o zaman ben ilgilenmedim.

- Ne satın aldı ?

Otto kaşlarını çatarak hatırlamak için yoğunlaştı. Fabel, bütün dağınıklığına rağmen, Otto'nun kafasının muazzam bir kitap, yazar ve yayıncı adı bilgisayarını gibi çalıştığını biliyordu. Sonunda, arkadaşının alnındaki kırışıklık silindi, veri işleme operasyonu tamamlanmıştı.

- Göstereyim. Stoklarda bir nüshası daha var.

Fabel, Otto'nun peşinden dükkânın New Age ve Gizli Bilimler reyonuna doğru yürüdü. Otto raftan kaim bir kitap çekip Fabel'e uzattı. Kitabın adı Runik Simgeler: Vikinglerin Dinsel Tören ve Ayinleri'ydi. Akademik bir eser olmayıp daha genel bir okur kitlesine seslendiği belliydi.

Fabel kitabı arka tarafından açtı ve dizini baştan aşağı doğru taradı. Dizinde "Kanlı Kartal" diye bir giriş yer alıyordu. Metne baktığında, bu ayine bir buçuk sayfa yer ayrıldığını gördü.

- Otto. Bu müşterinin adma ihtiyacım var. Hiç değilse, onu bana tarif etmen gerekiyor.

- Bu zor bir şey değil. Elimde adres gibi bir şey olduğunı sanmıyorum: hiç kitap sipariş etmedi, kredi kartı slipi ya da ona benzer bir şey bulabilir miyim, gidip bir bakayım hele. Ama dediğim gibi, ismini hatırlamam kolay. Çok hafif bir aksanla kusursuz bir Almanca konuşuyordu, ama ismi bir İngiliz ya da Amerikan adıydı: John MacSwain.

13 haziran cuma, 15.45. Rotherbaum, Hamburg.

Fabel, en azından, Abteilung Organizede Kriminalitat'ten1 Kolski'yi niyetinden haberdar etme nezaketini göstermişti. Kols-ki'nin buna hiç memnun olmadığı kesindi, ama Organize Suçlar Şubesi'nden bilgi akmadığından, Fabel soruşturmasını şubeler arası sınırları göz ardı ederek sürdürmekte kendini özgür hissediyordu.

Fabel üç milyon euroluk bir mülke baktığının farkındaydı." Mehmet Yılmaz'ın Rotherbaum'daki üç katlı evi, ironik bir şekilde, Fabel'in dairesine on dakika mesafedeydi. Evin Jugendstil Art Nouveau cephesi, iki yanı ağaçlı yolda kendinden emin bir zarafet sergiliyordu. Sokağın bu kaldırımındaki hepsi aynı ölçüde büyük, hepsi kendince heybetli, her biri tamamen farklı üsluplarda inşa edilmiş, yan yana beş evden biriydi: Art Deco'nun yanında Bauhaus, onun yanında Neo Gotik.

Fabel kapıya burma bıyıklı bir Türk gorilin bakacağını sanıyordu. Halbuki karşısına, kısa saçları altın rengi, genç ve çekici bir hizmetçi kız çıkmıştı. Kız nazikçe kim olduğunu ve kimi aradığını sormuş, sonra da onu parlak taşlarla kaplı bir holden geçirip

I. Organize Suçlar Merkezi.

çok geniş, yuvarlak bir kabul salonuna götürmüştü. Burası evin merkezidi; salonun tavanı üç kat yüksekliğindeydi ve tepesini örten kubbenin ortasında yer alan, daire şeklindeki, vitraylı çatı penceresinden giren gün ışığı zemine renkli lekeler düşürüyordu. Fabel evin uzak bir köşesinden gelen kesikli bir piyano sesi ile gülen çocuk seslerini duyabiliyordu.

Salonun ortasında duran, ceviz ağacından büyük yuvarlak masanın üzerinde, birkaç deri ciltli kitap yığını vardı. Fabel kitapların arasından çektiği Goethe'nin Genç Werther'in Actları'mn ikinci baskısını henüz eline almıştı ki, içeri elli yaşlarında, uzun boylu, ince ve sinekkaydı tıraşlı bir adam girdi. Kestane rengi saçları şakaklarından kırışmaya başlamıştı.

- Telefonda görüşmüştük, Herr Hauptkommissar. Benimle konuşmak mı istiyorsunuz? diye sordu Mehmet Yılmaz, aksansız ve kusursuz bir Almanca'yla.

Fabel, Goethe'nin kitabım hâlâ elinde tuttuğunu fark etti.

- Ah, özür dilerim... diyerek kitabı bıraktı. Çok iyi durumda. Koleksiyon mu yapıyorsunuz ?

- Aslında öyle, diye cevap verdi Yılmaz. Alman romantikleri, Sturm und Drang ve onun gibi şeyler. Elimden geldiğince ve param yettiğince ilk baskılan almaya çalışıyorum.

Fabel gülümseme isteğini bastırdı: böyle bir ortamda, Yılmaz'ın herhangi bir şeyi satın almak için zorlandığını hayal etmek zordu. Türk masaya doğru yürüdü ve pahalı bordo ciltli, daha küçük bir kitabı aldı.

- Theodor Storm, Der Schimmelreiter -birinci baskı, edindiğim son kitap.

Kitabı Fabel'e uzattı. Bordo renkli deri yumuşak ve esnekti. Neredeyse sıcaktı. Sanki, yaşı ele geliyordu: Fabel'in parmak uçları, geçen yüzyü içinde kitabı kavrayan diğer tüm parmak uçlarını oksuyor gibiydi.

- Harikulade, dedi Fabel, içtenlikle. Kitabı geri uzatarak devam etti.

- Sizi evinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim, Herr Yılmaz. Beni bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için de teşekkür ederim. Karşılıklı görüşmemizin daha az resmî olacağını düşündüm... Size üzerinde çalışmakta olduğum bir dosyayla ilgili bazı sorular sormak istiyorum.

- Evet, bunu telefonda söylediniz. Bunun daha resmî bir şekilde yapılmasının daha iyi olmayacağından emin misiniz ? Açık söylemek gerekirse, avukatımın huzurunda?

- Bu tabii ki sizin takdirinize kalmış bir şey, Herr Yılmaz. Ama öncelikle, sizinle bir şüpheli olarak değil, sadece bize yararlı bilgiler sağlayabilecek biri olarak konuştuğumu belirtmek isterim. Bu arada, kuzeninizin ölümü nedeniyle taziyelerimi kabul edin, lütfen.

Yılmaz duvara dayalı iki deri koltuk ile bir sehpa doğru yürüdü.

- Lütfen oturun, Herr Fabel.

Sarışın hizmetçi kız bir kahvedanlıkla içeri girdi. İki fincana kahve koyup çıktı.

- Size teşekkür ederim, Herr Fabel. Bir Hamburg polisinin bana bu kadar... nazik bir şekilde hitap etmesi ender bir olay. Acı, ama Ersin her zaman öylesine... nasıl desem, düşünmeden hareket ederdi ki. Her neyse, siz sorularınızı sorun, yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Olay nedir? Telefonda, benimle Hans Klugmann hakkında konuşmak istediğinizi söylediniz ? Meslektaşlarınız Herr Buchholz ile Herr Kolski'nin hakkındaki sorularını daha önce de cevapladım. Onlara, nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını söyledim.

Fabel, Yılmaz'ı ziyaret edeceğini duyunca Kolski'nin canının neden sıkıldığını anladı: Klugmann'ı neden arıyorlardı?

- Evet. Ama benim soruşturduğum dava bu değil. Ben Klugmann'dan bir daire kiralayan genç bir fahişenin öldürülme olayı üzerinde çalışıyorum. Onu sadece "Monique" adıyla biliyoruz.

Yılmaz gözlerini Fabel'den ayırmadan kahvesini yudumladı. Fabel'in söylediği isme hiçbir tepki göstermemişti. Gözlerinde hiçbir ışık yanıp sönmemişti. Hiçbir değişiklik olmamıştı.

- Monique size mi çalışıyordu ? diye sordu Fabel. Dolaylı olarak, Klugmann aracılığıyla olsa bile ?

~~

- Hayır, Herr Fabel, bana çalışmıyordu.

- Dinleyin, Herr Yılmaz. Ben sizin işinizle ya da diğer faaliyetlerinizle ilgilenmiyorum. Bütün yapmaya çalıştığım, bir seri katili yeni bir kurbanın hayatına son vermeden önce yakalamak. Bana burada anlattıklarınız aramızda kalacaktır.

- Bunu takdir ediyorum, Herr Fabel. Ve tekrarlıyorum: bu kız ne doğrudan ne de dolaylı olarak bana çalışıyordu. Bulaştığım işler ne olursa olsun, ben ucuz arka sokak fahişeleri çalıştırmam...

- Klugmann onu kendi hesabına çalıştırıyor olabilir miydi?

- Mümkündür. Gerçekten bilemeyeceğim. LKA7 Organize Suçlar'dan meslektaşlarınız öyle olduğunda ısrar ediyor olsalar da, Klugmann benim adamım değildir.

- Gene de böyle bir... mesleki geçmişi olan birinin örgütünüze çok yararlı olacağını kabul etmeniz gerek.

- Herr Hauptkommissar, şu ana kadar birbirimize karşı dürüst olduk. Aynı içtenlikle, size şu kadarını söyleyeceğim -ve sizin dediğiniz gibi, aramızda kalmak üzere. Klugmann marjinal bir tiptir. Haklısınız, özel geçmişi nedeniyle çok yararlı olabilecek biridir, ama bizden hiç kimse ona asla tam olarak güvenmemiştir. Eski polisler hiçbir zaman silinmeyen bir şüphe beslenir. Yılmaz kahvesinden bir yudum daha alıp devam etti.

- Kuzenim Ersin, Klugmann'ı free-lance bir haber kaynağı olarak kullanıyordu, ama hepsi o kadardı.

- Peki, geçimini nasıl sağlıyor?

- Benim örgütüm şehirdeki tek şebeke değil, Herr Fabel. Kaldı ki, kendisinin Paradies-Tanzbar adlı bir kulübümüzde müdür yardımcısı olarak düzenli bir işi vardır. Tümünü yasal bir iş.

Yılmaz çarpık çarpık gülümsedi ve kahvesinden bir yudum daha alıp ekledi.

- Yani, hemen hemen yasal bir iş.

- Kızın dairesinde gizli bir video kamera olduğunu düşünüyoruz. Kasetlerle birlikte kamera da kayıp. Arka sokak orospulany-la çalışmadığınız söylediniz. Tamam, ama ben bu kıızı o kategoriye dahil etmiyorum ki. Pahalı bir fahişeydi o. Ya şantaj ? Bu ilgilendiğiniz bir işkolu mu ?

Yılmaz deri koltukta dikleşti.

- Bu konuşma biraz yorucu olmaya başladı, Herr Fabel. Size bu kızın varlığından da, Klugmann'la çevirmiş olabilecekleri işlerden de haberim olamadığım söyledim.

Sustu, arkasına yaslandı ve gevşemiş görünmeye çalıştı.

- Bakın, size bir şey söyleyeyim, diye devam etti. Hayatımın yansından fazlasını bu ülkede geçirdim. Buraya geldiğimde, Gas-tarbeiter Türklere sadece bazı kapıların açık olduğunu çabucak anladım. Bana açık olan tek kapı, kuzenim Ersin'inkaydı. Yirmi yıl onun örgütünde ya da ona bağlı olarak çalıştım. Bunun son on yılında, kontrolüm altındaki işleri sebatla legalleştirdim. Ersin artık öldüğüne göre, örgütün tamamı benim kontrolümde ve ben bu örgütü legalleştiriyorum.

- Ama dürüst olalım, dedi Fabel. Hamburg'daki uyuşturucu ticaretinin büyük bölümü hâlâ sizin elinizde...

- Umarım ağızımdan laf koparmaya çalışmıyorsunuzdur, dedi Yılmaz, soğuk bir gülümsemeyle. Buchholz'un beni Türklerin Al Capone'si olarak gördüğünü biliyorum ve yasaları çiğnediğimi ve çiğnemeye devam edeceğimi açık açık kabul ediyorum, ama ben önceden karar vererek değil, daha çok rastlantı sonucu suçlu olmuş biriyim. İster inanın ister inanmayın, yüksek ahlaklı bir insandır, ama benim için yasa, hak ve adaletten çok farklı bir şey olabilir. Bazen, Hauptkommissar Buchholz'un en çok, bir dolandırıcı olarak gördüğü benim gibi bir Türk'ün, onun başarmak için yulardır uğraştığı şeyi bir hamlede yapabilecek durumda olmamdan rahatsız olduğunu düşünüyorum: ben, Uluğbay'ın suç örgütünü tasfiye edebilirim. Ersin'in şantaj işine bir miktar bulaşmış olabileceğini kabul ediyorum, özellikle de, kurbanın gücünü zayıflatmaya ya da ondan para koparmaya yaradığında. Ama benim bu konularla hiçbir alakam yok.

Yılmaz birden ayağa kalktı ve karşıdaki, süslü mermer şömineye doğru yürüdü. Gümüş çerçeveli bir fotoğrafı alıp Fabel'e getirdi. Bu, on dört yaşlarında, gülümseyen bir erkek

çocuğunun fotoğrafıydı. Yüzündeki çocuksu yumuşaklık daha şimdiden silinmeye, Yılmaz'ın güçlü çene hatları belirmeye başlamıştı.

- Oğlunuz mu ?

- Evet. Johann. İleride Alman gibi yaşaması için Almanca bir isim. Çok az Türkçe biliyor, onu da güçlü bir Alman aksanıyla konuşuyor. Onun kimliği bu ülkeye ait olmak zorunda, Herr Fabel. Oğlum aile işini devraldığına, bunun temiz bir iş olmasını sağlamaya çalışıyorum. Yasal bir iş. Bir Alman şirketi.

Fabel fotoğrafı geri verdi.

- Size inanıyorum, Herr Yılmaz. Ama bu arada çocuklara uyuşturucu satmaya ve Ukraynalılarla sokak savaşlarına girmeye devam ediyorsunuz.

Yılmaz'ın yüzü sertleşti.

- Ukraynalılarla savaş falan yok. O iş kapandı artık. ""^~

- Halbuki, ben kuzeninizin öldürülmesinde başlıca şüphelilerin onlar olduğunu düşünüyordum. Yılmaz'ın yüzünde gülümseme gibi bir şey belirdi. Koyu renk gözlerini Fabel'in üzerinden ayırmadan konuştu.

- Herr Fabel, size hakkınızda ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Fabel hafiften şaşırmişti, ama omuzlarını silkti.

- Buyurun, söyleyin.

- Siz bir polissiniz; dürüst ve doğru sözlü bir polis olduğunuza inanıyorum. Zeki bir adam olduğunuz da ortada, ama işinizi fazla basite indirgiyorsunuz. Aslında siz buna iş değil, görev diyorsunuz. Görevinizin masum insanları korumak ve onlara zarar verebilecek kişileri yakalamak olduğunu düşünüyorsunuz. Benim gibilerini. Ya da her türlü iyilik ve kötülük kavramının ötesine geçen psikopatları ve diğer hasarlı insanları. Ve sizin için, yasa her şey demek. Bu sizin kalkanınız, başkalarını korumakta kullandığınız kalkan.

- Ve bu bir şekilde yanlış ?

- Basite indirgeyici, ben bunun böyle tanımıyorum. Bu manevi bir renk körlüğü. Size göre, güvenlik güçleri iyiliğin emrindeki güçler, benim gibi insanlar ise kötülüğün temsilcileri. Halbuki, meslektaşlarınızdan bazıları aradaki gri tonların daha fazla farkındalar. Bazen de, bizzat kendileri bu ara tonları oluşturuyorlar.

- Uluğbay'm ölümünde polisin parmağı olduğunu mu söylemek istiyorsunuz ?

- Herr Fabel, söylediğim, dışarıda, sizin gibi birinin anlayamayacağı, anlamasına imkân olmayan bir sürü dolabın dönmekte olduğu. Ve size beslediğim büyük saygı nedeniyle, bunların dışında kalacağınızı düşünüyorum.

Yılmaz ayağa kalktı.

- Soruşturmanızda size yardımcı olamadığım için üzgünüm. Fabel kahve fincanını koltuğun yanındaki antika sehpaye koydu.

- Herr Yılmaz, dışarıda bir canavar var. Kelimenin gerçek anlamıyla kadınların ciğerlerini söküyor. Onu durdurabilmek için, alabileceğim her türlü desteğe ihtiyacım var. Bana söyleyeceğiniz herhangi bir şey olursa...

- Pouşe yalan söylemek, yıllar içinde geliştirmek zorunda kaldığım bir beceridir. Ama bu olayda, size doğruyu söylediğime yemin ediyorum. Bu kız ya da Klugmann'ın onunla yaptığı anlaşma hakkında hiçbir bilgim yok gerçekten.

Yılmaz kafasında bir şeyi tartıyormuşçasma durdu.

- Dinleyin, adamlarımdan bu olay hakkında bilgi toplamalarını isteyeceğim. Polise konuşmayacak olan bazı muhbirlerle temas kurabilirler. Ve tabii ki, bizim yaklaşımımız... nasıl diyeyim, daha dolaysız olabilir. Eğer bir şey öğrenirsek sizi haberdar edeceğim, söz veriyorum. Yılmaz Fabel'i kapıya kadar bizzat götürdü. Fabel dışarı çıkarken Yılmaz'a döndü.

- Anlamadığım şey şu: madem işinizi legalleştirmeye bu kadar isteklisiniz, bütün yasadışı faaliyetlerinizi adım adım tasfiye etmek yerine neden derhal durduruyorsunuz ?

Yılmaz güldü.

- Dilediğiniz şirket danışmanına sorun: işi çeşitlendirme sürecinin güçlü bir çekirdek faaliyetle finanse edilip desteklenmesi gerekir. Çeşitlendirdiğim faaliyetlerin, özellikle inşaat ve gayrimenkul işlerinin cirosu çekirdek işiminkine eşit olduğunda, işimi tamamen legalleştirmek için gereksindiğim güvenceye sahip olacağım.

Yılmaz, Fabel'le birlikte ana kapıdan dışarı çıktı ve dönüp evine baktı.

- Evimi beğendiniz mi, Herr Fabel?

- Evet. Çok etkileyici.

- 1920'lerde inşa edilmiş. Mimarı Rotherbaum'da başka birçok binanın çizimini de yapmış. Almanya'daki en başarılı mimarlık bürolarından birinin sahibi olan, diğerlerinden çok daha ünlü, Alman bir mimar. Kendi çabasıyla zengin, saygı ve başarılı olmuş bir adam. Fabel'e dönüp devam etti.

- O bir Yahudi'ydi. Dachau Toplama Kampı'nda öldü. Demin dediğim gibi, Herr Fabel, ben yasal olan ile ahlaklı olanı birbirinden ayırıyorum ve benim Almanlık kavramına sarılışımın bir sınırı var. Oğlum için umutlarım olmakla birlikte, bu ülkede hep bir yabancı olarak kalacağımı biliyorum. Ve bu nedenle, ticari faaliyetlerimde "alternatif" bir unsuru hep koruyorum. Hoşça kalın, Herr Fabel. Size av partinizde bol şans diliyorum.

Fabel arabasından Mordkommission'u aradı. Maria'yı John MacSwain'in izini bulmakla görevlendirmişti; bu, Hamburg'da bulunması zor olmayacak, ilginç bir isimdi ve Maria sonuca, kendi kayıtlarını araştırarak olan Otto'dan daha çabuk ulaşabilirdi. Telefona çıkan Werner, Fabel'e Harvestehude'de John MacSwain adında birinin adresini bulduklarım, ama henüz hakkmda başka bir bilgi edinemediklerini söyledi.

- Sana söyleyeceğim tuhaf bir şey daha var, Şef, dedi Werner. Cuxhaven teşkilatından Hauptkommissar Sülberg'den bir telefon aldım. Onu acilen armam istiyor. Elinde iki adet ayinsel toplu tecavüz vakası varmış. Bunların bizim seri katille ilişkili olabileceğini düşünmüş. Ha bir de, şu gazeteci Angelika Blum gene sana ulaşmaya çalışıyordu.

- Okey, hemen geliyorum.

Fabel cep telefonunu kapatıp cebine koydu. Arabayı çalıştırırken, dikiz aynasından gözüne güzel bir kız ilişti. Yolun daha aşağısında park etmiş bir arabaya biniyordu. Kısa ve parlak, gür sarı saçları vardı ve üzerinden gençlik akıyordu. Fabel onu daha önce nerede gördüğünü çıkaramadı.

Hattın karşı ucundaki, Fabel'e büyüdüğü yerleri anımsatan hafif bir aksanla konuşan, sıcak ve gür bir sestti. Fabel, sıcacık taşra tınlarının ardında keskin bir zekânın yattığını fark ettiğinde, daha konuşmanın basındaydılar.

- Ve bu saldırlarla benim soruşturduğum cinayetler arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorsunuz. Bunu neye dayandırılıyorsunuz, Hauptkommissar Sülberg? diye sordu Fabel.

- Kesin olmayabilir ve bunun bir önsezi olduğunu söyleyebilirim. Ama bu tecrübeye dayanan bir önsezi. Stadtkrankenhaus'ta iki genç kadın yatıyor, biri tedavi görüyor, diğeri morgda.

- Cinayet mi ?

- Hayır... ya da en azından, doğrudan değil. Ama ben olaya kasti cinayet olarak yaklaşıyorum. Hem ölen kıza hem de hastanede yatmakta olana hipno-halüsinogen bir madde verilmiş.

- Tecavüz amaçlı bir uyuşturucu mu ?

- Testler öyle diyor. İki kız da el ve ayak bileklerinden bağlanmış ve bir tür ayin sırasında ırzlarına geçilmiş. Bundeskrimina-lamt'ın bilgi notlarında sizin iki cinayetin ayrıntılarını okudum ve arada benzerlikler olduğunu gördüm. İkinci kurban, geçen akşam Hamburg'da kuzininin evindeymiş. St. Pauli'deki bir gece kulübünde bir adamla tanışmış. Kuzini, adamın kızı içine uyuşturucu zerk edilmiş bir şişe maden suyuyla uyuşturduğunu düşünüyor. Bu durumda, suçun işlenme mahalli sizin yetki alanınıza giriyor.

Fabel gülümsedi. Bu taşralı polis işini biliyordu.

- Size bu olaylarda ayinsel bir unsur olduğunu düşündüren nedir?

- Bildiğiniz gibi, bu tür uyuşturucular ciddi bir hafıza kaybına yol açıyor, ama hayatta kalan kurban, kara delikler arasında, bulanık bir şekilde, sunak türü bir şeye bağlandığını hatırlıyor. Heykel gibi bir şey olduğunu hatırladığım da söylüyor.

- Aradığınız için teşekkürler, Herr Sülberg. Bence, kesinlikle bir bakmak lazım. Bu soruşturmada benimle birlikte çalışan bir kriminal psikolog var, Dr. Eckhardt adında bir uzman. Onu da yaramda getirmemde bir salanca var mı ?

Sülberg buna hiçbir itirazı olmadığını belirtti ve ertesi gün buluşmak üzere sözleştiler.

13 haziran cuma, 19.30. Harvestehude, Hamburg.

Fabel'e göre şüphelilerin ya da tanıkların sorgusunda kritik anlar vardı: insanların tepkilerinin ham ve doğal olduğu saniye par-

çalan; üzerinde en çok çalışılmış uyduruk hikâyenin bile yutturu-lamayacağı anlar. Bunlardan biri de, polisin haber vermeden kapıyı çaldığı andır. Sıradan bir vatandaşın yaşamında polisle resmî temas istisnai bir durumdur ve kapıda bir polis belirdiğinde buna bir dizi farklı tepki

gösterilir. Bunların en yaygın olanı paniktir: polisin ziyareti kötü bir olayla, genellikle de bir akrabasının ölüm haberiyle ilişkilendirilir. En azından, kapının eşiğinde duran bir polis memuru, yolunda gitmeyen bir şeyin, bir cinayetin ya da kazarım işareti olarak görülür ve buna gösterilen tepki, şaşkın bir telaş ve yakınma şeklini alır.

John MacSwain bu tepkilerin hiçbirini göstermemişti. Fabel ve Werner polis kimliklerini gösterdiklerinde, gayet sakin bir şekilde gülümsemiş, kenara çekilip onları içeri buyur etmişti. Fabel aynı gün içinde ikinci kez kendini mali imkânlarının çok ötesinde bir evde buluyordu. MacSwain'in geniş dairesi çok pahalı eşyalarla ve kusursuz bir zevkle döşenmişti. MacSwain otuzuna yaklaşmış, uzun boylu, koyu renk saçlı ve üzerinde pahalı, ama rahat giysiler olan bir adamdı. Kaslı ve yakışıklı bir aktöre benziyordu. Fabel en çarpıcı özelliğinin, o gece cinayet mahallinin yakınında gördüğü Slav'inkilere benzeyen, açık zümrüt rengi gözleri olduğunu fark etti. Buna karşılık yüzünün yapısı ötekinden tamamen farklıydı.

MacSwain onları, zemini pırl pırl parlayan kayın parkelerle döşeli, açık planlı, çok büyük bir salona aldı. Birkaç basamakla inilen, alçak bir oturma mekânına geçtiler. MacSwain çok geniş iki deri kanepeden birine zarifçe oturdu. Bir el hareketiyle konuklarına diğer kanepelyi işaret etti.

- Sizin için ne yapabilirim, Beyler?

MacSwain'in Almancası kusursuz ve neredeyse aksansızdı. Fabel gülümsedi ve İngilizce konuşmaya karar verdi.

- Alman değilsiniz herhalde. İngiliz misiniz ? Belki de Amerikalı? MacSwain şaşırması gibi görünüyordu.

- Aslında İskoç'um... İngilizceniz olağanüstü, Herr...

- Fabel. Kriminalhauptkommissar Fabel. Aslında ben de yan iskoç'um. Eğitimimin bir bölümünü İngiltere'de yaptım.

- Hayret.

MacSwain'in yeşil gözleri Fabel'de bir şeyler arar gibi oldu. (

- Sizin için ne yapabilirim, Herr Fabel ?

- Son derece ayinsel bir yöntemle işlenen bir cinayetin soruşturması yürütüyoruz. Ayinin İskandinav mitolojisiyle, Odinci-lik'le bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz... As...

Fabel, Otto'nun söylediği kelimeyi hatırlamaya çalıştı. MacSwain, Fabel'e yardımcı oldu.

__ Asatru. "Aesir'e inanç" anlamına gelir. Ya da doğru ve özgün şekliyle söylemek isterseniz Forn Šiar. "Eski Yol" anlamına gelir.

- Teşekkür ederim, evet, Asatru. Bu alanda bir tür uzman olduğunuzu öğrenince, bu inançlar konusunda bizi aydınlatıp aydınla-tamayacağınızı öğrenmek istedik.

MacSwain cevap vermeden önce, yeşil gözlerini Fabel'in üzerine dikip bir an bekledi.

- Herr Fabel, ben Odinci bir başrahip değil, bir bilişim teknolojisi uzmanıyım.

- Ama konuya ilgi duyuyorsunuz ?

- Ben pek çok konuya ilgi duyanım. Gizli bilimler bunlardan biridir. Hiçbir Asatru grubunun ya da başka bir topluluğun üyesi değilim. Bence, daha yetkin bir kaynaktan bilgilenseniz daha iyi edersiniz. Mesela, üniversitenin Ortaçağ tarihi bölümünden.

- Bunu yapacağız. Bu arada, olası her türlü yardıma ihtiyacımız var.

Werner gürültülü ve yapay bir şekilde öksürdü. Fabel mesajı aldı: konuşmanın tamamı İngilizce olarak yapılmıştı.

- Öür dilerim, dedi Fabel, Almanca'ya dönerek. Oberkommis-sar Meyer'in anlaması için Almanca konuşsak daha iyi olacak.

- Elbette. Bunun bir cinayet soruşturması olduğunu söylüyorsunuz ?

- Evet. Kurbanlar Vikingler'in "Kanlı Kartal" ayininde kullanılan yöntemle hemen hemen aynı şekilde öldürüldüler.

Fabel, MacSwain'in yüzüne baktı. Yüzünde okuduğu tek duygu merakı.

- Ciğerlerini mi sökmüş, yoksa sırtlarına bir kartal figürü mü kazımış ?

- Bu ayinin iki şekli olduğunu bilmiyordum.

MacSwain ayağa kalktı ve yerden tavana kadar uzanan, döşemeyle aynı ağaçtan yapılmış, ama cilalanmamış geniş bir kitaplığa doğru yürüdü. Kitaplık açık planlı mekânda bir tür bölme işlevi görüyordu. Raflardan iki kitap aldı; bunlardan biri, Fabel'in Otto'nun dükkânında gördüğü kitaptı. MacSwain ya büyük bir soğukkanlılıkla rol yapıyordu ya da gizleyecek hiçbir şeyi yoktu. Aradığını bulana kadar öteki kitabın sayfalarını kaşırdı.

- Aslında, ayinin iki şeklinin de hiçbir zaman uygulanmamış olma ihtimali var.

-Ya?

- Bazı tarihçiler, Kanlı Kartal hikâyesinin tamamının Viking akınlarının kurbanları tarafından uydurulmuş karalayıcı bir propaganda olduğuna inanır. Tarihsel kayıtlarda örneklere yer verilir, ama bunlar birbiriyle çelişir... Bazılarında kurbanın iç organlarının çıkarıldığı söylenirken, diğerleri sırtlarına bir kartal figürünün kazındığı belirtilir. Ve sadece kayıtlarda yer almaları, bu anlatılanların illa ki de gerçek olduğu anlamına gelmez.

- Ya Asatru ? Bu inancın hâlâ çok sayıda izleyicisi olduğuna inanmam mümkün değil. MacSwain ağız dolusu gülümsedi.

- O zaman yanılırsınız, Herr Fabel. Asatru bugünlerde son derece popüler. En çok Amerikalıların ilgisini çekiyor. Resmen Ne-opagan bir din olarak sınıflandırılıyor. Günümüzde son derece yumuşamış durumda, ama Hitler Nazizm'e bu dinin mitolojisinden ve sembolizmden çok şey kattı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Asatru, Buddhacük, Amerikan Yerli Şamanizmi, Wicca ve diğerlerinin yanı sıra New Age türüsüne karışmış durumda.

- Bunlardan Hamburg'da faal olanlar var mı? MacSwain çenesini ovuşturdu.

- Bu cinayetleri Asatru izleyicilerinin işlediğinden mi şüpheleniyorsunuz ? Bunların çoğu Balder'e tapman, zararsız New Age tipleridir.

-Balder?

- Aesir panteonunda İsa benzeri bir figürdür. Siyasi olarak doğru bir Viking tanrıdır. Sorunuza cevap verecek olursam, evet, Hamburg'da böyle birileri var. Kendilerine Asatru Tapınağı diyorlar. Duyduğum kadarıyla, Billstedt'teki eski bir antrepoda toplanıyorlar. Fabel İngilizce olarak "Yardımanız için teşekkürler, Mister MacSwain" deyip koltuktan kalktı. Fabel, MacSwain'in oturduğu apartmanın zemin katına inmek için bindikleri asansörün kapılarına boş gözlerle bakıyordu.

- Bu adamda gitmeyen bir şey var. Cinayetlerle hiçbir alakası olmayabilir, ama Hamburg KriPo'sunun kapısını çalmasına hiç şaşırmadı sanki.

- Bazen, Hamburg nüfusunun yarısının saklayacak bir şeyi olduğunu düşünüyorum, dedi Werner.

- MacSwain'in izlenmesini istiyorum. Ve de hayatı hakkında her şeyi öğrenmeyi.

- Onu yirmi dört saat izlemek için eleman sayısını artırabilir miyiz sence? Seninki sadece bir önsezi... Hoş, ben de aynı fikirdeyim ya. Herif fazlasıyla serinkanlıydı.

- Bu işi örgütle, Werner. Van Heiden'le ben görüşürüm.

13 haziran cuma, 23.00. Hamburg-Billstedt, Hamburg.

Boş yüzme havuzu, geniş çatı penceresinin çerçeve içine aldığı dolunayın ışığıyla aydınlanıyordu; erişilmesi imkânsız olduğu için camlan vandallarca parçalanmamış olan tek pencere buydu. Bir el fenerinin ışığı havuzun çatlak zemin karolarında ve duvarlarında dolaştı. Yüzme havuzu yıllardır kullanılmıyordu. Suda birlikte yüzüp eğlenen parlak mavi yunusları ve kolluklu çocukları gösteren neşeli duvar resminin, artık sadece, duvarlara yerleşmiş kir tabakasının ve grafitilerin örtmediği tasımlan seçilebiliyordu. Havuz boyunca uzanan bütün pencereler kırılmıştı ve uzun zamandır boş olan havuzun dibi çöp ve pislikten geçilmiyordu. Her yerde kullanılıp atılmış şırıngalar vardı. Hatta bir köşeye biri kakasını yapmıştı.

- Burası eskiden düzgün bir emekçi mahallesiydi. Konuşan, havuzun kenarında ayakta durmuş, kink camlardan

dışarı bakmakta olan adamdı. El fenerini, artık tek kanadı kalmış olan çift kanatlı çarpma kapıya doğru çevirdi.

- Etrafta kimse var mı, kontrol et bakalım...

iki adamdan daha genç olanı kapıya doğru yürüdü ve fenerini eskiden soyunma odalarının olduğu yerde gezdirdi.

- Burada bir şey yok.

Adamlardan yaşlı olanı yüksek sesli düşünmeye devam etti.

- Buradan bir sokak ötede oturan bir kızla çıkardım. Onu buraya yüzmeye bile getirirdim.

Konuşurken, sanki geçmişini yeniden kuruyor, her şeyi şimdi olduğu şekliyle değil eski haliyle görmeye çalışıyordu. Kendini geçmişten sıyrıp şimdiye döndü ve silahını, havuzun kenarında, elleri arkadan bağlı olarak diz üstü oturmakta olan bir adamın, kaba bir çuval geçirilmiş başına dayamış durmakta olan genç adama baktı. Derin bir nefes aldr. Öfkesiz, heyecansız ve kinsiz bir sesle konuştu.

- Öldür onu.

Dizlerinin üstünde oturmakta olan adamın "Hayır!" feryadı, susturuculu otomatik silahın tok patlama sesinde, tamamlanmadan boğulup gitti. Yana devrilip havuzun içine düştü.

- Düzgün bir mahalleydi... dedi yaşlı adam, kapıya doğru yürürken.

14 haziran cumartesi, 11.00. Cuxhaven.

Cuxhaven'e varmak neredeyse iki saat sürmüş, ama yolculuk zevkli geçmişti: ılık ve güneşli bir gündü ve arabada geçen süre, Fabel'e, bu mekân değiştirme fırsatını sevinçle karşılamış olan Susanne'yle sohbet etme olanağını vermişti. Fabel bu arada, akşam yemeği randevularını kesinleştirme olanağını da bulmuştu. Birbirlerinin yanında daha rahat davranmaya başlamışlardı ve artık aralarında söze dökülmeyen bir samimiyet vardı.

Fabel yolda sadece bir kez, Sülberg'in telefonda yerini tarif ettiği, Aussendeich dinlenme tesisinde mola verdi. Tesis yoldan gizleyen ve çevredeki dümdüz araziye kasıp kavuran rüzgârlardan koruyan sık bir ağaçlık vardı. Ölen kız kamyonun önüne, işte bu ağaçların arasından, sendeleyerek çıkmıştı. Fabel bakışlarını park yerinde gezdirdi. Otoparktaki tek araba onun BMW'siydi; gece buranın nasıl تنها olduğunu hayal edebiliyordu. Öteki kız da bu yola atılmıştı, ama Hamburg yönünde, yaklaşık yirmi kilometre mesafedeki bir yerden.

Stadtkrankenhaus Cuxhaven'in yedi katlı binası, Altenwalder Chaussee'nin uzağında, çimlerle ve ağaçlarla kaplı, yeşil bir alanın ortasında yükseliyordu. Fabel ve Susanne, geniş pencereleri, çok bakımlı çiçek tarhlarına ve çimle kaplı küçük bir meydana bakan, aydınlık bir bekleme odasına götürülmüşlerdi. Kapı açılıp da içeri kısa boylu, hırpani kılıklı bir ShuPo girdiğinde, yaklaşık on dakikadır bekliyorlardı. Adamın yüzü geniş ve içten bir tebessümle aydınlandı.

- Hauptkommissar Fabel ? Frau Doktor Eckhardt ? Ben, Hauptkommissar Sülberg.

Sülberg ikisinin de elini sıktı ve Dr. Stern bir yirmi dakika daha müsait olamayacağı için özür dileyip dosdoğru yukarı, kızın yanına çıkmalarını önerdi.

Michaela Palmer uzun kol ve bacakları olan, boylu boslu bir kızdı. Fabel Sülberg'den aldığı bilgilerden, yirmi üç yaşında olduğunu biliyordu. Doğal gibi görünen saman sarısı saçları vardı. Hatlarının mükemmel dengesini bozan uzunca burnu olmasa, çok güzel bir kız olurdu. Teni güneş yanığı ve yaldızlıydı; Fabel bunun, Kuzey Almanya güneşiyle ya da kızın hakkında topladığı bilgiler düşünüldüğünde, güneşli ülkelere yapılan sık seyahatlerle ilgisi olmadığını tahmin etti. Bu, kıza abartılı bir zindelik görüntüsü veren ve alnına sarılı beyaz sargı beziyle kontrast yapan bir solar-

yum esmerliği idi. Doğal olmayan bronzluğu, sadece, son kırk sekiz saat içinde basma

gelenlerin, mavi gözlerinin altında bıraktığı koyu gölgeleri gizleyemiyordu. Odası Stadtkrankenhaus Cuxhaven'in üçüncü katındaydı ve Fabel kızın bodrum katındaki morgu boyalamamakla ne kadar şanslı olduğunu düşünmeden edemedi.

Fabel yatağı işaret edip izin ister gibi bir hareket yaptı. Michaela başını salladı ve hafifçe yatağın öteki tarafına kaydı. Açılan beyaz bornozunun altından bronzlaşmış uyluğunun bir kısmı görüldü. Kız hemen atılıp bacağını örttü. Hareketleri, özellikle de gözlerini oynatış şekli, avcılarının kovaladığı, kaçmaya hazır bir tilkiyi çağırıyordu. Fabel elinden geldiğince rahatlatıcı olmasına çalıştığı bir ifadeyle gülümsedi.

- Ben, Hamburg Polisi'nden Kriminalhauptkommissar Jan Fabel.

Fabel, Michaela'nın zaten kırılğan olan savunma mekanizmasını dağıtma korkusundan, dikkatli davranmış, Mordkommissi-on'dan olduğunu söylememişti. Bu sorguyu ihtiyatla yürütmek zorundaydı, yoksa tanığı psikolojik olarak yıkılabilirdi.

- Bu da Dr. Eckhardt. Kendisi, size verilen türden uyuşturucular konusunda çok bilgili bir psikologdur. Size birkaç soru sormak istiyordum. İzin veriyor musunuz ?

Michaela başım evet anlamında salladı.

- Ne öğrenmek istiyorsunuz ? Çok bir şey hatırlamıyorum. Problem de bu zaten... dedi, kaşlarını çatarak. Aslında, doğru dürüst hiçbir şey hatırlamıyorum. Ve hatırlayamadığım sadece kaçırılma olayı değil -önceki günlerden de eksik parçalar var.

Soran gözlerle Fabel'e baktı ve üstüdüğü titredi.

- Neden böyle ? Uyuşturucunun verilmesinden önceydi. Neden daha önce olanları hatırlayamıyorum?

Fabel Susanne'ye döndü.

- Size verilen uyuşturucu türü beynin bellek merkezini tahrip ediyor, diye açıkladı Eckhardt.

Uyuşturucunun verilmesinden önceye ait bazı olayların hafızanızdan silinmiş gibi olduğunu göreceksiniz. Bunları, genel olarak, en azından kısmen yeniden hatırlayacaksınız. Ama

uyuşturucunun etkisi altındayken olup da hatırlayamadığınız şeyleri... bir daha asla hatırlayamayacaksınız. Bu da, tercih edilir bir şey herhalde.

Susanne yatağa yaklaşip devam etti.

- Dinleyin, Michaela, sizi uyarmak zorundayım: ne yazık ki, saldırıyla ilgili olarak hatırladıklarınız zihninizde son derece canlı bir şekilde korunacak.

Michaela hıçkırıklarını tuttu.

- Hiçbir şey hatırlamak istemiyorum, dedi, Fabel'in gözlerini içine bakarak. Bana bir şey hatırlatmayın lütfen.

- Kimse size bir şey hatırlatamaz, dedi Susanne, genç kızın alnına düşen bir tutam sarı saçı, kâbustan uyanan bir çocuğu teskin edercesine geriye atarak. Silinmiş olan silinmiştir. Ama hatırlayabildikleriniz o canavarı yakalamamıza yardımcı olabilir.

- Tek kişi değildi, dedi Michaela, gözlerini indirip bornozunun havlarını yolarak. Bunu bana yapanlar birden fazla kişiydi. İlk başta tek başına olduğunu sandım, çünkü yüz aynıydı. Ama bedenler farklıydı.

- Özür dilerim, Michaela, anlamadım, dedi Fabel. Yüzleri aynı, ama bedenleri farklıydı demekle neyi kastediyorsunuz ?

- Ne dediysem onu. Özür dilerim, bunun size anlamsız geldiğini biliyorum, ama birinin şişman ve daha yaşlı, ötekinin genç ve ince yapılı olduğundan eminim. Ama hepsinde aynı korkunç yüz vardı.

Lanet olsun, diye düşündü Fabel. Kız için ne kadar üzgün olursa olsun, buraya boşu boşuna gelmişlerdi: ondan işe yarar bir şey öğrenemeyeceklerdi.

- Gördüğünüz yüzü tarif edebilir misiniz ? Hepsinde aynı olduğunu söylediğiniz o yüzü ?

Michaela ürperdi.

- Korkunçtu. İfadesiz. Çok net göremiyordum, ama sakalı olduğundan eminim... ve tek gözlü olduğundan.

-Ne?

Michaela kötü bir görüntüyü gözünün önünden uzaklaştırmak istercesine, başını iki yana salladı.

- Evet. Tek gözlü. Öteki gözü bir çukur gibiydi... kapkara ve... Kız çözümlere hıçkırmaya başladı.

- Her şey geçecek, Michaela, dedi Fabel. Sakinlesin. Susanne bir kolunu kızın sarsılan omuzlarına attı. Michaela

kendini toparlayana kadar, bir süre sessizce oturdular. Nihayet, Fabel sordu.

- Sizce kaç kişiydiler?

- Bilmiyorum. Sadece flaş görüntüler hatırlıyorum. Sanırım, üç kişiydiler. En az üç...

Fabel elini Michaela'nın elinin üzerine koydu. Kız, elini arı sokmuş gibi kaçırıldı. Sonra, kaşlarını çatarak, dikkatle Fabel'in geri çektiği eline baktı.

- Bir şey vardı. Birinin elinin üstünde bir yara izi vardı. Sol

elinde. Aslında, birbirine kavuşan iki yara izi gibiydi. Lades kemiği şeklinde.

- Emin misiniz ? diye sordu Fabel. Michaela acı acı güldü.

- Bu, net olarak hatırladığım çok az şeyden biri, dedi, gözlerini yalvarırcasına kaldırarak. Bunun hiçbir anlamı yok. Neden hatırlıyorum ki?

- Bilmiyorum, Michaela, dedi Fabel, elinden geldiğince rahatlatıcı olmasına çalıştığı bir gülümsemeyle. Ama bu bilgi işe yarayabilir. Hem de çok.

Sonra, not defterini çıkarıp kalemiyle birlikte yatağın üzerine koydu.

- O yara izini bana çizebilir misiniz ?

Kız kalemi ve defteri aldı, bir an kaşlarını çattıktan sonra, hızla ve kararlılıkla iki çizgi çizdi. Bu, gerçekten de bir lades kemiğinin şekliydi, ama iki bacakta hafif bir bükülme vardı.

- İşte, dedi, kararlı bir sesle. Fabel teşekkür edip ayağa kalktı.

- Başımza gelenler için çok üzgünüm, Michaela. Size, bunu yapanı bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz veriyorum.

Michaela gözlerini kaldırmadan başını salladı. Sonra, bir şey hatırlayıvermiş gibi oldu. Gözleri gene hızla sağa sola hareket etmeye başladı ve yoğunlaşmak için gösterdiği muazzam çabadan aim kırıştı.

- Durun... bir şey daha var... bir kulüpteydim... ku... kulübün adını hatırlayamıyorum. Bir adam vardı. Bana su verdi... tadı tuzluydu...

- Biliyoruz, Michaela, bunu Herr Sülberg'e söylediniz. O adamı tarif edebilir misiniz? Herhangi bir özelliğini?

- Gözleri... gözleri yeşildi. Soğuk, parlak. Ve yeşil...

Fabel ve Susanne çıkışta Dr. Stern'in odasına uğradılar. Stern uzun bedeni, dosyalar, çizimler ve sonbahar yaprakları misali üst üste yığılmış san not kâğıtlarıyla kaplı bir masanın üzerine eğilmiş, çalışıyordu. Fabel, kendi aşın düzenli tabiatını düşündü; bürosunda, evinde, hayatında her şeyin yeri belliydi. Ne zaman bir şeyler üst üste yığılsa, her şeyi yerli yerine yerleştirmesi gerekirdi, yoksa eli ayağına dolanırdı. Fabel bunun bir zaaf olduğunu teslim ediyordu; güçlü sezgilerini ketleyen bir özellik olduğunu. Ve bu küçük bir anal evre takıntısından öte bir şeydi. Stern ayağa kalktı. Güçlü ve yakışıklı yüzü geniş ve samimi bir tebessümle aydınladı.

- Hauptkommissar Fabel? Frau Doktor Eckhardt? Fabel elini uzattı.

- Herr Doktor Stern. Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

- Sorun değil.

Stern karmakarışık masasının üzerine uzandı ve bir dosyayı çekip aldı.

- Size, bölge polisi için hazırladığım raporun bir kopyasını çıkardım, dedi ve başıyla, odaya girmiş olan Sülberg'i işaret etti.

Fabel teşekkür ederek dosyayı aldı, ama hemen incelemeye başlamadı.

- Kızın, tecavüz amacıyla kullanılan Rohypnol'la uyuşturuldu-ğunu düşünebilir miyiz ? diye sordu.

- Uyuşturulduğu doğru, Rohypnol aldığı doğru. Ama bu kadar değil. Raporda belirttiğim gibi, kanında çok az miktarda Rohypnol kalıntısı var. Rohypnol çok yavaş metabolize olur... alındıktan sonra saatlerce dolaşım sisteminde kalma eğilimindedir.

- Kızı sersemletecek kadar güçlü, ama şu anda neredeyse izi kalmayacak kadar hafif bir doz verilmiş olabilir mi ?

Bu soruya Susanne cevap verdi.

- Hayır. Rohypnol kanda yok olduktan sonra bile, yetmiş iki saatten uzun bir süre boyunca, metabolit olarak idrarda izine rastlanabilir.

Susanne bunu söyledikten sonra, Stern'e döndü.

- İdrar tahlili yaptığınızı varsayıyorum. Stern başım salladı.

- İdrarında yedi aminoflunitrezapan aradık. Çok düşük miktarlarda kalıntı izleri bulduk. Frau Doktor Eckhardt'ın vurguladığı gibi, Michaela son üç gün içinde yüksek dozda Rohypnol'la uyuşturulmuş olsaydı, bulduğumuz kalıntı miktarları daha yüksek çıkardı.

- Ama kıza uyuşturucu verilmiş, öyle değil mi ? diye sordu Fabel.

- Kesinlikle. Michaela'da hafif kimyasal yanıklar oluşmuş; demek istediğim, aslında dermal ağız ve gırtlak yangıları denebilecek, çok hafif yanıklar. Ve uyuşturucunun etkisindeyken yaşadığı berraklık anlarıyla ilgili sorularımı cevaplarken, hiçbir korku hissetmediğinden bahsetti.

- Çok doğal, dedi Susanne. Gammahidroksibütirat içeren bir karışım mıymış ?

- Muhtemelen... dedi Stern, omuzlarını silkerek. Ama gammahidroksibütirat çok hızlı metabolize olduğundan, elimde bunu kanıtlayabilecek hiçbir iz yok.

-Gamma... ne?

Konuşma çok hızlanmış ve Fabel için fazla teknik olmaya başlamıştı.

- Pardon, dedi Stern, özür dileyen bir hareketle. Gammahidroksibütirat ya da GHB. Gook ve Zonked olarak da bilinir.

Susanne onun bıraktığı yerden devam etti.

- En berbatından bir merkezî sinir sistemi depresanıdır. Rohyp-nol'le aynı işi görür, ama ondan çok daha tehlikelidir. İster inanın ister inanmayın, yakın zamanlara kadar, sağlıklı yaşam ürünleri mağazalarında vücut geliştirmeye yardımcı bir madde olarak satılıyordu. Çok az tıbbi uygulaması olduğundan, üretimin büyük bölümü yasadışı olarak gerçekleştiriliyor.

- Ve yasadışı laboratuvarlarda denetimsiz olarak üretildiğinden saflık derecesinde büyük farklar görülebiliyor, diye devam etti Stern. Ürünü sentezlemek ve stabilize etmek için kullanılan kimyasallar çoğu durumda aşırı toksik olabiliyor.

- Ve siz, kızın ağzındaki yanıklara toksik kimyasalların neden olduğunu düşünüyorsunuz ? dedi Susanne.

- Evet... Ayrıca, GHB'nin çok garip yan etkileri olabiliyor. Hafif dozlar bile bulantıya, kusmaya, halüsinasyonlara, nöbetlere ve elbette bilinç kayıplarına yol açabiliyor. Yan etkilerden biri de, Michaela'nın da hissettiğini söylediği korku duygusunun yok oluşu olabiliyor. Michaela'ya gammahidroksibütiratlı bir flunitraze-pam ya da klonazepam karışımı verildiyse, genel hafıza

kaybı, solunum güçlüğü, hatta koma riski çok yüksek olurdu. Michaela şu anda solunum cihazına bağlı olmadığı için şanslı. Frau Doktor Eckhardt'ın da söylediği gibi, GHB özellikle zararlı bir üründür. Bu işi kimler yaptıysa, GHB'yi, birbirlerinin etkisini güçlendiren başka uyuşturucularla birlikte kullanmışlar. Kurbanlarını öldürmeye çalışmıyor olabilirler, ama bu deneyden sağ çıkmalarını da pek dert etmedikleri ortada.

- Ve GHB yasadışı yollardan, sadece bir tecavüz uyuşturucusu olarak kullanılmak üzere üretiliyor, öyle mi ? diye sordu Fabel.

- Hayır. Aslında, gece kulübü ve rave çevrelerinde son derece popüler bir madde. İnsanları Ecstasy ve kokain triplerinden indirmek için yaygın olarak kullanılıyor. Uyuşturucu timlerinizin Hamburg gece hayatında bununla ilgili pek çok tecrübe yaşadık-1 larımdan eminim.

- Peki nasıl alınıyor? Rohypnol gibi tatsız mı?

- Neredeyse. Eriyik halindeyken hafif tuzlu bir tadı oluyor. Nitekim, sokak argosundaM adlarından biri Tuzlu Su. Bunun dışında, etkisini artıran alkollü içeceklere katılması ya da yemeklere toz olarak karıştırılması oldukça kolay.

- Michaela da bize bir kulüpte olduğunu, bir adamın kendisine içmesi için su verdiğini ve suyun tadının tuzlu olduğunu söyledi.

- Muhtemelen içinde GHB vardı.

Fabel, önünde duran Stern'in raporuna baktı.

- Peki ya tecavüz? Adli tıpçılar inceleme yaptı mı?

- Bütün söyleyebileceğimiz, iki ila dört saatlik bir süre boyunca... belki de birden fazla erkeğin vajinal tecavüzüne uğradığı. Anal giriş olmamış. Zorla oral seks yaptırılmamış. Ve ne yazık ki, DNA analizi için meni yok. Prezervatif kullanılmış. Kız dövülmemiş ya da hırpalanmamış. Vücudundaki diğer hasarlar, el ve ayak bileklerindeki bağ izlerinden ibaret...

Stern başıyla Fabel'in elindeki dosyayı işaret edip ekledi.

- Fotoğraflar dosyada

Fabel raporu açtı. Fotoğraflar kızın el ve ayak bileklerindeki izleri gösteriyordu. Cinayet kurbanları gibi onun da kol ve bacakları yanlara açılmıştı. Ama Michaela hayattaydı.

Görüntülerin arasında, hafif ama gözle görülür kırmızı bir izin seçildiği, sarı saçları geriye itilmiş bir aim fotoğrafı da vardı.

-Bu nedir?

Stern gülümseyerek cevap verdi.

- Bu, tecavüzcünün ya da tecavüzcülerin görmenizi istemedikleri bir ipucu, Herr Kommissar. Michaela son derece hassas bir cilde sahip, egzaması var. Ten renginin nedenlerinden biri de bu: UV terapisi görüyor.

Solaryum teorim burada noktalanıyor, diye düşündü Fabel.

- Her neyse, diye devam etti Stern, bu işi kim yaptıysa, kızın alınına bir çeşit işaret koymuş. Anlaşıldığı kadarıyla, sonra bunu çıkarmaya çalışmışlar, ama Michaela'nın aşırı hassas cildi boyaya ya da kullanılan madde her neyse ona tepki göstermiş. Bunun çok önemli olduğunu düşündüğümden, bir yara fotoğrafı sayılmayacak bile olsa, standart tecavüz kanıtları fotoğrafları arasına ekledim.

- Bunu yapmanıza çok memnun oldum, Herr Doktor, dedi Fabel. Bu çok önemli bir ipucu olabilir.

- Bence bir X işaretine benziyor, dedi Stern. Bunun ne anlama gelebileceğine dair bir fikriniz var mı?

Fabel işarete baktı ve kaşlarını çattı.

- Aslına bakılırsa, var... Bunun bir Futhark2 simgesi olduğunu sanıyorum.

Stern bir şey anlamadığını göstermek için omuzlarını silkti. Susanne, fotoğrafa bir göz atmak için Fabel'e yaklaştı.

- Bir Viking runu mu ?

Fabel evet anlamında başını salladı ve fotoğrafı dosyaya kaldırdı.

14 haziran cumartesi, 15.50. Övelgönne, Hamburg.

Susanne eğilip Fabel'i öptü ve arabadan inmeden önce yanağını okşadı.

- Bu gece görüşüyoruz, değil mi ? Fabel çarpık çarpık gülümsedi.

- Pek tabii ki.

- O halde, saat sekizde buluşmak üzere.

Fabel, Susanne'nin bedeninin kusursuz kıvrımlarını hayranlıkla seyrederek, apartmanın girişine uzanan basamakları çıkışını izledi. Susanne kapıya gelince dönüp el salladı. Fabel de

ona el sallayarak karşılık verdi. Kapı genç kadının arkasından kapandıktan sonra, bir an kıpırdamadan durdu, sonra cep telefonunu çıkarıp Werner'i evinden aradı. Werner telefonu açtığında, Fabel arkadan çocuk sesleri geldiğini duydu. Werner, büyük kızı Nadja sayesinde iki torun sahibi olmuştu. Fabel tatil günü rahatsız ettiği içi arkadaşından özür diledi.

- Sorun değil. Ne oldu, Jan ?

Fabel, Werner'e Michaela Palmer'le yaptığı görüşmeyi anlattı. Laf arasında, kızın kulüpteki adamın gözlerini tarif ederken söylediği sözleri tekrarladı. Bu noktayı bilhassa vurgulamadı: Werner'in tepkisinin kendisinininkiyle örtüşüp örtüşmediğini görmek istiyordu. Werner bir an sessiz kalınca, onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü tahmin etti.

- Geçen akşamki tip ? Şu cool Anglosakson ?

- Olabilir. Belki de gidip bir daha görmeliyiz onu.

- Dikkatli ol, Jan, dedi Werner. Onu ürkütmememiz lazım. MacSwain günün yirmi dört saati adım adım izleniyor. Yanlış bir adım atacak olursa ensesine yapışırız. Ama kitap satm aldığı ve 2. Run alfabesi Germen dillerinin eski bir alfabetik yazı sistemidir. III. yy başlarında, Et-rüsk alfabesinden türediği sanılır. Temel alfabe 16 harften oluşur ve ilk altı harften hareketle Futhark diye anılır, (ç.n.)

yeşil gözlü olduğu için adamı bir daha sorguya çekmek yamuk olur. Daha dün büyük bir risk aldık zaten. Elimizdeki deliller o kadar dandik ki, adam gidip avukatına taciz şikâyetinde bulursa hiçbir şey yapamayız.

- Haklısın, Werner, dedi Fabel. Ama ekiptekileri ara... ve Van Heiden'e bir mail gönder...

Pazartesi sabahı ilk iş olarak bir durum değerlendirme toplantısı yapılmasını istiyorum.

- Ya Dr. Eckhardt? Onu da arayayım mı?

- Onu bana bırak. Werner güldü.

- Bıraktım gitti, Şef. Sana güveniyorum.

Fabel tıraş olup duş aldı, üzerine açık mavi renkli, pamuklu bir tişört ve açık gri bir takım elbise giydi. Susanne'yle buluşmasına daha bir saat olduğundan, Cuxhaven'den getirdiği dosyaya göz atmaya karar verdi. Fabel kendisini hiç de muhafazakâr biri olarak görmüyor ve yenilikleri benimsemek için elinden geleni yapıyordu; ama zaman zaman, kendine dünyanın nereye gittiğini soruyordu. Tecavüz hiç de yeni bir şey değildi elbette, ama artık sokaklarda, kadınlarla cinsel ilişki kurmak için, onları beyinlerine kalıcı hasarlar verebilecek uyuşturucularla sersemletmeyi alışkanlık haline getirmiş genç erkekler dolaşıyordu. Bu düşünce, Fabel'in aklını karıştırıyor ve gelecekte korku duyuyordu. Ama bu tip farklıydı. Bir grubun parçasıydı. Ve gerçekleştirdikleri eylemlerin ayinsel bir anlamı ve amacı olduğu açıktı. Adam başkaları ve kendisi için kurbanlar bulmak üzere uyuşturucu karışımları kullanıyordu. Belki de kendisi kurbanlara elini sürmüyordu bile. Fabel dosyadan, Michaela'nın alnındaki kızark izin fotoğrafına bakarak çizdiği şeklin yer aldığı kâğıt parçasını çıkardı. Bunu gereğinden fazla mı önemsiyordu ? Belki de, runik bir simge değil, rasgele çizilmiş çizgilerdi. Ama hayır. Kıza simgesel bir anlam taşıyan bir işaret vurmuşlar, onu damgalamışlardı. Fabel, bu işaretin, G harfinin Viking alfabesindeki karşılığı olan runik "Gebu" olduğundan neredeyse emindi, ama Futhark runlanm fonetik anlamlarından öte şeyler de anlattıklarını, her birinin İskandinav tanrılarıyla ya da mitleriyle ilişkili bir simgeselliği olduğunu biliyordu. Fabel kitaplığına gidip iki kaim başvuru kitabı aldı. Bunlardan biri MacSwain'in satın aldığı kitabın aynısıydı; Otto bunu ona ödünç vermişti. Kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı ve sonunda aradığını buldu. Kaşlarını çatarak paragrafı okudu, önemli noktaları aynı kâğıt parçasına not aldı. Gebu, tanrılara verilen kurbanlar ve kar-

şılığında alınan armağanlarla ilişkili bir rundu. Kurban. Aynı zamanda yedinci rundu. Yedi rakamı: Fabel Dorn'un, rakamların Viking inanç sistemindeki yeri hakkında söylediklerini hatırladı. Gebu, Blot denen kurban ritüeliyle en çok ilişkilendirilen rundu.

Bu saldırılar ile iki cinayet arasında bir bağlantı olabilir miydi? Michaela Palmer sadece bir ayın simgesiyle damgalanmamıştı; aynı zamanda, kurban ritüeliyle ilişkili bir rundu bu. Ama onu ve diğer kızı kurban etmeye niyetliyseler, kaçmalarına neden göz yummuşlardı? İşaretin izlerini yok etmek için gerçekten çaba harcanmış ve kızlara, sonradan saldırganlar hakkında hiçbir şey hatırlamamaları için yüksek dozda uyuşturucu verilmişti. St. Pauli'deki cinayetten sonra yapılan ilk toplantıda, Susanne, katilin asıl eyleminden önce buna hazırlık niteliğinde kansız eylemler gerçekleştirebilme ihtimaline dikkat çekmişti; ama Fabel'in sezgileri ona, bu son eylemlerin peşinde olduğu katile uymadığını söylüyordu. Her halükârda, bu saldırılar alıştırma ya da hazırlık amacıyla ger-çeWestirilmemişti. Bir tırmanış söz konusu değildi: iki kıza da

cinayetlerin işlenmesinden sonra saldırılmıştı. Fabel kitabı yanına, kanepenin üzerine bıraktı ve pencereden Alster'i seyre daldı. Sonra saatine baktı: yedi buçuk olmuştu. Çıksa iyi olurdu: Susan-ne'nin ondan önce gelip beklemesini istemiyordu.

Takıntı düzeyindeki düzen merakı olmasa, bunu fark etmeyecekti, İki başvuru kitabını aldığı yere koymak için koltuktan kalktı. Ot-to'dan aldığı kitabı rafa yerleştirmeden önce, sayfalarını dalgın dalgın çevirdi. Parmaklarının arasında uçuşan sayfalardan birinde yer alan Odin'in ahşaba oyulmuş bir tasvirinin tam sayfa, renkli fotoğrafı, işte o sırada gözüne çarptı. Kabaca, ama çarpıcı bir şekilde yontulmuş olan koyu renkli ahşap, öfkeden çılgına dönmüş bir figürün sakallı yüzünü ve homurdanan, dişsiz ağzını canlandırıyor. Bilgeler bilgisi Odin'in yüzüydü bu. Ve Odin bilgelik kuyusundan suç içmenin bedelini, bir gözünü kaybederek ödemişti. İrzına geçenlerin hepsinin yüzünün aynı olmasının nedeni bu işte, Michaela, diye düşündü. Hepsi yüzüne maske takmıştı. Aynı maskeyi. Tek gözlü Odin'in maskesini.

14 haziran cumartesi, 20.00. Pöseldorf, Hamburg

Fabel'in, Susanne'nin içeri girdiğini anlaması için etrafa bakınması gerekmedi. Karşısında duran barmen, omzunun üzerinden boş gözlerle ileri baktı ve bir bardağı kurulamakta olan elleri donakaldı. Fabel, sağında oturan iki adamın, ona yol vermek için kenara çekilirken, sohbetlerine ara verdiklerini de fark etti. Su-sanne'nin bar tezgâhının üzerine eğilmesi ve parfümünün yumuşak, kösnül kokusunun burnuna çarpmasıyla, artık yanma gelmiş olduğunu anladı. Gülümsedi ve başını çevirmeden konuştu.

- İyi akşamlar, Frau Doktor Eckhardt.

- İyi akşamlar, Herr Kriminalhauptkommissar.

Fabel döndü. Susanne'nin üzerinde sapsade, kolsuz siyah bir elbise vardı; kuzguni saçlarını gevşek bir şekilde arkaya toplamıştı. Fabel sonunda nefes alması gerektiğini hatırladı.

- Gelebildiğine sevindim.

- Ben de öyle.

Fabel içkileri söyledi ve pencere yanında bir masaya doğru yürüdüler. Milchstrasse, kaldırım kafelerinde oturarak ya da gezinerek günün son ışıklarının tadını çıkaran insanlarla doluydu.

- Bu gece işten konuşmamaya kararlıyım, dedi Fabel, ama pazartesi sabahı saat onda bir durum değerlendirme toplantısı yapılacak, sen de gelebilir misin?

- Sorun değil, dedi Susanne. Bu işe gerçekten kafayı taktın, öyle değil mi?

Fabel hafifçe gülümsedi.

- Hepsine takarım. Ama evet, bu sonucusuna adamakıllı taktım. Birbiriyle bağdaşmayan ve tamamen bağdaşan o kadar çok şey var ki.

Fabel bunu dedikten sonra, Odin maskelerine ilişkin teorisini özetledi.

- Gerçekten bilmiyorum, Jan, dedi Susanne, şarap kadehinin ayağını parmaklarının arasında döndürerek. Ben hâlâ, bunun tek bir katilin işi olduğunu düşünüyorum. Ve gizü dürtüler teorinle meselenin özünden uzaklaştığın kanısındayım. Bence katil, rasgele seçtiği genç kadınları doğrayarak tatmine ulaşan yalnız bir psikopat.

- Bu hiç de profesyonel olmayan bir değerlendirme, Frau Doktor.

Susanne güldü.

- Bazen hiç de profesyonel olmadığım duygusuna kapılıyorum. Her şeye rağmen insanım ben, sıradan bir insan. Zaman zaman bütün bu dehşete duygusal bir tepki gösteriyorum, elimde değil. Senin de böyle hissettiğin zamanlar oluyordur mutlaka?

- Aslında, çoğu zaman böyle oluyor, dedi Fabel, gülerken. Madem böyle hissediyorsun, neden bu işi yapıyorsun peki?

- Ya sen neden yapıyorsun ?

- Neden polis miyim? Çünkü birinin bu işi yapması gerekiyor. Sıradan erkekler, kadınlar ya da çocuklar ile onlara kötülük ede-

ilecek olanların arasında birinin durması gerekiyor. Fabel, Yılmaz'ın kendisi hakkında yaptığı tahlili bir şekilde tek-arlamakta olduğunu fark ederek, birden sustu.

- Her neyse, diye devam etti, sen doktorsun... insanlara yardım etmenin yüzlerce yolu var. Sen neden bu işi yapıyorsun ?

- Sanırım, bu işe yavaş yavaş sürüklendim. Tıp fakültesini bitirdikten sonra psikiyatri ihtisası yaptım. Sonra psikoloji. Sonra kriminal psikoloji. Farkına bile varmadan, bu işte uzmanlaştım.

Fabel'in yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

- Böyle olduğu için mutluyum. Aksi takdirde benim bulunduğum yere doğru sürüklenmezdin. Hadi bu kadar iş konuşması yeter artık...

Fabel eliyle bir garsona işaret etti.

14 haziran cumartesi, 20.50. Uhlenhorst, Hamburg

Angelika Blum büyük sehpanın üzerine yığılmış olan eşyaları toplayıp büyük bir Orta ve Doğu Avrupa haritası yaydı. Haritanın tepesine fotoğrafları, gazete ve dergi kesiklerini, kesip sakladığı şirket bilgilerini ve üzerlerinde elle yazılmış isimlerin bulunduğu kâğıt parçalarını dizdi: Klimenko, Kastner, Schreiber, Von Berg, Eitel (Yaşlı), Eitel (Genç). Haritanın ortasına elindeki son ismi yerleştirdi. Diğer bütün isimler siyah kalemle yazılmış olduğu halde, bu sonuncusu kırmızı keçe kalemle ve büyük harflerle yazılmıştı: VİTRENKO.

Her şey ortadaydı. Ama teorisini dayandırdığı bağlantılar, adli soruşturmaya dayanamayacak kadar zayıftı. Bütün yapabileceği, bunları yazıya dökmek ve ondan daha fazla imkâna sahip olan müfettişlerin dikkatine sunmaktı. Şu lanet olasıca polis onu neden aramamıştı ki? Fabel'in Ursula'nın kurban gittiği cinayet olayım soruşturduğunu ve ona anlatacaklarının olaya ışık tutacağını biliyordu. Angelika, ikinci cinayetle ilgili haberleri de okumuş, kızın kimliğini belirlemek amacıyla yayımladıkları fotoğrafı görmüştü. Ne kızı tanımış, ne de onunla Ursula ya da araştırmasın-daM diğer unsurlar arasında bir bağlantı kurabilmişti. Bu ikinci cinayet ya bir taklitçinin işiydi ya da arada, yürüttüğü araştırmanın kapsamadığı başka bir bağlantı vardı. Dirseklerini dizlerine dayadı ve kahve fincanını bir elinden ötekine geçirerek gözlerini dağınık kâğıt parçalarının üzerinde

gezdirdi. Monte edilmeyi bekleyen bir makinenin parçaları gibiydiler, ama o, bu makinenin nasıl çalıştığını, nihai işlevinin ne olduğunu bilmiyordu. Bütün bu bileşenler bir araya getirilebilse, bundan şahane bir hikâye çıkacağına kuşku yoktu: bir Hamburg şehir senatörü, Belediye Başkanlığı makamı, Neonaziler, önde gelen bir medya şirketi ve bütün bunların tam ortasında, canavarlığı nedeniyle başkalarının ağızlarına almaya cesaret edemedikleri bir isim yapmış olan, eşkali belirsiz, Ukraynalı bir özel kuvvet komutanı: Vasil Vitrenko.

Kahvesinden bir yudum aldı ve zihnini bir an için bu puzzle'dan uzaklaştırmaya çalıştı. Bazen, dikkatinizi toplayıp baştan beri önünüzde duran bir şeyi görebilmeniz için, bir süre uzaklara bakmanız gerekir. Çalan kapı zili onu yerinden sıçrattı. İçini çekti, kahvesini sehpa yayılı haritanın üzerine bırakıp düofona doğru yürüdü.

-Kimo?

- Frau Blum ? Ben, Hamburg Polisi'nden Kriminalhauptkom-missar Fabel. Benimle görüşmek istiyormuşsunuz. Yukarı gelebilir miyim ?

Angelika üzerindeki bornoza ve terliklerine baktı ve içinden koca bir küfür salladı.

- Tabii ki, Herr Fabel. Yukarı buyurun.

Sokak kapısını açmak için otomatığıne bastı ve birkaç saniye sonra, adamın girişte yankılanan ayak seslerini işitti. Kapıyı açtı, ama emniyet zincirini yerinden çıkarmadı. Sahanlıktaki adam ona KriPo kimliğini gösterdi. Angelika gülümseyerek zinciri yuvasından çıkardı.

- Özur dilerim, Herr Fabel. Kimseyi beklemiyordum. Misafirin içeri girmesi için kenara çekildi.

14 haziran cumartesi, 23.30. Pöseldorf, Hamburg.

Geniş pencerelerden içeri süzülen ay ışığı, Fabel'in yatak odasının zemininde ve duvarlarında geometrik şekiller oluşturuyor, üzerine doğru eğilen Susanne'nin vücudunun eğimlerini ve çukurlarını belirginleştiriyor, sevişmelerinin başlangıçtaki yumuşak ve sakin temposu hızlandıkça hareketlenen gölgesini duvarlara yansıtıyordu.

Sonra, yan yana uzandılar: Susanne sırt üstü yatıyor, yan dönüp başını avucuna dayamış olan Fabel ise, sevgilisinin ay ışığında belirginleşen profilini inceliyordu. Sonra, dirseğine dayanarak dikleşti ve Susanne'nin yüzüne cepheden baktı. Genç kadının alınına düşmüş bir tutam saç, yumuşacık bir hareketle geriye itti.

- Bu gece kalacak mısın ? Susanne keyifle inledi.

- Burada o kadar rahatım ki, ayağa kalkıp giyinemeyeceğim, dedi, Fabel'e dönüp muzipçe gülümseyerek. Ama daha uyuyacak kadar da yorgun değilim.

Fabel tam cevap vereceken telefon çaldı.

- Bu söylediğini sakın unutma, dedi, Susanne'ye çaresizce gülümseyerek. Hemen geliyorum.

Fabel kalktı, çırılçıplak telefona bakmaya gitti. Arayan, Mord-kommission'dan nöbetçi Kommissar Kari Zimmer'di.

- Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Efendim, dedi Zimmer. Ama bilmeniz gereken bir şey oldu.

- Nedir?

- Sven'in Oğlu'ndan yeni bir e-mail aldık.

Polizei Hamburg Mordkommission

Kimden: SVEN'İN OĞLU

Kime: ERSTER KRİMİNALHAUPTKOMMISSAR JAN FABEL

Tarih: 14 haziran 2003, 23.00

Konu: SÖZCÜKLER

BENİM AZ KONUŞAN BİR ADAM OLDUĞUMU ARTIK ANLAMIŞSINIZDIR HERHALDE. NE VAR Ki, KURBANIM ÇOK KONUŞAN BİR KADINDI.

BEN TEMEL İŞLEVLERİNİ YERİNE GETİRMEYİP KARIYER YAPMA BENCİLLİĞİNİ DOĞAL GÖREVLERİ OLAN DOĞURMAYA TERCİH EDEN KADINLARDAN HOŞLANMAM. BU KADIN HEPSİNDEN BETERDİ. O, ASALETLERİNE ASLA ULAŞAMAYACAĞI KİŞİLERE, ANARŞİ VE KAOSA KARŞI SAVAŞAN ASKERLERE KARA ÇALMAYI KENDİNE GÖREV EDİNMIŞTİ.

BU DEFA KÖTÜ BİR OYUN OYNADIM. BENİM SİZ OLDUĞUMU SANDI, HERR FABEL. HAYATINI BAĞIŞLAMANIZ İÇİN SİZE YALVARDI. ÖLÜRKEN BEYNİNİ SİZİN ADINIZ DAĞLIYORDU.

O DA KANATLARINI AÇTI.

SVEN'İN OĞLU

15 haziran pazar, 01.30. Polizeiprâsidium, Hamburg

- Sizleri böyle uygunsuz bir saatte yataktan çıkardığım için özür dilerim, dedi Fabel.

Ne var ki, yüzündeki sert ve ciddi ifade, formalite icabı özür dilediğini belli ediyordu. Masanın etrafında oturanların tamamının gözleri uykusuzluktan şiş şişti, ama kimse yakınıp sızlanmadı; hepsi yeni bir e-mail gelmesinin vahametini kavramış durumdaydı.

- Ama en azından şunu söyleyebilirim: bu yeni e-mail'de bazı nahoş saptırmalar var.

Werner, Maria, Anna ve Paul, somurtarak başlarını salladılar. Susanne da masadaydı. Fabel'le birlikte geldiğinde, diğerleri aralarında manidar manidar bakışmışlardı.

- Peki, bu e-mail bize ne söylüyor?

Fabel masadakilere doğru, onları cevap vermeye davet eden bir hareket yaptı.

İlk konuşan Maria oldu.

- Adam, polis kimliğine büründüğünü son derece tatsız bir şekilde doğruluyor. Ve bu son olayda, sizin kimliğinize büründüğünü.

- Ben üniformalı bir polis memuru değilim. O halde, Schutzpo-lizei üniforması giymiş olamaz.

- Görüldüğü kadarıyla, elinde bir KriPo kimliği ya da polis kimliği var... ya da ikisi birden, dedi Werner.

- Ya kurban ? diye sordu Fabel.

Kurbanı anmasıyla birlikte, aklına katilin e-mail'de söyledikleri geldi: kadın, kendisini öldüreninin Fabel olduğunu sanarak ölmüştü. Bu düşünce karnına yumruk gibi inerek midesini yerinden oynattı.

- Onu "çok konuşan bir kadın" olarak tanımlamış...

- Kadın politikacı olabilir mi ? diye lafa karıştı Maria. Bir artist... yazar veya gazeteci?

- Olabilir, dedi Susanne. Ama adamın dünyayı çarpık bir şekilde algılayan bir psikopat olduğunu hatırlayın. Kadın, onun çok konuştuğuna hükmettiği biri de olabilir pekâlâ.

- Ya, katilin sözleriyle, kadının askerlere kara çalmasına ne diyorsunuz ? Buradan, kurbanın kalabalıklara kendini dinleten biri olduğu sonucu çıkabilir, dedi Paul Lindemann.

- Ya e-mail'in kendisi? diye sordu Fabel. Düzmece bir İP adresi mi gene ?

- Teknik Şube bunun üzerinde çalışıyor, dedi Maria. Şube başkanını bu işi takip etmesi için yatağından çıkardım. Keyfi çok kaçık, haberiniz olsun.

Werner birden ayağa kalktı, yüzü öfke ve hüsrandan kararmıştı. Odanın görüntüsünü yansıtan aynalı siyah cama doğru yürüdü.

- Bütün yapabileceğimiz, ceset bulunana kadar beklemek. Katil bizi ilerletecek hiçbir ipucu vermiyor.

- Haklısın Werner, dedi Fabel, saatine bakarak. Bence, hepimiz gidip biraz uyumaya çalışmalıyız. Sabah yeniden toplanalım, mesela saat onda.

Toplantı odasının telefonu çaldığında, hepsi bitkin bir şekilde ayağa kalkıyordu. Telefona, en yakın olan o olduğu için Anna Wolff baktı. Yüzündeki yorgunluk aniden silinmişti. Ötekilere odadan çıkmamalarını işaret etmek için boş elini havaya kaldırdı.

- Arayan Teknik Şube'ydi, dedi. Bu defa, elimizde gerçek bir İP adresi var. Adres Angelika Blum'e ait. Ve evi Uhlenhorst'ta.

- Aman Tanrım, dedi Fabel. Bu, bana ulaşmaya çalışan kadın gazeteci.

- Gazeteci mi ? diye sordu Maria.

- Evet, dedi Fabel, çok konuşan bir kadın.

15 haziran pazar, 02.15. Uhlenhorst, Hamburg

Bina, şık Hamburg apartmanlarının bütün özelliklerim taşıyordu. 1920'lerde inşa edilmişti ve yakın zamanlarda makul bir şekilde baştan sona yenilenmiş gibi görünüyordu. Modernist mimari hakkında az çok bilgi sahibi olan Fabel, binanın Karl Schneider ya da onun okulundan bir mimar tarafından tasarlandığını tahmin etti. Yapının sert çizgileri yoktu; kireç beyazı duvarlar dik açılarla değil zarif eğimlerle birleşiyor, daireleri yüksek ve geniş pencereler aydınlatıyordu. Uhlenhorst hiçbir zaman Rotherbaum kadar prestijli bir yer olamamıştı, gene de zengin ve trendy bir semtti.

Işıl ışıl aydınlatılmış mermer girişe açılan camlı bronz kapıların hemen önüne park etmiş iki Schutzpolizei arabası vardı. Fabel bunların Uhlenhorst Polizeikommissariat'sının3 arabaları olduğunu tahmin etti. Üniformalı bir SchuPo kapıda nöbet bekliyor, bir başkası kendisine heyecanla bir şeyler anlatan, altmış yaşlarında, uzun boylu bir adamı dinliyordu. Fabel BMW'sini polis arabalarının arkasına park etti; Maria ve Werner'le birlikte arabadan inerlerken, Paul ile Anna da çıkageldi. Fabel hızlı adımlar-

3. Polis Komiserliği.

la, yaşlı adamı sabırla dinlemekte olan polis memuruna doğru yürüdü. Memurun apoletlerinden Polizeikommissar4 olduğunu anladı. KriPo kimliğini gösterdiği memur, geçmesine izin verdi. Derin bir uykudan uyandırılmış biri gibi saç başı darmadağın ve gözlerinin etrafı kızarık olan, uzun boylu, yaşlı sivil, konuşmak için ağzını açtı. Fabel doğrudan Polizeikommissar'a hitap ederek, adamın konuşmasına engel oldu.

- içeri girmeye çalışan biri oldu mu ?

- Hayır, efendim. Siz gelene kadar beklemenin daha doğru olacağını düşündüm. Frau Blüm'ün daire kapısında iki adamım var ve içeriden hiç ses gelmiyor.

Fabel sivilden tarafa baktı. O bir şey söylemeden, SchuPo yanıtladı.

- O apartman görevlisi.

Fabel görevliye dönüp elini uzattı.

- Bana Frau Blüm'ün dairesinin anahtarlarını verin. Adamda İngiliz kâhyalarının mağrur ve yarı aristokrat havası vardı.

- Kesinlikle olmaz. Burası nezih bir apartman ve sakinlerimizin hak...

Fabel adamın sözünü bir kez daha kesti.

- Pekâlâ, anladım.

Sonra Werner'e dönüp ekledi.

- Arabanın bagajından kapı balyozunu getirebilir inisin lütfen?

- Bunu yapamazsınız... diye köpürdü apartman görevlisi. Arama izninizin olması lazım...

Fabel dönüp adamdan yana bakmadı bile.

- Bizim izne falan ihtiyacımız yok. Bir cinayeti soruşturuyoruz ve bize daire sakininin hayatının tehlikede olduğunu düşündüren nedenler var.

Sonra, başıyla arabadan tarafı işaret etti.

- Werner... kapı balyozu? Apartman görevlisi öfkeyle kekeleydi.

- Hayır... Hayır... Anahtarları getireceğim.

Asansörün kapıları, üzerine basılmamış gibi duran mermerlere ışık huzmeleri saçan apliklerle aydınlatılmış, geniş üçüncü kat koridoruna açıldı. Fabel apartman görevlisine, eliyle öne geçmesini işaret etti. Hafif bir açı yaptıktan sonra, bir daire kapısının iki yanında beklemekte olan iki polis memurunu gördüler. Fabel apartman

4. Poliskomiseri. QRHAN KEMAL

ii halk kütüphanesi

görevlisini omzundan tutarak durdurdu, sonra Maria ve Werner'e kendisini izlemelerini işaret ederek ilerledi. Gene bir el hareketiyle, Anna ve Paul'den kapının öteki tarafına, ikinci SchuPo'nun yanına geçmelerini istedi. Bütün bakışlar üzerinde toplanmıştı. Fabel parmağını dudaklarına bastırdı ve apartman görevlisine fısıldadı. - Hangi anahtar ?

Görevli, dairenin anahtarını el yordamıyla buldu. Fabel anahtarı aldı, gülümsedi ve bir el hareketiyle görevliden artık uzaklaşmasını istedi. Sonra sessiz film oyununa devam etti: parmağıyla kendisini ve Werner'i gösterdi, sonra bir parmağım, ardından iki parmağım kaldırarak içeri ilk ikisinin gireceğini belirtmiş oldu. Werner'le birlikte silahını çektikten sonra kapımın ziline bastı. Dairenin içinde çalan zilin elektronik vızıltısını duydular. Sonra, derin bir sessizlik oldu. Fabel Werner'e başıyla işaret edip anahtarı kilide soktu. Anahtarı çevirdi ve tek bir hareketle kapıyı sonuna kadar açtı. İçeride ışıklar yanıyordu. Werner kapıdan içeri süzüldü, Fabel de hemen arkasından eve daldı. -Frau Blum?

Fabel'in sesine sessizlik yanıt vermişti. Fabel bakışlarıyla girişi taradı. Kapının yanında bir sandalye ile dekor olsun diye konmuş bir masa vardı. Sandalyenin üzerine pahalı olduğu belli olan bir kadın paltosu atılmış, masanın üzerine de İtalyan malı deri bir el çantası bırakılmıştı. Fabel Walther'i sikan elini gevşetti. Dairede kimsenin olmadığını anlamıştı. En azından canlı birinin olmadığını.

Giriş koridorunun uçuk mavi duvarlarında büyük, orijinal tablolar asılıydı: soğuk duvarlarda için için yanan, koyu mor ve kırmızı tonlarda soyut çalışmalar bu bunlar.

Fabel koridorda ilerlerken, büyük salona açılan iki kanatlı camlı kapıdan içeri bir göz attı. Salon boştu. Gene kusursuz bir zevkle döşenmiş bir mekânı bezeyen pahalı mobilyalar ve orijinal sanat yapıtları. Fabel odayı hızla incelerken, bir Giacometti heykelinin düz hatlarını seçer gibi oldu. Küçük bir heykeldi, ama orijinale benziyordu. Yürümeye devam etti. Sağda banyo. Boş. Gene sağda yatak odası. Boş. Koridordaki son kapı kapalıydı. Kapıyı ani bir hareketle açtığı anda odanın karanlık olduğunu gördü. İçeri uzandı ve elektrik düğmesini bulana kadar kapımın yanındaki duvarda elini gezdirdi. Duvarlara bakan bir dizi lambanın yanmasıyla oda ışığa boğuldu. Dehşet.

Fabel buna neden hazır olmadığını anlayamadı. Kadım dairede ölü bulacağını biliyordu ve bu kapının kapalı, odanın karanlık olduğunu gördüğünde, içindeki bir ses ona kadının burada olması gerektiğini söylemişti. Gene de, kendini yüzüne bir yumruk yemiş gibi hissediyordu işte.

- Aman Tanrım...

Soluğu kesilir gibi oldu. Midesi ağzına geldi.

- Ulu Tanrım...

Yatak odası olarak tasarlanan oda çalışma odasına dönüştürülmüştü. Üç duvar, kitap ve dosyalarla dolu raflarla kaplıydı. Dördüncü duvarda neredeyse oda boyunca uzanan ve şu anda kapalı storların arkasında kalan bir pencere vardı. Pencerenin önünde, üzerinde bir laptop duran kayın ağacından geniş bir masa duruyordu. Dairenin diğer köşelerinde olduğu gibi buradaki eşyalar da az sayıda, zevkli ve zarifti.

Odanın ortasında bir kan, et ve kemik infilakı gerçekleşmişti. Bir kadın bedeni bu. Yüz üstü yatıyordu. Sırtı, omurgaya paralel kesiklerle boydan boya yarılmıştı. Kaburgaların birbirinden ayrılmasıyla iç organlar açığa çıkmış, ciğerler sökülerek dışarı çıkarılmıştı.

Çırlıçplak olan cesedin ayaklarında bir çift hasır tabanlı banyo terliği vardı. Bir köşeye, rengi terliklerle uyumlu bir bornoz atılmıştı. Odada bunlardan başka giyim eşyası yoktu.

Fabel, paramparça edilmiş gövdenin yanı sıra, kurbanın başından fıskıran kanın çam parkede sorguç gibi göllendiğini fark etti. Kadının kafatasının arkası, kana bulanmış kestane rengi donuk bir saç yığınınından ibaret kalmıştı.

- Lanet olsun...

Fabel'in yanına gelmiş olan Werner, mide bulantısını bastırmak için nefesini tutuyor, arada da lanetler okuyordu.

- Lanet olsun!

Maria ve Anna Wolff da içeri girdiler. Anna içinden yükselen öğürtüyü bastırarak kendini koridora attı. Fabel, banyodan gelen kasma seslerini duyabiliyordu. Tatort ekibi buna bayılacaktı: cinayet mahallinin en önemli mekânlarından biri kirletiliyordu. Fabel gene de küçük Anna'yı suçlayamadı. Kendisi de bir an gözlerini yummak zorunda kaldı ve kendini toparlayana kadar görüntüyü retinasından silmeye çalıştı. Anna'nın tuvaletteki işini bitirip bitirmediği düşüncesi zihnini yalayıp geçti. Derin ve ağır bir soluk aldı. Gene olay yerinin el değmemiş halde koruma düşüncesiyle, cesede daha fazla yaklaşmadı. Diğerleri kapı ağzında birikmeye başladığında da, geri çekilmelerini ve evden çıkmalarını istedi.

Bir saat sonra binanın içi insan kaynıyordu. Fabel, Uhlenhorst Polizeikommissar'ından, kapıları tek tek çalarak apartman sakinlerini sorguya çekmek üzere yeni üniformalı polisler

göndermesini istemişti. Holger Brauner başkanlığındaki Tatort ekibi, patoloji uzmanı Dr. Möller'le birlikte olay yerine gelmişti. Fabel, Bra-uner'i önceki soruşturmalardan tanıyor ve ona büyük saygı duyuyordu. Tek sorun, o küstah Möller ibnesinin, hep Brauner'le rekabet ettiğini düşünüyör gibi davranmasıydı. Aslında, Fabel bunu kabul etmekten ne kadar nefret ederse etsin, Möller mükemmel bir patoloji uzmanıydı ve çok keskin bir zekâsı vardı.

Fabel cinayet mahallini emniyete almış ve Tatort ekibine devretmişti. Protokole göre, olay yerini ilk önce Brauner'in incelemesi gerekiyordu. Bu incelemede cesede dokunulmayacak ve Möller incelemesini yapmak için içeri, ancak Brauner ve ekibi işini bitirdikten sonra girebilecekti. Bu nedenle Möller, dairenin girişinde sigara içerek sırasının gelmesini bekliyordu. Fabel için bu, günün tek keyifli anıydı.

Brauner sonunda içeriden çıktı. Möller'i görmezden gelerek, Fabel'den içeri gelmesini istedi.

- Laboratuvarda incelenmek üzere torbalamadan önce görmeniz gereken bir şey var.

Fabel, tulumlu iki Tatort görevlisine değmemeye çalışarak, cesedin yanından geçmek zorunda kaldı. Ekibin fotoğrafçısı aletlerini topluyordu. İçerisi fazla kalabalıktı. Brauner Fabel'i çalışma masasına götürdü ve laptop'u işaret etti. Ekranda kısa bir süre önce gönderilmiş, açık duran bir e-mail sayfası vardı. Prâsidi-um'un saat 23.00'ü biraz geçe aldığı ve onları buraya getiren e-mail'di bu. Katil mail'i Angelika Blüm'ün bilgisayarından yollamakla kalmamış, geldiklerinde bulmaları için açık da bırakmıştı.

-Puşt!

Fabel içinde derin bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Her zaman sükûnetini koruduğu, kontrolünü kaybetmediği için kendisiyle övünürdü, ama bu herif onu öylesine tahrik ediyordu ki, olağan savunma mekanizması darmadağın olmuştu.

- Bu puşt bizimle dalgasını geçiyor. İsteddiği buydu, kafasındaki sahne tam da buydu... benim bu odada, onun cesedinin yanında, bu lanet olasıca e-mail'i ikinci kez okumamı istiyordu!

Brauner'e dönüp sordu.

- O halde saat 23.00 sularında buradaydı?

- Öyle olması gerekmiyor. E-mail'in gideceği saat ayarlanmıştı. Ama başka bir şey daha var. Brauner lateks eldivenli parmağını dikkatle kullanarak, "uygulamayı gizle" seçeneğini tıkladı ve laptop'un masaüstü açıldı. Sonra bir dizi dosyanın üzerini tıkladı. Hepsi boştu.

- Tuhaf bir durum, dedi Brauner. Hangi seri katil kurbanının bilgisayarına girip bütün kayıtlarını siler?

- Laptop'u alıp bir bakmaları için Teknik Şube'ye verebilir miyim?

- Hayır, daha değil. Parmak izi için pudraladık, ama içeri açmak istiyorum. Bilgisayar klavyeleri tuşlar kadar, aradaki boşluklardan da oluşur... tuşların altına her tür malzeme kaçar. Birazcık şansımız varsa, katile ait bir saç teli ya da birkaç deri döküntüsü bulabiliriz.

- Bundan hiç emin değilim, dedi Fabel, umutsuzca. Bu tip hata yapmıyor. Öldürme yönteminin yarattığı kaosa rağmen, adeta steril bir adli tıp odasında cinayet işliyor. Arkasında kendine ait hiçbir iz bırakmıyor.

- Gene de, bir bakmaya değer, dedi Brauner, Fabel'in moralini yükseltmeye çalışarak. Belki de şansımız yaver gider.

- Bundan kuşkuluyum. Möller'e artık içeri girebileceğini söyleyebilir miyim?

Brauner gülümsedi.

- Bence, söyleyebilirsiniz.

Fabel koridora çıkınca, Anna Wolff a bakındı; kızcağızın yüzü, diken diken siyah saçlarının, marka rimelinin ve alev rengi rujunun altında sapsarı görünüyordu.

- Ben iyiyim, Şef... Özür dilerim. Bu defa içim kaldırmadım... Fabel rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsedi.

- Özür dilemene gerek yok, Anna. Böyle şeyler hepimizin başına gelir. Hem zaten cezan yeterince ağır olacak: Brauner ve Ta-tort ekibi bunu asla yanma bırakmayacaklardır.

Werner Fabel'in omzuna vurdu.

- Buna inanmayacaksınız, Jan... Daha geleli bir saat oldu ve bir tanık bulduk.

- Tarif verebildi mi ?

- Süper bir şey değil, ama evet, verdi. Fabel'in yüzünde sabırsız bir ifade belirdi.

- Alt katta yaşayan bir kız var, diye devam etti Werner. Otuz yaşlarında; bir reklam ajansında ya da onun kadar önemli ve yararlı başka bir işte çalışıyor. Her neyse, kızın yeni bir erkek arkadaşı varmış. İş çıkışında biraz jimnastik yapmak için bir spor merkezine gitmişler ve saat dokuza doğru buraya dönmüşler. Ba-

na, erkek arkadaşının niyeti onunla yatakta biraz daha jimnastik yapmış gibi geldi, ama ilişkileri daha pek yeni olduğundan kız onu yukarı davet etmemiş. Her neyse, oğlan saat sekiz buçuk sularında arabasını yolun karşısına park etmiş. Konağı kapatmış, arabada oturuyorlarmış -çocuk herhalde, yukarı gelmesine izin versin diye kızı dil döküyordu. O sırada, bir tipin yürüyerek apartmana geldiğini görmüşler. Gözlerine araba çarpmamış, dolayısıyla, arabası varsa bile uzak bir yere park etmiş olmalı. Bu adam dikkatlerini çekmiş, çünkü dairelerden birinin zilini çalmadan önce, sokakta kimse var mı diye sağını solunu iyice incelemiş. Kız, camlı kapıdan içeri bakarak apartmanın girişini bile kontrol ettiğini söyledi.

- Peki onu iyice görmüş mü ?

- O mesafeden görebileceği kadar.

Werner defterini açıp notlarına baktıktan sonra devam etti.

- Uzun boylu ve yapılı. Kız, geniş omuzlu olduğunu vurguladı. Bu semtin yabancısı gibi görünmüyormuş ve iyi giyimliymiş. Üzerinde koyu gri bir takım elbise varmış.

Benim yeşil gözlü, bodur Slav değil, diye düşündü Fabel.

- Saçları kumral ve oldukça kısaymış, diye devam etti Werner. Ve işte, asıl ilginç bilgiye geldik: kız, adamın elinde, üzerine açık gri bir pardösü atılmış büyük bir spor çantası olduğunu söylüyor.

- İş aletleri, dedi Fabel, acı ve alçak bir sesle.

- Kız dün gecedan önce onu hiç görmediğini söylüyor. Apartman görevlisi bu tarife uyan bir kiracıdan bahsetti, ama kız bu tipi uzaktan tanıyor ve o olmadığına yemin ediyor. Her halükârda, kız bizimkini daire zillerinden birine basarken gördüğüne göre, apartman sakinlerinden biri olması pek olası değil. Daha kontrol etmemiz gereken bir iki daire daha var. Bazıları boş, ama şimdilik herkes tarife uyan bir ziyaretçilerinin olmadığını söylüyor.

- Onu çıkarken gören olmuş mu ?

- Hayır. Ve kimse bir boğuşma sesi ya da imdat çığlığı duymamış. Oldukça sağlam bir bina, ama birinin bir şeyler duyması beklenebilirdi.

- Bu kargaşa seni yanıltmasın, Werner. Bu adam son derece soğukkanlı ve her şeyi noktasına, virgülüne kadar tasarlıyor. Otopsi raporunu bekleyeceğiz, ama kurbanının kafatasının halinden, dibi görmeden önce öldüğünü ya da yan ölü vaziyette olduğunu tahmin ediyorum. Kalles herif kendini besbelli polis olarak tanıttı, muhtemelen de benim adımları verdi ve kendisini içeri aldırdı. Kız arkasını dönünce de gülmeye başladı: kızın kafatasının arkasını göçürdü.

Bu ona, alet edevatını çıkarması ve işe koyulması için dünyanın zamanını kazandırdı.

Werner eliyle dik saçlı başını sıvazladı.

- Bu adam ürkütücü biri, Jan. Asia hata yapmaz gibi görünüyor. Ama bu gece bir hata yaptı. Sokağı yeterince kontrol etmedi. Gene de, uzaktan şöyle bir görülmek dışında, bize hiçbir iz bırakmadı.

- Brauner ve Möller ne diyecekler, göreceğiz.

Fabel, Werner'in etli omuzlarına cesaretlendirici bir şaplak indirip bir espri yaptı.

- Belki de bugün gününde değildi.

içeri dönen Fabel, patoloji uzmanı Möller'i, hâlâ cesedin yanında, bir kâğıda notlar alırken buldu. Tulumlu iki Tatort görevlisine seslendi.

- Fotoğrafçının işi bittiyse, cesedi morga götürebilirsiniz. Fabel'in sesini duyan Möller, dönüp başıyla selam verdi. Her

zamanki kaba hali üzerinden gitmiş gibiydi; gözlerinde kederli denebilecek bir ifade vardı. Fabel, süngüsü düşmeye başladı, diye düşündü.

- Bu cinayetin son ikisiyle aynı yöntemle işlendiğini anlamak için benim uzman görüşüme ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum.

- Öyle, dedi Fabel. Bana şuradaki bilgisayardan bir e-mail gönderdi.

Möller başını iki yana salladı.

- Her neyse, raporunla ilgili olarak, bunun aynı kişinin ya da kişilerin işi olduğuna dair kafamda en ufak bir şüphe olmadığını söyleyeyim. Otopsiyi tamamladığımda size tam bir rapor vereceğim elbette. Şuna bir bakın...

Patolog eğildi ve tükenmez kaleminin ucuyla, yaranın, etin yarılıp kaburgaların ayrıldığı kenarını gösterdi. Fabel bakmak için biraz daha eğildi. Böyle bir şey ancak bir kasap dükkânında görülebilirdi. Yoğunlaş, dedi kendine, yoğunlaş, onun bir insan olduğunu unut, ayrıntılara bak. Gene de mide bulantısını bastırmak için mücadele etmesi gerekti.

- Bizimkinin nerede ufak bir hata yaptığını görüyor musunuz ? Möller kalemiyle, ana yarıktan biraz sapan testere ağı görünümümlü derin çizgiyi takip etti.

- Kesici aletin ağzının şeklini tahmin etmek mümkün. Kaim ve geniş bir ağız bu: kısa bir hançer ya da çok kalın bir avcı bıçağı olabilir. Otopsi sırasında fotoğraflarım çekeceğim. Fabel konuşmadan önce ağır ağır nefes aldı.

- Ana kesikten tek sapma bu mu ? Möller kırılmış sakalını kaşdı.

- Evet... Mesele de bu ya zaten. Bu, vahşi bir saldırı değil. Adam hiç acele etmemiş. Angelika Blüm'ün kafatasının arkasını işaret etti.

- Dahası, kafasının arkasına indirilen öldürücü ya da sonu yaklaştıran darbe; bir çeşit gülle etkisi gören çok ağır bir nesne; akciğerlere ulaşmak ve bunu... diyelim ki imzayı bırakmak için açılan yarıktır.

- Lanet olasıca bir imza, dedi Fabel.

Möller hemen cevap vermedi. Çömeldiği yerden kalkarken hafifçe inledi. Bakışlarını cesede dikti; sanki cesedi görmüyor, ötesine bakıyordu.

- Bu adam fiziksel olarak çok güçlü olmalı. Ameliyatlarda, göğüs kafesini açmak için genellikle bir sternum testeresinin ve kaburga ayırma aletlerinin kullanılması gerekir. Bu adam kurbanlarının etini hayret uyandırıcı bir ustalıkla yarıyor, sonra da kaburgalarını birbirinden ayırıyor. Gerçekten çok güçlü.

Maria odaya girip eliyle Fabel'e işaret etti. -Şef?

Fabel Maria'nın arkasından salona geçti. Holger Brauner, ekibiyle birlikte salondaydı.

- Şuna balan, dedi Fabel'e, eldivenli eliyle sehpayı işaret ederek. Ne görüyorsunuz ? Fabel açık renk ahşaptan geniş dikdörtgene baktı. Sağlam ve pahalı bir masa gibi görünüyordu. Omuzlarını silkti.

- Bir sehpa dışımda hiçbir şey.

- Aynen, dedi Brauner. Biblo yok. Küllük yok, seramik yok, kitap yok. Lüminal inceleme ekibinin güçlü el lambalarından birini kaldırdı. Lamba masanın üzerini soğuk, beyaz, ağartıcı bir ışıkla yıkadı.

- Şuraya bakın... dedi Brauner.

Öne doğru eğilip parmağıyla masanın tablasına bir kare çizdi.

- Burada bir şey varmış. Ve de şurada. Parmağıyla masanın öteki ucuna bir daire çizdi.

- Burada da.

Lambayı kapattı ve kapalı storların arkasında kalan pencereye döndü.

- Bu pencereler harikulade, değil mi ? Bir pusulayla kontrol ettim: bu oda neredeyse tam güneye bakıyor. İçerisi nefis bir gün ışığı alıyor. Bu da odayı aydınlık ve keyifli bir yaşam ortamı haline getiriyor.

- Meslek değiştirip emlakçılığa mı başlıyorsunuz, Holger? diye sordu Fabel.

Brauner güldü.

- O işin gelirin kat be kat fazla olacağı kesin. Ama hayır... sadece, bu ışığın mobilyaların rengini açtığını söylüyorum. Ahşaplar da dahil buna. Bu hafif koyu alanlar, kızın sehpanın üzerine koyduğu kitapların ya da bibloların yerleri... neredeyse sürekli olarak burada duran nesnelerin yanı.

- Ama şimdi yerlerinde değiller.

- Aynen. Ve ben sehpanın üzerini katilin boşalttığını sanmıyorum.

Brauner, şömineyi çevreleyen taş kornişin üzerine uzandı. Üst üste duran üç kitabı kaldırıp sehpanın üzerine koydu. En alttaki kitap, az önce gösterdiği hafif koyu alanın üzerine tam olarak oturdu. Sonra, Fabel'in arkasındaki yüksek bir sehpadan daire şeklinde çağdaş bir seramik obje aldı. Bu da masadaki koyu yere tam olarak oturdu.

- Bizimki, her şeyi tekrardan aldığı yere koyacak kadar titiz bir adam. Benim tahminimce, bu masayı üzerine bir şeyler yaymak için Angelika Blum topladı. Kâğıt ya da başka şeyler. Buraya koyduğu her neyse, onları katil alıp götürdü. Ve bunu yaptıktan sonra, masanın üzerine ne koyacağım bilemedi.

- Yani ganimet olarak bir şeyler çaldığını mı söylüyorsunuz ?

- Hayır, Jan, dedi Brauner, birden gerginleşen bir sesle. Ben bu adamın kurbanlarını rasgele seçen psikopat bir seri katil olduğunu düşünmüyorum. Seri cinayetler işleyen psikopatların çoğu, kişisel bir eşyadan iç organlara, çeşit çeşit ganimetler alırlar. Bu adamın ganimetleri hep belgeler oluyor. Bana, ikinci kızın dairesinde bir ajanda ya da telefon defteri bulup bulmadığımızı sormuştunuz, hatırlıyor musunuz ? Burada resme uymayan parça, kızın

bilgisayarından bütün dosyaları silmiş olması. Bunu neden yaptı ? Bakmaya devam edersek, çok az doküman bulacağımıza bahse girerim. Bu kadın gazeteciydi, değil mi ?

Fabel olumlu anlamda başım salladı.

- Serbest gazeteciydi, değil mi? Ve evinden çalışıyordu, yandaki oda ofisiydi ?

- Sanırım öyle, dedi Fabel.

- O halde, size dosyalarına girmenizi öneririm. Bence, orada da eksik olan bir şeyler çıkacaktır.

Fabel gözlerini Brauner'den Maria'ya, sonra da odaya girip Brauner'in konuşmasının büyük bölümünü dinlemiş olan Wer-ner'e çevirdi.

- Bu cinayetin arkasında gizli ve nesnel bir dürtü olduğunu mu söylüyorsunuz? Kuşkusuz, bu adam bir psiko...

Brauner omuzlarını silkti.

- Bunu belirlemek kriminal psikiyatrinizin işi, ama evet, bence de katil bir psikopat. Ama bu, seri tipe girdiği anlamına gelmez. Korkunç İvan'ı bilir misiniz ?

- Elbette.

- Korkunç İvan Rusya'yı birleştirdi. Halkın babasıydı. Rusları, birbiriyle kanlı bıçaklı prensliklerden ve beyliklerden birleşik bir ulus haline getirdi. Onu harekete geçiren dürtü buydu. Ama mutlak bir hükümdar ve komutan olmanın yanı sıra, psikotik bir katilin bütün özelliklerini taşıyordu. Aslında, pek çok balamdan, klasik seri katil profiline uyuyordu: erken yaştan itibaren kötü muameleye maruz kalan çekingen, sessiz, duyarlı bir çocuk. Sonuçta, daha çocukken küçük hayvanlara işkence etmeye ve onları öldürmeye başladı. Sonra, on üç yaşındayken ilk kez adam öldürdü. Ondandan sonra sayısız tecavüz, cinayet ve inanılmaz işkenceler gerçekleştirdi... kurbanlarını kızartmak, haşlamak, kazığa oturtmak, vahşi hayvanlara yem olarak atmak gibi. Size İvan'ın bizzat işlediği yüzlerce cinayetten ve binlerce tecavüzden bahsediyorum.

Brauner başıyla yandaki odayı işaret ederek devam etti.

- Hatta, benzer bir ritüel düşkünlüğü vardı. Oprıçniki denen özel bir muhafız alayı vardı.

Bunları, başrahipliğini kendisinin yaptığı, neredeyse kutsal bir tarikat haline getirdi. Bunlar, Rus Ortodoks ayinlerine benzetilmiş törenlerde kurbanlarına tecavüz ve işkence eder, insanları sakatlardı.

- Lafı nereye getirmek istiyorsunuz, Holger?

- İvan'ın düpedüz bir psikopat olduğuna. Daha doğrusu, kurbanlarıyla empati kurma yeteneğinden tamamen yoksun bir sos-yopat olduğuna. Ama İvan aynı zamanda son derece akıllı bir adamdı ve en korkunç suçlarını planlı bir bağlamda işledi. Psiko-patlığını, terörü kurumsallaştırmak, devlet ve halk üzerindeki kontrolünü pekiştirmek için bir araç olarak kullandı. Bence, İvan'ın sosyopat davranışları kendi basma bir amaç değildi, amaca ulaşmak için bir araçtı. Psikopatlığından, stratejilerini gerçekleştirmek ve hedeflerine ulaşmak için yararlandı.

- Ve bu adamın onun aynısı olduğunu düşünüyorsunuz ? Çok daha küçük bir ölçekte tabii ki, dedi Fabel.

Brauner'in tüm söyledikleri, ikinci cinayetten sonra inanmaya başladığı senaryoya uyuyordu.

- Evet, ama bir de, bu katilin psikopatlığını öne çıkardığını düşünüyorum. Kafasında her ne varsa, bunu gizlemek için, sizin bunların rasgele eylemler olduğuna inanmanızı istiyor.

- Peki kafasında ne var? diye sordu Maria.

Sanki, kaybolan nesneyi görmeye çalışır gibi, kaşlarını çatmış, sehpanın tablasına bakıyordu. Yüksek sesle düşünmeye devam etti.

- Bir gazeteciyi öldürüyor ve anladığımız kadarıyla, kadının bazı belgelerini alıyor.

- Eğer göz atmak için sehpanın üzerine yaymışsa, üzerinde çalışmakta olduğu bir hikâyeye ilgili belgeler, diye ekledi Werner.

- Gazeteciyi öldür, hikâyeye kapansın, öyle mi ? diye sordu Maria, gözlerini kaldırıp Fabel'e doğru bakarak.

- Olabilir. Ama bu senaryo diğer cinayetlere uymuyor. Bir fahişe ve bir avukat.

- Belki uyuyordur da, biz henüz bağlantıyı kuramamışızdır, dedi Werner. Her şey bir yana, ölen fahişeye ilgili hemen hemen hiçbir şey bilmiyoruz. Belki de Angelika Blüm'ün hikayesiyle bir ilgisi vardı. Mesela bir seks skandalı söz konusuydu ?

- Angelika Blum bulvar gazetecisi değildi, ama politikacılarla ya da o tür bir şeyle ilgili bir seks skandalı söz konusuysa, olabilir tabii.

Fabel hayal kinkhğiyle çenesini sıvazladı; bu hareketinin beyin faaliyetlerini uyarmasını bekler gibiydi.

- Monique'in kim olduğunu saptamak zorundayız. Ve Kastner davasına tekrardan bakmamız gerekiyor. Kişisel belgelerini daha yalandan incelemeliyiz. Özel yaşamına girmedik, zira bunun rasgele bir cinayet olduğunu düşünüyorduk. Bunları hepsine baştan bakmak mecburiyetindeyiz. Maria... bu işi başlatabilir misin? İkinci kurbanın kimliğini araştırdığını biliyorum, ama bunu da üstlenirsen memnun olurum.

- Elbette, Şef, dedi Maria, pek de coşkulu olmayan bir sesle.

Fabel, Werner'in bu iş üstüne kalmadığı için ferahlamış görünmesini bekliyordu. Ama öyle olmadı. Fabel, Werner'in Maria'ya bu kadar çok sorumluluk verilmesine içerlediğini biliyordu, ama şu anda iyi bir insan kaynakları yönetimi yapmaya zamanı yoktu.

- Werner, senden Angelika Blüm'üm profesyonel bağlantıları üzerinde yoğunlaşmam istiyorum, son zamanlarda ne üzerinde çalıştığım belirlemeye çalış. Bu arada, buralarda bizim esrarengiz ziyaretçiyi gören başka birileri olmuş mu, ona bakalım.

- Aslında, dedi Brauner, ikinci bir parmak izi dizisi çıkardık.

- A, öyle mi ? dedi Fabel, kaşlarını kaldırarak.

- Fazla heyecanlanmayın. Evin her yerinde parmak izleri var, bazıları yeni, bazıları oldukça eski ve alınması zor, ama aynı kişiye ait olduklarını sanıyorum. Bir süre, Frau Blüm'ün dairesinde, nasıl diyeyim, hiç yabancılik çekmeden oturup kalkmış biri. Bizim katil olma ihtimali yok denecek kadar düşük.

Fabel kendini birden, adrenalini tükenmiş gibi cansız ve keyifsiz hissetti; hem bedenine hem de zihnine ağır bir yorgunluk çöktü. Blüm'ün çalışma odasına döndü.

Bir zamanlar Angelika Blum olan enkazı beşere baktı. Patoloji teknisyenleri onu yere yaydıkları bir ceset torbasının içine koymaya hazırlanıyorlardı. Fabel, onunla defalarca temas kurmaya çalışmış olan kadından geriye kalanların üzerine fermuar çekilişini seyretti. Yürütmek zorunda olduğu büyük bir cinayet soruşturması olduğu için, önemsiz olduğuna hükmedip karşılık vermediği aramalar. Şimdi o da bu soruşturmanın bir parçasıydı. Göğsüne çöken ağırlığın suçluluk duygusundan kaynaklandığını biliyordu. Artık onu duyamayan kadına seslendi.

- Evet, Frau Blum, bana söylemek istediğiniz şeyi öğrenme vakti geldi artık.

15 haziran pazar, 09.45. Harburg, Hamburg.

Hansi Krauss insandan çok Whippet cinsi bir köpeğe benziyordu: griye çalan meşin gibi bir derinin bir arada tuttuğu, ahenksiz sesler çıkararak ilerleyen, ufak tefek bir kemik yığınıydı. Bir kemirgen suratım andıran ensiz yüzüne gömük gözleri, çocukluğunda açık maviydi, ama muazzam miktarlarda eroin almakla geçen on beş yılın sonunda, mavi cansız bir griye dönmüştü. İşgal edilmiş evin yatak odasında, leş gibi kokan, leke içindeki, çarşafsız bir şiltenin üzerinde yatıyordu. O bu kokuyu fark etmiyordu, çünkü nereye gitse onu sürekli beraberinde taşıyordu. Bir kolunu kıvrımış, elini başının altına yastık yapmıştı; öteki eliyle ince dudaklarının arasındaki sigarayı tutuyordu.

Hansi'nin mutlu olmaya ihtiyacı vardı. Hem de bir an önce. Çelimsiz iskeletinde tomurcuklandığını hissettiği ağrının, kısa bir süre içinde bedenini enkaz haline getirecek bir kemirmeye dönüşeceğini biliyordu. Mutlu olmak için para lazımdı ve Hansi'nin hiç parası yoktu. Ve yaptığı alışverişin hacmine ve düzenliliğine rağ-

men, tedarikçilerinin ona herhangi bir kredi açma ihtimali yok denecek kadar azdı. Lanet olasıca Türkler. Ama bugün elinde pazarlık etmek için mükemmel bir koz vardı. Bacaklarını aşağı savurup yatağın kenarına oturdu. Gözlerini sigarasının dumanından korumak için sınıksız yumarak, iki eliyle yatağın altına uzandı. Hâlâ oradaydı. Gözlerini açmadan, işgal edilmiş evin diğer köşelerinden gelen sesleri dinleyerek, birkaç saniye bu şekilde durdu: alt kattan gelen veremli öksürük sesi, yan odada çalan radyonun sesi. Yatağın altından kirli paçavralara sarılı ganimetini çekip şiltenin üzerine koydu. Dikkatle açtığı bezlerin arasından 9 mm'-lik pırl pırl bir otomatik tabanca çıktı. Hansi silahlar hakkında hiçbir şey bilmezdi, ama bunun özel bir silah olduğunu söyleyebilirdi. Pahalı bir tabancaya benziyordu. Kabzası, altın kakma gibi görünen motiflerle bezeliydi. Markası yabancıydı. Kiril harfleriyle yazılmıştı; Rusça ya da onun gibi siktiri boktan başka bir dil, diye düşündü. Markanın yanında da rakamla 12 yazılmıştı. Hansi elini sürmemeye dikkat ederek tabancayı tekrardan bezlere sardı: yüzme havuzunda o garibanın basma gelen olaya bulaşmayı hiç mi hiç istemiyordu.

Olay evvelki gece olmuştu. Hansi, Türk'ten mal satın almak için gitmişti oraya. Kullanılmayan yüzme havuzu, uyuşturucu satın almak için düzenli olarak kullandığı bir buluşma noktasıydı.

Eline ne zaman para geçse, biraz fazla eroin alır, bir kısmını satardı. Büyük miktarda satış yapmadığı ya da ayaklarının arasında dolaşmadığı sürece, Türkler buna ses çıkarmıyorlardı. O cuma, Hansi'nin üzerinde, kendisi için gerekli olan eroiden fazlasına verecek para yoktu. Türk turuna devam etmek için yanından ayrılır ayrılmaz, acilen bağırsaklarını boşaltma ihtiyacı hissetmişti. Uzun süreli bir uyuşturucu bağımlılığının sonucu olan sancılı kabızlık ve ishal nöbetlerine alışmıştı artık. Bir arabanın fren yaptığını duyduğunda, yere çömelerek gördüğü işini henüz bitirmişti. Karanlıkta, onu uyuracak hiçbir far ışığı görmemişti; besbelli, araba farları sönük olarak ilerliyordu. Yıllarca sokakta yaşamak, Hansi'ye, ne zaman görünmez olması gerektiğini sezdirenen bir altıncı his kazandırmıştı. Kot pantolonunu aceleyle çekerek, bir zamanlar soyunma odalarının bulunduğu yere açılan kapının arkasına sinmişti.

Sezgisi onu yanıltmamıştı. Yüzme havuzuna üç adam girmişti: yaşlıca bir adam, body-builder'e benzeyen gençten bir tip ve başına keten bir çuval geçirilmiş, elleri arkasından bağlı bir gariban. Hansi o anda, içeri üç adamın girdiğini, ama dışarı sadece ikisinin çıkacağını anlamıştı. Bir zamanlar çift kanatlı olan kapıdan geriye

İbl

kalan kanadın yarım daire şeklindeki penceresinden onları dikiz-lemişti. Eldivenli elinde bir silah, öteki elinde bir fener olan genç adam, kapıya doğru yürümüşü. Hansi çöple kaplı zeminde bir şeye takılıp gürültü çıkarmamaya dikkat ederek, geriye sıçrayacak ve bir soyunma odasının yıkıntıları araşma saklanacak zamanı ancak bulmuştu. Adam kimsenin olmadığından emin olmak için, soyunma odalarının bulunduğu tarafı el feneriyle taramıştı. Hansi nefesini tutmuştu. Sonra, yaşlı adamın konuştuğunu işitmiş, sessizce kapının arkasına doğru ilerlemişti. Havuzun kenarına diz çöktürdükleri başı çuvalı adamın "Hayır!" çığlımı duymuştu. Sonra, silahın ucunda bir ışık çakmış ve boğuk bir ses yankılanmıştı. Hansi çakan ışığın ve sesin daha güçlü olacağını beklemiş ve silahın namlusunun normalden uzun olduğunu fark etmişti. O zaman, namluya susturucu takılı olduğunu anlamıştı. Boş kovan çatlak zemin karolarında tıkırdayarak yuvarlanmıştı.

İki adam giderken hiç de telaşlı görünmemişlerdi. Hansi bu sırada çok garip bir şey yaptıklarını görmüştü. Dışarı çıkarken, kapının yarımında duran eski bir çöp bidonunun kapağını kaldırmışlar ve genç adam silahı çöpe atmıştı. Herhalde, cinayet silahının bulunmasını dert etmiyorlardı. Halbuki, birkaç yüz metre ileride, onlarca suç aletine yataklık ediyor olması muhtemel bir kanal vardı. Silahı çöpe atmak, bulunmasına davetiye çıkarmak demektir. Ve onlar gittikten sonra, Hansi bu davete seve seve icabet etmişti.

Ve şimdi elinde, para yerine teklif edeceği bir şey vardı. Türk'ün cep telefonunun numarası ezberindeydi ve bunun onu yakalamak için en iyi saat olduğunu biliyordu. Yataktan kalktı ve yaz kış, yağmur güneş demeden giydiği eski asker paltosunu üzerine geçirdi. Özenle sardığı hazinesini alıp paltonun geniş ceplerinden birine soktu. Üzerinde silahla dolaşma düşüncesi hoşuna gitmiyordu, ama işgal evinde ortada bırakılan her şeyin anında ortadan kaybolma âdeti olduğunu biliyordu.

Sahanlığa çıkıp çürük merdivenlerden aşağı indi ve vandallar-ca tahrip edilmemiş en yakın telefon kulübesinin nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak sokağa doğru yürüdü.

16 Haziran Pazartesi, 10.05. Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel toplantı odasındaki kiraz ağacından masanın yanında ayakta durmuş, diğerlerinin yerlerine oturmalarını bekliyordu. Arkasındaki soruşturma panosuna döndü. Pano, soruşturmanın var-

dığı noktayı somut olarak gösteriyor ve içeriği giderek zenginleşiyordu. Hamburg ve çevresini gösteren bir haritanın üzerine iliştirilmiş bayraklı raptiyeler, Hamburg'da işlenen iki cinayetin yerini ve Ursula Kastner'in cesedinin bulunduğu yeri gösteriyordu.

Angelika Blüm'ün paramparça bedeninin kriminal inceleme ekibince çekilen fotoğrafları, önceki iki kurbanın fotoğraflarının yanına asılmıştı. Viking ayinleri hakkındaki akademik kitaplardan çekilmiş fotokopiler, katilden gelen e-mail'lerin kopyalarının yanına yapıştırılmıştı. Fabel beyaz panonun ortasına üç kurbanın adlarını yazmış, ikinci kurbanı belirtmek için "Monique ?" ibaresini kullanmıştı. Kurbanların adlarının üzerine de "Sven'in Oğlu" ve "Kanlı Kartal" sözcüklerini yazmıştı. Sağ üstte, "Hans Klug-mann" adı, ucu yukarı bakan bir okla "Arno Hoffknecht" ismine, bu ikinci isim de gene bir okla "Uluğbay/Yılmaz"a bağlanmıştı. Bunların yanına, "Ukraynalılar?" yazılmıştı. Öteki tarafta, uyuşturulup tecavüz edilen iki kurbanın bilinen

adları yazılıydı. Bu adlar, ortasına "Odincilik?" yazılı bir çizgiyle "Kanlı Kartal" sözcüklerine bağlanmıştı.

Fabel'in önündeki masada, Profesör Dorn'un kendisine anlattıklarından çıkardığı bir özet ile Blum cinayeti hakkındaki ilk adli tıp ve patoloji raporlarının eklendiği soruşturma dosyası duruyordu. Klugmann'ın dairesinde buldukları cep telefonu, plastik bir torbanın içinde, dosyanın üzerindeydi. Maria Klee hariç, Mordkommission ekibinin tamamı masanın çevresinde toplanmıştı: Fabel, Werner Meyer, Anna Wolff ve Paul Lindemann. Maria'nin gelmemesi Fabel'in canını sıkmıştı.

- Bir iş peşinde, diye açıkladı Werner. Çok uzamayacağını söyledi.

Toplantı odasında, çekirdek Mordkommission ekibinin yanı sıra, Van Heiden'in Fabel'in soruşturmasına destek olmakla görevlendirdiği yarım düzine KriPo detektifi de vardı. Fabel Susanne Eckhardt'a telefon etmiş, o da toplantıya gelmişti. Masanın ucunda oturan Van Heiden, Dorn'la yaptığı konuşmayı özetleyen Fa-bel'i donuk bir ifadeyle dinliyordu. Fabel konuşmasını bitirdiğinde, ilk söz alan Susanne Eckhardt oldu.

- Herr Profesör Dorn'un bir tarihçi olarak uzmanlığından yararlanmasını anlayabiliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, "amatör psikolojiyle" neden bu kadar ilgili ? Cinayetin işleniş biçiminin o kurban ayinlerini anımsattığını belirlemiş, ama aynı zamanda, katilin profili konusunda bir çıkarsamada da bulunuyor sanki.

- Profesör Dorn uzun yıllar saldırganlarla çalışmışlar, dedi Fabel.

- Ama bu yeterli değil... Fabel döndü ve Susanne'yle göz göze geldi. Soğuk ve madenî bir tını taşıyan bir sesle konuştu.

- Dorn üniversitede benim Avrupa Tarihi hocamdı. Kızı Hanna kaçırıldı, işkence gördü, tecavüze uğradı ve öldürüldü. Yirmi yıl kadar önce. Yirmi bir yaşındaydı. Bence, Profesör Dorn cinayet konusunda bizden, nasıl desem, daha... kişisel ve özel bir anlayış sahibidir. Fabel'in söylemeden geçtiği şey, Hanna Dorn'un o zamanlar kız arkadaşı olduğuydu. Olaydan önce, birkaç hafta çıkmışlardı. Hana, Fabel'le buluştuktan sonra evine dönerken Lutger Voss adında, otuz yaşında, silik bir hastane hademesi tarafından kaçırıldığında, tam da utangaçlık ile samimiyet arasındaki o eşikteydiler. Polis, Fabel'e onu neden evine kadar götürmediğini sormuştu. Aynı soruyu o da defalarca kendine sormuş ve o gece tamamlaması gereken bir ödevinin olması, ona hiçbir zaman inandırıcı bir cevap gibi gelmemişti. Fabel, mahkemenin başlamasından önce mezun olmuş, mahkemeden hemen sonra da Hamburg Polisi'nde işe başlamıştı.

Van Heiden tedirgin edici sessizliği bozdu.

- Bütün bunlar ne kadar olası, Frau Doktor? Bu psikopatın bu "Kanlı Kartal" saçmalığına inandığım düşünüyor musunuz ?

- Olabilir. Kesinlikle olabilir. Üstelik bu, e-mail'in dinsel içeriğini açıklıyor. Ama bu doğruysa, karşımızda çok daha incelikli ve örülü bir psikopati var demektir. Her şeyi, en ufak ayrıntısına kadar ve çok önceden planladığını tasavvur edebilirim. Bu da, işi olabildiğince şansa bırakmayacağı anlamına geliyor.

Fabel bir kursunkalemi parmaklarının arasında yuvarlıyordu, içini çekti ve kalemi masanın üzerine attı.

- Ve de bu, hata yapma ve bize bir ipucu verme olasılığı çok düşük demek oluyor. Ve dinsel bir güdülenim, önceden de şüphelendiğimiz gibi, bir tür kutsal savaşa girmiş olabileceği anlamına geliyor... eğer bunların hepsi gerçek niyetini gizlemek için birer paravan değilse tabii. En azından kısmi birer paravan...

- Ne demek istiyorsunuz ? diye sordu Susanne.

- Ne demek istediğimi tam olarak bilmiyorum. Bu tipin o boka inandığından hiç şüphem yok, ama onu yönlendiren bu olmayabilir. Belki de, bütün bunların içinde gizlediği bir başka niyeti vardır. Blüm'ün bilgisayarından neden her şeyi sildi ? Ve neden belgeleri alıyor? Ve bu olasılığa dikkat çeken tek kişi ben değilim.

Fabel bundan sonra, Brauner'in söylediklerinin kısa bir özetini yaptı.

- Frau Doktor?

Van Heiden, Susanne'yi, Fabel'in söylediklerine cevap vermeye davet ediyordu.

Susanne kaşlarını çattı.

- Olabilir tabii. Öldürme güdüsü olan insanlar, bunu bir başka psikolojik gündeme uydurmak için "süsleyip püslemişlerdir" sıklıkla.

Fabel'e dönerek devam etti.

- Güdü ile yöntem arasında bir bölünme olabileceğini mi söylüyorsunuz ? Eylemden aldığı zevkten ya da psikotik tatminden ayrı bir öldürme ihtiyacmm olduğunu mu?

- Aynen.

- Olabilir. Bunun olası olduğunu söyleyemem, ama olabilir.

Toplantı odasının kapısı açıldı. Maria, kucağında kaim bir dosya içeri girdi ve hiç de suçluluk duyar gibi olmadığı ve kendinden pek hoşnut göründüğü halde, geç kaldığı için özür diledi. Fabel devam etmeden önce bir saniye durdu.

- Emin olmamızın tek yolu, diye devam etti, daha fazla bulgu toplamamız. Daha derin kazmamız gerekiyor. Klugmann'ı bulmak ve bizden ne sakladığını öğrenmek zorundayız. Kurbanlar arasında bir bağlantı varsa, bunu bulmamız gerek. Klugmann'ı bulma konusunda mesafe kaydettik mi?

Soruya Anna Wolff cevap verdi.

- Hayır, Şef. Maalesef. Klugmann nasıl kayıplara karışılacağım biliyor besbelli. Kız arkadaşı Sonja'yı sıkı bir Şekilde takip ediyoruz, ama onunla hiçbir temas girişimi olmadı.

Fabel başparmağı ve işaretparmağıyla çenesini tutup çekiştirdi.

- Odinci evreye daha yakından bakılmasını istiyorum. Elimde kontrol edilmesi gereken bir isim var: Asatru Tapmağı. Werner, senden, Mr. MacSwain'i bir kez daha ziyaret etmeni ve Angelika Blum öldürüldüğü sırada nerede olduğunu sormanı rica ediyorum.

- Ondan kuşkulanıyor musun ?

- Onu takibe almaya zamanımız olmadı; aslma bakaran, Blm'n apartmanında oturan kızın verdiği tarife çok uyuyor olabilir. Ne var ki, MacSwain'in saçları kızın tarifindekinden çok daha koyu.

Fabel sustu. Kafası hızla çalışmaya başlamıştı. Yüzünde güçlü bir tedirginlik ifadesi vardı.

- Kurbanlardan birinin kimliğini bilmediğimiz sürece,  kurban arasında olgusal bir bağlantı kurmamızın yolu yok. Ne yapıp edip Monique'in kimliğini tespit etmek zorundayız. Bu, bir numaralı önceliğimiz. Bir yerlerde, onun kim olduğunu bilen birileri olmalı mutlaka.

Maria Klee beraberinde getirdiği dosyayı toplantı masasının üzerine gürültüyle bıraktı. Herkes ondan tarafa baktı: yüzünde, görmeye pek de alışık olmadıkları, geniş bir tebessüm vardı.

- Ben biliyorum. -Ne?

Van Heiden ve Fabel bir ağızdan konuşmuşlardı.

- "Monique"nin kim olduğunu biliyorum. Ve size bunun bir bomba olduğunu söylemeliyim, Şef. Meydan okuyan bir ifadeyle Van Heiden'e dönüp devam etti.

- Ve bir yerlerde birileri bu soruşturmayla ilgili çok önemli bilgileri bizden saklamakta.

- Tanrı aşkına Maria, kim olduğunu söyle.

Fabel gergin ve tiz bir sesle konuşmuştu. Soruşturmanın başlangıcından beri elde edilen en önemli bulguydu bu.

- Kurbanın adı Tina Kramer. Yaşı yirmi yedi.

Maria'nın basit cmleri toplantı odasının durgun havasını elektriklelendirir gibi oldu.

- İyi haber, kimliğini saptamış olmam. Kötü haber, bunu nasıl saptadığım.

- Sadede gel, Maria, dedi Fabel.

- Bildiğiniz gibi, kızın parmak izini, gerek bizim gerek Bun-deskriminalamt'ın kayıtlanndaki izlerle karışılaştırmak için olağan bütün taramaları yaptım. Kriminal kayıtlardan hiçbir sonuç çıkmadı. Bunun zerine sabıkalı suçlularını kapsamayan parmak izlerini taramaya başladım.

- Ama o parmak izleri polislere aittir...

Van Hedien'in sesi cümlesinin ortasında kısılmış ve ifadesi değişmişti.

- Aynen, dedi Maria.

Sonra, dosyayı açıp A4 ebadında büyütülmüş bir vesikalık fotoğraf çıkardı. Masanın ve Fabel'in arkasından dolanıp panonun önünde gitti ve fotoğrafı, Fabel'in "Monique?" yazdığı yerin yanına raptiyeledi. Resmi, soruşturma panosuna bir daha çıkmayacak Şekilde yapıştırmak ister gibi avucuyla sıvazladı. Silgiyi aldı, "Monique?" adını tahtadan silip yerine, kalın uçlu kırmızı bir keçe kalemle "TİNA KRAMER" yazdı. Fabel ayağa kalkıp fotoğraftaki yüze baktı: yanında asılı duran, morgda çekilmiş fotoğrafta-

ki yüzün aynısıydı. Kızın, sıkıca arkaya toplanmış saçlarının rengi, Fabel'in hatırladığından daha koyuydu. zerinde, yeşil apolet-li, donuk hardal rengi bir polis gömleği vardı. Fabel odadaki elektrikli sessizliğin, arkasında heyecanlı bir uğultuya dönüştüğünü duydu. Sonunda, Maria'ya döndü.

- Lanet olsun, buna inanamıyorum... Bizden biri ha?

- Evet. Aslında, kısmen. Merkezi Hanover'de olan, Aşağı Saksonya Polisi'nden... daha doğrusu polisindenmi^. Schutzpolizei Kommissarin'i. Öğrenebildiğim kadarıyla, aslen Hamburgluymuş ve -şimdi iyi dinleyin- geçici görevle Bundeskriminalamt'a tayin edilmiş; adıyla sanıyla söyleyecek olursam, Hamburg'daki BAO'ya.

Maria dosyadaki bir raporu gözleriyle tarayıp devam etti.

- Ve dosyalarında idari bir hat söz konusu değil. 1995'te, merkezi Hanover'de olan, Aşağı Saksonya Polisi'ne bağlı, özel silahlar kullanan bir Sonder Einsatz Kommando5 biriminde görev yapıyormuş. Bir zırhlı araç soygunu olmuş ve soyguncular ile tim arasında silahlı çatışma çıkmış. Tina bacağından yaralanmış. Sağ uyluğundan. Bizim kız olduğu kesin.

- BAO'ya mı atanmıştı?

Fabel, Van Heiden'e dönmüştü. Sesi donuk ve soğuktu.

- İmkân yok, dedi Van Heiden, yüzünü buruşturup kendine yöneltilen suçlamayı uzaklaştırmak ister gibi bir hareket yaparak. Bunu bilmeme imkân yok! Besondere Aufbau Organisation son derece özerk bir yapıdır... ama Tanrı şahidim olsun, benim bilgim ya da rızam olmadan buna kimin izin verdiğini bulacağım.

- Bir saniye lütfen, diyerek araya girdi Susanne. Bu konuda netleşmek istiyorum. BAO uluslararası terörle mücadele etmek için kurulan özel birim değil mi?

- Evet, diye cevap verdi Maria. Bizler, Bundeskriminalamt, BND gizli servisi ve FBÎ arasında bir işbirliği organı. Başlıca hedefi istihbarat toplamak.

- Ve, diye ekledi Fabel, muhtemelen örtülü operasyonlar yürütüyorlar.

Maria'ya dönüp sordu.

- Görev yeri hâlâ BAO mu ?

- Evet. Ve ataması daha bir yıl önce yapılmış.

Van Heiden ve Fabel bakiştılar. Ama hepsinin kafasından geçeni dile getiren Werner oldu.

- Klugmann'm görevden alınmasından hemen önce. Bu kurban... dedi Maria'ya bakarak.

5. Özel Müdahale Timi.

- Tina Kramer.

- Tina Kramer adındaki bu kurban, diye devam etti, son derece gizli bir terörle mücadele ve kriminal istihbarat birimi olan BAO'da görevli bir polis memuru ve de Sonder Einsatz Kommando'nun eski bir üyesi. Klugmann da eski bir Mobiles Einsatz Kommando üyesi. Maria Klee masadaki yerine döndü, sandalyesinin arkasına yaslandı ve ellerini kısa, saçlarının arasından geçirdi.

- Bunlara ilaveten, gizli bir video kamera var ve kaydettiği her ne idiye ortadan kaybolmuş durumda. Ve bütün bunlar, önde gelen mafya babalarından birinin öldürüldüğü sırada oluyor. Maria öne doğru eğildi, parmaklarını birbirine dolayıp ağırlığını dirseklerine verdi.

- Hani Klugmann'ı gördüğümde tanır gibi olmuştum, hatırlıyor musunuz ?

- Evet... Doğru bu! dedi Fabel. Ama onu nerede gördüğünü çıkaramamıştın.

- Bu konu kafamı kurcalamaya devam etti. Onu hiçbir yere yerleştiremedim. Ama Tina Kramer'in kim olduğunu saptadıktan sonra, aklıma Klugmann'm Bundeskriminalamt'taki kayıtlarını incelemek geldi. Ve tahmin edin ne buldum ? Federal Kayıtlar'da arşivlenmiş olan raporları ile Hamburg Polisi'ndeki hizmet raporları birbirini tutmuyor. Tarihler tamamen farklı. En başta da ordudan terhis tarihi. Buradaki kayıtlarda belirtilen tarihten altı ay önce terhis edilmiş ve gerçekten çok ilginç bir yere gitmiş.

- Nereye ?

- Weingarten'e.

Fabel'in yüzünde, acı ve manidar bir tebessüm belirdi.

- Tabii. Tahmin emeliydim. NATO'ya bağlı Uzaktan Keşif Oku-lu'na.

- Aynen.

Van Heiden sabırsızlandığını ve kafasının kanştığını gösteren bir hareket yapıp

Hauptkommissar'a döndü. -Fabel?

- Bir bu eksikti, o da tamamlandı. Kısaltmasıyla anılıp da bu işe adı kanşmayan kuruluş kalmadı neredeyse!

Sandalyesinin arkasına yaslanıp kalemını masanın üzerine attı.

- Weingarten'deki Uzaktan Keşif Okulu GSG9'un eğitildiği yerdir. GSG9 resmen polis memurlarından oluşan seçkin bir terörle mücadele birimidir ve Federal Sınır Polisi'ne bağlı olarak çalışır.

Gene de, Britanyalı kuzenlerimiz GSG9'u eğitmek için SAS'ları oraya gönderirler.

- Bunu görür görmez, her şeyi çaktım, dedi Maria. Klug-mann'la, daha Mobiles Einsatz Kommando olduğum sırada, We-ingarten'deki bir seminerde karşılaşmıştım. Onunla sadece bir iki kelime etmiştim ve adını bilmiyordum. O sırada saçları kazılıydı ve çok daha inceydi. Ama Klugmann olduğuna, bir aylık maaşıma bahse girerim.

Ağzı, sert ve düz bir çizgi şeklini aldı.

- Bu, bir örtülü operasyon, diye devam etti. Klugmann kendisine güvenilirlik kazandırmak için gerçek hayat hikâyesinden olabildiğince yararlanan bir köstebek. Tina Kramer onun bağlantısı. Sahte bir kimliği var, ama köstebek değil.

Fabel derin bir nefes aldı.

- İşe bak! Lanet olsun. Bütün bu kahrolasica hikâye beni nereye getirdi... Sözüm ona rasgele adam öldüren seri katilimiz, gizli bir federal ajanı öldürdü. Böyle boktan tesadüf olmaz! Şimdi, birinci cinayete geri dönmemiz ve öldürülen avukat ile bu kadın polis arasında bir ilişki olup olmadığına bakmamız gerekiyor. Ve de ikisinin Angelika Blüm'le olası ilişkilerine.

Van Heiden'e döndü.

- Oturup bazı şeyleri ciddi ciddi düşünmemiz gerekiyor, Herr Kriminaldirektor. Gırtlığımızı kadar parçalanmış kadın cesetlerine batmış durumdayız ve o geri zekâlılar James Bond'culuk oynuyorlar. Bu kız öldürülür öldürülmez, kimliği konusunda aydınlatılmamız gerekirdi.

- Ve bu, diye araya girdi Werner, var olamayan bir telefon numarasıyla yapılan o on iki dakikalık konuşmanın anlamını açıklıyor.

Fabel elini masaya vurdu.

- Haklısın, yahu! Klugmann talimat almak için aramış olmalı. O gece gerçekten şoktaydı gariban. Bağlantısını kasaplık koyun gibi doğranmış halde buldu ve ne yapması gerektiğini sormak için üstünü aradı. Ona polise telefon etmesini, ama ortalıktan kaybolma-masını ve örtülü kimliğini korumasını söylediler. Puşt herifler!

Sonra, tekrar Van Heiden'e döndü.

- Buna soruşturmayı engellemek ve kanıtları hasır altı etmek denir. Bunu yapanların tutuklanmalarını ve içeri tıkmalarını istiyorum. Arkamda mısınız ?

Fabel, Van Heiden'in, bütün ekibin önünde kendisine böyle bir soru sorulduğu için sinirlenmesini bekliyordu. Halbuki, yüzü gergin, sert ve kararlı bir ifade aldı.

- Neye gereksiniminiz varsa hepsinin karşılanmasını sağlayacağım, Herr Kriminalhauptkommissar.

Fabel başıyla teşekkür etti. Van Heiden, bütün kusurlarına rağmen doğru ve namuslu bir polisti. Fabel iki yardımcısına döndü.

- İyi iş çıkardın, Maria, gerçekten çok iyi. Sen de öyle Werner... telefon bağlantısını kurarak.

- Konu açılmışken... dedi Van Heiden, toplantı salonunun telefonunu kaldırıp sekreterinin numarasına basarak. Bana BAO'dan Hauptkommissar Wallenstein'i bağlayın...

Fabel telaşla, patronuna durması için işaret etti. Van Heiden görüşme talebini iptal edip telefonu kapattı.

- Kafanızda ne var, Fabel ?

Fabel Klugmann'm cep telefonunu kanıt torbasından çıkardı ve Van Heiden'e soran gözlerle baktı. Van Heiden başını ciddi ve sert bir hareketle salladı. Fabel cep telefonunu açtı ve aranan son numaraya bakıp toplantı odasının telefonuna tuşladı. Karşı taraftaki telefon üç kez çaldı. Açıldığında gene ses çıkmadı.

- Ben Hamburg Polisi Mordkommission'dan Kriminalhauptkommissar Fabel. Beni çok büyük bir dikkatle dinlemenizi ve bu mesajı sorumlu kişiye aktarmanızı istiyorum. Operasyonunuz açığa çıkarıldı. Tina Kramer ve diğer ajanınız hakkında her şeyi biliyoruz.

Fabel, Klugmann'm adını anmamaya dikkat etmişti: Klugmann hâlâ sahadaydı ve Fabel'in telefonun öteki ucunda kimin olduğuna ilişkin tahmini yanlış çıkarsa, bu ölümcül bir hata olabilirdi.

- Şu anda Hamburg Polisi'nden Kriminaldirektor Van Heiden'le birlikteyim. Erste Bürgermeister'e ve Bundeskriminalamt'a ayrıntılı bir rapor vereceğiz.

Fabel gene sustu. Hâlâ ses yoktu, ama telefon kapanmamıştı. Bu sefer sesi sertleşip keskinleşti.

- Ajanınız tehlikede ve kimliği tespit edildi. Artık bu operasyonla amaçladığınız hedefe ulaşmanız imkânsız. Şu anda bütün yaptıklarınız, önemli bir cinayet soruşturmasını engelliyor.

Bizle baştan sona şeffaf bir işbirliğine girmediğiniz takdirde, bu operasyonun sorumluları hakkında kesinlikle suç duyurusunda bulunulmasını isteyeceğim.

Sanki bir asır süren bir sessizliğin ardından, bir kadm sesi cevap verdi.

- Ajanımızı gözaltına mı aldınız?

Fabel masanın etrafında oturanlara muzaffer bir bakış attı.

- Hayır. Hâlâ serbest. Onu arıyoruz. Kiminle konuşuyorum?

Kadın soruyu duymazdan geldi.

- Ajanımızla bağlantımız koptu. Yerini saptarsanız, lütfen bize haber verin. Bu numaradan. Kısa bir süre içinde biri sizi arayacak, Kriminalhauptkommissar.

Telefon kapandı. Fabel acı acı güldü.

- Hep Klugmann'ın yamuk biri olduğunu düşündüm. Doğru yolda olup da yanlış adam rolünde olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi; ne demek istediğimi anlıyor musunuz ?

- Hâlâ görevde, öyle değil mi? diye sordu Werner.

- Evet. Kimin için çalıştığını kesin olarak bilmiyorum, ama oldukça sağlam hiç tahminim var.

Zaten, yakında her şeyi öğreneceğiz...

Kimse konuşmuyordu. Hiçbiri durumun tuhaflığını algılamış gibi görünmüyordu: kımıldamadan ve konuşmadan oturan polislerle dolu odadaki gerginlik elle tutulacak kadar somuttu ve bütün gözler ortadan kaybolan gizli ajanın cep telefonuna dikilmişti. Dakikalar geçti. Sonra, cep telefonun elektronik sesi çınlayarak odayı doldurdu. Herkes hafifçe yerinden sıçradı.

Fabel telefonu alıp başparmağıyla cevapla düğmesine bastı. Şimdi, sessiz kalma sırası ondaydı.

- Hauptkommissar Fabel ?

Fabel, hattm öteki ucundaki mütereddit sesi anında tanıdı, ama canı espri yapamayacak kadar sıkıydı.

- Bir saat içinde ofisimde olun, Herr Oberst Volker, dedi ve telefonu kapattı.

Toplantıyı bitirmek ve ekip üyeleri arasında yeni görev dağılımını yapmak, Fabel'in yirmi dakikasını almıştı. Şimdi ofisinde bekliyordu. Telefonunu sesli mesaj ayarına getirdi ve Werner ile Maria'ya, Volker gelmeden önce kafasını toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi. İkinci kurbanın kimliğinin açığa çıkmasının ardından darmadağın olan senaryoları, olguları ve kafasında uçuşan düşünceleri toparlamaya ihtiyacı vardı. Penceresinden, Winterhuder Stadtpark'a ve ötesinde uzanan şehre baktı. Bakıyor, ama hiçbir şey görmüyordu. Zihni karanlık âlemlerdeydi: yasaları uygulatanların yasalhk ile menfaatçilik arasında bir yer işgal ettiği, Yılmaz'ın bahsettiği o gölgeli ve bulutlu, boz bulanık âlemde.

Alman olmak kolay değildir. Diğer Avrupalılar görece ağırlıksız seyahat ederken, siz sırtınızda yakın tarihin fazla bagajlarını taşırsınız. Yirminci yüzyılın ortasına rastlayan on iki yıl, emsalsiz kötülüğün sıradanlaştığı o on iki yıl, bin yıllık kültürü ve basanları gölgelemiştir. Bu on iki yıl, dünyaya Alman olmanın tarifini yapmıştır; çoğu Alman'a Alman olmanın tarifini yapmıştır. Artık Almanlara güvenilmemektedir. Ve Almanlar bir daha asla kendilerine güvenemeyeceklerdir.

Bu güvensizlik her Alman'da farklı bir yere odaklanır; her Alman, Alman yaşamında, uyumsuz ve huzursuz edici bir yankılanması olan bir yan bulur. Bazıları için, bu coğrafi bir güvensizliktir: kuzeyli Almanlar faşizan dar görüşlülükleri nedeniyle güneylilere güvenmezler; ya da Wessis denen Batı Almanlar, Nazizm'in komünizmin derin dondurucusunda bozulmadan

korunduğundan ve artık buzlarının çözülmeye başladığından korktukları için Osis dedikleri

Doğu Almanlara güvensizlik beslerler. Bazıları içinse bu yeni kuşaklara duyulan bir

güvensizliktir: savaş nesline isyan eden 1968- 69 protestocularına; birbirine siz yerine sen diye hitap ederek Alman dilini resmîyetten uzaklaştıran ve serbest-leştiren yeni nesle.

Fabel için bu güvensizliğin odak noktası gizli devlet aygıtıydı: yeni doğan bir demokrasiye ölen bir diktatörlükten nakledilen iç organlar. Ve bu odak noktasının tam ortasında, Fabel'in güvensizliğinin merkezinde, BND yer alıyordu.

Bundesnachrichtendienst 1965'te kurulmuştu. Soğuk Savaş aygıtının bir parçası, Doğu Alman Stasi'nin (Staatssicherheitsdi-enst)6 Batı Almanya'dakL karşılığıydı. BND'nin ilk yöneticisi General Gehlen'di. Aslında, BND, İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan beri Gehlen Örgütü olarak faaliyet göstermekteydi. Gehlen, Birleşik Krallık, ABD ve diğer ülkelere casuslar yerleştirmiş olan Nazi gizli servisi Abwehr'de generaldi. Abwehr, işgal altındaki Avrupa'da, Direniş ajanlarının ve Müttefik casuslarının izini sürerek, bir karşı casusluk birimi olarak da çalışmıştı.

Faaliyetleri sırasında, işkenceye, Gestapo ya da SS'e kıyasla daha az başvurma eğilimi göstermişti. Savaştan sonra, Amerikalılar, yeni bir tehdit olan Sovyet komünizmiyle baş etmek durumunda kalınca, yüzü doğuya dönük, sağlam bir istihbarat ağından yoksun olduklarını fark

etmişlerdi. Ama böyle bir ağa sahip insanlar olduğunu biliyorlardı: Almanlar. Neticede, Münih yakınlarındaki Pullach'ta "Güney Alman iktisadi Kalkınma Ajansı" kurulmuş ve örgütün başına getirilen Gehlen, Müttefikler'den her tür personel gereksiniminin karşılanacağı sözünü almıştı. Gehlen gözaltı kamplarını teker teker gezerek, onlarca SS'i ye-

6. Devlet Güvenlik Teşkilatı..

ni istihbarat ağına katılmak üzere serbest bıraktırmıştı. Ve bu işi Müttefikler'in kayıtsız şartsız onayı ve işbirliğiyle gerçekleştirmişti. Besbelli, birkaç milyon Yahudi için duygusallık etmenin zamanı değildi.

Gehlen Örgütü ve yerini alan BND, hiç başarılı olamamıştı. Doğu Alman Stasi daha ilk günlerinden örgüte sızmış ve kamuoyunda büyük çalkantı yaratan bir dizi fiyasko yaşanmıştı. Almanya'nın birleşmesinden sonra, BND asıl varlık nedenini yitirmiş ve kendine yeni bir rol aramaya başlamıştı. 1960'ların sonundan beri yürütmekte olduğu terörle mücadele örgütün daha temel bir işlevi haline gelmişti. Ama artık, Kızıl Ordu Fraksiyonu gibi yerleşik sol markaların yanı sıra, yükselmekte olan radikal sağcı Ne-onazi gruplarıyla da mücadele etmek gerekiyordu. 1990'lann ortalarında, BND'nin organize suçla mücadeleye de girişmesine karar verilmişti. Fabel ve meslekten diğer polisler bu kararı derin bir kuşkuyla karşılamışlardı. Fabel, temellerini Nazilerin attığı muzır devlet aygıtlarının uzun ve karanlık gölgeleri olduğunu farkındaydı. Ve ona göre, BND bu gölgelerin arasına yan gizlenmiş vaziyetteydi. Fabel BND'ye güvenmiyordu. Ve Volker BND'yi temsil ediyordu.

Parlak gökyüzünden birkaç bulut hızla geçip gitti. Fabel'in kıpır kıpır gözleri pencereden şehri tarıyor, sanki görünür olanın ötesine bakıyordu. Volker'den Klugmann'a. BND'den GSG9'a. Klugmann'ın tahrif edilmiş personel dosyası, masanın üzerinde duruyordu. Fabel pencereden masaya dönüp fotoğrafa bir kez daha baktı. Klugmann'ın soruşturma içindeki yeri değişmişti. Dosyadaki yüz aynı yüzdü, ama artık Fabel onu yeni bir gözle görüyor, hatlarını farklı bir şekilde okuyordu. Klugmann'ın, teknik olarak onu polis statüsünde tutmuş olan GSG9'un ajanı olduğundan neredeyse emindi. GSG9 (Grenzschutzgruppe Neun)7 resmen Federal Alman Sınır Polisi'ne bağlıydı, ama ajanlarının pasaport kontrolü yapmakla ya da kaçak göçmen aramak için meyve kamyonlarının altına bakmakla hiçbir ilgisi yoktu. GSG9, ironik bir şekilde, Almanya'nın kendine güvensizliğinden doğmuştu.

1972 Olimpiyat Oyunlan'nı Münih'te düzenleme karan, Alman tarihinde bir dönüm noktası olmuştu. Bundan böyle, Almanya ve Olimpiyat geleneği kavramlarının yan yana gelmesinin zihinlerde uyandırdığı imge, Berlin'de düzenlenen 1936 Oyunlan'nın üzerinde dalgalanan gamalı haçlardan ibaret olmayacaktı.

5 eylül 1972 günü sabaha karşı saat dört buçukta hava hâlâ ka-

7. Dokuz No'lu Sınır Muhafaza Grubu.

ranlıktı. Ellerinde spor çantaları, atlet kıyafetleri giymiş küçük bir grup, Münih'teki Olimpiyat köyünde sessizce ilerliyordu. Hedefleri, İsrail takımının kaldığı Connollystrasse No.31'di. Bundan on altı saat sonra, Olimpiyat köyünün yirmi kilometre batısındaki Fürstentfeldbruck askerî hava üssünün pisti, infilak eden bir helikopterin kıvrılıp bükülmüş madenî parçalan ve ölen beş Kara Eylül teröristinin, bir polisin ve dokuz İsraili rehinenin ceset-leriyle mahşer yerine dönmüştü. Gün içinde, Olimpiyat köyünde iki İsraili atlet daha öldürülmüştü.

SS'lerin canavarlıkları ulusal bellekte hâlâ çok canlı olduğundan, Almanya terörle mücadele için, ingilizlerin SAS'ı ya da Amerikalıların Delta Force'u gibi seçkin bir askerî birim kurma hakkından, yasa önünde feragat etmişti. Almanya'nın bu hazırlıksızlığının sonucu, eğitimsiz nişancılann kullanıldığı, felaketle biten, plansız programsız bir kurtarma operasyonu girişimi olmuştu. Gene bunun sonucunda, dünya medyasının sabit nazarlan altında, on yedi kişi hayatını kaybetmişti. Altı ay sonra GSG9 iş başındaydı. Birimin fikir babası ve başı Ulrich Wegener, varlıklı bir Doğu Alman ailesinden gelen, 43 yaşında bir subaydı. Wegener, Doğu Alman otoritelerinin gözünde bir çıban başıydı ve demokrasi ve birleşme yanlısı faaliyetlerinden dolayı, Stasi tarafından iki yıl hapiste tutulmuştu. Salıverildikten sonra Batı'ya kaçmış ve Batı Alman güvenlik servislerine katılmıştı.

Yeni birimin temel ilkesi basitti: GSG9'da hiçbir silahlı kuvvetler mensubu görev yapmayacak, sadece polislerden oluşacaktı. Bundeswehr'e8 bağlı olmayan GSG9, Federal Sınır Polisi'nin içinde yer alan 350 kişilik bir birimdi. Wegener 1977'de, GSG9'un en başarılı operasyonunun kahramanı olacaktı. Almanya'da tutuklu bulunan Baader-Meinhof üyelerinin salıverilmesini talep eden teröristlerin Mogadişu'ya kaçırıldıkları Lufthansa 707'nin kaptan pilotunu öldürmelerinden sonra, GSG9, iki İngiliz SAS "özel gözlemcisinin" desteğiyle uçağa bir baskın

düzenleyecekti. Wegener baskına bizzat liderlik edecek ve teröristlerden birini vurarak öldürecekti. GSG9'un yıldızı parlamıştı.

Sonra yıldız sönmeye başladı. GSG9 Haziran 1993'te, Kızıl Ordu Fraksiyonu üyesi Wolfgang Grams'ı, Almanya'nın doğusundaki Bad Kleinen tren istasyonunda kısırdı. Çok kötü yönetilen operasyon sırasında, Grams bir polis memurunu öldürüp bir diğeri yaraladı. Adli tıp bulgularına dayanan resmî raporda, Grams'ın daha sonra kendini öldürdüğü belirtiliyordu. Ne var ki,

8. Federal ordu.

sivil görgü tanıkları, GSG9 komandolarının Grams'ı yere serip çok yakın mesafeden başına ateş ettiklerini iddia ediyorlardı.

Bunu izleyen skandal, bazı bakanları koltuğundan edecek ve GSG9 gene karanlıklara gömülecekti.

Fabel, GSG9'a hayran falan değildi. Alman polis teşkilatının hemen hemen bütün birimlerinde mantar gibi biten, Amerikan SWAT timlerini model alan Mobile ya da Sonder Einsatz Kommando birimlerine de bir hayranlığı yoktu. Polis ile asker arasındaki çizgi giderek belirsizleşiyor ve bu durum Fabel'in içgüdüle-riyle bağdaşmıyordu. Söz konusu paramiliter birimlere ilişkin görüşleri, özellikle de Kanada Kraliyet Atlı Polisi'ni örnek gösterdiğinde, Prâsidium'un üst kademelerinde ona dostlar kazandırma-mıştı. Kanada Atlı Polisi de GSG9'a benzer bir birim kurmuştu. SERT (Special Emergency Response Team)9 adını verdikleri bu yapılanma, son derece etkin bir terörle mücadele birimi olduğu halde dağıtılmıştı. SERT'te görevli Kanadalı polisler, teröristlere karşı düzenlenen operasyonların dayattığı öldürme zorunluluğunu, polis olarak içlerinde taşıdıkları hayatı koruma içgüdüleriyle bağdaştıramıyorlardı. Fabel hep böyle polislerle birlikte çalışmak istediğini düşünürdü.

Klugmann'ın vesikalık fotoğrafdaki yüzüne dikkatle baktı. Bu, Davidwache polis merkezinin beyaz badanalı sorgu odasında karşısında oturan adaminkinden daha ince bir yüzdü. Cildin iri kafatasına çadır ipi gibi kas ve kirişlerle gerildiği, eğitimli bir yüz. Ait olduğu, görünmeyen bedenin güçlü ve formda olduğunu söyleyen yüzlerden. Fotoğraf o kadar da eski değildi; Klugmann köstebek rolü için, yıpranmış bir adam görüntüsü edinmek üzere epey çaba sarf etmiş olmalıydı.

Fabel'in tam olarak anlayamadığı şey, bir GSG9 ajanının neden köstebek olarak kullanıldığıydı. GSG9'un gizliliği, bir istihbarat toplama yöntemi değil, operasyonel, taktik bir araçtı. Maria, Klugmann'la Weingarten'de karşılaştığına inanıyorsa, onu kesinlikle orada görmüştü, Fabel'in bundan kuşkusu yoktu. Ve Wein-garten ile Hangelar, GSG9'un eğitim için kullandığı iki merkezdi. Bunca özel örgüt için içinde olduğuna göre, yürütülen operasyonun hedefinin çok büyük olması gerekiyordu. Volker BND'dendi; Klugmann GSG9'dan. Fabel'in tahmini, ölen kız Tina Kramer'in de BND'den olduğuydu. Sadece Hamburg Polisi için dışında bırakılmış gibi görünüyordu. Ve Fabel'in, operasyon hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyen Van Heiden'in, bu sözünden kuşkulandı-

9. Özel Acil Müdahale Timi.

ması için bir neden yoktu. O halde Hamburg'un ana polis örgütü neden devre dışı bırakılmıştı ? Fabel'in kapağı ne mütereddit ne de güvenli denebilecek bir tıklamayla vuruldu. Volker, buyur edilmeyi beklemeden Fabel'in odasına daldı. Sanki yüzünden bir buldozer geçmiş ve her tür sevimlilik kalıntısını silip süpürmüştü. İfadesinde düşmanlık da, teşhis edilebilecek başka herhangi bir duygu da yoktu. İşte, o cana yakın maskenin arkasındaki gerçek yüz, diye düşündü Fabel. Koyu gözleri ifadesizdi; ağzı düz ve kararlı bir çizgi halini almıştı. Bir kolunun altına kaim, yeşil bir dosya sıkıştırmıştı. Fabel, misafirine bir sandalye gösterdi.

- Bilmek istediğiniz nedir, Fabel ? Size söyleyebileceğim her şeyi söyleyeceğim.

Fabel çelik gibi soğuk ve sert bir sesle konuştu.

- Hayır, Volker... bana sadece söyleyebileceğiniz her şeyi söylemeyeceksiniz...

Fabel, kapıda Werner'i görüp eliyle işaret etti. içeri giren Werner, ağır gövdesini dikkatle kapattığı kapiya dayayıp etli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

- Bana bilmek istediğim her şeyi söyleyeceksiniz. Eğer bunu yapmazsanız, yemin ederim ki sizi bir hücreye kapatır, önemli bir cinayet soruşturmasını engellemekle suçlar ve Pullach'taki ahbaplarınız imdadınıza yetişmeden olayı basına sızdırırım.

- Bütün bunları kendimize saklamamızın çok haklı bir nedeni var, Fabel. Hâlâ aynı taraftayız, biliyorsunuz.

Volker'in yüzü hâlâ ifadesizdi.

- Öyle miyiz ? Ben bir dizi kanlı cinayeti çözmeye çalışıyorum, siz benden bilgi saklıyorsunuz, hem de çok önemli bilgileri. Ben ikinci kurbanın kim olduğunu bulmak için adamlarıma Hamburg'da cirit attırıp boş yere zaman harcatırken, siz cebinizde kurbanın kimliği, sallana sallana Prâsidium'a girip çıkıyorsunuz. Bu arada üçüncü bir kurban öldürülüyor. Siz gizli ajancılık oynayarak gönül eğlendiriyorsunuz, zavallı bir kadın bunun ceremesini canıyla ödüyor.

- Tina Kramer ile diğer iki kurban arasında hiçbir bağlantı yok.

- Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz ? Volker ağır, yeşil dosyayı masanın üzerine attı.

- Her şey bunun içinde. Operasyonumuzla ilgili her şey. Bunu zaten sizinle paylaşacaktık, sadece Klugmann'ın sahadan dönmesini bekliyorduk. Diğer iki kurbanın Tina Kramer'le ilişkisini araştırdık; aralarında hiçbir bağlantı yok. Tina sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulundu. Katiliniz onu, diğer kurbanlar gibi rasgele seçmiş olmalı.

- Bunlar bir yığın zırva, Volker. Hayatta böyle tesadüfler olmaz.

- Olur ve bu olayda oldu. Ajan Kramer bizim asıl örtülü ajanımız değildi. Asıl ajan Klugmann. Kramer daireyi, Khigmann'm yeraltı dünyasından bağlantılarıyla görüşebileceği bir buluşma yeri olarak ayarlamıştı. Klugmann'a polise kin besleyen, ahlaksız bir eski polis, daha doğrusu eski bir özel kuvvet elemanını kimliği uydurduk. Her şey bu dosyada yazdı. Senaryoya göre, Kramer daireyi Klugmann'dan, fahişe olduğu sanılsın diye "Monique" adıyla kiraladı. Güya aralarında bir anlaşma yapmışlardı: Klugmann burayı gizli toplantıları için kullanmaya devam edecekti.

- Kiminle yapılan toplantılar? Operasyonun amacı neydi?

- Bu bir gözlem ve istihbarat işiydi. Klugmann açık bir bağlılık ilişkisine girmeden, organize suç faaliyetlerinin kenarında duruyordu. Uluğbay'ın adamı olan Hoffnecht'in yanında çalışıyordu, ama Uluğbay örgütüne bağlı değildi. Bazı ciddi eylemlere katılmak istediği yolunda söylentiler yayıyordu.

- Bu benim soruma cevap vermiyor. Hedef kimdi ve operasyonun amacı neydi?

- Bir istihbarat toplama operasyonuydu. Hedef, şehre yerleşen yeni ve güçlü bir Ukrayna çetesiydi. Uluğbay'ı onların öldürdüğünden kuşkuluyoruz.

Fabel Mahmut'un söylediklerini hatırladı. Volker'in sözünü kesmedi.

- Operasyonu, kimse bizimle bu yeni çete hakkında konuşmayacağı için başlattık. Her zamanki bağlantılarımız korkudan altlarına yapıyorlar. Haklılar da. Size, bütün bunları kendimize saklamamızın haklı bir nedeni olduğunu söyledim, hatırlarsanız ?

Fabel başım sert bir hareketle, evet anlamında salladı.

- Neyse, korkarım, bundan hoşlanmayacaksınız. Kimse bu yeni çete hakkında konuşmaya hazır değil, çünkü muhbirlere, rakiplerine ya da yollarına çıkan herkese karşı inanılmaz derecede acımasız ve iş bitiriciler. Dahası, Hamburg Polisi içinde bağlantıları olduğunu ve biri konuşacak olursa derhal öğreneceklerini açık açık duyurdular.

- Burada ispiyonları mı var? Buna inanmıyorum, diye protesto etti Fabel.

- Aldığımız istihbaratlar bu yönde. Kesin olarak nerede bilmiyoruz, ama epeyce yukarılarda bir yerde olmalı. Hamburg Polisi işte bu nedenle devre dışı bırakıldı. Bu LKA7 ile BND'nin ortaklaşa yürüttüğü bir operasyondur ve biz Klugmann'ı GSG9'dan aldık. Üzgünüm, ama böyle olması gerekiyordu.

- Ya Buchholz ve Organize Suçlar Şubesi ? Volker başım iki yana salladı.

- Hamburg Polisi'nden hiç kimsenin operasyondan haberi yok. İster inanın ister inanmayın, bu Ukraynalıların önceden Sovyet İçişleri Bakanlığı'nın özel kuvvetlerine bağlı polisler olduğu yolunda söylentiler var. Almanya'daki polis görevlileriyle bağlantı kurmuş oldukları tahmin ediliyor. Klugmann'a işte bu nedenle böyle bir geçmiş uydurduk; böylece araziye daha kolay uyacağını düşündük. Ve vaktiyle gerçekten özel kuvvetlerde çalışmış olduğundan, sahte kimliği kurcalandığında altından foyası çıkmayacaktı. Ama bilgi sızma tehlikesini göze alamazdık, o yüzden buradaki kimse hiçbir şey bilmiyor.

- Khigmann'ın buradaki kayıtlarını değiştirmenizin ve bunların federal kayıtlarla örtüşmemesinin nedeni de bu herhalde ?

Volker başım evet anlamında salladı.

- Bu Ukraynalı çetenin başında kim var ? diye sordu Werner, kapının önünden kıpırdamadan. Volker Werner'e cevap vermedi, soruyu soran Fabel'miş gibi ona dönüp konuştu.

- Operasyonun başlıca hedeflerinden biri buydu. Bilmiyoruz. Şu an için eşkali ve adı tamamen belirsiz...

Tıpkı ikinci cinayet kurbanı gibi, diye düşündü Fabel. Volker devam etti.

- Klugmann, Yuri Varasuv'un çetesinden, daha doğrusu vaktiyle onun olan çeteden biri aracılığıyla, bu adamlardan biriyle temas kurdu. Bağlantısını sadece "Vadim" adıyla tanıyor... Bu tipin gerçekten onlardan olduğunu, ama örgüt hiyerarşisinde oldukça aşağı bir yerde bulunması gerektiğini, yoksa açığa çıkarılmayacağını düşünüyor. Bu arada, biz ana çetenin on-on iki kişiden oluştuğuna inanıyoruz. Bunlara "Tepe Takımı" diyoruz. Bunların her biri yarım düzine eski çete "reisini" yönetiyor. Bu yeni çetenin çalışma biçimi, organize suça "organizelik" katıyor. Tepe Takımı bir işgal ordusunun komuta aygıtı gibi çalışıyor. Nitekim, Hamburg'daki bütün büyük çetelerin başlarını temizleyerek, yönetimlerini dağıttılar. Böylece ellerine, istedikleri gibi kontrol edebilecekleri başsız bir gövde geçti. İşe, Ukraynalı, Rus ve diğer Doğu Avrupalı çetelerle başladılar, sonra dikkatlerini Uluğbay'ın örgütü üzerinde yoğunlaştırdılar. Uluğbay'ın örgütünü ayağının altından çektiler. Sonra da, Uluğbay'ın işini bitirdiler tabii.

- Klugmann gibi, örtülü kimliğine göre son derece önemsiz biriyle neden ilişki kursunlar ki ? Volker duraksadı.

- Klugmann'a eline pazarlığını yapabileceği bir koz verdik... -Ne?

- Son derece tehlikeli rakiplere karşı oynadığımızı anlamamız gerekiyor, Fabel. Sağı solu belli olmayan adamlar bunlar. Bu da, bazen risk almamızı gerektiriyor...

Fabel neler duyacağını bilmiyordu, ama duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini anlamıştı. Volker içini çekti.

- Onlara, Uluğbay'ın öldürüldüğü, uyuşturucu işiyle ilgili buluşmanın ayrıntılarını verdik. Fabel Volker'e inanmaz gözlerle baktı.

- Yeraltı dünyasının önemli simalarından birinin tepelenmesine yardımcı olmak için bir polis operasyonuna başvurduunuz? Tanırım, sizin yapmayacağımız bir şey yok mu?

- Tepeleme işini biz organize etmedik, tabii ki!

Volker'in öfkesi inandırıcı değildi. Gözlerini Fabel'in masasındaki bir noktaya dikip devam etti.

- Her şey boka sardı. Bu yeni çete hakkında bilgisiz olabiliriz, ama Uluğbay'la ilgili istihbaratımız kusursuzdur. Klugmann'a, Uluğbay'a sözde milyonlar kazandıracak büyük bir uyuşturucu alışverişiyle ilgili bilgileri aktardık. Ama Uluğbay'ın oraya bizzat geleceğini tahmin etmedik. Klugmann'ın elinde ilk buluşmanın, işin içindeki Kolombiyalıların adlarının ve özel bilgilerinin, miktarların vs ayrıntılı bilgileri vardı. Klugmann bu bilgileri, üzerinde belli bir ağırlığa sahip olduğu, MEK'in uyuşturucu biriminde görevli bir bağlantısı aracılığıyla elde ettiğini ileri sürdü. Bu, Tepe Takımı'ndan birini ortalığa çıkarmaya yetti. Vadim besbelli aşağılarda bir yerde, ama bu adamların hepsinin tek tek ne kadar güçlü olduğunu düşünürseniz, bu görelî bir şey. Her neyse, bizim bütün istediğimiz Klugmann'a güvenilirlik ve itibar kazandırmaktı. Öyle kolay verilecek bir karar değildi. Büyük bir uyuşturucu baskını yapma fırsatım boşa harcadık, ama bunun Tepe Takımı'nın kabuğunu çatlatmaya değdiğini düşündük. Ukraynalıların işe el koyacaklarını tahmin ettik. Ve haklı çıktık. Hem de istemediğimiz kadar haklı. Daha biz sonucu öğrenmeden, Kolombiyalıları çoktan Bogota'ya dönmüş ve bir yer altı otoparkında Uluğbay'ın beyni dağıtılmıştı.

- Uluğbay Kolombiyalılarla buluşacağını mı sanıyordu?

- Evet. Ama bunun yerine, beynine bir kurşun yedi. Dediğim gibi, orada olması beklenmiyordu. Biz Ukraynalıların olaya el koyacaklarını ya da en fazlasından, malî silah zoruyla gasp edeceklerini düşünmüştük.

- Tanırım, işleri bundan daha fazla sarpa sardınlamazdı, değil mi Volker?

Volker Fabel'e meydan okuyan bir bakış attı.

- Burada neyle karşı karşıya olduğumuza dair zerre kadar fikriniz yok, Fabel. Karşımızda, biri hariç ne eşkalini ne de adını bildiğimiz, Spetznaz tezgâhından geçmiş, taş gibi on-on iki Ukraynalı var. Söylentilerin bile arkası kesildi. Adamlar hayalet gibiler, ama Hamburg yeraltı dünyasının neredeyse tamamı avuçlarının içinde. Sadece, Yılmaz ve Uluğbay'ın örgütünden geriye kalanlar kontrolleri dışında, ama onların da sonu yakındır. Ukraynalı bu çete, Hamburg'un görüp göreceği en büyük kriminal tehdidi temsil ediyor. Onları durdurmak için radikal önlemler almak zorundayız.

Fabel bunları dinlerken, Volker'e boş gözlerle bakıyordu. Volker'in, Mahmut'un kendisine anlattıklarından fazla bir şey bilmiyor olmasına inanamıyordu.

- Ya liderleri? Hakkında hiçbir şey bilmediğinize inanamıyorum.

- Hiçbir şey bilmiyoruz. Bütün bildiğimiz, Tepe Takımı'nın başında, Ukrayna İçişleri Bakanlığı'nın üst düzey eski bir görevlisinin olduğu. Çeçenistan'da görev yaptığından kuşkulamakla birlikte, ne eşkalini ne adını ne de yaşını biliyoruz. Bir de, amaçlarına ulaşmak için tarifsiz bir şiddete başvurduğu yolunda söylentiler var.

- Ya da sadece ibret dersi vermek için? Onun Tina Kramer cinayetinin arkasındaki kişi olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz ?

- Çünkü bunun hiçbir anlamı yok. Şu anda Klugmann'ın gerçek kimliğini siz hariç kimse bilmiyor ve onu bu işten çekmemiz gerekecek. Ama yürüttüğümüz operasyon ile diğer iki kurban arasında hiçbir bağlantı yok. Ve de Ukraynalıların, Klugmann'ın kimliğini teşhis etmedikçe, Kramer'i öldürmeleri için hiçbir neden yok.

- Klugmann o gece... bize cinayet haberini vermeden hemen önce sizi aradığında ne dedi ?

- Berbat durumdaydı. Bize Kramer'in başına gelenleri anlattı ve bunun ilk cinayeti işleyen psikopatın yönteminin aynısı olduğunu anladık. Dediğim gibi, arada bir bağlantı kuramadık, ama olay daha sıcakken operasyonla ilgili bir karar vermem gerekiyordu. Klugmann'dan her şeyi bırakıp operasyonu sonlandırma-sını istedim. Gerçek kimliğini saptamış olabilirlerdi. Ona, can güvenliğinizi sağlar sağlamaz Hamburg Polisi'yle temasa geçeceğimizi ve cinayet haberini vereceğimizi söyledim.

- Peki neden öyle olmadı ?

- Klugmann şimdiye kadar birlikte çalıştığım en iyi polislerden biridir. Benden, görevine devam etmek, ortalığı kolağan edip gerçek kimliğinin anlaşılıp anlaşılmadığını öğrenmek ve cinayeti polise bildirmek için izin istedi.

Fabel, Davidwache'deki sorguyu hatırladı. Klugmann muazzam güçlü biri olmalıydı. Orada oturup Werner'in hakaretlerini, Fabel'in sorularını sineye çekmiş, partnerinin hunharca öldürülmesinin şokuyla sessizce baş etmişti. Maskesini bir an olsun yüzünden kaydırmamıştı. Fabel'in kuşkuları olmuştu olmasına, ama bu aklına dahi gelmemişti.

Werner, kapının oradan onun düşünceleri seslendirdi.

- Orospu çocuğu! Taşaklı herif doğrusu. Şu an emniyette mi ?

- Bilmiyoruz. Onunla teması kaybettik. Güvenli cep telefonu sizde, bu yüzden ona telefonla ulaşamıyoruz. O da bizi aramadı. Çok kaygılıyız.

Tam bu sırada, Maria Klee kapıdan içeri başını uzattı. Yüzünde sert ve kararlı bir ifade vardı. Werner'e biraz dışarı gelmesini işaret etti.

Volker tekrar Kriminalhauptkommissar'a döndü.

- Bana inanmalısınız, Fabel, Kramer'in ölümü ile operasyon arasında herhangi bir bağlantı olduğunu düşünmüş olsaydık, dosdoğru size gelirdim. Zaten, sadece Klugmann'ın yerini saptar saptamaz da bunu yapacaktık.

Fabel tam bir şey söyleyecekti ki, Werner bembeyaz bir yüzle odaya döndü.

- Artık Klugmann için kaygılanmanıza gerek yok gibi görünüyor, dedi. Billstedt Polizeidirektion az önce terk edilmiş bir yüzme havuzunda bir ceset bulmuş. Ve kurbanın eşkali onununkine uyuyor.

16 haziran pazartesi, 11.50. Hamburg-Billstedt, Hamburg

Fabel, Werner ve Maria Klee yıllardır su yüzü görmemiş yüzme havuzunun bir kenarında duruyorlardı. Volker de gelmiş, ama Fabel ondan, polis kordonun arkasında beklemesini istemişti.

- Cinayet mahallinde ne kadar az insan olursa o kadar iyi... En azından kriminal inceleme ekibi işini bitirene kadar, demişti, siklon bir ifadeyle.

183

işin gerçeği, Volker'in varlığına tahammül etmekte giderek daha fazla zorlanıyordu. Volker, yan karanlık bir dünyanın, Yıl-maz'ın tarif ettiği o boz bulanık alanın parçasıydı ve Fabel onunla ve dünyasıyla mümkün olduğunca az temas etmek istiyordu.

Vaktin öğleye yaklaşmasına ve duvarlardan biri boyunca uzanan pencerelerde bir-iki kırık camdan başka bir şey kalmamış olmasına rağmen, havuz, duvarlardaki ve zemindeki pislik havaya da yayılmış ve ışığı donuklaştırmışçasına kasvetliydi. Tatort kriminal inceleme ekibinin yerleştirdiği çıplak ark lambaları havuzun içindeki pisliği daha da iyi gösteriyordu. Her yerde kullanılmış şırıngalar, prezervatifler, çöpler ve bir köşede, insan dışkısına benzer bir şey vardı. Fabel ölmek için bundan daha berbat buyar hayal edemezdi.

Beyaz tulumlar giymiş, güçlü kuvvetli altı görevliden oluşan Tatort ekibi, pisliğin içinde arama yapıyordu. Ekibin başı olan Brauner, cesedin yanma çömelmişti. Klugmann'ın elleri arkadan bağlanmış, başına da bir çuval geçirilmişti. Brauner, kuruyan karon neredeyse kabuklaştırdığı çuvalı dikkatle kesip atmıştı. Fabel'in havuzun kenarında, arkasında durduğunu fark edince, gözlerini kaldırdı ve ona başıyla selam verdi.

- Sizin durduğunuz yere çömeltilerek vurulmuş, dedi. Kurşunun doğrudan beyin sapına saplandığı, klasik bir infaz şekli. Gerçekten profesyonelce bir iş. Havuzun dibini boylamadan ölmüş olmalı. Kurşun ağzın üstünden çıkmış.

- Öleli ne kadar olmuş ?

- Bunu, cesedi inceleyecek olan Möller'e sormalısınız, ama vücut ısısına, ölüm sonrası morluklara ve ölüm katılığının kalkmasına bakarak, en az bir iki gün diyebilirim. Üç gün de olabilir.

Tatort ekibinden biri havuzun köşesinden seslendi.

- Herr Brauner. Buraya bakar mısınız ?!

Fabel, Brauner'in arkasından, kriminal inceleme görevlisinin çağırdığı yere gitti.

- Şurada...

Görevli, zemindeki toz toprağın arasında parlayan küçük bir metal silindiri işaret etti. Brauner yere çömeldi ve nesneyi dikkatle eline aldı.

- Dokuz milimetrelik bir kovan, dedi, silindiri lateks eldivenli başparmağı ile işaretparmağının arasında tutarak.

- Ve silahı çekenin rahatlıkla görebileceği bir yerde, dedi Fabel. Etrafına bir göz atsa, bizden kolaylıkla esirgeyeceği somut bir kanıt. Böyle profesyonel bir katil için amatörce bir hata Brauner omuzlarını silkti.

- Belki de ortalık karanlıktı. Ya da yakalanmak üzere olduğunu düşünüp buradan planladığından daha çabuk çıktı.

- Olabilir... dedi Fabel.

Ama hiç ikna olmamıştı. Brauner'in alnını kırıştırmamasından, kafasını kurcalayan bir şey olduğunu tahmin etti. -Ne oldu?

- Tamam, bu fişek dokuz milimetrelik, ama sıradan bir otomatikten atılmamış. Sizininkinin cinsi ne? SIG-Sauer P6 mı?

- Walther P99.

- O da uymuyor. Dokuz milimetreliklerin çoğu ya Smith and Wesson ya da Walther'in konfigürasyonlarına dayanır. Bence bu bir 9x9x17 mm'lik. Standart dışı bir ateşli silah için standart dışı bir mühimmat.

- Ne olabileceğine dair bir fikriniz var mı?

- Henüz değil. Sonunda birkaç markaya indirgeyebiliriz, ama bu iş zaman alacaktır.

Bu sırada patoloji uzmanı Möller geldi. Fabel onu başıyla selamladı.

- Öleli birkaç gün oluyormuş.

Bunu söyledikten sonra, Möller'in öfkeli haline gülümseyip havuzdan çıkmak için kapıya doğru yürüdü. Volker yeşil-beyaz Shutzpolizei arabalarından birinin kenarına yaslanmış duruyordu.

- Klugmann mı? diye sordu.

- Öyle görünüyor. Ama Möller'in onu sırt üstü çevirmesine kadar beklememiz gerekecek.

Yüzünü ancak o zaman görebileceğiz.

Bir-iki dakika süren bir sessizlikten sonra, Werner ve Maria da dışarı çıktılar. Arkalarından, siyah bir ceset torbasına konup iki görevlinin ittiği tekerlekli bir sedyenin üzerine yatırılmış olan ceset geliyordu.

- Klugmann olduğu kesinleşti, dedi Werner, sert bir sesle.

Volker öne doğru ilerleyip bir el hareketiyle görevlileri dururdu. Kendini hazırlar gibi derin bir nefes aldı ve sert bir baş hareketiyle ceset torbasını işaret etti. Görevlilerden biri fermuarın uzun britine asıldı; fermuarın cızırdayarak açılmasıyla, Hans Klugmann'ın morarmış yüzü ortaya çıktı. Kurşun başından çıkarken dişleriyle burnunun arasında kalan kısmı paramparça etmiş, kanlı bir kratere dönüştürmüştü. Volker yüzünü buruşturdu. Başıyla yeni bir işaret yaptığı görevli, Klugmann'ı tekrardan vinil kozasının içine kapattı. Volker Fabel'e döndü; koyu renk gözleri acı ile öfke karışımı bir duyguyla parlıyordu.

- Cesur bir adamdı. Ve de namuslu ve iyi bir polis. Siz bunu anlayabilirsiniz, Fabel.

Sonra sustu ve cesedin morg arabasına konmasını izledi.

- Onu ben işe aldım, Fabel. O operasyona ben yolladım ve kız öldürüldüğünde işi bırakması için ısrar etmedim. Ölmesi benim hatam.

- Ben de öyle düşünüyorum, dedi Fabel, en ufak bir kötü niyet taşımadan.

16 haziran pazartesi, 14.00. Altona, Hamburg

Sonja Brun'un güzel yüzünde, ancak bir saat durmadan ağlamakla oluşabilecek bir kızarıklık ve şişlik vardı. Çevresi kızarmış gözlerindeki yanma hafiflemiş olsa bile, bedeni hâlâ kesikli ve derin hıçkırıklarla sarsılıyordu. Fabel öfke içindeki Volker'e, bunun artık Mordkommisson'u ilgilendiren bir dava olduğunu ve ondan gelebilecek her türlü müdahaleyi engelleme olarak değerlendireceğini kesin bir dille açıklamıştı. Volker'in bunu sineye çekmekten başka seçeneği yoktu; Fabel'in, Werner'le birlikte Sonja'yı sorguya çekerken yanlarında olmasına izin vermesini, bir lütuf olarak kabul etmek zorunda kalmıştı. Fabel Sonja'ya, Klugmann'ın örtülü bir federal ajan olduğunu açıkladığında irkilmişti. Sonja buna inanmamış ve Fabel, kızın Klugmann'la paylaştığı her anın, her sözcüğün bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiğini görmüştü.

- Ama evleneceğimizi söylüyordu... O önemli işi biter bitmez Hamburg'dan gideceğimizi, başka bir yere yerleşeceğimizi söylüyordu... Bütün bunlar yalan mıydı? diye sordu Fabel'e, yalvaran gözlerle.

- Hayır, Sonja. Yalan olmadığına içtenlikle inanıyorum. Seni seviyordun. Bundan eminim... Sonja'ya Ukraynalılar, Klugmann'ın sözünü ettiği o önemli iş, dışarı çıkış saatleri, yanında gördüğü kişiler hakkında sorular sordular. Fabel, kıza iki soru arasında biraz soluklanma süresi tanıyarak yavaş ve sakin bir şekilde ilerlemeye çalışıyordu. Hayır, "Vadim"i hiç görmemişti. Hayır, Klugmann onun adını hiç anmamıştı. Evet, çalışmadığında sık sık, "önemli işiyle" ilgili olarak birileriyle buluşmak üzere, gece geç vakit dışarı çıkıyordu. Hiçbir yere varamadılar. Sonja onlara yardım edemediği için özür dileyerek, yeniden hıçkırmaya başladı. Fabel sorguyu burada kesmeyi önerdi ve salondan mutfağa geçerek, tezgâhın üzerin-

]

de bulunduğu bir paketten bir poşet alıp bir fincan yeşil çay hazırladı. Fincanı Sonja'nın eline tutuşturdu.

- Son bir soru daha, Sonja. Hans'ın bir video kamerası var mıydı ?

Sonja kızarmış gözlerini gölgeleyen kaşlarını çattı ve başını olumsuz anlamda salladı.

- Eve hiçbir kamera getirdi mi ? Ya da ortalıkta bir video kaseti gördün mü hiç ?

Gene şaşkın bir bakış, bir omuz silkisi ve baş sallaması.

Sonja'yı, tanıdığını sandığı, ama gerçekte onunla göstermelik bir ilişki yaşayan bir aynasızla paylaştığı dairede yalnız bırakarak dışarı çıktılar. Kızın yanında oturacak kimse yoktu: ne bir akraba, ne bir arkadaş. O boş bir sahnede yapayalnız kalmış güzel bir kızdı, o kadar. Daha birkaç gün önce, evine ve sevgilisine geri dönerken, kafası yeni bir yerde yeni bir yaşam düşleriyle dolu, alışveriş torbalarını sallaya sallaya yürüyen bir kız. Şimdi, tekrardan porno film ve fahişelik çirkefine batacaktı, kuşkusuz. Klugmann onu gerçekten sevmiş miydi ? Onunla evlenmeye hiç niyetlenmiş miydi ? Fabel'in bu konuda hiçbir fikri yoktu, ama onu küçültücü bir yaşam tarzından kurtarmaya çalışacak kadar sevdiğini biliyordu.

Fabel daire kapısını arkasından çekerken, ölü bir polise sessiz bir vaatte bulundu.

16 haziran pazartesi, 22.50. Pöseldorf, Hamburg

Fabel eve döndüğünde saat neredeyse gecenin on biriydi.

Büroya dönüşünde, gelişmeleri değerlendirmek üzere ekibini yeniden toplamıştı. Artık "Monique"nin bir LKA7 ajanı olan Tina Kramer olduğunu biliyorlardı. Klugmann ölmüştü. Volker yürüttüğü soruşturma ile Tina Kramer cinayeti arasında hiçbir bağlantı olmadığı iddia ediyordu. MacSwain artık resmen izlenecekti. Fabel, Van Heiden'le pazarlık etmiş ve Mordkommisson'dan iki tim liderinin katılacağı altı kişilik bir takip ekibinin kurulması konusunda anlaşmışlardı. Van Heiden önsezilerden hoşlanmıyordu. Daha doğrusu, bir önsezi uğruna Hamburg Polisi'nin parasını harcama fikri hoşuna gitmiyordu, ama Fabel'in bildiğini yapmasına izin vermişti. Fabel takip işinin sorumluluğunu Paul ile An-na'ya vermişti. Bu ikisinin, Klugmann'ın izini kaybettikten ve ölü bulunmasından sonra, şeflerinin bir güven gösterisine ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

Angelika Blum cinayetini de yeniden değerlendirmişlerdi. Kri-

minal inceleme ekibinin başı Brauner, Blüm'ün laptopunda hiçbir maddi bulguya

rastlanmadığı rapor etmişti. Teknik Şube'ye göre, bilgisayarın hard diskinden dosyaları silen her kimse, bu işi son derece dikkatli bir şekilde, muhtemelen harici bir donanım kullanarak yapmıştı. Bu, elinin altında gelişkin aygıtlar olan bir uzmanın işiydi. Möller'in ön otopsi raporu

ilk gözlemlerini teyit ediyordu. Maria Klee ortaya yeni bir şey çıkarmıştı, ama bunun konuyla doğrudan alakası olmadığını kabul ediyordu. Masanın üzerine bir sergi broşürü koymuştu. Bu, Marlies Menzel'in Bremen'de açtığı bir serginin broşürüydü. Bu isim Fabel'in kulağına yabancı gelmemişti. Sonra, beynine bir yumruk yemiş gibi oldu. Marlies Menzel, Stuttgart-Stammheim Hapishanesi'nden daha yeni salıverilmişti. Svensson'un Radikal Eylem Grubu'nun eski bir üyesiydi; Fabel'in yaralandığı o soygun girişimine katılmıştı. Fabel o gün, on yedi yaşında bir kızı yüzüne iki kurşun sıkarak öldürmüştü.

Serginin adı "Çarmıha Gerilen Almanya"ydı. Fabel tabloların fotoğraflarına bakarken, göğsünde bir çarpıntı olduğunu hissetmişti. Her tuval kan kırmızı, siyah ve turuncuya çalan san lekelerden ve sıçratılmış boya izlerinden oluşuyordu: Alman bayrağının renkleriydiler bunlar. Her tuval birbirinden hafifçe farklıydı, ama hepsinde aynı renkler kullanılmış ve gerildiği çarmıhta haykırmakta olan aynı belli belirsiz insan figürüne yer verilmişti. Fabel, Maria'nın broşürü neden dikkatine sunduğunu derhal anlamıştı: bu resimlerde, bulanık, ama tedirgin edici bir şekilde Kanlı Kartal cinayetlerini hatırlatan bir şey vardı. Fabel Maria'ya başıyla tamam demiş ve birlikte Frau Menzel'e bir ziyaret yapmalarını önermişti.

Fabel toplantıdan sonra, Organize Suçlar Şubesi LKA7'de Kols-ki ve Buchholz'la görüşmüş ve onlarla BND operasyonu ve Klugmann'ın yüzme havuzunda öldürülüşü hakkında konuşmuştu. Konuşurken ikisini de incelemişti: öfkeleri sahici, ama beklediği kadar derin değil gibi gelmişti; belki de, organize suç işinde olmak, insanı yalana dolana alıştırdığından. Gene de, Buchholz'un operasyon konusunda hiçbir şey bilmediğinden kuşkulaması için bir neden olmadığını düşünmüştü.

Fabel eve döndüğünde yorgunluktan ölüyordu. Kendine bir bardak şarap koydu ve salonun ışıklarını yakmadan deri kanepenin üzerine yığıldı. Yekpare camlı pencerelerin ardında, şehrin ışıklan Alster'in üzerinde ışıltılı parlıyordu. Fabel, Angelika Blüm'ün telefondaki sesini, paramparça bedenini, terk edilmiş bir yüzme havuzunun dibinde, pisliklerin arasında ölü yatan Klugmann'ı, sendeleyerek bir kamyonun yoluna çıkan uyuşturucu verilmiş o kızı düşünmemeye çalıştı. Ama görüntüler beyninin içinde, kavanoza kapatılmış arılar gibi rasgele dans ediyordu. Beyaz şaraptan bir yudum aldı ve ağzı ekşidi. Bardağı yanındaki sehpanın üzerine koyup yatağa kadar gitmesi için gereken insanüstü çabayı göstermeye karar verdi. Daha kanepeden kalkmadan, gözkapaklarını ağırlaştırarak kurşun yerçekimine yenik düştü ve Fabel derin bir uykuya daldı. Geceyansı bir buçuk sularında, bundan önceki bir soruşturma kapsamında izlediği "snuff movie"yi seyretmeye zorlandığı bir rüyadan sıçrayarak uyandı. Bu defa, dehşetten kararlı ve yamulan Sonja Brun'un yüzüydü ve videodaki adamlar PVC'den köle maskeleri değil, tek gözlü Odin maskeleri taşıyordu. Fabel soyunup yatağa girdi, ama yorgunluğunun dörtmala koşan zihninin çalışmasını durduramayacağını anladı. Yatakta bir saat debelendikten sonra, kalkıp tekrardan giyindi. Arabasının anahtarlarını kapıldığı gibi sokağa fırladı. Blüm'ün dairesinin anahtarlarını almak için Präsidium'a uğradı. Orada ne bulmayı beklediğini bilmiyordu, ama Angelika Blüm'ün eşyalarının arasında dolaşma, yaşadığı yerde gezinme ihtiyacı hissediyordu. Hem zaten, orası da düşünmek için başka herhangi bir yer kadar iyi bir yerdi.

Jugendstü binanın karşısında frene bastığında saat üçü çeyrek geçiyordu. BMW'sini, apartmanda oturan kızın, erkek arkadaşının arabasını park ettiğini söylediği yere bıraktı. Apartman girişinin parlak ışıkları hâlâ yanıyordu ve cam kapılara yaklaşan birinin ışıktan gizlenmesi imkânsızdı. Ama bu mesafeden görülen birinin tarifi, ancak kızın verdiği kadar genel bir tarif olabiliirdi. Uzun boylu, geniş omuzlu, iyi giyimli, kumral bir erkek. Peki ama katil o muydu ?

Fabel üçüncü kata çıkmak için asansöre bindi. Dairenin kapısını açmadan önce bir an durdu. Karanlık dairenin içerisini göre-bilirmişçesine, gözlerini ahşap kapıya dikti. Bu kilidi ilk kez çevirip cehennemin kapısını araladığı, bir başka grotesk ölüm görüntüsünün beyninin dokularına kazındığı o anı hatırladı. Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmak için başını iki yana sallayıp anahtarı çevirdi. Girişteki glob lambalardan birini yaktı ve Blüm'ün çalışma odasına doğru yürüdü. Işıkları yakmadan önce, kendini gene gayri ihtiyari kötü bir şeye hazırladığını fark etti. Odanın birden aydınlanmasıyla, karşısında bir kez daha beklenmedik bir sahne buldu: bu defaki korkunç bir sahne değildi, ama afallatıcıydı. Blüm'ün çalışma odası son derece profesyonel bir şekilde talan edilmişti. Çekmeceler çalışma masasından ve dolaplardan dikkatle çıkarılmış, duvarlardaki raflardan dosyalar ve kitaplar yere indirilmişti;

mobilyalar altlarına bakılmak üzere baş aşağı çevrilmişti. Odada bir kargaşa olduğu söylenemezdi, çünkü son derece sistemli bir şekilde aranmıştı. Ve Fabel, Brauner'in ekibinin burayı bu halde bırakmadığını biliyordu. Buraya başka biri gelmişti. Bu düşüncenin zihninde canlanmasıyla birlikte, en-sesindeki bütün tüyler diken diken oldu. İçeride biri vardı. Fabel taş kesildi. Dairedeki sessizliği öylesine dikkatle dinledi M, kulaklarına yürüyen kanın ve Walther'ini kılıfından çıkarırken deriye sürtünen metalin sesi katlanarak büyüdü. Sırtı odanın kapısına dönük olduğundan, kendisini savunmasız hissediyordu. Hızla ve sessizce arkasına döndü, koridora doğru yürüdü. Sessizlik. Diğer odalardan gelebilecek bir ses duymaya çalışarak, yarım dakika kımıldamadan durdu. Hâlâ çıt yoktu. Vücudundaki gerginlik biraz azaldı, koridor boyunca ses etmeden yürüdü. Sırtı duvara dayalı, silahı sağ elinde dikili, yatak odasının kapısını iterek sonuna kadar açtı. Kapının kasasının içine sığılarak yüzünü içeri döndü ve silahının gezinden gözleriyle odayı taradı. Bir elini tabancasından indirip ışığı yakmak için elektrik düğmesini aradı. Oda boştu. Fabel küçük bir kahkaha attı: geri zekâlı gibi davranıyordu. Silahını indirdi ve koridora döndü.

Fabel'in ilk tepkisi şaşkınlık oldu. Adam nasıl olmuş da bu kadar hızlı ve sessiz hareket etmişti? Salonda, saldırmak için uygun bir an kolluyor olmalıydı. Fabel'in silahlı eli havaya kalktı, ama hareketini tamamlayamadan donup kaldı; Fabel koluna inanmaz gözlerle baktı. Saldırganın çelik gibi kuvvetli, sağlam bir pençesi vardı. Fabel'e bilek kemikleri un ufak oluyor gibi geldi. Zorlanan eli açıldı ve Walther'i ahşap zemine tangırdatarak düştü. Adam şimdi çok yalonmdaydı. Fabel diğer yumruğunu yukarı sallamayı denedi, ama saldırgan boşdaki eliyle boğazını kavrayıp sıktı. Adrenalin zamanın akışını yavaşlatıyordu; Fabel bu şurada, hava yolunun tıkanmadığını, ama saldırganın boynuna, çenesinin köşesinin tam altına çok güçlü bir baskı uyguladığını fark etti. Bağırmaya çalıştı, ama sesi çıkmadı. Etrafında dünya kararmaya başladığında, tüm yapabildiği, kendine ölmenin böyle bir şey mi olduğunu sormak ve Tina Kramer'in katledildiği binanın önünde görmüş olduğu adamın soğuk ve ışıltılı yeşil gözlerine, korku ve çaresizlik içinde bakmak oldu.

17 haziran salı, 05.20. Uhlenhorst, Hamburg

Fabel'in algıladığı ilk şey ağrı oldu: bütün baş ağrısı tariflerini aşan, içki sonrası ağrılarına taş çıkaran bir ağrı; kafatasını dilim dilim eden bir döner testere. Sonra, şakımalanıyla şafağın söküşünü müjdeleyen kuş seslerini duydu. Fabel başını hafifçe kaldırdı ve ağrı soğuk bir hançer gibi beynini yardı. Başını yastığa geri bıraktı. Nerede olduğuna ya da buraya nasıl geldiğine, hatta günlerden ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bilincinin tam olarak yerine gelmesi neredeyse bir dakika sürdü. Slav adam. Yerinde doğruldu ve daha da güçlü bir hançer darbesi daha yemiş gibi oldu; bu defa ağrıya mide bulantısı ve baş dönmesi de eşlik etti. Yatağın kenarına eğilip kustu. Başında yükselmekte olan ağrı dinmedi, ama onu kabullendi. Ağrı, hayatta olduğu anlamına geliyordu. Yeniden yatağa yığıldı ve cep telefonunu bulmak için cebini yokladı. Telefonu yok olmuştu. Tabanca kılıfındaki silahı da öyle. Etrafına bakınmak için hafifçe doğruldu. Angelika Blüm'ün yata-ğmdaydı. Onu buraya Slav getirmiş olmalıydı. Fabel'in başındaki ağrı bütün düşüncelerini kefene sardı. Soluk gri ışıkta, cep telefonunun, silahının ve cüzdanının şifoniyerin üzerine özenle sıralanmış olduğunu gördü. Yataktan kalkması ve sendeleyerek şifoniyere kadar yürümesi bir beş dakika daha aldı. Cep telefonunu akçağaç şifoniyerin üzerinden çekti ve Präsidium'un telefon hafızasına kayıtlı numarasını tuşladı. Öğlen olduğunda, Fabel'e saldıran kısa boylu, güçlü kuvvetli Slav'ın eşkali bütün KriPo ve üniformalı polis memurlarına dağıtılmıştı. Fabel'i muayene eden, St. Georg Hastanesi'ndeki doktor, saldırganın profesyonelliğinden ne kadar etkilendiğini gizleyemedi. Slav, beyne kan akışını büyük bir ustalıkla durdurarak Fabel'i bayıltmıştı. Fabel'in çektiği baş ağrısı oksijensiz kalan beyin hücrelerinin ölümünden kaynaklanıyordu, ama kalıcı çok az hasar vardı. Hastane personeli Fabel'i gözlem altında tutmak için geceyi hastanede geçirmesi konusunda ısrarcı davrandı, Fabel de kendini son derece bitkin hissettiği ve ağrısı çok olduğu için tartışmaya girmede. Sonra da, kendini huzurlu ve derin bir uykunun kollarına bıraktı.

Saat ikiyi biraz geçe uyandı. Hemşire dışarda sabırla Fabel'in uyanmasını bekleyen Werner'i ve Maria Klee'yi içeri aldı. Maria, ona yabancı bir samimiyetle Fabel'in yatağının kenanna oturdu. Werner ne yapacağını bilmez bir halde ayakta kaldı. Sanki patronunu bu kadar savunmasız bir halde görmekten rahatsız olmuştu. Fabel ısrar edince, sonunda köşeden bir sandalye çekip oturdu.

- Bunun, ikinci cinayet yerinde gördüğün o adam olduğundan emin misin ? diye sordu Werner.
- Kesinlikle. Dosdoğru gözlerinin içine bakıyordum. Werner'in yüzü sertleşti.

- O halde bizimki. Sven'in Oğlu o... Fabel kaşlarını çattı.
- Bilmiyorum. Oysa, beni neden öldürmedi ?
- Bunu denemediğini söyleyemeyiz, dedi Maria.
- Hayır... Ben öyle düşünmüyorum. Buradaki doktor, son derece profesyonelce davrandığım... beni nasıl bayıltacağını bildiğini söylüyor. Beni öldürmek isteseydi, Blüm'ün yatağına yatırmak yerine, sessiz ve telaşsız işimi bitirebilirdi.
- Ama onu iki cinayet mahallinde de gördük. Bu, onu şüpheli kılmaya yeter de artar bile, diye protesto etti Werner.
- Ama neden cinayetten sonra oradaydı ? Evi cinayeti işlediği gece aramak yerine, neden sonradan aramayı seçti ?
- Belki de arkasında bir şey bıraktığını düşündü, dedi Maria.
- Bu katilin arkasında hiçbir şey bırakmadığını hepimiz biliyoruz. Zaten, Brauner'in ekibi evi iğneden ipliğe aramıştı. Bir şey atlamış olmaları mümkün değildi ve bizimki bunu biliyordu. Üstelik, bana saldıran tip, apartmanda oturan kızm bize verdiği tarife uymuyor. Fabel sustu. Dar ve uzun hastane penceresinden giren güneş ışığı halının üzerinde parlak bir üçgen oluşturdu ve kapının yanındaki eviyenin seramiğinin, paslanmaz çelikten boru ve musluklarının üzerinde donuk donuk parladı. Basma bir ağn saplanan Fabel, gözlerini yumdu ve kafasını yastığa dayadı. Gözlerini açmadan konuştu.
- Benim kafamı asıl meşgul eden, bu yaşlı adamın kuvveti ve beni bu kadar profesyonelce alt edebilmiş olması. Bunun için eğitilmiş olmak lazım.
Werner bacaklarını ileri uzatıp ayaklarını Fabel'in yatağının altındaki demir borulara dayadı.
- Sen de Maria da yabancı birine benzediğini söylüyorsunuz. Rus'a. Eli işe bu kadar yatkımsa, "Tepe Takımı"ndan, Volker'in bahsettiği o Ukraynalı çeteden olabilir mi ?
- Olabilir, pekâlâ, dedi Fabel, gözlerini açmadan. Bütün özellikleri akla özel kuvvetleri getiriyor. Peki ama işimi neden bitirmedi?
- Hamburg Polisi'nden birini öldürmek büyük iştir, dedi Werner. Klugmann'ı bir tarafa koy. Mordkommission'dan bir Haupt-kommissar'ı öldürürsen saklanacak delik bulamazsın.
- Kimliği ve orada bulunma nedeni ne olursa olsun, bütün Hamburg Polisi peşinde şu an, dedi Maria.
Fabel hafifçe doğruldu. Bunun için harcadığı efor sesinin tonuna yansdı.
- Ben onu bulmanın o kadar kolay olacağından emin değilim, Maria. MacSwain'den ne haber? Takibe alındı mı?
- Paul ve Anna peşinden bir an ayrılmıyorlar, dedi Werner. Nöbeti başkaları devraldığında bile, çoğunlukla orada oluyorlar. Sanırım, Klugmann olayında olduğu gibi işi bir defa daha bok etmekten korkuyorlar.
- İyi. Yarın buradan çıkmış olacağım. Her şeyi bir daha gözden geçiririz. Bu arada, bir gelişme olursa beni haberdar edin.
- Okey, Şef, dedi Werner.
Fabel gözlerini tekrar yumdu ve başını yastığa koydu. Werner, Maria'ya bir bakış atıp çenesiyle kapıyı işaret etti. Maria başını salladı ve yataktan kalktı.
- Yalanda görüşmek üzere, Şef, dedi.
Fabel günü pencereden dışarı bakarak, seyretmeye değer bir şey bulma umuduyla boş yere TV kanalları arasında dolaşarak ve uyuyarak geçirdi. Gün ilerledikçe, boynunun giderek sertleştiğini ve Slav'ın başparmağıyla beyne giden kam durdurduğu, boynunun yan tarafındaki noktanın duyarlılaştığını fark etti.
Susanne ikinci üzeri geldi ve derhal Fabel'i muayene etmeye başladı; başparmağıyla gözkapaklarını kaldırıp sırayla iki gözünü inceledi, boynunun ne kadar hareket edebildiğini anlamak için elleriyle başını iki yana döndürdü.
- Ön sevişmeden anladığın buysa, bunun benim tarzım olmadığını söylemek zorundayım, dedi Fabel, sırtarak.
Susanne'nin ruh hali şakalaşmaya müsait değildi. Fabel kızın gerçekten sarsılmış olduğunu gördü ve bundan etkilendi. Susanne yatağa oturdu ve Fabel uyuklarken kâh konuşarak, kâh susarak birkaç saat boyunca eli elinde durdu. Fabel, hemşire onu dışarı çıkarmak için geldiğinde, Susanne'nin kadını gayet buyurgan bir tonla kapı dışarı edişini hayretle izledi. Susanne saat altıya kadar yanında kaldı, akşam da bir saatliğine yeniden geldi. Saat dokuz buçuk olduğunda, Fabel kendini derin, deliksiz ve rüyasız bir uykunun kollarına bırakmıştı.
17 haziran salı, 08.30. Harvestehude, Hamburg.

Anna Wolff sekreter, kuaför ya da anaokulu öğretmeni olabilirdi. Ufak tefek ve hayat dolu bir kızdı. Güzel, yuvarlak yüzünden sürekli enerji taşar ve normalde koyu renk bir far, rimel ve kan kırmızı bir rujla makyaj yapardı. Kuzgun karası kısa saçlarını ya dümdüz tarar ya da jöleyle diken diken yapardı. Onu görenlerin bir Kriminalkommissarin olduğu sonucuna varmasını engelleyen şeylerden biri de gençliği idi. Anna yirmi yedi yaşındaydı, ama en çok on sekiz-on dokuzunda gösteriyordu.

Paul Lindemann'a gelince, polisten başka bir şey olması imkânsızdı. Werner Meyer'in babası gibi, onun babası da, Hamburg'un suyolu, kanal, liman ve rıhtım şebekesinde botla devriye gezen bir Wasserschutz10 polisiydi. Lindemann, Fabel'in "fırçayla ovalanmış Lutherçiler" dediği, çoğunlukla değişime ayak direyen, o temiz, titiz, bakımlı ve sade insanlardan biriydi. Paul Lindemann 1950'lerde veya 1960'larda bugünkü yaşında olsaydı da, aynen böyle bir tipi olurdu.

Fabel genelde Anna ve Paul'ü birlikte çalıştırırdı. Birbirlerinden ak ve kara kadar farklıydılar. Fabel birbirinden tamamen farklı bakış açılarına sahip kişilerden oluşan ekipler oluşturmanın yararına inanırdı: aynı nesneye farklı açılardan bakarsanız, bütünü görme şansınız artar. Anna ve Paul tuhaf bir ikili oluşturuyordu ve birlikte çalışma mecburiyeti, birkaç ay boyunca ikisine de çok zor gelmişti. Ama artık, birbirlerine derin bir saygı duyarak birlikte çalışıyor, farklı ama tamamlayıcı yeteneklerine değer veriyorlardı. Fabel, Maria ve Werner'den de böyle başarılı bir sonuç elde etmeyi ummuş, ama onlar henüz ekip olarak potansiyellerini gerçekleştirememişlerdi.

Anna ve Paul, bu gece kendilerini gergin hissediyorlardı. Fabel onlar için bir patrandan daha fazlasıydı. İkisine de akıl hocalığı yapmış ve onları Mordkommission ekibine seçerek önlerinde daha yüksek kariyer perspektifleri açmıştı. Fabel, ikisinin gözünde de yenilmez, bileği bükülmez bir insandı. Şimdi ise St. Georg Has-tanesi'nde bir hasta yatağında yatıyordu. Britanyalı bir yuppie bozuntusunun peşinde dolaşmak yerine, Fabel'e saldıran kişiyi arayıp bulmak için her şeylerini verirlerdi.

MacSwain'in oturduğu sokağın köşesinde bir tütüncü ve gazete bayii kulübesi vardı. Tezgâhın arkasına bir kahve makinesi, dışarıya da müşterilerin ayakta kahvelerini içtikleri, mat alümin-10. Sahil Muhafaza.

yumdan, dirsek yüksekliğindeki bildik masalar konmuştu. Arına dört masadan birinin yanında duruyor ve buradan, kavşağın ve MacSwain'in apartmanının yam sıra, yer altı otoparkının çıkışını net bir şekilde görüyordu. Biri, arabayla ya da yaya olarak dışarı çıkacak olursa, Anna hangi yöne gittiğini görebilecek ve arabasını binayı diğer taraftan izleyecek şekilde, biraz aşağı park etmiş olan Paul'e telsizle haber verecekti. Artık hava kararmıştı. Anna sonuncu olmasını umut ettiği üçüncü kahvesini içiyordu. Bir kahve daha, çarpıntılı ve uykusuz bir gece demektir. Şişko ve suratsız büfe sahibi varlığına dikkat bile etmemişti, ama haki rengi komando yelekli üç Dazlak sigara almaya gelince, onlara bir şeyler mırıldanıp başıyla Anna'yı işaret etti. Şişko büfe sahibi ve Dazlaklar gürültülü bir kahkaha patlattılar. Anna bakışlarını apartmandan ayırmıyordu. Üç Dazlak Anna'nın masasına geldi, biri bir tarafa, ikisi öbür tarafa geçti. Bozuk ciltli, boğa gibi kaim boyunlu, uzun boylu bir genç olan Dazlaklardan biri Anna'ya doğru eğildi.

- Noldu tatlım, ekildin mi yoksa?

Anna ne cevap verdi, ne de onlardan tarafa baktı.

Boğa boyunlu Dazlak, arkadaşlarına yan yan bakıp güldü.

- Ben sana beklediğini veririm, bebek...

- Neyi, on santimetrelilik aletinle mi ? dedi Anna, içini çekerek ve gene Dazlak'tan tarafa bakmadan.

Boğa Boyunlu'nun iki arkadaşı, parmaklarıyla onu göstererek gürültülü bir kahkaha attılar.

Dazlağın yüzü karardı. Anna'ya sokuldu, elini kızın deri ceketinin altına sokup göğsünü kavradı.

- Ne kadarımı ağzına alabileceğine bir baksak...

Her şey Boğa Boyunlu'nun kavrayamayacağı kadar hızlı bir şekilde gelişti. Anna kendi etrafında bir dönüş yaparak Dazlak'tan uzaklaştı ve tekrar dönüp sert bir hareketle ellerini üzerinden itti. Sol elini aşağı uzatıp Dazlağın hayalarını yakalarken, sağ dirseğini yüzünün ortasına indirdi. Sonra, yağ gibi bir hareketle sağ elini ceketinin içine sokarak otomatik SİG-Sauer'ini çıkardı, adamın yüzüne dayadı. Ayakları birbirine dolanan Dazlağın dengesini toparlamasına meydan vermeden, geri geri itip sırtını büfenin tezgâhına dayadı. Silahın namlusuyla adamın burnunu ezerken, cilveli bir sesle konuştu.

- Anna'yla düzüşmek mi istiyorsun ? dedi, başım bir sağa bir sola eğip dudaklarını şişirerek.

Boğa Boyunlu ona dehşet içinde baktı. Kızın deliliğinin ve içinde bulunduğu tehlikenin boyutlarını kestirmek ister gibi, yüzünü süzüyordu. Anna kolunu dimdik ileri uzatarak silahını diğer iki Dazlağa çevirdi.

- Ya siz, gençler? Anna'yla düzüşmek istiyor musunuz? Boğa Boyunlu'nun arkadaşları ellerini havaya kaldırdılar ve

geriye doğru birkaç adım attıktan sonra hızla koşarak kaçmaya başladılar. Anna Boğa Boyunlu'ya döndü ve namluyu tekrar burnuna bastırıp bir oyuncakla oynar gibi sağa sola çevirdi. Dazlağın burnundan süzülen kan yüzüne gözüne bulaşmaya başlamıştı. Anna hayal kırıldığına uğramış bir genç kız edasıyla konuştu.

- Anna'yla düzüşmek istemiyorlar... dedi, şirin sesini alçaltarak. Ya sen, taşaksız? Benimle eğlenmek istemez misin?

Dazlak başım kuvvetle iki yana salladı. Anna'nın gözleri kısılıp karardı.

- Bir daha bir kadına elini sürdüğünü duyarsam, seni kendi ellerimle yakalarım, anladın mı? Şimdi, kimliğini göster bakayım.

Dazlak yeleğinin ceplerini karıştırıp kimliğini çıkardı. Anna adamın ezik hayalarını bırakarak, kimliği inceledi.

- Okey, Markus, artık nerede yaşadığını biliyorum. Belki, ziyaretine gelirim de biraz daha eğleniriz, ha?

Dazlağın yüzüne doğru eğilip tıslar gibi bir sesle emretti.

- Şimdi siktir ol git.

Sonra, çömelip almak zorunda kalsın diye kimliğini yere fırlattı. Dazlak, ezik hayalarını tutarak arkadaşlarının gittiği istikamet tersine, koşa koşa uzaklaştı. Anna silahını kılıfına yerleştirip büfeciye döndü.

- Ya sen şişko, bir sorun mu var? dedi, en tatlı liseli kız gülüm-semesiyle.

Büfeci başını iki yana sallayıp ellerini havaya kaldırdı.

- Hayır, hiçbir sorun yok, Frâulein.11

- O halde bana bir kahve daha ver bakalım, yağ tulumu. Anna apartmana bakmak için arkasını döndü. MacSwain'in

ışıklan sönmişti. Bakışlarıyla çıkışları ve sokağı taradı. Görünürde hiçbir şey yoktu. Ceketinin cebinden telsizini çıkardı.

- Paul... Sanırım, MacSwain dışarı çıkıyor... Onu görüyor musun?

- Hayır. Ya sen ?

- Hayır. Ben biraz meşguldüm.

Anna'nın parmağım telsizin düşmesinden çekmesiyle, metalik gri bir Porsche'nin garajdan çıktığını görüp tekrardan düşmeye basması bir oldu.

11. Küçük hanım.

- Harekete geçiyoruz, Paul. Derhal gelip beni al. Hemen, şimdi! Paul birkaç saniye içinde, takip işinde kullanılan külüstür Mer-

cedes'le çıkageldi. Dışı dökülen arabanın motoru mükemmel durumdaydı.

Anna arabaya binerken, Paul'ün genelde ifadesiz olan yüzünde alaycı bir gülümseme belirir gibi oldu. Yüz kasları bu gülümsemeyi bastırmak için mücadele ediyordu. Anna diken diken saçları, abartılı makyajı ve üzerine çok büyük gelen deri ceketıyla, hayatında ilk kez gece kulübüne giden, henüz makyajın incelikleriyle tanışmamış liseli bir genç kıza andırıyordu.

- Neye gülüyorsun, Schlaks?12 diye sordu Anna.

- Gene oyun oynadın, değil mi ?

- Ne demek istediğini anlamıyorum, dedi Anna, gözlerini iki araba öndeki metalik gri Porsche'den ayırmadan.

- Yolun aşağısında park etmiş beklerken, iki Dazlağın koşarak kaçtığını gördüm. Şeytan görmüş gibiydiler. Gördükleri sen ol-mayasın ?

- Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok.

Trafik ışıklarında, bir sıra arabanın arkasında durdular. Paul, Porsche'nin ışıkları geçip geçmediğini görmek için uzun boynunu ileri uzattı. Geçmemişti. Anna'ya bakmak için döndü ve yan koltuk camından, elleri dizlerinde soluklanmaya çalışan, iki büklüm, iri kıyım bir Dazlak gördü. Yüzü kan içindeydi. İzlenip izlenmediğini anlamaya çalışırcasına arkaya, yolun aşağısına bakıyordu. Gözlerini çevirdi ve bakışları Paul'ünkülerle karşılaştı. Sonra An-na'yı gördü. Anna kan kırmızı dolgun dudaklarını şaklatarak adama uzun ve kösnül bir öpücük yolladı. Dazlak dehşetten donakaldı, sonra kaçacak bir delik bulmak için çevresine bakındı. Bu sırada yeşil ışık

yandı ve Mercedes harekete geçti. Anna burnunu kırıştırarak, ona parmaklarıyla şirin bir "bye bye" işareti yaptı.

- Hiçbir fikrim yok, diye tekrarladı, abartılı bir masumiyet ifadesi takınarak.

Paul dikiz aynasına göz attı. Dazlak, rahatlama duygusundan aşağı sarkmış omuzlarıyla, arabanın arkasından boş gözlerle bakıyordu.

- Anna, kendine dikkat et. Günün birinde, yutamayacağın kadar iri bir lokmaya çatacaksın.

- Ben başımın çaresine bakmayı bilirim.

- Ve günün birinde, hakkında taciz ya da kaba kuvvete başvurma şikâyeti yapılacak.

12. Kuzey Alman lehçesinde "sırık".

Anna koca bir kahkaha attı. Paul'e eliyle bir sonraki sokaktan sola dönmesini işaret etti:

Porsche'nin sol sinyal lambası yanıp sönüyordu.

- Kendine saygısı olan o kafasını siktiğimin Neonazi Dazlaklarından hiçbiri, bir elli boyunda bir Yahudi'den kışına tekme yediğini itiraf etmez. Ederse de, mahkemede herkes ona kışıyla güler.

Paul başını iki yana salladı. Anna'nın soykırımdan sağ kurtulan bir aileden geldiğini biliyordu:

Britanyalılar ve Kanadalılar Hamburg'u alana kadar, vicdan sahibi bir aile tarafından saklanan Hamburg Yahudileri'nden olduklarını. Anna etrafına savunma duvarları örerek büyümüştü;

dövüş sanatları eğitimi ve İsrail ordusunda üç yıllık hizmetle berkitilen duvarlardı bunlar.

Göğün rengi kadife mavisine dönmüştü. Paul tüm dikkatini metalik gri Porsche'ye vermişti;

MacSwain onları Hallerstras-se'ye doğru götürüyordu. Belediyeye ait Grindelhochhâuser konut

blokları karanlığın içinde dimdik yükseliyordu. Bu, Londra, Birmingham ya da Glasgow gibi

şehirlerde de görülebilecek bir manzaraydı. Nitekim, bu binalar savaştan sonra, Britanya işgal

kuvvetlerine bağlı askerlerin ailelerini barındırmak üzere inşa edilmişti. Britanyalılar geri

çekilirken, binaları Hamburg idari makamlarına devretmişlerdi. Şimdilerde Hamburgluların

uzak durdukları Grindelhochhâuser'de, ağırlıklı olarak göçmen aileler barınıyordu. Bu ithal malî

beton cangılda kanunları Ukraynalı çetelerin belirlediği söyleniyordu.

MacSwain Beim Schlump'u geçti, SternschanzenPark'ı geride bırakıp Schanzenstrasse'ye girdi.

- St. Pauli'ye doğru gidiyor, dedi Anna.

- İkinci kurbanın bulunduğu yere, diye ekledi Paul, Anna'ya kaçamak bir bakış atarak. Ama muhtemelen, felekten bir gece çalmak için...

St. Pauli gündüzleri güneşin enerjisini soğurarak uyuklar gibidir. Geceleri ise sokaklarından

hayat fıskırır. Seks ticareti ve müzikallerin yanı sıra, şehrin dört bir yanından ve dışarıdan

gelen gece kuşlarını mıklatır gibi çeken The Academy, PAT, Location One ve Cult gibi

kulüplerle, Avrupa'nın en hareketli gece hayatı merkezlerinden biridir. Kuzey Almanlar'ın haz

arayışlarına mola verdikleri sah geceleri bile, burada eğlence sabahlara kadar sürer.

MacSwain arabasını Spielbudenplatz otoparkına bıraktı. Paul, MacSwain'in çıkmasını beklemesi

için Anna'yı otoparkın girişinde arabadan indirip sokağın aşağısına park etti. Sonra, girişin tam

karşısına, Schmidt's Tivoli'nin önüne geçip beklemeye başla-

di. MacSwain otoparktan çıktı. Üzerinde rahat, ama pahalı giysiler vardı; sakın ve kendinden

emin bir havayla yürüyordu. Ona arkasını dönüp karşı kaldırıma geçtikten sonra peşine

takılmak için gerisin geriye dönen Anna'yı fark etmedi bile. Bu arada, Paul, MacSwain'i

görmüş, onu yolun karşısından, yaklaşık üç metre mesafeden takip etmeye başlamıştı.

Spielbudenplatz'dan uzaklaşan MacSwain, Davidwache Polis Merkezi'nin önünden

Davidstrasse'yi çaprazlamasına geçerek Friedrichstrasse'ye girdi. Anna, Paul'ün arkasından

yetiştir koluna girdi; bu basit ve samimi hareket, onları anında bir çift görünümüne soktu.

Dikkat çekici bir kapısı olan Albers-Eck'in önünden geçtiler. Yalanlardaki bir pub'da bir

Schlager15 gecesi vardı; Alman pop müziğinin yavan ritimleri sokağa taşıyordu. MacSwain

Hans-Albers-Platz'ı geçip bir dans kulübüne girdi. Almanya'da uyarıcı madde pazarının

patronları havasındaki iki güvenlikten biri onu bir baş hareketiyle selamladı.

- Lanet olsun, dedi Anna. Şimdi ne halt edeceğiz? Paul dişlerinin arasından soludu.

- Bilmiyorum... İçerişi insan kaynıyordur. İçeri girersek, biz daha kalabalığın içinde onu

göremeden dışarı çıkabilir. Burada takılırsak da, tersine biz tabak gibi ortada kalırız.

Meydanı gözleriyle hızla tarayıp ekledi.

- Şuraya dikilmeleri için yedek güç isteyebiliriz, ama biz burada fazla göz önündeyiz... İçeri

girelim, bakalım onu bulabilecek miyiz. Bulamazsak, on beş dakika sonra kapıda buluşuruz.

Anlaştık mı?

Anna başını tamam anlamında salladı. Kulübün merdivenlerinden yukarı çıkmaya başladı. Dev

yapılı güvenliklerden biri, kızm deri ceketine bakarak alay eder gibi güldü. Yanından geçerken

de, sol omzundan tutup durdurdu. Anna'nın sağ eli ani bir hareketle güvenliğin güçlü başparmağım kavradı. Güvenlik, geriye doğru bu kadar bükülebilmesine hayret ettiği parmağına bakarak, bir "ahhhh" nidasıyla kenara çekildi.

- Dokunmak yok! dedi Anna, bütün sevimliliğiyle.

Öteki goril öne doğru hamle etti. Paul, adamın yolunu keserek Kriminalpolizei kimliğini burnuna dayadı. Goril geriledi ve içeri girmesi için Anna'ya kapıyı açtı. Öteki güvenlik Anna'nın elinden kurtardığı başparmağını avucuna alıp ovuşturdu.

- Öfke denetleme dersleri alıyor da... dedi Paul, kendi esprisine kıkırdayarak.

13. Alman pop müziği.

Kulübün dışından duydukları tekdüze bas atımları, girişten dans pistine açılan kapıyı itmeleriyle birlikte sağır edici bir patlamaya dönüştü. Lazerler ve pisti tarayan ışıklar, müziğinin ritmine uygun olarak yanıp sönüyordu. Çevresindeki yürüme platformundan daha alçak olan daire şeklindeki pistte yüzlerce kişi dans ediyordu. Bununla birlikte, fıkır fıkır kaynayan kalabalık, haftasonlarında olduğu kadar yoğun değildi. Gene de, bu kalabalıkta bile birini bulmak cesaret kinci bir işti.

Anna Paul'e döndü ve üzerinden dökülen deri ceketinin altından omuzlarını silkererek sordu.

- Bir kulübe geldiğinde ilk olarak ne yaparsın?

- Bir içki alırım.

Paul başım sallayıp gözleriyle dans pistinin çevresini taradı. İleride, yüksekçe, büyük bir bar vardı. Birbirlerinden ayrıldılar ve MacSwain'i görmek için dikkat kesilip pistin etrafım iki taraftan dolanarak bara doğru ilerlediler. At nalı şeklindeki barın karşı uçlarına aynı anda vardılar. Bir şüpheliyi ararken, etrafı dikkat çekmeden kolaçan etmenin incelikleri vardır: Paul bu beceriye sahip değildi. Doğa ve Kuzey Alman genleri elbirliği etmiş, ona doğal kıyafeti ancak bir Schupo üniforması olabilecek bir insanın suretini vermişti. Paul, burada, son moda giyimli, çoğu da yan çıplak gece kuşlarının ortasında, yapacağı en iyi işin, olabildiğince arazi olmaya çalışmak olduğunu biliyordu. Kalabalığı yarararak bara yaklaştı ve bir bira söyledi. Bulduğu yerden Anna'yı görebiliyordu. O bu konuda mükemmeldi. Bara sadece arada bir ve ilgisizce bakarak, bütün dikkatini müziğe ve dans pistine vermiş gibi görünmeyi başarıyordu. MacSwain gözüne iliştiğinde, ağır adımlarla Paul'e doğru ilerliyordu. Anna'nın dikkatini çeken ilk şey, MacSwain'in yüzü oldu; onu daha önce yalandan hiç görmemişti, onu sadece, Fabel'in göçmen dairesinden sağladığı bir vesikalık fotoğraftan tanıyordu. MacSwain'in iri ve çıkık elmacık kemikli, kare çeneli, geniş ve güçlü bir yüzü vardı. Zümrüt yeşili gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

MacSwain barda, sanki her sözcüğünü yutar gibi dinleyen, esprilerine anında kahkahalarla karşılık veren ve mücevher yeşili gözlerine hipnotize olmuş gibi bakan iki şansınla sohbe dalmıştı. Anna ona biraz fazla baktığının fark edip gruba sırtım döndü. Gözlerini dans pistinde ağır ağır gezdirdikten sonra Paul'e çevirdi. Fark edilmesi güç bir göz hareketiyle MacSwain'in yerini işaret etti; Paul de anladığını göstermek için başını salladı. Anna MacSwain'in hâlâ orada olup olmadığına bakmak için rahat bir hareketle arkasına döndü. Oradaydı. Ve delici yeşil bakışlarını Anna'nın üzerine dikmişti. Anna içinde bir panik kıpırtısı hissetti, ama bunu yüzüne yansıtılmaya çalışarak heyecanını bastırdı. MacSwain'den uzağa, Paul hariç her yere ve hiçbir yere bakmaya çalıştı; Paul'e bakması, MacSwain'in kendisini izleyen biri daha olduğunu anlamasına yol açabilirdi. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu, gene de rahat görünümünü korumayı başardı.

Bakışları gene MacSwain'e kaydı. Yeşil gözleri hâlâ üzerine dikiliydi, iki sarışın aralarında kıkırdıyorlardı. Lanet olsun, diye düşündü, beni fark etti. MacSwain'in dudaklarının köşeleri manidar bir tebessümle kıvrıldı. Anna'nın tek umudu kalmıştı: oradan derhal toz olmak ve Paul, MacSwain'i izlemeye devam ederken, telsizle içeri yeni siviller çağırmak. İçinden kendine lanet okudu. Bir takip işinin daha içine etmişlerdi. Fabel o hastane yatağında yatıyordu ve Präsidium'a döndüğünde MacSwain'in onu fark ettiğini öğrenecekti. MacSwain'in yüzündeki manidar gülümseme alaycı bir sırıtma şeklini aldı. Anna içinden, hadi, devam et bakalım yakışıklı göt, diye geçirdi, bakmaya devam et. Sonra, durumu çaktı: Lanet olsun, beni teşhis falan etmedi... Aşağılık herif beni kesiyor, hepsi bu!

Bunun üzerine, ona gülümsedi. MacSwain iki sarışına bir şeyler söyleyip özür diler gibi bir hareket yaptı; buna hiç memnun olmadıkları anlaşılabilir kızlar, hemen arkalarını dönüp daha sağlam bir keklik aranmaya başladılar. MacSwain Anna'ya doğru birkaç adım attı. Anna, Paul'e

bakmadığı halde, adamın yolunu kesmek için ileri atılacağını tahmin etti. Bara doğru ilerledi, MacSwain'in yanından geçip tezgâha eğildi ve barmenden bir viski soda istedi. MacSwain tekrardan bara döndü ve gülümsedi.

- Bunu size ben ısmarlayabilir miyim ? -Neden?

Anna bu soruyu soğukkanlı, kayıtsız bir tonla sormuştu. MacSwain'in omzunun üzerinden Paul'ün yaklaştığını görebiliyordu. Paul'e çok hafif bir göz işareti yaptı; mesajı anında alan Paul, gene son moda gece kıyafetleri ormanına gizlenmek üzere eski yerine döndü.

- Çünkü bunu yapmak istiyorum.

Anna omuzlarını silkti. MacSwain gelen içkinin parasını ödedi. Anna rahat, neredeyse aldırışsız görünmeye çalışıyor, ama durumu kontrolü altına almak için beynini motor gibi işletiyordu. Takip işi örtülü ajanlığa dönüşmüştü. Ve buna hazırlıklı değildi. Arkasındaki bütün destek.

Paul'ün üzerinden ayırmadığı bakışlarıydı ve bil-

İL HALK KÜTÜPHANESİ

diği kadarıyla, MacSwain kadınları zevk için paramparça eden o kaçık olabilirdi. Yoğunlaş Anna, dedi kendine. Ağır ağır nefes al. Ona korktuğunu belli etme. Viski sodasından bir yudum aldı.

- Sizi burada daha önce hiç görmedim, dedi MacSwain. Anna ona döndü, yüzünde alaycı bir ifade vardı.

- Bütün diyeceğiniz bu mu ?

- Sadece bir saptamada bulundum. Ben sohbet ederim, kur yapmam.

Anna, MacSwain'in konuşmasında ilk kez hafif bir aksan olduğunu fark etti. Almancası biraz katı olmakla birlikte kusursuzdu ve aksanı bilgi katmanlarının altından güçlükle fark ediliyordu.

- Yabancı mısınız ? diye sordu Anna, pat diye. MacSwain güldü.

- Çok mu belli oluyor? *

- Evet, dedi Anna, içkisinden bir yudum daha alarak. Bundan hoşlanmadın, değil mi? diye düşündü. MacSwain'in

ağzının içine düşmeyen kadınlara alışkın olmadığı belliydi. MacSwain'in yüzü gevşedi ve kabullenmiş bir nezaket ifadesi takındı.

- İçkinizin tadını çıkarın, dedi. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Sonra, Anna'nın yanından uzaklaşmak üzere davrandı.

Lanet olsun, diye düşündü Anna, şimdi ne olacak? Giderse onu takip edemem, bütün gece de onunla birükte kalamam. Çalıştır kafanı.

- Cuma gecesi burada olacağım... hani, bana bir içki daha ısmarlamak isterseniz, dedi, yüzünü MacSwain'e çevirmeden. Saat sekiz buçuğa doğru.

Sonra döndü. Belki de MacSwain için çok ileri bir tarih vermişti; belki de yarın gece demesi daha iyi olurdu. Ama Fabel kendiliğinden gelişen bu fikirle ilgilenecek olursa, bir plan yapmak ve destek ekibi oluşturmak için zamana ihtiyaçları olacaktı.

MacSwain onu gene gülümseyerek cevapladı.

- Burada olacağım. Ama şimdi de buradayım...

- Kusura bakmayın, dedi Anna. Bu gece için başka işlerim var.

- O halde, cuma akşamı saat sekiz buçukta.

MacSwain yerinden kıpırdamadı. Anna içkisini bir dikişte bitirdi; viski boğazını ve midesini biber gibi yaktı, ama bunu da belli etmemeye çalıştı.

- Görüşmek üzere.

MacSwain'in yanından uzaklaşırken, bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti. Yanından geçerken bir bakış attığı Paul, mesajı

aldı: artık kendi başına devam edecekti. Paul ayağa kalkıp dans pistini kuşatan çelik rampaya yöneldi. Anna'ya bakmadan yanına yaklaştı ve avucuna arabanın anahtarlarını bıraktı.

Anna iki saat arabanın içinde bekledikten sonra, kulüpten çıkan MacSwain'in Spielbudenplatz otoparkına doğru yürüdüğünü gördü. Yanında, ona yaslanan ve her beş adımda bir kıkırdayıp dudaklarına yapışan uzun boylu, çekici bir sansın vardı.

- Aah ah... dedi Anna, kendine. Daha şimdiden beni aldatıyorsun demek...

Biraz arkalarından gelen Paul'ü gördü. Spielbudenplatz'da bu saatte oldukça az gece kuşu kalmıştı ve Paul bunlardan birkaçını kendisiyle hedefi arasında tutmaya çalışıyordu. MacSwain ve ganimeti karşı kaldırımdan geçip otoparka girerlerken, Anna arabanın içinde büzüştü. Paul kendini yan koltuğa attı.

- Ne diyorsun ? Aşağı inip bir bakayım mı ?

- Hayır. Onu çıkışta gözden kaybedebiliriz. Kızın evine döndüğünden emin olmalıyız.

Paul acı acı güldü.

- Her şey boka döndü. Herif seni teşhis etti.

- Bence tam bir fiyasko değildi, diye cevap verdi Anna, kendinden hoşnut bir tebessümle. Her şey bir yana, ondan bir randevu aldım...

18 haziran çarşamba, 11.00. Polizeipräsidium, Hamburg

Fabel'in gözleri yuvalarına kaçmış ve göz altları morarmıştı. Saldırının diğer tek izi, boynunun yan tarafındaki kahverengi-mor çürüktü. Ayrıca, başını hareket ettirmekte güçlük çekiyor, bakmak istediği yere omuzlarını çevirmek zorunda kalıyordu. Bu sabah saat sekiz uçakta taburcu edildikten sonra, bir duş alıp hastane kokusunu üzerinden atmak ve üstünü başını değiştirmek üzere eve gitmişti. Dört saattir de, Klugmann ve Kramer'in örtülü operasyonunun dosyasını okuyordu.

BND'nin dosyasına göre operasyonun amacı çeteler arası rekabet, özellikle de Ukraynalıların Uluğbay'ın kontrolündeki alanlara tecavüzü konularında bilgi toplamaktı. Dosya, St. Pauli'deki evin telefonunun dinlenmesi için Adalet Bakanlığı'ndan alınmış izin belgelerini içeriyordu.

Dairenin içindeki herhangi bir video donanımından ya da dinleme cihazından söz edilmiyordu.

Tina Kramer,

Klugmann'a gerekli donanımı ya da nakit parayı sağlayan ve onu herhangi bir kuruluşla doğrudan temastan uzak tutan bir destek rolü oynuyordu. Aldığı talimatlara göre, Klugmann'la kurduğu her temastan sonra geceyi dairede geçirmesi gerekiyordu. Bu şekilde, Klugmann'ı takip eden birinin Kramer'in izini LKA7 ya da BND'ye kadar sürmesi imkânsızlaşıyordu.

Kramer'in kendi evi St. Pa-uli'den epeyce uzak olan Eimsbüttel'de olduğundan, alışveriş ederken tesadüfen bir şüpheliyle karşılaşması düşük bir ihtimaldi. İzlenme ihtimaline karşı alınacak önlemlerle ilgili talimatlar ise kaşıkçı. Güvenli dört ev ayarlanmıştı. Kramer'in, Klugmann'la temas kurduktan sonra kendi evine dönmeden önce, bu evlerden en az birinde en az bir saat geçirmesi gerekiyordu. Bu evlerden malzeme ve para da alabiliyordu. Klugmann gibi, Kramer de aylardır bir federal kuruluşun kapısından içeri adımım atmamıştı. Biri kendisini izleyecek olursa, müşterilerini ziyaret ettiği sanılacaktı. Ondan sonra, izlenmediğinden emin olmak için çeşitli kontroller yaparak ya da peşindeki ekmeğe çalışarak, dolambaçlı bir yoldan Eimsbüttel'deki evine dönecekti.

Bu metnin söylemediği, ama anlattığı başka şeyler de vardı. Kramer gerçekten de Klugmann'ın kuryesiydi; gene de, attığı her adım, Klugmann'ın onunla kuracağı her türlü bağlantı bir önlemler ağıyla kuşatılmıştı. Oysa Klugmann'ın kendisinin bu kadar gizli ve örtülü manevralara başvurması gerekmiyordu. Onun tek bir temel korunma yöntemi vardı: hayatım yaşamak. Organize suç dünyasının marjlarına tutunmaya çalışan düşkün bir suçlu kimliğiyle o kadar özdeşleşmeli ve üstlerinden o kadar uzak yalıtılmalıydı ki, asıl kimliği asla anlaşılamamalıydı. Klugmann'ın iki cankurtaran halatı vardı: Kramer ve cep telefonu. Bunlar onun için sadece birer iletişim aracı değildi; ayaklarının yere basmasını, gerçek kimliğiyle ve asıl hedefleriyle bağlantısını korumasını sağlıyorlardı.

Dosyada, Uluğbay ve Varasuv örgütlerinin yanı sıra, daha önemsiz diğer kriminal faaliyetlerle ilgili pek çok ayrıntı vardı. Ama bizzat Volker operasyonun ana hedefi olduğunu belirttiği halde, Tepe Takımı denen yeni çete hakkında yeterli bilgi bulunmuyordu. Dinlenen daire telefonundan yapılan görüşmelerin kayıtları da önemli bir bilgi sağlamıyordu. Eksik olan bir şey vardı.

Volker ona, hikâyenin tamamını aktaracağına söz vermişti: Volker yalan söylemişti.

Fabel, Werner'den, herkesi toplantı için Mordkommission'un büyük salonuna toplamasını istedi. Odasından çıktığında, ekibi-

nin gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı. Olabildiğince dik-leşip hareketlerine canlılık kazandırmaya çalıştı. Salonunda hafif bir uğultu vardı. Paul Lindemann telefonla konuşuyordu.

Fabel, Lindemann'ın görüşmesini bitirmesini bekledikten sonra, ellerini iki defa şaklattı.

- Evet millet, yeni gelişmeler? Maria?

Maria Klee masanın köşesinde oturuyordu. Üzerinde açık mavi pahalı bir bluz ile şık bir gri pantolon vardı. Ağır otomatik tabancasının kara kabartısı, kalçasında aykırı bir görüntü oluşturuyordu. Üzerine bazı notlar iliştilmiş olan, önündeki sekreter altlığına uzandı.

- Asatru Tapınağı tarikatından birinin izini buldum... Bjorn Jannsen adında bir adam.

Schanzenviertel'de, bir tür New Age mağazası işletiyor. Odincilik ya da Asatru ya da her ne isimle anmak istiyorsanız onunla ilgili bir web sitesinin de kurucusu...

- Deli saçması, diye bir isim önerdi Werner.

Bunu izleyen hafif gülüşme dalgası, Maria'nın yüzündeki ciddiyet kayalarına çarpıp dağıldı.

- Her neyse, diye devam etti Maria. Onu bu web sitesi aracılığıyla buldum. Asatru Tapınağı'nı bilip bilmediğini sorduğumda, tarikatın üyesi olduğunu çekinmeden ve açıkça kabul etti, anlaşıldığı kadarıyla tapınağın "başrahiplerinden" biri. Bunların tümüyle meşru işler olduğunu iddia ediyor ve Asatru için "hayatın kutlanması" diyor. Onunla bu akşam saat sekiz buçukta buluşacağım.

- Ben de geliyorum, dedi Fabel. Sonra, Werner'e döndü.

- MacSwain'le ilgili yeni bir şey ? Notlarına bakma sırası Werner'e gelmişti.

- John Andreas MacSwain...

Fabel dışındaki bütün Mordkommission üyeleri gibi, Werner'in de dili MacSwain'in ismindeki yumuşak Anglosakson ünsüzü "w"ye dönmüyordu.

- 1973'te İskoçya'mın Edinburgh şehrinde doğmuş. Babası Edinburgh'daki bir mali müşavirlik şirketinin ortağı. Annesi Alman, Hessen Eyaleti'nin Kassel şehrinden. Britanyalıların o sosyetik okullarından birinde özel öğrenim görmüş ve Heriot-Watt Üniversitesi'nden bilişim diploması almış. Hamburg-Harburg Teknik Üniversitesi'nden de ileri uygulamalı bilişim diploması var. Sürekli Almanya'da ikamet ediyor, ama vatandaşlık talebinde bulunmamış. Eitel Yayın Grubu için çalışıyor. Ama kadrolu elemanları değil. Free-lance BT danışmam sözleşmesi var.

- Düzmece adreslerden e-mail yollamak için mükemmel, dedi Maria.

Werner'in masasının kenarında oturmakta olan Fabel, bu saptamayı kafasının bir köşesine kaydederek çenesini eğdi. Ama boynuna, Slav'm parmağını bastırıldığı noktaya bıçak gibi bir ağrı saplanınca, başını hızla kaldırdı.

- Devam et, Werner.

- Burada da, Britanya'da da hiçbir polis kaydı yok. Aşırı hızdan aldığı bir trafik cezası bile.

Werner yüzünde "böyle işte" diyen bir ifadeyle, notlarını masaya bıraktı.

- Ya takip işi, Anna? Yeni bir gelişme var mı ? Anna ve Paul bakiştılar. Fabel derin bir soluk aldı.

- Pekâlâ Anna... seni dinliyoruz. Anna önceki gece olanları anlattı.

- Yani... dedi Fabel, abartılı bir şaşkınlık ifadesiyle, bana takip sonucunda hedef kişiyle... bir buluşma ayarladığını mı söylüyorsun?

- Başka ne diyebilirim? Birini ya kafeslersin ya kafesleyemezsin. Fabel vücudunu dikleştirdi.

- Bunu eğlenceli bulmanıza çok sevindim, Kommissarin Wolff.

- Dinleyin, Şef. Bu yöntem işleyebilir. Takip ekibinden ayrılabilir ve MacSwain'le randevuma gitmeyebilirim... Ya da onunla buluşabilir ve hakkında bir aylık gözlem sonucunda elde edebileceğimizden çok daha fazla bilgi edinebilirim.

- Peki ya katil oysa ? dedi Paul. Bir sonraki kurban sen olabilirsin.

Fabel makyajın altındaki meydan okuyan, küçük kız çocuğu yüzüne baktı ve midesi burulur gibi oldu.

- Bundan hoşlanmıyorum, Anna. Seni hiçbir şekilde tehlikeye atmak istemem... ama düşüneneğim.

Paul Lindemann berbat bir şey tatmış gibi bir ses çıkararak, kalemını masasının üzerine attı. Fabel bunu duymazdan geldi, ama Paul'ün takip destek ekibini yönetmesi konusunda ısrarcı olmaya karar verdi: Paul'ün Anna'nın güvenliğini kendi hayatından daha fazla önemseyeceği kesindi.

- Bir operasyon planı hazırlamanızı ve bugün bana getirmenizi istiyorum, diye devam etti Fabel. Ve plan kusursuz olmazsa, uygulanmayacak. Anna, senin de gizli bir mikrofon taşımanı istiyorum. Destek ekibinin olup biten her şeyi bilmesi gerekiyor.

- Ay... dedi Anna, yüzünü hayal kırıklığına uğramış gibi buruşturarak. Demek elimi kolumu bağlamaya çalışıyorsunuz ?

Fabel esprisine karşılık vermeyince, üslubunu değiştirdi.

- Nasıl isterseniz, Şef.

Fabel başının sanki bir mengeneye sıkıldığını hissetti. Mord-kommission salonunun çıplak floresanlarının ışığı gözlerine batıyordu. Saatine baktı: neredeyse yarım olmuştu; ağı kesici hapları alması için daha bir saat beklemesi gerekiyordu.

- Ya Angelika Blum ? diye sordu Fabel, şakaklarını ovuşturarak. Hakkında yeni bir şeyler öğrenebildik mi?

- Mesleki geçmişinin eksiksiz bir dökümünü çıkardım, dedi Werner. Öne çıkan birkaç ilginç nokta var. Bremen'deki o sergiyi hatırlıyor musunuz ?

Fabel bu ikisi arasında nasıl bir bağlantı olabileceğini merak ederek, başını evet anlamda salladı.

- Marlies Menzel, Alsterarkaden'e bomba yerleştirme işine terfi etmeden önce Zeitgeist adlı sol bir dergide muhabir ve karikatürist olarak çalışmış. Angelika Blum de bu dergide çalışıyormuş. O zamanki erkek arkadaşı derginin yayın yönetmeniymiş.

- Menzel ve Blum arkadaş mıymışlar?

- Bunu henüz bilmiyorum. Blüm'ün eski sevgilisini birlikte sorguya çekerek bunu öğrenebiliriz diye düşündüm.

- Bunu yapmak için bana ihtiyacın yok, dedi Fabel, şaşkın bir ifadeyle.

- Yo, bence var.

Werner'in kaba yüz hatları hafifçe kıpırdayarak çarpık bir gülümsemeye yer açtı.

- Aslında, Kriminaldirektor Van Heiden de bizimle gelmek isterse şaşırمام.

-Neden?

- Angelika Blüm'ün o zamanki... ve toplam dört yıl birlikte olduğu sevgilisi... siyasi hırsları olan solcu bir avukat ve gazeteciymiş. Adı Hans Schreiber.

Fabel gözlerini Werner'e dikti.

- Hans Schreiber? Erste Bürgermeister?

- Ta kendisi.

Fabel kaşlarını kaldırdı.

- Başka ne öğrendin?

- Blüm'ün NDR Radyosu'nda çalışan iyi bir arkadaşı varmış. Erika Kessler. Onunla telefonda görüştüm. Sesi biraz tedirgindi, ama Blüm'ün ölümünden çok sarsıldığı anlaşılıyor. Blüm'ün üzerinde çalıştığı konu hakkında çok fazla olmasa da bir şeyler biliyor gibi. Ondan da bir randevu aldım.

- Blüm'ün evinde bana saldıran adamla ilgili bir şeyler?

- Korkarım hiçbir şey bulunamadı, Şef... ama aranmadığından değil.

Toplantının devamı, çeşitli randevuların tarihlerini belirlemekle ve görev dağılımı yapmakla geçti. Fabel tam toplantıyı bitirirken cep telefonu çaldı. Telefondaki sesi hemen tanıdı. Ona beklemesini söyledikten sonra, telefonu kulağından çekip ekibine döndü.

- Tamam çocuklar, beni soruşturmayla ilgili genel ya da özel bütün gelişmelerden haberdar edin.

Sonra odasına gitti, kapısını kapattı ve cep telefonunu tekrar kulağına götürdü.

- Mahmut, nerelerdeydin Tanrı aşkına? Meraktan çıldırdım. Dinle, Ukraynalılar ya da ölen kızla ilgili sorularımın hepsini unut. Kızın kim olduğunu biliyoruz ve bu işe karışman tehlikeli olacak...

- Biliyorum, Jan. Sanırım bunun için biraz geç artık. Gene de düşük bir profil çizmeye çalışıyorum, insana kötü bir şaka gibi geliyor, ama galiba izleniyorum. Bir süre fazla ortalıklerde görün-meyeceğim. Bu arada, senden bir ismi araştırmanı isteyeceğim.

- Söyle.

- Vitrenko. Vasü Vitrenko. Albay Vitrenko olarak da biliniyor, sanırım.

- Kimmiş ?

- Şeytan'ın ta kendisi, Jan.

18 haziran çarşamba, 15.00. Hamburger Hafen,14 Hamburg

Hamburg'a yaz gelmiş ve sıcaklıklar birden artmıştı. Paul, Werner ve Fabel ceketlerini çıkarmışlardı. Maria dirsek yüksekliğindeki masaların yarıdaki alçak duvarda, bacak bacak üstüne atmış, parmaklarını dizlerinin çevresinde kavuşturmuş oturuyordu. Bluzunun açık mavi ipeği güneşte parlıyordu. Tabanca kılıflarını ve silahlarını Fabel'in üstü açılan BMW'sindeW kasaya kilitle-mişlerdi. Werner'in hantal vücudu ve Anna'nın neo-punk şıklığı bir yana bırakıldığında, doklardaki salaş bir Schnell-îmbiss'e takılmış bir grup şirket avukatı oldukları sanılabilirdi.

Her daim şen şakrak Dirk hepsine buz gibi birer bira getirdikten sonra, büfenin diğer tek müşterisi olan iki dok işçisinin uza-ğındaM iki masanın etrafında toplandılar.

14. Hamburg Limanı.

- Dostumuz Volker, verdiği söze rağmen bizden pek çok şey gizliyor, dedi Fabel. Gayri resmî haber kaynağımdan, federal istihbarat teşkilatından elde ettiğimden çok daha fazla bilgi alıyorum.

Hepsi, tıpkı kendileri gibi, Fabel'in de örtülü muhbirleri olduğunu ve bu yeni bilgilerin kaynağının kim olduğunu sormamaları gerektiğini biliyorlardı.

- Şunu söylemem gerek: bunun bizim soruşturmayla doğrudan bir ilgisi olup olmadığından emin değilim, ama soruşturmaya dahil olabilecek tehlikeli bir unsur olduğunu söyleyebilirim. Bu adamların Klugmann'ı öldürmüş olma ihtimali yüksek. Kolombiyalılarla yürüttüğü uyuşturucu ticaretini ele geçirmek için Uluğ-bay'ı öldürdükleriye neredeyse kesin.

Kimse konuşmadı. Fabel Jever'inden bir yudum alıp iki kodein hapını yuttu.

- Volker'in deyişiyle "Tepe Takımı", eski Spetznaz subaylarından oluşuyor. Bunlar sizin bildiğiniz it kopuk, kabadayı takımından değiller. Haber kaynağıma göre, hepsi Çeçenistan'da ve Afganistan'da savaşmış, başlarında da Albay Vasil Vitrenko diye biri var. Bu adam korkunç bir şöhret sahibi ve diğer Ukraynalı çetelerin korkudan altlarına etmeleri için adının anılması bile yetiyor. Vitrenko'nun gerçekten burada olduğundan bile emin değiller, ama Tepe Takımı'nın onun altında görev yapmış subaylardan oluştuğunu biliyorlar. Bu adamın neler yaptığıma dair hiçbir fikrim yok, ama zalimlik konusundaki şöhreti yüzünden, kimse gerçekten burada olduğuna inanmaya cesaret edemiyor.

- Vitrenko Kanlı Kartal cinayetlerinin arkasındaki kişi olabilir mi ? diye sordu Maria.

- Bundan şüpheliyim. Sven'in Oğlu kendini bir tür kutsal Germen savaşçısı olarak görüyor. Vitrenko ise bir yabancı. Ama ben, Klugmann-Kramer operasyonun gerçek hedefinin o ya da onun şöhretini bir yıldırma aracı olarak kullanan grup olduğuna inanıyorum. Uygulanan güvenlik ve iz kaybettirme önlemleri, son derece profesyonel ve organize bir suç örgütünü hedef aldıklarını düşündürüyor. Durum farklı olsaydı, Organize Suçlar Şubesi'nden bizim adımıza işe el koymasını isteyebilirdik, ama Volker bu çetenin Hamburg Polisi içinde bağlantılan olduğunu iddia ediyor. Bu nedenle, bu bilgilerin beşimizin arasında kalmasını istiyorum.

- Tanrım! dedi Werner, başını iki yana sallayarak. Sen bu zırvalara cidden inanıyor musun, Jan ?

- Şu anda hiçbir risk alamam. Volker'e göre, bu adamlar Ukrayna'da, bir tür özel kuvvet biriminde çalışmışlar. Ve şunu kabul edelim: burada, bizim aramızda da, asker mi polis mi olduklarına karar veremeyen unsurlar bulunuyor. Volker'den yardım isteyemiyorum bile. Tepe Takımı konusunda konuştu, ama ısrarla, en tepedeki adamın adını sanım bilmediklerini söyledi. Eğer benim haber kaynağım adamın ismini verebiliyorsa, BND'nin de bunu yapabü-ceğinden adım kadar eminim. Hem zaten, Volker'in bana verdiği dosya, Tepe Takımı'nı olabildiğince önemsiz gösterecek şekilde kaleme alınmış. Sizden, Hamburg Polisi'nde Ukrayna gizli servisleriyle resmî, yan resmî ya da gayri resmî ilişkisi olan kim varsa saptamak üzere özel bir araştırma yapmamızı istiyorum. Maria, bunu Werner'le halledebilir misiniz ? işinizin başınızdaki aşkın olduğunu biliyorum, o yüzden buna öncelik tanımayın, ama yapılmasını sağlayın. Ve Tanrı aşkına dikkatli olun ve ağzınızı sıkı tutun.

Maria tamam anlamında başını salladı.

- Ağzı sıkı, benim göbek adımdır, dedi Werner.

Beşi de kahkahalarla güldüler.

18 haziran çarşamba, 19.00. Blankenese, Hamburg

Blankenese Hamburg'un batısında, Elbe'nin kuzey kıyısında yer alır. Irmaktan yukarı basamaklar halinde yükselen arazide, geniş yapraklı ağaç kümeleri yeşil benekler oluşturur. Bölgede hem sevimli balıkçı kulübeleri hem de on dokuzuncu ve yirminci yüzyıllarda inşa edilmiş, büyük ve zarif villalar bulunur. Kulübeler kendi aralarında şirin öbekler oluştururken, villalar gösterişten kaçınır ve geniş bahçelerin ve ağaçlardan oluşan mahremiyet duvarlarının ardında Kuzey Alman vakarını korur. Çağdaş mimari Blankenese'ye sınırlı ölçüde girmiş, ama geride seçkin ve zevkli örnekler bırakmıştır. Bütün bu nedenler, Blankenese'yi şehrin en gözde banliyösü haline getirmiştir. Yöreye kimlik ve çekicilik kazandıran balıkçı ve zanaatçıların girişimciler, medya çalışanları ve Hamburg'daki çokuluslu şirketlerin yönetici kadroları tarafından yerlerinden edilmelerinin üzerinden epeyce bir zaman geçmiştir.

Werner, Erika Kessler'i Rothenbaumchaussee'deki NDR Radyosu stüdyolarındaM işinden aramış, ama o, akşam Blankene-se'deki evinde buluşmak istediğini özellikle belirtmişti. Fabel, şakaklarını hâlâ balyozlar dövdüğü halde, Werner'e birlikte gelmek istediğini söyledi. Angelika Blüm'ü kafasmda canlandırmaya gereksinimi vardı. Blüm'ün hareket noktalarını ve bunların onu nereye vardırıldığını anlaması gerekiyordu. Blüm'e düzenli olarak iş

sipariş eden editörlerin ve ajans yetkililerinin hepsi aynı şeyi söylemişti: yazısı yayma hazır olana kadar araştırmasının içeriğinden kesinlikle bahsetmezdi. Bu durumda geriye bir tek, Angelika Blüm'ü üniversiteden beri tanıyan ve en yakın arkadaşı sayılabilecek Erika Kessler kalıyordu.

Erika Kessler NDR'de yapımcıydı. Kocasını ise televizyon reklamları yapan bir yapım şirketinin ortağı. Paylaştıkları üç katlı modern villa, gelir düzeylerini ve mesleklerinin prestijini yansıtıyordu. Kessler'in üzerine Armani marka bol bir pantolon, V yaka kaşmir bir tişört ve atriumun terracota zemin karolarında sakırdayan sandaletler giymiş, kelleşmeye başlayan, bakımlı ve kısa boylu bir adam olan kocası, onları eğimli bir bahçenin üzerine çıkıntı yapan ahşap bir balkona çıkardı.

Fabel balkonun manzarasını görür görmez, bunun evin değerini en az yarım milyon euro yükseltmiş olabileceğini düşündü. Normalde estetiğe duyarlı biri olamayan Werner'in de sessizce manzarayı seyrettiğinin farkındaydı. Kessler'lerin evi, Blankenese Strand-weg'den geriye doğru yükselen sekilerden birinin üzerindeydi. Fabel ve Werner balkondan Elbe'nin karşı kıyısı olduğu gibi görüyorlardı: nehir boyunca uzanan geniş kumsallardan, Elbe'yi iki kola bölen, orak şeklindeki yemyeşil Ness-sand Adası Doğa Koruma Alanı'na, oradan da nehrin güney kıyısındaki Altes Land'a kadar. On-on beş yelkenli, Elbe'nin üzerinde üçgen beyaz lekeler oluşturuyordu. Nehrin temel işlevinin keyif ve eğlence değil ticaret olduğunu hatırlatan tek şey, hantal ve uzun bir yük gemisiydi.

Fabel son beş-on gün içinde bir sürü etkileyici ev görmüş -Yü-maz'm konağı, MacSwain'in ultramodern dairesi ve Angelika Blüm'ün Jugendstil apartman katı- ama hiçbirine imrenmemişti. Oysa bu ev, rahat ama şık tarzı, konumu ve kendi dairesinin kent manzarasıyla yarışan şahane görüntüsüyle onu kıskandırmıştı. Ne var ki, kendini bu evde ancak eski karısı Renate ve kızları Ga-bi'yle birlikte yaşarken hayal edebildi. Bu düşünce ağzında acı bir tat bıraktı ve Kesslerlere öfkeli olduğunu fark edip manzaraya sırtını döndü.

Erika Kessler balkona çıktı. Erkeksi iri çenesi bir yana bırakılırsa, kusursuz sayılabilecek soğuk bir güzelliği vardı. Açık mavi gözleri buz gibi, başını tutuş şekli kibirliydi. Ama yumuşak lülelerle yüzünü çevreleyen, küllü sarı güzel saçları, ifadesini yumuşatıyordu. Üzerinde balıkçı yaka, beyaz bir pamuklu tişört ve geniş paçalı beyaz bir keten pantolon vardı. Eliyle sağlam görünümlü ahşap şezlongları işaret edip oturdu. Werner ve Fabel karşıdaki şezlonglara geçtiler. KriPo kimliklerini girişte Herr Kessler'e göstermişlerdi. Ama Erika Kessler de görmek istedi ve iki kimliği bir fotoğraflarına bir yüzlerine bakarak dikkatle inceledi. Sonunda kimliklerini iade edip sordu.

- Bana Angelika'yla ilgili sorular sormak istiyordunuz ?

- Evet, dedi Fabel. Frau Blüm'ün ölümünün... ve öldürülme şeklinin sizi çok sarstığımı biliyorum... ve sizi daha fazla üzmemek istemediğimizden emin olmanızı isterim, fakat Frau Blüm'ün katilini bulmak için hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye ihtiyacımız var.

- Size söyleyebileceğim her şeyi söyleyeceğim. Angelika... Kessler doğru sözcüğü bulmak için bir an durdu.

- Angelika paylaştığı biri değildi. Kendini fazla açmazdı.

- Ama yakın arkadaşınız ? dedi Werner.

- Arkadaştık. Angelika'yla üniversitede tanıştık, iyi anlaşıyorduk. Zekiydi ve erkeklerin ilgisini çekiyordu. O zamanlar, önemli şeylerdi bunlar.

- Nasıl bir insandı*? diye sordu Fabel.

- Üniversitedeyken mi, sonra mı ?

- O zaman da, sonra da.

- Angelika hiçbir zaman duyarsız, aldırırsız bir insan olmadı. Derslerini her zaman ciddiye alır, siyasetle yakından ilgilenirdi. Bir-iki defa birlikte tatile çıktık. Bir yaz İspanya'da bağlarda çalıştık. Dönüş yolunda Bask Bölgesi'ni gezdiğimizizi ve Guemica'ya uğradığımızı hatırlıyorum, Picasso'nun o ünlü tabloyu yaptığı yere. Hitler'in 1937'de, Franco'ya destek olmak için bombalanmasını emrettiği şehirde, Kondor Lejyonu tarafından öldürülen insanların anısına dikilmiş bir anıtı ziyaret etmiştik. Yaşlı bir kadın Almanca konuştuğumuzu duymuş ve bizi kasabasma yaptıklarımız yüzünden paylamaya başlamıştı. Ona lafı hiç dolandırmadan, bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını, savaştan tam on yıl sonra doğduğumu söylemiştim, ama Angelika gerçekten sarsılmıştı. Hatta, bu olayın siyasi bilinçlenmesinde önemli bir payı olduğunu söyleyebilirim.

- Onun siyasi biri olduğunu söylüyorsunuz. Herhalde solcuydu?

- Kesinlikle. Ama Marksist ya da ona benzer bir şey değildi. Özünde liberaldi aslında. Ve çevre konusunda çok bilinçliydi. Bir noktada Yeşiller'e katıldı. Birleşmeden sonra, Yeşiller Partisi Doğu Almanya'dan çeşitli muhalefet gruplarıyla ittifak kurup Bün-dis90/Die Grünen'i oluşturduğunda, Bundestag seçimlerinde aday olmayı bile aklından geçirdi, sanırım.

-Neden olmadı?

Frau Kessler yüzüne düşen altın rengi bir bukleyi kulağının arkasına attı. Dışarı, nehrin karşı kıyısına bakarak konuştu.

- Angelika mükemmel bir gazeteciydi ve bunu biliyordu. Vasat bir politikacı olmaksızın mükemmel bir gazeteci olarak kalmayı seçti. Yazarak sosyal adalete ve çevrenin korunmasına daha fazla katkıda bulunabileceğini hissetti.

- Frau Blüm'ü en son ne zaman gördünüz? diye sordu Werner.

- Bir-iki hafta önce öğle yemeğine çıkmıştık. Ayın dördüydü, sanırım.

- Nasıldı? Olağandışı bir şeyden bahsetti mi?

- Hayır. Sanmıyorum. Aslında, oldukça keyifliydi. O gün öğleden sonra Nazi köpeği Wolfgang Eitel'in gelişi sırasında tatsızlık çıkarmayı planlıyordu.

- Şu yayıncı Norbert Eitel'in babası olan adam mı ?

- Ve de eski bir SS subayı ve Bund Deutschland-für-Deutsche denen oluşumun lideri.

- Frau Blüm'ün onunla ilgilenme nedeni neydi ?

Erika Kessler uzun bacaklarını, keten pantolonunu hışırdatarak üst üste attı.

- Kesin bir şey söylemedi. Muhtemelen artık sizin de bildiğiniz gibi, Angelika araştırmasının ayrıntılarını yayına girinceye kadar gizli tutardı. Beni kendisiyle bir radyo belgeseli yapmaya ikna etmeye çalışıyordu. Bana sadece, Eitel'in destekçileri nezdinde itibarım yok edecek bazı pis işlere bulaştığını saptadığımı söyledi. Konunun gayrimenkul spekülasyonu ile ilgili olduğundan bahsetti.

- Yürüttüğü araştırma nedeniyle kendini tehlikeye attığımı ima eden bir şey söyledi mi?

Frau Kessler'in kaşları çatıldı.

- Böyle bir şeyin aklından geçtiğini sanmıyorum. Benim de aklımdan geçmedi. Eitel tayfasından kuşkulandırmıyorsunuz, değil mi?

- Özel olarak değil. Frau Blüm'ün üzerinde çalıştığı başka bir şey var mıydı ?

- BATTIOI'le ilgili bir şeyler yapmakta olduğunu biliyorum. Ama bunun büyük bir proje olduğunu sanmıyorum.

Fabel kaşlarını çatı. Polis Yedek Taburu 101, İkinci Dünya Savaşı öncesinde ve sırasında, esas olarak, Almanya'nın en az Nazi-leşmiş kenti olarak kabul edilen Hamburg'un işçi kökenli, orta yaşlı, sıradan erkeklerinden oluşturulmuştu. Taburda görev alan bu sıradan insanlar, 1942'de Polonya'nın Otwock şehrinde yaklaşık 2 000 Yahudi'yi katletmişlerdi. Savaşın sonuna gelindiğinde,

BATT10180 000'in üzerinde Yahudi'yi ve diğer "istenmeyen" insanı imha etmişti. Fabel, Tina Kramer'in öldürüldüğü dairenin alt katında yaşayan, Frau Steiner adındaki, baykuş gözlü yaşlı kadını hatırladı. Gözünün önüne, Polis Yedek Taburu üniforması giymiş bir adamın siyah-beyaz, eski fotoğrafları geldi.

- BATT101 ? Bu hiç de güncel bir konu değildi. Erika Kessler omuzlarını silkti.

- Bilmiyorum. Belki de o meseleye farklı bir açıdan bakıyordu. Sovyet polisinin Afganistan ve Çeçenistan'da M eylemleriyle benzerliklere dair bir şeyler söylemişti.

- Ya duygusal ilişkiler? diye sordu Fabel. Frau Blum biriyle birlikte miydi?

Frau Kessler bir an duraksadı.

- Hayır... Son zamanlarda hayatında özel biri olduğunu sanmıyorum. Bir ara bir gazeteciyle birlikteydi. Paul Thorsten'le.

Fabel bu adı not etti.

- Ama yaklaşık bir yıl önce ayrıldılar, diye devam etti Kessler. O zamandan beri ciddi bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum.

Fabel, Erika Kessler'in kutup mavisini gözlerinin içine baktı. İki de bakışlarını birbirinden kaçırmadı. Aslında, Kessler bu soruyu ustalıklarla savuşturabilirdi, ama Fabel'i fazla doğal bir ses ve fazla sabit bir bakışla cevaplamadan önce geçirdiği o bir anlık tereddüt, ilk yalanım elevermişti. Ama Kessler Blüm'ün erkek arkadaşları konusunda neden yalan söyleyecekti ki ?

- Marlies Menzel'i tanıyor musunuz ?

- Ressam Menzel'i mi ?

- Terörist Menzel'i.

Kessler güldü, ama gözlerindeki buz biraz daha sertleşti.

- Ressam olan eski terörist desek? Onu ismen tanıyorum, ama hayır, şahsen tanımam.

- Ama Angelika Blum tanıyordu.

- Bir zamanlar birlikte çalışmışlar galiba.

- Sol eğilimli Zeitgesit dergisinde. Bildiğim kadarıyla, derginin o zamanki yayın yönetmeni genç Hans Schreiber'miş. Frau Blum ve Schreiber o sıralar birlikte miydiler?

- Sanırım. Hatta bir süre birlikte yaşadılar galiba, dedi Kessler. Fabel bir kez daha, kadının gözlerinin arkasına bir savunma

perdesinin indiğini gözledi. Sorgucunun hüneri, sadece söylenenleri, gerçeği ve yalanları bir araya getirmekte değil, sessizlikleri, jestleri, göz hareketlerini bütünleştirmekte yatar. Fabel bağlantıyı kurarken, bir şeyleri aniden anlamamanın ürpertisini hissetti. Kadımı sıkıştırmayı düşündü, ama bundan şimdilik vazgeçti..

Görüşmenin kalan kısmından önemli bir şey çıkmadı. Fabel, Erika Kessler'e kendilerine zaman ayırdığı için teşekkür etti. Kessler de ona nazik ve kuru bir selamla karşılık verdi. Sonra, Werner'le ikisini, güneye bakan balkondan birkaç derece daha serin olan atriumdan geçirerek kapıya kadar götürdü.

Şehre dönüş yolunu bulmakta biraz zorlanan Fabel, Blankene-se'nin tek yön sokaklarında tur atıp durdu. Sonunda, BMW'sini Elbchaussee'ye çıkarmayı başardı.

- E, ne düşünüyorsun? diye sordu Werner'e.

- Bir şey gizliyor. Blüm'ün biriyle birlikte olduğundan ve Kess-ler'in bu adamı bu hikâyenin dışında tutmaya çalıştığından kuşkulaniyorum.

- Ben de tamamen aynı düşüncedeyim, dedi Fabel. Werner, söylesene bana, Erste Bürgermeister Hans Schreiber'i nasıl tarif ederdin ?

Werner alnım kırıştırarak Fabel'e döndü. Onu profilden görüyordu.

- Bilmem ki... uzun boylu, derdim herhalde, iyi giyimli. Kır kumral saçlı. Kendine bakan bir adam olduğu belli... geniş omuzlu... Neden sordun?

Fabel, Werner'e döndü.

- Şimdi de bana, o tanığın Angelika Blüm'ün apartmanına girerken gördüğü adamı tarif et. Üçüncü bölüm

19 haziran perşembe - 22 haziran pazar

>

19 haziran perşembe, 10.20. Hamburg Rathaus, Hamburg

Kriminaldirektor Van Heiden neredeyse Fabel'in öngördüğü tepkiyi göstermişti. Tam değil, neredeyse. Fabel'in, Erste Bürger-meister Schreiber'in bu son derece önemli soruşturmada artık bir şüpheli olduğu yolundaki açıklaması onu şoka uğratmıştı. Fa-bel, dördüncü kattaki ofisinde, geniş çalışma masasının arkasında oturmakta olan patronunu dikkatle izlemişti. Van Heiden deri koltuğunda donmuş gibi olmuş, tüm enerjisini yıldırım hızıyla çalışan zihnine yöneltmek için her tür fiziksel hareketten kaçınmak istercesine, gözlerini masasının üzerine dikip kıpırdamadan oturmuştu. Sonunda, beklenmedik bir şey yapmış, bir kabullenme ifadesiyle gözlerini kaldırmış ve Fabel'e, sanki üstü değil de astıymış gibi, bundan sonra ne yapacaklarını sormuştu.

- Onunla görüşeceğim, demişti Fabel. O değil de başka biri olsaydı, sürükleye sürükleye buraya getirirdim... ama bu özel durumda... nasıl desem... diplomatik davranmak gerektiğini takdir ediyorum.

- Bunu ne zaman yapmak istiyorsunuz ?

- Schreiber son cinayet mahallinde görüldü... Ya da en azından, ona çok benzeyen biriydi bu... Üstelik, kurbanla bir... ilişkisi... olmuş. Bu durumda, ajandasındaki ilk müsait günü beklemeye sabrım yok. Onunla derhal konuşmam lazım.

- Bu işi bana bırakın.

Van Heiden, Rathaus'u aramış ve besbelli bazı bürokratik engellerle karşılaşmıştı. Van Heiden'in sakin, ölçülü ve soğuk üslubu, hattın karşı ucundaki zavallı memura savurduğu tehditlerin etkisini artırmıştı. Sonunda, onu Schreiber'e bağlamışlardı. Konuşma kısa sürmüştü. Van Heiden doğrudan konuya girmiş, Schreiber de onlarla hemen makamında görüşmeyi kabul etmiş-

ti. Van Heiden ahizeyi yerine bıraktıktan sonra gözlerini telefona dikmişti.

- Sanki aranmayı bekliyordu. Rahatladığı duygusuna kapıldım.

Rathaus, Hamburg'un belediye sarayı, Hamburg eyalet hükümetinin merkezi ve şehrin en çarpıcı yapılarından biridir. Binanın ana girişi, geniş Rathaus alanına tepeden bakan sivri çatılı saat kulesinin hemen altında yer alır.

Fabel ve Van Heiden, Rathaus'un, sıra sütunları ve çok kubbeli tavanıyla muazzam bir mekân olan ana salonuna girdiler. Birkaç düzine turist, devasa sütunları çevreleyen aydınlatılmış vitrinlerin etrafında küçük gruplar halinde toplanmıştı. Kriminaldi-rector tam bir şey söylemek üzereydi ki, üniformalı bir görevli yanlarına yaklaştı.

- Beyler, benden sizleri karşılamam ve Sayın Erste Bürgermeister'in yanına götürmem istendi. Resmî toplantılar ve törenler sırasında kullanılan Bürgermeis-tertaal,1 Rathaus'un ikinci katında, ana kulenin girişindeki salonunun hemen üzerinde bulunur. Halbuki, Hamburg Erste Bürgermeister'inin ofisleri zemin katta ve birinci katta, binanın güneydoğu köşesinde yer alır. Van Heiden ve Fabel birinci kattaki Bür-germeisterzimmer'e2 götürüldüler.

Schreiber onları, duvarları meşe lambri kaplı odasında ayağa kalkarak karşıladı. Fabel, Schreiber'in takım elbisesinin kesimine dikkat etti. Pahalı İtalyan kostüm, Erste Bürgermeister'in güçlü omuzlarını kusursuz bir şekilde sarıyordu. Ama Fabel, Schreiber'in, üzerine Armani marka takım elbisesi kadar iyi oturmayan başka bir şeyin ağırlığını da taşıdığını hissetti: hareketlerinde belli bir tedirginlik vardı. Erste Bürgermeister teşrifatçıya teşekkür etti ve iki polise oturmalarını söyledi. Fabel not defterini çıkarıp açtı.

- Konunun Angelika'nın ölümüyle ilgili olduğunu söylemiştiniz, değil mi ? diye sordu Schreiber. Fabel, lafa Van Heiden'in başlamak isteyebileceğini düşünerek, protokol gereği birkaç saniye sustu. Van Heiden sessiz kalınca konuşmaya karar verdi.

- Bu cinayetlerle ilgili kaygılarınızı ziyadesiyle dile getirdiniz, Herr Erster Bürgermeister...

- Pek tabii ki...

1. Beledi/e başkanının kabul salonu.

2. Belediye başkanının makam odası.

- Ve soruşturmanın olabildiğince çabuk ve başarılı bir şekilde sonuçlanmasını istediğinizi belirttiniz...

- Elbette...

Fabel kartları açık oynamaya karar verdi.

- O halde bana, Angelika Blüm'ün öldürüldüğü gece onu ziyaret ettiğinizi bize haber vermeyi neden ihmal ettiğinizi açıklayabilir misiniz ?

Schreiber gözlerini Fabel'in gözlerinin içine dikti, ama bakışlarında ne husumet, ne savunma, ne de şiddet vardı. Bir an durup içini çekti.

- Çünkü bu işe bulaştırılmak istemedim. Skandal çıkardı. Tahmin edebileceğiniz gibi, basm olayın üzerine atlardı...

Schreiber, sözlerini takdir etmesini bekler gibi, Van Heiden'den tarafa baktı. Ama o bu yönde hiçbir işaret vermedi.

- Herr Doktor Schreiber, siz bir avukatsınız, dolayısıyla Alman Anayasası'nın ilgili maddelerinin size tanıdığı hakları ve şu andan itibaren sorularımıza vereceğiniz cevapların delil olarak kullanılabileceğini biliyorsunuz.

Schreiber'in geniş omuzları aşağı sarktı.

- Evet, biliyorum.

Fabel öne doğru eğilip dirseklerini meşe koltuğun aslan pençesi şeklindeki kolçaklarına dayadı.

- Ve sizin medyayla ilgili kaygılarınızı zerre kadar umursamadığımı, umursamadığımı anladığınızı farz ediyorum. Bir dizi cinayetle ilgili önemli bilgiler sakladınız. Size şunu da belirtmeliyim ki, bunlar sizin baş zanlı durumuna gelmekte olduğunuz cinayetler. Kasaplık et gibi doğranan kadınlar var, ve bunu metafor yapmak için söylemiyorum. Ve siz PR'inizi dert ediyorsunuz ?

- Sanmm, Bürgermeister meramınızı anladı, Fabel, dedi Van Heiden, sakin ve öfkesiz bir sesle.

- Eğer cevaplarınız beni tatmin etmezse Herr Doktor Schreiber, diye devam etti Fabel, sizi burada ve derhal tutuklayacağım. Ve bana inanın, sizi Rathaus'tan bileklerinize kelepçeyle çıkaracağım. Bu durumda, şimdiye kadar olduğunuzdan biraz daha açık yürekli olacaksınızdır herhalde.

Fabel arkasına yaslandı.

- Angelika Blüm'ü siz mi öldürdünüz ?

- Tanrım... tabii ki de hayır.

- O halde, öldürüldüğü gece dairesinde ne işiniz vardı?

- Angelika eski bir arkadaşım. Arada sırada görüşürdük.

Fabel'in yüzü sertleşti.

- Size meramımı açıkça anlattığımı sanıyorum, Herr Schreiber. Bu işi burada da Polizeipräsidium'da da görebiliriz. Ve bize, ve her şeye karşı sonuna kadar dürüst davranmaya başlamadığınız takdirde, bizim sahada hesaplaşacağız, sizinkinde değil. İşe, Frau Blüm'le ilişkinizin gerçek niteliğinden başlayalım. Onunla ilişkiniz ne kadar zamandır sürüyordu? Schreiber'in içi boşalmış gibiydi. Mahremiyetinin hiç değilse bir kısmını korumaya çalışmış, ama Fabel ona da el atmıştı.

- Bir yıldır. Belki biraz daha fazla. Muhtemelen biliyorsunuzdur, yıllar önce bir ilişkimiz olmuştu. O zamanlar Angelika'ya evlenme teklif etmiştim, ama o reddetmişti. Yıllar boyu dost kaldık, sonra, bir şekilde aramızda yeniden bir elektriklenme oldu.

- Frau Schreiber'in bu ilişkiden haberi var mı? diye sordu Van Heiden.

- Hayır. Tanrım, hayır. Karin hiçbir şey bilmiyor. İkimiz de onun incinmesini istemiyorduk.

- O halde karınızdan ayrılmayı düşünmüyordunuz? dedi Fabel.

- Hayır. Ya da en azından şimdilik. Angelika'ya ilk başta bunu önermiştim, ama o birlikte yaşamamızı istemiyordu. Bağımsızlığını korumak istiyordu ve sanırım, bu düzen... ona uyuyordu. Her neyse, dediğim gibi, Karin'in ya da çocukların üzülmelerini istemiyorduk.

- Bu bana, pek de derin bir ilişki gibi gelmedi.

Schreiber masasının üzerine eğildi. Eline bir kalem alıp parmaklarının arasında döndürerek oynamaya başladı.

- Bu doğru değil. Birbirimizi seviyorduk. Sadece... -doğru sözcüğü bulmak için durdu- pratik davranıyorduk. Bir de, aramızda hep bir tamamlanmamışlık duygusu vardı.

Fabel bir başka sezgisini sınamaya karar verdi.

- Frau Blüm'ün ilişkinizi bitirmek istediğini söylersem, yanılır mıyım?

Schreiber arı sokmuş gibi oldu.

- Nasıl oluyor da... Fabel sözünü kesti.

- O gece orada olmanızın nedeni bu muydu? Frau Blüm'ü ilişkinizin devam etmesi için ikna etmeye mi çalışıyordunuz?

- Hayır. Artık birbirimizi görmemeye çoktan karar vermiştik.

- Geceyi onun evinde geçirdiğiniz olmuştu herhalde. Schreiber başını olumlu anlamda salladı.

- Şartlar elverdiğinde.

- Bir başka deyişle, karınızı başka bir yerde olduğunuza inandıracak bir fırsat yakaladığınızda. Schreiber bunu kabullendiğini gösteren bir omuz hareketi yaptı.

- O halde, Frau Blüm'ün dairesinde şahsi eşyalarınız vardı ve o gece onları almaya gelmiştiniz. Schreiber'in gözleri hafifçe açıldı.

- Evet... gömlekler, yedek bir takım elbise, tuvalet eşyası vesaire... Peki ama bunları nasü biliyorsunuz?

- Spor çantanızdan. Ya bir şeyleri götürmeye gelmiştiniz ya da içinde cinayet silahını taşıyordunuz.

Fabel'in bu sahneyi kafasında canlandırmasını sağlayan o çanta olmuştu: bir ilişkinin sonu; son şahsi eşyaların evden götürülüşü. Fabel bundan beş yıl önce evden ayrılırken kendisinin de böyle bir çanta kullandığını hatırlamıştı; Renate konuşmadan ayakta duruyor, Gabi odasında mışıl mışıl uyuyordu.

- Frau Blüm'ün dairesinden ne zaman ayrıldınız?

- Dokuza çeyrek kala gibi.

- İçeride sadece on beş dakika mı kaldınız?

- Sanırım. Angelika banyodan yeni çıkmıştı ve o gece biraz çalışması gerekiyordu. Ben de eşyalarımı toplayıp çıktım.

- Aranızda herhangi bir tartışma oldu mu?

- Hayır... tabii ki olmadı. Süregelen dostluğumuz, vazgeçemeyeceğimiz kadar değerliydi. Her şey son derece medeni bir şekilde cereyan etti, inanın.

- Ve giderken başka kimseyi görmediniz?

Schreiber bir an durup düşündü, sonra başını iki yana salladı.

- Hayır, gördüğümü söyleyemem.

- Eve saat kaçta döndünüz?

- Dokuzu on ya da çeyrek geçe.
- Karınız bunu doğrulayabilir mi?
- Karin'i bu işe karıştırmak zorunda mısınız ? Schreiber'in sesinde bir yalvarma tmısı vardı.
- Dokuzu çeyrek geçe eve döndüğünüzü doğrulayacak tek kişi oysa, korkarım ki öyle. Frau Blüm'ün otopsi raporunda saat 22.00 sularında öldürüldüğü belirtiliyor.
- Schreiber'in yüzünde, dişiyle tırnağıyla kazandığı her şeyin mahvoluşuna tanık olan bir adamın çaresiz ifadesi vardı.
- Ve parmak izinize ihtiyacımız olacak, Herr Doktor Schreiber, diye ekledi Fabel.
- Bence bu iş için buraya teknik bir uzman getirtebiliriz... dedi Van Heiden, onay almak ister gibi Fabel'e bakarak. Ses çıkarmadan.
- Fabel başını olumlu anlamda salladı.
- Brauner bunun için biçilmiş kaftan. Bu işi ben hallederim, dedi.
- Yeniden Schreiber'e dönüp devam etti.
- Soruşturma sürecinde size yeni sorular sormam gerekebilecek.
- Schreiber başını salladı. Bir sessizlik oldu.
- İlk kurban Ursula Kastner Hamburg Eyalet Hükümeti için çalışmıştı, zannedersem. Onu tanıyor muydunuz ? diye sordu Fabel.
- Tabii ki tanıyordum. Bizim Çevre ve Mülkiyet Hukuku Daire Başkanlığı'nda çalışmıştı. Hafen City ve St. Pauli semtlerinin rehabilitasyonu gibi projelerde görev almıştı. Onu iyi tanırdım. Mükemmel bir avukattı.
- Onunla iş dışı, herhangi bir özel ilişkiniz oldu mu ? Schreiber, haysiyetinin son kırıntılarını kurtarmak ister gibi omuzlarını dikleştirdi. Omuz kasları Armani takım elbisesinin parlak kumaşını gerdi. Bir insan kaslarını, ancak bir spor salonunda, ciddi ağırlık kaldırma çalışmaları sonucunda bu kadar geliştirebilirdi. Fabel Schreiber'in fiziksel olarak çok güçlü olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir cinnet anında kurbanının kaburgalarını sökebilecek kadar güçlü.
- Hayır, Herr Fabel, Frau Kastner'le hiçbir uygunsuz ilişkim olmadı. Hakkımda edinmiş olabileceğiniz izlenimin tersine, ben ne bir seri katilim ne de bir kadın avcısı. Angelika'yla aramdaki ilişki evlilik hayatımdaki tek vukuattır. Ve bunun tek nedeni Angelika'yla eskiden bir ilişkimizin olmasıdır. Ursula Kastner'le ilişkimde hiçbir özel boyut yoktu... onu Angelika'yla ben tanıştırmış olsam bile.
- Odaya, sanki asırlarca süren bir sessizlik çöktü. Fabel ve Van Heiden bakıştılar. Fabel ürperdiğini hissetti. Büyüyü bozan Van Heiden oldu.
- Bize, Angelika Blum ile Ursula Kastner'in birbirilerini tanıdıklarını mı söylüyorsunuz ? Aralarında bir ilişki olduğunu mu ?
- Biliyorsunuzdur diye düşünmüştüm... ikisi de aynı kişi tarafından öldürüldüğüne göre.
- Aralarındaki bildiğimiz tek bağlantı sizdiniz, Herr Doktor Schreiber, dedi Fabel. Şimdi birbirleriyle ilişkide olduklarını söylüyorsunuz ?
- Evet. Tanışmayı Ursula istemişti. İçeriden bilgi almak için medyada "dostça" bir bağlantıya ihtiyacı olduğunu söylemişti.
- Bu normal bir şey midir?
- Hayır. Bu, pek hoşuma gitmedi. Ursula'nın elinde, basına sızdırmak istediği bir şeyle ilgili bilgiler olduğundan kuşkulandım. Bildiği her neyse, Hamburg Eyalet Hükümeti için zararlı olabilecek bir şeyse, bana söylemesi için ısrar ettim. Bana, kent yönetimini olumsuz etkileyebilecek bir bilgiye sahip olmadığı konusunda teminat verdi. Israrla, bunu sadece Angelika'ya fikir danışmak için istediğini belirtti.
- Ona inandınız mı ?
- Hayır. İnandığımı söyleyemem. Ama sözüne güvenmek zorundaydım. Hem zaten, şehirle ilgili bir bomba patlatmaya niyetliyse, bu iş için beni kullanmazdı.
- Angelika Blum size bunun neyle ilgili olduğunu söylemedi mi?
- Hayır.
- Siz sordunuz mu ?
- Bir iki defa sordum, ama hiçbir sonuç alamadım. Bunun üzerine boş verdim. Angelika'yı tanısaydınız neden böyle yaptığımı anlardınız.
- Ne sıklıkla buluşuyorlardı ?

- Bilmiyorum. Onları birbirleriyle tanıştırdığım Neuer Hori-zont kokteylinden sonra bir daha buluştular mı, onu bile bilmiyorum. Düzenli olarak buluşmuş da olabilirler, hiç buluşmayıp sadece telefonla ya da e-mail'le haberleşmiş de. Hiçbir bilgim yok.

- Onları kokteyle siz mi davet etmişiniz ?

- Hayır, ikisi de... işleri gereği oradaydılar. Neuer Horizont, Hafen City ya da St. Pauli'nin rehabilitasyonu gibi büyük kentsel projelerin dışında bırakılmış olan, ama eyalet, devlet ya da AB fonlarından yararlanılarak rehabilite edilebilecek semtleri kalkındırmayı amaçlayan bir projedir.

Fabel gözlerini, salonun Alsterfleet ile Alsterarkaden'e bakan taş kemerli devasa penceresinden dışarıya dikti. Sistemli ve mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyordu, ama beyninde çakan şimşeğin şiddeti düşüncelerini darmadağın ediyordu. Şimdiye kadar bağlantısız olan ipuçları birleşmeye başlamıştı. Bunlar kafasının içinde birbirine çarparak kıvılcımlanıyordu. Üç kurbandan ikisi birbiriyle temastaydı. Ve her ikisinin de kent yönetiminin istimlak ve imar çalışmalarlarıyla bağlantısı vardı. Tekrar Schreiber'e döndü.

- Neuer Horizont girişiminin arkasında kim var?

- Özel bir konsorsiyum. En büyük hissedar Eitel Group'un bir yan kuruluşu. Resepsiyonu veren Norbert Eitel'di.

Schreiber omuzlarını silkerek devam etti.

- Eitel'in hayranı falan değilim, ama şehir yönetiminin, potan-

i1

f

siyel faydaları olan bir girişimi desteklememesi düşünülemez. Yeni bir bağlantı. Yeni bir kıvılcım.

- Ben Eitel Group'un sadece medya işinde olduğunu sanıyordum.

Schreiber başını iki yana salladı.

- Hayır, yayıncılık temel faaliyetleri, ama Eitel'in daha pek çok alanda yatırımları var. Bilişim teknolojisi bunlardan biri. Arazi geliştirme işinde de varlar.

Fabel başını düşünceli düşünceli salladı.

- Eitel'in babası da orada mıydı? Wolfgang Eitel?

- Hayır, değildi. İşte burada çizgiyi çekerim... Beklenen fayda ne kadar büyük olursa olsun, onun gibi bir Nazi'yle aynı platformu paylaşmam. Bence, bu nedenle uzak durdu... Aleni dayanışma şovlarına rağmen, Norbert Eitel, babasının, siyasi emellerinin önünde oluşturduğu engellerin tamamen farkında.

- Kastner'in öldürülmesi sizi şoka uğratmış olmalı.

- Şok sözcüğü az kalır. Korkunç bir şoktu. Innensenator Hugo Ganz'ı hatırlıyor musunuz ?

Fabel evet anlamında başını salladı. Gözünün önüne Ganz'ın yeni keselenmiş, etli pembe yüzü geldi.

- Frau Kastner, Herr Ganz'la oldukça yakın çalışıyordu. Özel olarak, çevre ve arazi geliştirme projeleri çerçevesinde. Hukuki destek sağlıyordu, innensenator Ganz, Frau Kastner'in ölümünden çok sarsıldı. Sanırım, onu son görüşünüzde o kadar... empa-tik olmasının nedeni buydu.

- Frau Kastner ortadan kaybolduğunda nerede olduğunuzu hatırlıyorsunuzdur herhalde ?

- Roma'da bir çevre konferansındaydım.

Schreiber'in sesinde heyecan yoktu. Sonra, yüzünde küçük bir umut ışığı yandı.

- Doğru! O öldürüldüğünde Almanya'da dahi değildim. Ve yüzlerce tamgim var. Ya ikinci kurban, o ne zaman öldürülmüştü?

- Dört haziran çarşamba günü sabaha karşı, dedi Fabel. Schreiber masa ajandasının sayfalarını karıştırdı.

- Evde ailemle birlikteydim. Bunu doğrulayabilirler. Fabel etkilenmiş gibi görünmedi.

- Ben şu anda sadece Frau Blum cinayetiyle ilgiliyim. Ve siz cinayetten hemen önce oradaydınız.

- Ama benim o cinayetle hiçbir alakam yok. Kesinlikle yok. Schreiber'in sesinde bir meydan okuma tınısı belirmeye başlamıştı. Diğer iki cinayet işlenirken başka yerlerde olduğunu kanıtlayabileceğini fark etmesi, cesaretini artırmıştı besbelli. Fabel taktik değiştirdi.

- Frau Blüm'ün benimle doğrudan temas kurmaya çalıştığını biliyor muydunuz ?

- Hayır... hayır, bilmiyordum. Neden ki?

- Bilmiyorum. Aramalarına cevap verme fırsatım olmadı, dedi Fabel.

Böyle söylemesinin, buna zahmet etmediğini söylemesinden daha iyi olacağını düşünmüştü.

- Sizce, kendini tehlikede mi hissediyordu? Sizinle bu nedenle mi temas kurmaya çalışıyordu ? diye sordu Schreiber, cevaplan beklemeden. Bana neden söylemedi? Korkuyorsa... neden benimle konuşmadı ?

Fabel ayağa kalktı. Van Heiden de arkasından kalktı.

- Kendisini tehlikede hissettiğine inanmam için hiçbir neden yok. Bütün bildiğim, ölmeden önce üç ya da dört defa bana ulaşmaya çalıştığı. Ama bıraktığı mesajlardan hiçbirinde tehlikede olduğuna işaret etmiyordu.

Fabel, Schreiber'in elini sıkmadan kapıya doğru yürüdü.

- Dediğim gibi, Herr Doktor Schreiber, size soracağım başka sorular olabilir. Bu arada, ilgili arkadaşlarımızı yollayıp parmak izinizi aldıracağım.

Fabel ağır meşe kapıyı açarken, arkasına dönüp Schreiber'in yüzüne baktı.

"•

- Bir soru daha. Marlies Menzel'le en son ne zaman buluştunuz ya da görüştünüz ?

Schreiber ilk önce şaşırılmış, sonra da biraz kaygılanmış gibi p göründü.

- Tanım... Bilmiyorum... Yıllar oluyor. Zeitgeist'ta. birlikte çalıştığımız zamandan beri... Hele teröre bulaşmasından sonra hiç.

- Stuttgart-Stammheim'dan salıverilmesinden beri onunla ha-berleşmediniz ?

- Hayır. Kesinlikle.

Ve Fabel Schreiber'in gerçeği söylediğini anladı.

Aynı üniformalı teşrifatçı, Fabel ve Van Heiden'i Rathaus'un ana salonuna kadar götürdü. Gotik kemerin alından geçip geniş Ratha-us alanına çıktıklarında, güneş ikisinin de gözlerini kamaştırdı.

- Ne düşünüyorsunuz ? diye sordu Van Heiden.

- Katil o değil, dedi Fabel, güneş gözlüklerini cebinden çıkarıp takarken. Bremen'e kadar gitmem lazım. Yola çıkmadan önce si-

ze Alsterarkaden'de bir kahve ısmarlayabilir miyim, Herr Krimi-naldirektor?

19 haziran perşembe, 14.20. Nordholdt Sanat Galerisi, Bremen

Fabel, Bremen'e yaklaşık bir buçuk saat içinde varacağım tahmin etmişti, ama yan yolda, Al'deki trafik yoğunlaşmaya ve yavaşlamaya başladı. Uzun süre otoyolda kalacağını anlayan Fabel, bir CD dinlemeye karar verdi: Herbert Grönemeyer'in Bleibt Al-les anders'ia'i arabanın CD çalarına yerleştirip sesi açtı. Tam o sırada cep telefonu çaldı. Arayan Maria Klee'ydi; Klugmann'ın otopsi sonuçları gelmişti. Klugmann beynini delip geçen tek bir kurşunla öldürülmüştü. Kurşun beyin kökünü posaya çevirdikten sonra, Brauner'in saptadığı gibi, üst dudak ile burun arasından çıkmıştı. Tahmini ölüm tarihi 13 haziran cuma 18.00 ila 14 haziran cumartesi 06.00 arasıydı. Maria, otopsi sırasında, ölümden hemen önceye ait işkence ve darp izlerinin de saptandığını söyleyince, Fabel'in tüyleri ürperdi. Testlerde Klugmann'ın kanında amfetamin kalıntılarına da rastlanmıştı. Klugmann hayatım yaşamış, örtülü kimliğinin gereklerini sonuna kadar yerine getirmiş ve yenilmişti.

Maria balistik raporunu da almıştı. Brauner haklı çıkmıştı: mermi kovam standart dışı bir silaha aitti. Fabel de Maria'ya, Schreiber'le yaptığı görüşmeyi özetledi ve gelişmeleri Werner'e aktarmasını istedi.

Trafik açılmıştı. Fabel fark etmeden epeyce bir yol aldığı görüldü. Vitesi otomatikte takmıştı; akli, karanlık ve ıssız bir yerde işkence görürken, çok yakın ve kesin bir ölümün kendisini beklediğini bilen bir gizli polis memurundaydı. Fabel bir an için kendini onun yerine koymayı başardı ve içinde bir bulantı hissetti. Bu duyguyu, tasavvur edilmesi imkânsız bir dehşetin soluk gölgesi olarak algıladı. İşaret levhaları Bremen kavşağına yaklaştığını gösteriyordu.

Al'den çıkıp Bremen'e giden A27 otoyoluna saptı.

Nordholdt Sanat Galerisi Bremen'in en büyük çarşısının hemen yakınındaydı. Galeri, on dokuzuncu yüzyıl sonundan kalma, büyük çıkma pencereleri olan zarif bir binada bulunuyordu. Fabel içeri girdiğinde, Marlies Menzel resimlerinden birinin asılısına nezaret ediyordu. Yaklaşık elli yaşında bir kadındı; koyu renk uzun bir etek ve omuzları vatkalı, geniş bir siyah ceket giymişti.

Koyu kestane rengi saçları kısa ve röfleliydi. Gözünde kare çerçeveli, küçük tel gözlükler vardı. Fabel galerinin içinde yürürken, kadının kısa bir süre önce hapisten çıkmış bir teröristten çok

bir kütüphaneciye benzediğini düşündü. Yan yolda durdu. Galerinin beyaz badanalı çıplak duvarlarına aralıklarla dev tuvaler asılmıştı. Fabel, daha önce sergi broşüründe gördüğünden, resimler ile Kanlı Kartal cinayetlerinin mahalleri arasında tuhaf bir benzerlik olduğunu biliyordu. Ama bu kadar çarpıcı olabileceklerini düşünmemişti. Her biri 2 metreye 1 metre genişliğindeydi. Tuvaler canlı ve sert renklerle haykırıyordu adeta. Fırça darbeleri güçlü ve kendinden emindi. Her bir resim iki boyutlu bir şiddetti.

Fabel küçük gruba yaklaştı.

-Frau Menzel?

Menzel Fabel'e döndü.

-Evet?

ince dudaklarında kibar bir gülümseme belirmişti.

- Sizinle biraz görüşebilir miyiz ? dedi Fabel, KriPo kimliğini göstererek.

Kadının dudaklarındaki gülümseme siliniverdi.

- Artık gerçekten yorucu olmaya başladınız. Salıverildiğimden beri, neredeyse bütün Alman güvenlik servisleri tarafından ziyaret edildim. Bu iş taciz gibi görünmeye başladı.

- Benimkisi resmî bir ziyaret sayılmaz...

- A, öyle mi? Bu durumda, sizinle neden konuşacağım, bilmiyorum.

Menzel arkasını döndü.

- Frau Menzel, dedi Fabel. Ben Kriminalhauptkommissar Jan Fabel'im. 1983'te iskeledeki çatışmaya giren polis memurlarından...

Menzel bir an, arkası Fabel'e dönük durdu.

- Gisela'yı siz mi vurmuştunuz?

- Seçeneğim yoktu. Üzerime ateş etmişti ve tekrardan ateş etmek üzereydi. Ona durmasını söyledim, ama...

Fabel'in sesi söndü.

- O daha çocuktu, dedi Menzel, yüzünü Fabel'e dönerek.

- Bana başka seçenek bırakmadı. Yanımdaki polisi öldürmüş, beni yaralamıştı, dedi Fabel, öfkesiz bir sesle. Ona silahım bırakmasını söyledim, ama üzerime tekrar nişan aldı.

Fabel konuşurken, Gisela Frohm'u rıhtımın ucunda yeniden görür gibi oldu: parıldayan silahı, sıksa genç kız kolunun ucunda bir halatın ucundaki ağırlık gibi asılı dururken, sonra ateş açmak için

silahım doğrulturken. Fabel ona iki kez ateş etmişti. Yüzüne. Başı geriye doğru kaykılıp limana düşerken havaya savrulan punk pembesi saçlarını hatırladı kızın. Meslek hayatının en kötü günüydü bu. Hayatının en kötü günü. O günü asla unutmuyacaktı.

Marlies Menzel Fabel'e baktı. Bakışlarında düşmanlık yoktu. Sanki Fabel'in söylediklerini değerlendiriyordu. Sonra, resmi asmasına yardım eden iki gence seslendi.

- Ben biraz dışarı çıkıyorum. Ötekileri sonra asarız, dedikten sonra Fabel'e döndü. Konuşmak için başka bir yere gitsek iyi olur bence.

Kafe, Katharinenstrasse'nin hemen yakınındaydı. Salonun bir ucundan ötekine, pırlıl pırlıl cilalı bir tezgâh uzanıyordu. Tezgâh arkasında çalışanlar, barın üzerine durmadan beyaz çay ya da kahve fincanlarıyla dolu tepsiler bırakıyorlardı. İçerisi mis gibi taze çekilmiş kahve kokuyordu. Siyah pantolon ve yelek giymiş, beyaz önlüklü garsonlar, tepsileri alıp alıp masalara götürüyorlardı. Servis rutininin rahatlatıcı bir ritmi vardı.

Fabel ve Marlies Menzel pencerenin yanındaki bir masayı seçtiler. Menzel sırtını meşe lambriye verecek şekilde oturdu, Fabel de sokağa ve ilerideki pazar yerine bakan karşı sandalyeye geçti. Menzel çantasından bir paket Fransız sigarası çıkardı ve bir an düşündükten sonra Fabel'e bir sigara ikram etti.

- Yok, teşekkür ederim. Ben kullanmıyorum.

Menzel gülümseyip bir tane yaktı. Sigarasından derin bir nefes çekti, başını yan çevirip yukarı kaldırdı ve dumanı, Fabel'in üzerine gelmemesi için ağızını hafifçe bükerek havaya üfledi.

- Sigaraya hapisnede alıştım, dedi, acı bir sesle. Sizin için ne yapabilirim, Herr Fabel?

Fabel'in cevap vermek üzereyken, masaya bir garson yanaştı. Fabel bir fincan çay, Menzel de sade bir kahve söyledi.

- Size resimlerinizle ilgili birkaç soru sormak istiyordum, dedi Fabel, garsonun uzaklaşmasını bekledikten sonra.

Menzel gülümsedi.

- Karşımda sanatsever bir polis mi var? Yoksa tuval büyüklüklerini tayin eden bir yönetmeliği mi çiğnedim ?

Fabel Menzel'e, cinayetlerden ve tuvallerinin nasıl da çarpıcı bir şekilde cinayet mahallerinin havasını taşıdığından bahsetti. Ona, Angelika Blüm'ün ölümünden haberi olup olmadığını sordu. Menzel'in olaydan haberi vardı, gazeteden okumuştur.

- Frau Blüm'ü en son ne zaman görmüştünüz?

- Hapse girmeden önce. Yetmişlerde bir dergide birlikte çalışmıştık. Zeitgeist'ta.3 O zamanlar bu ismin zekice olduğunu düşünürdük, ama şimdi dönüp bakınca bana o kadar sıradan geliyor ki. Bunu neden soruyorsunuz? Resimlerim size... talihsiz Angeli-ka'yı hatırlatıyor diye cinayet zanlısı mı oluyorum yoksa?

Menzel, Angelika'nın adını anarken alırım kıştırmıştı.

- Hayır, Frau Menzel, siz zanlı değilsiniz.

Fabel Maria'ya, Menzel'in cinayet tarihlerinde nerede bulunduğunu çoktan araştırtmıştı, ama bunu ona söylemedi. Ursula Kast-ner öldürüldüğünde hâlâ hapiste, Angelika Blum cinayeti işlendiğinde de bir serginin açılış kokteylindeydi.

- Sadece yaptığınız resimler ile ölüm sahneleri arasında tedirgin edici bir benzerlik var. Bu muhtemelen tümüyle tesadüf, ama katil sizin resimlerinizi görmüş ve taklit etmeye çalışıyor olabilir. Seri katillerin kurbanlarına "poz verdirmeleri" oldukça sık görülen bir durumdur.

Karşımda bir "sanata öykünen hayat" vakası olabilir.

- Daha doğrusu "sanata öykünen ölüm".

Menzel sigarasından derin bir nefes daha çekti. Fabel kadının parmaklarının arasındaki koyu san nikotin lekesini fark etti.

- Korkunç, dedi Menzel. Garson çayı ve kahveyi getirdi.

- Resimlerinizle ilgili... nasıl desem, tuhaf mektuplar alıyor musunuz? Özellikle e-maü'ler? diye sordu Fabel.

Menzel omuzlarını silkti.

- Tam da beklenebileceği gibi. Hâlâ hapiste olmam gerektiğini, işlediğim suçlar yüzünden cehennemde yanacağımı, bozguncunun teki olduğum halde kendimi bir yaratıcı olarak tanımlamaya çalışmamın edepsizlik olduğunu vb söyleyen bir sürü mektup alıyorum.

Muhtemelen size yakın gelen duygular, Herr Hauptkommissar.

Fabel bu kışkırtmayı duymazdan geldi.

- Ya sanatınıza yönelik, tuhaf, hatta yersiz bir tepki olarak tanımlayabileceğiniz herhangi bir şey?

Menzel bir an düşündü.

- Hayır, sanmam. Gerçi, bundan birkaç hafta önce galeride nahoş bir olay yaşandı. Wolfgang Eitel beraberinde bir gazeteci ve muhabir kalabalığıyla çıkagelip hakkımda ileri geri konuştu. Eser sergilemeye hakkım olmadığını söyleyip beni bir canî ve katil olmakla suçladı ve Alman bayrağının renklerini kullandığım için telin etti. Nazi domuzu.

3. Zamanın ruhu.

Fabel bu bilgileri kafasının bir köşesine yazdı. Eitel'in adı bir kez daha anılmıştı.

- Bu olay olduğunda siz orada mıydınız ?

- Hayır. Bence, bu planını bozdu. Kameraların önünde benimle boğaz boğaza gelmeyi tasarlıyordu, sanırım.

Fabel çayım yudumladı. Menzel başım ışığa dönüp pencereden dışarı baktı. Fabel, çıplak gün ışığının, kadının tenindeki kara sarı rengi meydana çıkardığını fark etti.

- Bunu neden yaptınız, Frau Menzel ? Neden Svensson'un peşine takıldınız ?

Fabel sorusuna, Menzel kadar şaşırılmıştı. Menzel ona, bir art niyeti olup olmadığını anlamaya çalışır gibi, merak dolu gözlerle baktı.

- Başka bir devir ve başka bir dünyaydı, dedi omuzlarını silke-rek. Bir davaya ve bir insana inanıyorduk. Karl-Heinz Svensson inanılmaz güçlü bir şahsiyetti. Ayrıca insan kullanmakta üzerine yoktu.

- Onu bu nedenle mi o kadar... nasıl desem, fanatik bir şekilde izlediniz ?

- Fanatizm! dedi Menzel, acı bir kahkaha atarak. Evet, haklısınız. Bizler fanatiktik. Onun için canımızı verirdik. Çoğumuz da verdik zaten.

- Onun için mi ? İnançlarınız uğruna değil mi ?

- O zamanlar kendimizi Almanya'ya dünya sosyalist devrimini getirmekte olduğumuza inandırmıştık; Nazi çizmesinin kapitalist mirasçılara karşı savaşan neferlerdik.

Sigarasından derin bir nefes daha çekip devam etti.

- Gerçekte, hepimiz Karl-Heinz'ın piyonlarıydık. Bizim grubun kaçta kaçımın kadın olduğunu hiç düşündünüz mü? Gençcik kadınlar. Mahkemeden sonra basın bize "Svensson'un Harem'i" adını takmıştı. İşin gerçeği, hepimiz onunla yatmıştık. Hepimiz ona âşık olduk.

- Bu aptal liseli kız aşkları yüzünden bir sürü insan canından oldu.

Fabel kendine engel olamamış, acı bir tonla konuşmuştu. Kaldırımında ölü yatan, 25 yaşındaki, evli ve on sekiz aylık bir çocuk babası Franz Webern'i, Elbe'nin karanlık sularına ağır ağır gömülen Gisela Frohm'u düşündü.

- Tanrım, bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz ? diye karşılık verdi Menzel, sert bir tonla. Stuttgart-Stammheim'daki bir hücrede on beş koca yılı bunu düşünerek geçirdim ben.

Anlamanız ge-

reken, onun üzerimizdeki gücü'ydü. Mutlak bir bağlılık istiyordu. Bu, kendimizi ailelerimizden, dostlarımızdan, her türlü sağlıklı ve makul ilişkiden koparmamız demektir. Onunkinden başka ses duymuyorduk. O bizim babamız, annemiz, ağabeyimiz, yoldaşımız, sevgilimiz... her şeyimizdi.

İçindeki tutku kısmen alevlenir gibi oldu, sonra söndü.

- O insanları kullanan bir alçaktı.

Menzel elindeki izmaritle yeni bir sigara yaktı. Fabel parmak aralarındaki sarı lekelerden yeniden dikkat etti.

- Gisela da sizler kadar fanatik miydi ?

- Herkesten daha fazla, dedi Menzel, hüznü dolu bir gülümsemeyle. Karl-Heinz onun ilk sevgilisiydi. Onun için deli oluyordu. Deinin-soylediğiniz doğruydur. Onu vurmaktan başka seçeneğiniz yoktu. Karl-Heinz onu öldürmeye şartlamıştı. Siz sadece onun ölümüne alet oldunuz: fail Karl-Heinz'dı.

- Benim anlayamadığım neden böyle olduğu, dedi Fabel, sahici bir kafa kaşıkıyla. Svensson ve sizler, o yaptıklarınızı yapma ihtiyacını neden hissettiniz? Toplumumuzda ona savaş açmanızı gerektirecek kadar korkunç ne vardı ?

Menzel cevap vermeden önce biraz durdu.

- Bu bir Alman hastalığı. Tarih yoksunluğu. Kesin bir kimlik eksiliği. Kim olduğumuzu anlama çabası. Bizi Nazizm'e götüren bu oldu. Savaştan sonra Amerikalıların kopyası haline getiren de bu: kabahatini anne babasını taklit ederek affettirmeye çalışan çocuklar gibi. Bizim hor gördüğümüz, işte bu ultra kapitalist kof bayağılıktır. Vasatlığa savaş açtık -acı bir alayla gülümsedi- ve savaş vasatlık kazandı.

Fabel gözlerini çayına dikmiş dinliyordu. Bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordu. Cevabı biliyordu bilmesine, ama gene de sorması gerekiyordu.

- Svensson gerçekten öldü mü ?

Svensson'un, dönemin Hamburg Erste Bürgermeister'ine karşı düzenlenen suikast girişimi sırasında çıkan silahlı çatışmada öldüğü kabul ediliyordu. Bir polis kurşunu, Svensson'un arabasının benzin deposuna isabet etmiş ve araba alev almıştı. Svensson yanarak ölmüştü.

Polis, kimliğinin saptanabilmesi için zorunlu olan dışçı kayıtlarının izini bulamamıştı.

Kusursuz bir terörist olan Svensson, yıllarca çalışıp varlığını resmî kayıtlardan silmişti.

Marlies bu soruya hemen cevap vermedi. Arkasına yaslanıp Fabel'i tartarcasına süzerek sigarasından bir nefes çekti.

- Evet, Herr Fabel. Karl-Heinz o arabada öldü. Size bu konuda güvence verebilirim.

Fabel ona inandı.

- Artık Hamburg'a dönsem iyi olacak, dedi. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

- Yoksa sadece geçmişini kurcaladığınız için mi özür diliyorsunuz ? Ben oraya aitim: sizin geçmişinize. Gisela da öyle.

Bir an durup devam etti.

- Buraya öğrenmeye geldiğiniz şeyi öğrendiniz mi, Herr Fabel ? Fabel ayağa kalkarken gülümsedi.

- Buraya ne için geldiğimi bile bilmiyorum. Umarım, serginiz iyi geçer.

- Bir yaratma edimi. Karıştırdığım yıkıcı eylemler için bir çeşit telafi. Uygun bir son bence. Bu benim sahneye ilk ve son çıkışım olacak, Herr Fabel.

Menzel masanın üzerindeki tablaya külünü silkti.

- Anlayamadım? dedi Fabel, şaşkın bir ifadeyle.

Marlies Menzel sigarasını havaya kaldırıp dikkatle inceledi.

- Ben kanserim, Herr Fabel, dedi acı acı gülümseyerek. Terminal evre. Erken tahliye edilmemin bir nedeni de bu. Buraya bir tür adalet aramaya geldiyseniz, size bütün sunabileceğim bu.

- Üzgünüm, dedi Fabel. Hoşça kalın, Frau Menzel.

- Hoşça kalın, Herr Kriminalhauptkommissar.

19 haziran perşembe, 18.00. Pöseldorf, Hamburg.

Fabel Hamburg'a dönüş yolunda Mordkommission'u aradı ve Maria'dan Wolfgang Eitel hakkında toplayabildiği kadar bilgi toplamasını istedi. Ona aktaracakları yeni bir gelişme olmadığından, işe ertesi sabah geleceğini söyledi. Ardından, büroyu tekrar arayıp Brauner'i bağlamalarını istedi. Brauner ona Schreiber'in parmak izlerinin Blüm'ün dairesinde bulunan ikinci grup parmak iziyle uyuştuğunu anlattı. Bu defa, parmak izlerinin varlığı bir zanlının suçlu olduğunu göstermek yerine onu aklıyordu. Katil Schreiber olsaydı, dairede bıraktığı bütün izleri silmek için elinden geleni yapardı. Sven'in Oğlu ise hiçbir cinayet mahallinde izini sürebilecekleri bir ipucu bırakmamıştı.

Fabel'in, evinin bulunduğu sokaktaki bir yer altı garajında sabit bir park yeri vardı. Arabayı park edip indiğinde, saat tam sekizdi. Tutulan sırtım rahatlatmak için ellerini beline koyup arkaya doğru gerindi. Arkasında kapı gibi iki adam olduğunu o sırada fark etti. Hızla geri döndü ve gayri ihtiyari elini tabancasına attı. Adamlar gülümsediler ve yatıştıncı bir hareketle ellerini havaya kaldırdılar, ikisi de esmerdi; birisinin saçları kıvrıkcık, ötekinkinki düz ve jöleliydi. Kıvrıkcık olanın çok kalın bir bıyığı da vardı. Besbelli Türktüler. Konuşan Kıvrıkcık oldu.

- Lütfen, Herr Fabel... olay çıkarmak istemiyoruz, sizi korkutmak da istemedik. Bizi Herr Yılmaz gönderdi. Sizinle konuşmak istiyor. Uygunsa, hemen.

-Ya değilse?

Kıvrıkcık omuzlarını silkti.

- Bu tamamen size^kalmış. Ama Herr Yılmaz bizden, size soruşturmanız için önemli olabilecek bir şey söyleyeceğini iletmemizi istedi.

- Kendisi nerede ?

- Sizi ona götürüreceğiz...

Kıvrıkcığın yüzündeki gülümseme, Fabel'e artık emniyette olmadığını hissettirecek şekilde büyüdü.

- Tabii, sizin için uygunsa. Fabel gülümseyerek başını salladı.

- Arabamı alıp sizi takip edeceğim.

tki gorilin garajın dışında bekleyen bir Polo'su vardı. Fabel onları Harburg bölgesine kadar arabayla takip etti. Bu arada Mordkommission'u arayıp Werner'e bir haber kaynağıyla buluşmaya götürüldüğünü söyledi, ama ona Yılmaz'ın adını vermedi. Werner bir destek ekibi yollamak için ısrar etti, ama Fabel buna razı olmadı ve buluşmanın nerede olacağını öğrenir öğrenmez onu tekrar arayacağını söyleyip telefonu kapattı.

Türklerin Volkswagen'i hiçbir mimari özelliği olmayan fabrika ve yönetim binalarından oluşan küçük bir tesisin önünde durdu. Arabalarını tek katlı, geniş bir deponun önüne park ettiler. Yetmişli ya da seksenli yıllarda inşa edilmiş olan binanın parlak kırmızı dış cephe boyası, dönemin mimari modalına verilen tek taviz olan açıktaki demir boruların üzerinde pul pul kalkmıştı. Türkler arabadan inerken, Fabel, Werner'i bir daha arayıp ona bulunduğu yeri tarif etti.

- Dikkatli ol, Jan, dedi Werner.

- Merak etme. Ama yarım saat içinde aramazsam devriye ekibini gönder.

Fabel cep telefonunu kapatıp BMW'sinden indi. Kıvrıkcık, kaim bıyığının altından sevimli ve içten bir şekilde gülümsedi ve ona, en az demir borular kadar boyaya ihtiyacı olan bir kapıyı açtı.

Fabel

onlara geçebileceklerini işaret etti; iki Türk önden girebilirlerdi.

Depo, Fabel'in Türkçe olduğunu tahmin ettiği bir dilde etiketlenmiş yiyecek kasalarıyla doluydu. Deponun park yerine bakan tarafında, alçıpan ve telli cam kaplı bir pencereden oluşan bir bölme duvarı uzanıyordu. Bu bölme, depo alanını bürolardan ayırıyordu. Fabel ana büronun camından, içeride iki adamla oturmakta olan Yılmaz'ı gördü. Adamlardan biri sert görünümlü bir Türktü; ikincisi üzerinde kirli bir asker kaputu olan, ufak tefek, pis bir adamdı. Bütün uyuşturucu müptelaları gibi gözleri çukura kaçmış, rengi mum gibi sararmıştı.

Kıvrıkcık sırtarak Fabel'e kapıyı açtı, ama arkasından içeri girmedi. Yılmaz ayağa kalktı ve içtenlikle gülümseyerek Fabel'e elini uzattı.

- Geldiğiniz için teşekkür ederim, Herr Fabel. Daha hoş bir ortamda buluşamadığımız için üzgünüm, ama fazla dikkat çekmemenin daha iyi olacağını düşündüm. Benim... daha doğrusu arkadaşımın size vereceği önemli bir haber var. Gördüğünüz gibi, size verdiğim sözü tuttum, Herr Hauptkommissar.

Fabel, Whippet cinsi bir köpeği andıran çelimsiz adamı süzdü. Çoğu uyuşturucu bağımlısı gibi yaşı belli olmuyordu. En fazla otuz yaşında olmalıydı. Ama ellilerinin sonunda da olabilirdi. Fabel, adamın çıkık elmacıkkemiklerinden birinin şiş olduğunu ve etrafındaki deriden daha renksiz görüldüğünü fark etti. Burun denklerinden birinin çevresi kabuk tutmuş kanla kaplıydı.

- İyi misiniz? diye sordu Fabel.

- Merdivenden düştüm de, diye cevap verdi adam, boğuk ve gür bir sesle ve sert görüşlü Türk'e kötü kötü bakarak.

- Bu... beyefendinin adı Hansi Kraus, dedi Yılmaz. Kendisinin sizinle paylaşmak istediği bazı bilgiler... daha doğrusu deliller var.

Yılmaz masalardan birine yaslanmış durmakta olan Türk'e başıyla işaret etti. Türk arkasına uzanıp paçavralara sarılı bir şey aldı. Çıkını dikkatle açıp içinden, ışıltılı parlayan, 9 mm'lik, altın rengi bir otomatik tabanca çıkardı. Tabancanın kabzası motiflerle bezenmiş ve aralarına Kiril alfabesiyle _OPT12 sözcüğü kazınmıştı.

- Herr Kraus bunu Hans Klugmann cinayetiyle ilgili maddi bir delil olarak teslim etmek istiyor, dedi Yılmaz. Gecikme için özür diliyor... niyeti daha önce teslim etmekte, ama aklından tamamen çıktı.

- Bunu nerede buldunuz ? diye sordu Fabel, Hansi Kraus'a. Kraus önce Yılmaz'a, sonra diğer Türk'e, sonra da Fabel'e baktı.

- Yüzme havuzunda. O adam beynine kurşunu yediğinde oradaydım.

- Hans Klugmann'ın öldürülüşüne tanık oldunuz yani?

- Evet.

- Katilleri gördünüz mü ?

Kraus duraksadı. Haşin görümlü Türk masasının üzerinde kıpırdadı ve meşin ceketi hışırdadı. Kraus ondan tarafa bakıp başım olumlu anlamda salladı.

- Onları bir daha görseniz tanıyabilir misiniz ?

- Evet. Yaşlıca bir adam ile gençten bir tip. İkisi de feci gaddar tiplere benziyorlardı. Genç olanı Arnold Schwarzenegger gibi yapıydı. Adamın beynini o dağıttı.

Fabel'in el ettiği diğer Türk, silahı ona uzattı. Fabel avuçlarını açtı ve silahı fırın eldivenleriyle sıcak bir tepsi taşıyıcı gibi tuttu.

- Yabancı mıydılar ? Rusça ya da ona benzer bir dilde konuştuklarım duydunuz mu?

- Hayır... Daha doğrusu evet, onları duydum, ama hayır, yabancı değillerdi. Alındılar. Yaşlı adam bölgenin bu kadar boktan-laşmış olmasına sövüp sayıyordu. Gençken bu havuza genç bir kız getirdiğinden falan bahsetti. Kesinlikle Rus değillerdi.

- Ya silah? Onu nerede buldunuz?

- Silahı bir çöp tenekesine attıklarını gördüm. Onlar uzaklaştıktan sonra gidip aldım.

- Onları takip mi ettiniz?

- Hayır. Silahı yüzme havuzundaki bir çöp tenekesine attılar.

- Saklamak için bir şey yapmadılar mı?

- Fazla bir şey yapmadılar. Halbuki havuzun birkaç metre ötesinde bir kanal var. Bence, bulunmasını ırgalamıyorlardı.

- Ya da bulunmasını istiyorlardı... dedi Yılmaz.

- Öyle gibi görünüyor, dedi Fabel. Alman tetikçiler ve Ukrayna malı bir silah. Bizi yanlış yola sevk etmeye çalıştıkları düşünülebilir.

Hansi'ye döndü.

- Prâsidium'a gelip tam bir ifade vermeniz gerekiyor. Ve de polis arşivlerindeki bazı fotoğraflara bakmanız; bakalım tetikçileri teşhis edebilecek misiniz.

Hansi Kraus başını olur anlamında salladı. Buna hiç de memnun olmuş gibi görünmüyordu, ama üzerinde başına sık sık bela açılmasını kabullenmiş birinin kaderine boyun eğen havası vardı.

Fabel elini Kraus'un kirli asker kaputunun omzuna koydu.

- Dinleyin Hansi, sizi buna zorlayamam, dedi. Herr Yılmaz ya da başka biri de...

Gözlerini aldırışsız bir edayla ondan kaçırarak diğer Türk'e manidar bir bakış atıp devam etti.

- İfadeniz ancak serbestçe ve dürüstçe verilirse bir işe yarar. Kraus acı acı güldü.
- Siz nerede yaşıyorsunuz, Herr Hauptkommissar! Size istediğiniz ifadeyi vereceğim.
Fabel Kraus'u arabaya götürmek üzere ayağa kalktı. Yılmaz onlarla kapıya kadar yürüdü.
- Size yardımınız için teşekkür ediyorum, Herr Yılmaz, dedi Fabel, içtenlikle.
Yılmaz dişlerini göstererek gülümsedi ve kayıtsızca omuzlarını silkti.
- Ama bunun karşılığında benden hiçbir kayırıcı davranış bek-leyemeyeceğinizi biliyorsunuz sanırım, dedi Fabel. Bu yardımınız için size gönül borcum var, ama size yardımcı olmak için ne yasalardan ne de kendimden ödün veririm.
- Bunu zaten biliyorum, dedi Yılmaz gülerek. Yaptıklarımın karşılığında hiçbir şey beklemiyorum. Dürüst bir polisle iş yapmanın zorluğu da bu işte. Sizden isteyeceğim tek şey, Hansi'nin ifadesinde adımın geçmemesi.
- İşte bu, verebileceğim bir taviz. Tekrar teşekkürler. Hoşça kaim, Herr Yılmaz.
Fabel Hansi'nin kaputunun döşemeye işleyen kokusunu hafifletmek için, Prâsidium'a dönüş yolu boyunca arabanın camını açık tutmuştu. Merkeze vardıklarında, Hansi'yi Werner'e teslim etti ve ona ikram etmek için kantinden bir şeyler istemesini söyledi. Ama Kraus'a bakınca, onu bir an önce salıvermeleri gerekeceğini anladı: gözleri giderek hareketleniyor, kapana kısılmış bir hayvanının gözleri gibi iki yana gidip geliyordu. Hareketleri de asabileşmişti. Fabel Hansi'nin eroin vaktinin geldiğini ve onu konuşturmak için fazla zamanlan olmadığını anladı.
Odasına dönen Fabel, masasının üzerini toplamaya başladı; dosyaları yığıp bilgisayarının klavyesini ve faresini bir kenara itti. Masanın alt çekmecesinden büyük bir bloknot çekti, boş bir yaprak bulup açtı. Bloknotu masanın üzerine koyarken, Angelika Blüm'ün dairesinden bir görüntü gözünde canlanıverdi. Dağılmadan düşünebilmek için üzerindeki eşyaların alınıp başka bir yere konduğu sehpayı hatırladı. Hiç karşılaşmadığı, ama artık çok yakından tanıdığı, kendisiyle ısrarla temas kurmaya çalışmış olan o kadını düşünürken, içi gene acı bir suçluluk duygusuyla buruldu.
Kâğıda ilk olarak Angelika Blüm'ün adını yazdı. Yanına, Ursula Kastner'inkini ekledi. Sonra da Tina Kramer'inkini. Sayfayı dikine bir çizgiyle, üç kurbanın adları sol tarafta kalacak şekilde ikiye böldü. Diğer tarafa Hans Klugmann ile John MacSwain'in adlarını yazdı. Dikine bir çizgi daha çekip sağma, Mahmut'un söylediği Vasil Vitrenko ismini not etti.
Yarım saat sonra, önündeki kâğıtta, isimler, tarihler ve önemli olaylarla dolu altı adet kolon vardı. Her kolonun başında altı isimden biri yer alıyordu. Vasil Vitrenko başlıklı kolon en boş olanıydı. Fabel bütün olası bağlantıları, çakışmaları ve ortak noktaları not etmişti. Şimdi önünde, toplantı odasındaki soruşturma panosunda yer alan bilgilerin daha ayrıntılı bir özeti duruyordu. Ama bu şemada gereksiz bir bilgi kalabalığı yoktu. Fabel için önemli olan bu işi yapıyor olmasıydı: bu şekilde düşüncelerini toparlayıp sıraya sokuyor, soruşturma süresince kat ettiği yolun bir haritasını çıkarma şansını yakalıyordu. Kolonların yansında düzenli olarak tekrarlanan bir isim vardı: Eitel. İlk kurban Ursula Kastner, Eitel Group'un başlıca hissedarı olduğu Neuer Horizont projesine ucundan da olsa kanışmıştı; ikinci kurban Tina Kramer'in Eitellerle bilinen bir bağlantısı yoktu; üçüncü kurban Angelika Blum genç Eitel'le tanışıyor, baba Eitel'le bir mülakat yapmıştı ve arkadaşı Erika Kessler'e göre, Eitellerden biri ya da ikisi hakkında menfi bir hikâyeye üzerinde çalışıyordu; John MacSwain ise Eitel Group için çalışıyordu. Vitrenko'nun çetesi, isim ve olgu satırlandırmaya bir gölge düşürüyor gibiydi. Klugmann, Ukraynalıların arasına sızmaya çalışmış ve cinayet mahallinde Ukrayna yapımı bir tabanca bulunmuştu. Ama tetikçiler Ukraynalı değildi. Kraus bundan kesinlikle emindi. Angelika Blum, eski Sovyet polisi ve güvenlik taburlarının eylemleri hakkında, muhtemelen BATTİOTin İkinci Dünya Savaşı sırasındaki girişimleriyle benzerlikler kurduğu bir araştırma üzerinde çalışıyordu.
Tabii bir de, Fabel'in yaşadığı, yaşlı bir Slav vatandaş tarafından tepelenme rezaleti vardı. Saldırganın işini çok iyi biliyor olduğunu söylemek, onu hafifsemek olurdu: besbelli son derece iyi eğitilmiş bir profesyoneldi. Fabel, Vitrenko'nun adını daire içine aldı. Yaşı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yaşlı adam Vitrenko olabilir miydi ?
Bağımsız Hansa Kenti Hamburg'un ve Hamburg Eyaleti'nin Erste Bürgermeister'i Hans Schreiber de dikkat çeken bir isimdi.
Kurbanlardan ikisini tanıyordu ve bunlardan biriyle özel bir ilişkisi vardı. Ve katil hariç, Angelika Blüm'ü ölmeden önce gören son kişiydi.
Fabel koltuğunun arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında kavuşturdu ve soruşturmanın manzarasını kuşbakışı seyrederek, önünde duran kâğıda baktı. Baba-oğul Eitellerle

konusması gerekiyordu. MacSwain hakkındaki sezgilerinin doğrulanıp doğrulanmayacağını görmek istiyordu. MacSwain'in aradıkları adam olduğunu sanmıyordu, ama onda yamuk giden bir şey vardı. Anna Wolff un cuma geceki "buluşma" operasyonu için hazırladığı teklife baktı. İyi tasarlanmış bir operasyondur, ama Anna'yı muhtemel bir zanlının bu kadar yakınma sokma düşüncesi, Fabel'i hâlâ huzursuz ediyordu; ve suça kışkırtma suçlamasının önüne geçmek için çok dikkatli davranmaları gerekiyordu.

Fabel kendi düşünce labirentine o kadar dalmıştı ki, telefonun çalmasıyla yerinden sıçradı. Arayan, olay yeri araştırma ekibinin başı Holger Brauner'di.

- Size şunu dürüstlikle söylemeliyim ki, Jan, hayatın sıkıcı olmaması için elinizden geleni yapıyorsunuz. Bana ilettiğiniz silah son derece sıradışı bir parça.

- Cinayet onunla mı işlenmiş ?

- Evet. Ve dediğim gibi, Hamburg'da bulunması son derece yadırgatıcı ve ilginç bir parça.

-Yaa?

- Üzerindeki Kiril harflerini okursak bir FORT on iki. 9 mm'lik. Kabaca, 9x18'lik bir Makarov yuvası var, on iki mermi alıyor ve çift hareketli, geritepmeli bir tabanca. İşin ilginç yanma gelirsek: bu, Ukrayna polis ve güvenlik kuvvetlerinin kullandığı bir silah.

Fabel bunu kafasının bir köşesine yazdı: bir bağlantı daha.

- Sovyet güvenlik servislerinde Makarov PM tabancalar kullanılıyordu, diye devam etti Brauner.

Ama komünist blokun parçalanmasından sonra, Ukrayna özel kuvvetleri ve güvenlik güçleri daha güvenilir bir silah edinmek istediler ve Uhersky Brod fabrikasından makineler satın alıp FORT 12'yi üretmeye başladılar.

- Bu sadece polis tarafından kullanılan bir silah, öyle mi?

- Bildiğim kadarıyla öyle. Balistik ve ateşli silahlar uzmanımız Kapff'ı konuyu araştırmakla görevlendirdim. Bu silahı ordu değil, polis ve güvenlik servisleri kullanıyor.

- Teşekkürler, Holger.

Fabel telefonu kapatıp, sorgu odasındaki Werner'in numarasını çevirdi. Telefon açılmadı.

Mordkommission bürosuna gitmek üzere

re odasından çıktı. Büroda Maria Klee'den başka kimse yoktu.

- Werner'i gördün mü ? diye sordu. Maria görmediğini söyledi.

- Ben eve gidiyorum. Onu görürsen beni bir aramasını söyle. Hansi Kraus'un sorgusu nasıl geçti, onu öğrenmek istemiştım.

- O Odinci sapıkla yapacağımız görüşmeye hâlâ katılmak istiyor musunuz? Yarın sabah onda?

- Sabırsızlıktan ölüyorum.

Fabel, Mordkommission'dan çıktığında saat neredeyse sekiz buçuk olmuştu. Arabadan Susanne'yi aradı. Yemeğini çoktan yemişti, ama onunla Milchstrasse'deki bir barda buluşmayı kabul etti. Fabel telefonu kapattıktan sonra arabasının CD çalarına Bap'ın albümü Forsetzung Folgt'u koydu. Sesi açtı ve cep telefonunu görüşmeye kapadı. Bu gece kendine izin veriyordu. Dükkân kapanmıştı.

20 haziran cuma, 10.00. Schanzenviertel, Hamburg.

Schanzenviertel süregelen kötü şöhretine rağmen, Hamburg'un son zamanlarda pek moda olan semtlerinden biridir. Mahalle, sakinlerinin çokkültürlü profilini yansıtan restoranlar, barlar ve ka-felerle doludur; ayrıca, özel ürünler satan çok çeşitli mağazalar ve dükkânlar vardır. Gene de, göçmen ailelerin düşük standartlı ko-nutlarıyla yoksulluk her yerde göze çarpar. Anıtsal Wasser-turm'uyla4 Sternschanzen Parkı, gündüzleri ailelerin, geceleri uyuşturucu satıcılarının uğrak yeridir ve mahalleyi burjuvalaştı-ran kesimlerin uyuşturucu karşıtı gösterilerine sahne olmaktadır.

Bjorn Janssen'in işyeri, Stremannstrasse'deki bir espresso dükkânı ile bir sushi barın arasına sıkışmıştı. Burası, hepsi de ikinci el gibi duran, New Age eğilimli kitap, biblo ve sanat eserlerinin satıldığı dar ve sıkışık bir mekândı.

Bjorn Janssen, Fabel'in kafasındaki Viking imajına pek uymuyordu. Gerçi sarı saçlıydı, ama saçları Fabel'inkinden bir iki ton koyuydu ve kelleşmeye başlayan başının parlak pembe derisini gizleyecek şekilde tarandığı halde bunu başaramıyordu. Janssen Almanca'yı kusursuz bir şekilde, ama belirgin bir Dan lehçesinin melodisiyle konuşan, kısa boylu ve topluca bir adamdı. Onu bir Viking baltası savurarak uzun bir kanodan atlayan, öfkeden gözü kararmış demir miğferli bir adam olarak düşünmek, hem komikti hem de fiziksel olarak imkânsız.

4. Su kulesi.

Janssen darmadağınık bir tezgâhın arkasında duruyordu. İki polis ona doğru yaklaştığında, eşya yığınının üzerinden elini uzattı. Şüphe uyandıran bir hali vardı. Fabel, soluk mavi gözleriyle Maria'nın bacaklarına ve göğüslerine kaçamak bakışlar attığını fark etti. Maria onu suçüstü yakaladı ve "zavallı sürüngen" diyen bir bakışla karşılık verdi.

- Herr Janssen, dedi Fabel, kibarca gülümseyerek. Frau Klee bana Odinci bir mezhepten olduğunuzu ve yürüttüğümüz bir soruşturmayla ilgili olarak bize yardımcı olabileceğinizi söylüyor.

Janssen de gülümsedi ve başını iki yana salladı. Yüzünde bezgin bir hoşgörü ifadesi vardı.

- Yo, yo, yo, Herr Fabel. Ben mezhep üyesi falan değilim. Asat-ru Blot'umm Gothi'si, yani başrahibiyim. Kuzey Avrupa'nın özgün inanç sistemine bağlıyım.

- Her neyse. Sizden bize biraz bu inanç sisteminden bahsetmenizi istiyorum. Ayinsel bir özellik taşıyan bir dizi cinayeti soruşturuyoruz. Bunları işleyen kişinin eski Viking ritüellerinden etkilenmiş olabileceğine inanıyoruz.

- Size, Asatru'nun bir barış ve uyum dini olduğuna dair güvence verebilirim, Herr Fabel.

- Yağmacı Vikinglerin dünyaya armağan ettikleri iki değer, dedi Maria, alaycı bir tonla.

Janssen, Maria'ya gülümseyip devam etti.

- Asatru bütün kuzey ve batı Germen halklarının diniydi; isveçlilerin atası olan Svearlann, Danimarkalıların atası olan Dan-ların, İngilizlerin atası olan Angılların ve Almanların atası olan çeşitli kabilelerin. Erkeklerin ve kadınların, köylülerin ve savaşçıların, özgür insanların ve kölelerin. Hıristiyanlık nasıl Nazilerin tekelinde değilse, Asatru da akıncıların tekelinde olan bir din değildi. Her neyse, "Viking" sözcüğünün etimolojisi karanlıktır. Bazıları köy anlamına gelen Vik sözcüğünden geldiğini söyler... zira Vi-kingler esas olarak köylüydü, hasat artan nüfusun ihtiyaçlarını karşılamaya yetmediğinde ticaret ve yağma seferlerine çıkarlardı. İnançları savaştan çok doğaya dayanırdı.

- Ama kan kurbanı veriyorlardı, dedi Fabel.

- Evet. Bunu biz de sürdürüyoruz. Hlautbowl, Blot'u taşıyan kaptır. Bugün bu kabı bal şerbetiyle dolduruyor, Tanrılara paylarını sunmadan önce içiyoruz. Blot "kan" sözcüğünün Eski Norveççe'si-dir. Eski çağlarda, hlautbowl kurban edilen bir hayvanın kanıyla dolduruluyordu. Bunun barbarca ya da olağandışı bir eylem olduğunu düşünmek yanlış olur. Blot için kurban kesimi ile konukları

ağırlamak için hayvan kesmek arasında pek bir fark yoktu. Asatru'nun tanrılarıyla daha dolaysız bir ilişkisi vardır ve tanrıları günlük hayata katılan, canlı ve gerçek unsurlar olarak kabul ediliyordu.

- Asatru'da artık kurbanın yeri yok, öyle mi ?

- Yo... olmaz olur mu?/Blot hâlâ bir kurban ayini. Ama Asatru'da kurban kavramı daha çok sungu anlamındadır. Bazen bal şerbetini Toprak Ana'yı onurlandırmak için yere dökeriz. Ona, bize verdiklerinin karşılığını veririz. Bizim kurban ayinlerimiz ve sembolizmimiz Hıristiyanlığa geçmiştir. Örneğin, Katolik Kudas Ayini ya da hasat şenlikleri. Easter ya da Paskalya da, kendini bir yabantavşama dönüştürerek tarlalara altın yumurtalar saklayan Tannça Eostre'den çalınmıştır. Bu nedenledir ki, çocuklar hâlâ yumurta avlarına çıkarlar.

- Dininizde kadınların bir rolü var mı ? diye sordu Maria.

- Olmaz mı, Frau Oberkommissarin, dedi Janssen, şehvetin sınırında gezinen bir tebessümle. Kadınlar hayatın yaratıcısıdır. Asatru'da büyük saygı görürler. Blofa çoğunlukla Gothi değil, Gythia ya da rahibe başkanlık eder.

Maria etkilenmiş gibi görünmedi.

- Peki kadınlardan sunmaları beklenen özel "armağan" nedir? diye sordu.

- Sorunuz anlamadım... dedi Janssen, ama ifadesi anladığını gösteriyordu.

Fabel iç cebine uzandı ve Michaela Palmer'in Stadtkrankenhaus Cuxhaven'de çekilen alın fotoğrafının bir kopyasını çıkardı.

- Sanırım, Gebu runu bu... Janssen omuzlarını silkti.

- Bir haç da olabilir. Bir X.

- Bu işaret, Viking tarzı bir ayine katılmaya zorlanan bir kurbanın alınına karalanmıştı. Kurbanı, sakallı ve tek gözlü maskeler taşıyan erkekler tarafından üst üste tecavüz edildi.

Janssen irkildi.

- Wotan... ya da Odin... Bir an düşünüp devam etti.

- Bu adamlar her kimse, Herr Fabel, korkunç bir suç işlemekle kalmıyor, barışçı ve ılımlı bir dini lekeliyorlar. Asatru diğer dinlerin tersine bireyin özgürlüklerinin ve haklarının dokunulmazlığına inanır. Size elimden gelen her türlü yardımı yapacağım.

Janssen fotoğrafa daha yakından bakıp devam etti.

- Evet... evet... bu Gebu runu olabilir. Gebu'nun Blotla ilgili özel bir anlamı vardır. Sungunun ve kurbanın simgesidir. Dediğim gibi, bu iki kavram birbirine sıkı sıkıya bağlıdır.

- Cemaatinizin herhangi bir üyesinin böyle bir işe bulaşmış olamayacağını mi iddia ediyorsunuz?

- Kesinlikle! Bu dinimizi yozlaştırmaktır. Siyahların kilise ayinleri Katoliklik'ten nasıl bir sapmaysa öyle.

Janssen bir şeyi tartar gibi durdu.

- Ne oldu, Herr Janssen?

- Söylentiler vardı... birkaç yıl önce.

- Ne hakkında? diye sordu Maria, sabırsız bir sesle. Fabel Maria'ya göz ucuyla baktı.

- Hamburg ve çevresinde birkaç Asatru grubu vardır. Hepimiz kabaca aynı inançları paylaşır ve bunların olumsuz ya da şiddet esaslı bir yorumuna karşı çıkarız. Ama diğer bütün dinlerde olduğu gibi, karanlık bir yüzü olabilir. Bundan birkaç yıl önce, ayrılıkçı bir gruptan söz ediliyordu. Sayıları kalabalık değildi. Üyelik konusunda son derece seçici olduklarını işitmiştim.

- Ve söz konusu grubun bu... dinin kara büyü tarafında yer aldığı varsayılıyordu, dedi Maria, din sözcüğünü kullanmakta zorlanarak.

Janssen başını olumlu anlamda salladı.

- Seidhr'e... yani Odincilik'teki şamanist geleneğe odaklandıklarından bahsediliyordu. Asatru'da kadınların rolünü sormuştunuz. Geleneğe göre, Seidhr'in asıl uygulayıcıları kadınlardır. Ama bu grubun sadece ya da ağırlıklı olarak erkeklerden oluştuğu söyleniyordu.

- Bu grupta kimlerin olduğuna dair bir fikriniz var mı?

- Hayır. Dediğim gibi, o sırada bunların hepsi söylentiydi. Ama grupta çok önemli insanların olduğunu da işittim. Aralarında bir de yabancı varmış.

Fabel ve Maria bakiştılar.

- Törenleri, ayimeştirilmiş tecavüzü de kapsıyor olabilir miydi? diye sordu Fabel.

- Bunun geleneksel olarak hiçbir meşruiyeti olamaz. Ama Blot'ta. kendini kurban etme kavramı da yer alır. Kendini sunma. Bu belki de bu kavramın sapkın bir yorumudur. Kuşkusuz, Gebu runu "armağan"la ya da kurbanla ilişkilidir. Blot sırasında gcddr ya da ayin şarkısı olarak söylenir. Bir de esrime anlamına gelen ond kavramı vardır. Gerçekte "seviç" demektir, ama sapkın yorumlara açık olabilir. Ve eskiden bazı karanlık eylemlerde bulunulduğunu inkâr etmeyeceğim. Bir Arap tarihçi, bir Viking reisinin cenazesi sırasında bir kadının yedi erkekle cinsel ilişki kurdu-

ğuna, sonra da cenaze teknesine bindirilip reisin cesediyle birlikte diri diri yakıldığına tanık olmuştur.

- Barışçı ve ılımlı dininiz hakkında çok şey anlatan bir olay, dedi Maria.

- Hıristiyanlar da sapkınları ve cadı dedikleri kadınları kazığa bağlayıp yaktılar, dedi Janssen, soğuk bir tebessümlle, Maria'nın bluzuna bakarak. Her felsefe ya da din gibi Asatru da istismara açıktır. Bu tarikatla ilgili söylentiler gerçek midir, soruşturduğunuz olayla bağlantılı mıdır, bu konuda gerçekten hiçbir fikrim yok. Ben sadece size yardımcı olmaya çalışıyorum.

- Oldunuz da, Herr Janssen, dedi Fabel, Maria'dan tarafa anlamlı bir bakış atarak. Çok yardımcı oldunuz. O "yabancı"nın menşesine dair söylentiler var mıydı ?

Janssen başını iki yana salladı.

- Maalesef.

- Ya da toplantılarını nerede yaptıkları hakkında?

- Hayır. Korkarım yoktu. Çok ketum oldukları söyleniyordu.

- Yardımınız için tekrar teşekkürler, dedi Fabel, elini Janssen'e uzatarak.

Janssen büyük bir zahmetle tezgâhın arkasından çıkıp onları kapıya kadar götürdü.

- Dilediğiniz zaman tekrar buyurun, dedi ve sadece Maria'ya gülümseyerek ikisine de kapıyı tuttu.

Gelirken Maria'nın arabasını almışlar ve yolun köşesine park etmişlerdi. Maria kapıların otomatik kilidini açtı. Fabel, eli kapı kolunda, arabanın üzerinden Maria'ya bakarak durdu.

- Ne var? diye sordu Maria, savunmacı bir tavırla. Fabel gülümsedi.

- Herr Janssen'den pek hoşlanmadın... değil mi?

Maria ürperir gibi yaptı, yüzünü buruşturdu ve bir "ığğğ" sesi çıkardı.

- Çok yazık, dedi Fabel, arabaya binerken. Bana seni beğendi gibi geldi de.

Maria motoru hemen çalıştırmadı. Yüzü düşünceli, bakışları dalgındı.

- Tuhaf, değil mi? dedi.

- Tuhaf olan ne ? diye sordu Fabel.

- İnsanların bir şeylere tutunma şekli. Ve o şey bazen cehennem kadar korkunç oluyor.

- Janssen'in bahsettiği ayrılıkçı grubu mu söylüyorsun? Marjinal dinin marjinal tarikatını?

- Evet. Janssen bütün o Asatru zırvalarına inanıyor mu, sence? Ya o tecavüzleri gerçekleştiren insanlar? Yaptıklarının dinsel anlamda caiz olduğuna inanıyorlar mı sahiden?

Fabel dudaklarını büzdü.

- Bundan kuşkuluyum, Maria. Demek istediğim, mantıken öyle olmaması gerekiyor. Janssen'e gelince... belki. Söylediğin gibi, hayatlarına anlam ve şekil vermek için manevi zırvalara tutunan o kadar çok insan var ki. Bunu yapmazlarsa, kendilerini kaybolmuş ve yapayalnız hissediyorlar.

Maria motoru çalıştırdı ve trafiğe karıştı.

20 haziran cuma, 12.00, Polizeiprâsidium, Hamburg.

Norbert Eitel'in sekreterinin tek görevi dış dünyanın patronuyla temas kurmasını önlemek gibiydi. Sonunda Fabel'in telefonunu bağladı, ama ancak, Fabel bir grup polisle orayı basıp engel çıkaran herkesi tutuklayacağı tehdidini savurduktan sonra.

- Evet, Herr Kriminalhauptkommissar...

Norbert Eitel'in sesi, Fabel'le konuşurken bir yandan da çok önemli bir şey okuyormuş gibi dalgın çıkmıştı.

- Sizin için ne yapabilirim?

- Gelip sizinle... ve babanızla görüşmeyi çok isterim, aynı saatte babanız da müsait olabilir mi?

- Ne hakkında görüşmek istediğinizi sorabilir miyim ?

- Angelika Blüm'ü tanıyordunuz, sanırım.

- A... evet... korkunç bir şey, gerçekten korkunç. Ama biz size nasıl yardımcı olabiliriz ?

Fabel şimdi Eitel'in onu can kulağıyla dinlediğinden emindi.

- Esas olarak kurbanın geçmişi hakkında.

- Ama babam Angelika Blüm'ü tanımaz ki. Sanırım, sadece bir defa ve çok kısa bir süre karşı karşıya geldiler... size nasıl yardımcı olabilir, bilemiyorum.

- Bence, bunu bulduğumuzda tartışsak daha iyi olacak. Bu öğleden sonra iki buçuk size uygun mu?

- Sanırım, ama babam adına söz veremem. O benimle çalışmıyor. Kendi işleri var.

- Pekâlâ, Herr Eitel. Babanız gelemezse, biz, onu alıp Prâsi-dium'a getirecek bir araba ayarlarız... Ona müşkülât çıkarmak istemem.

Tehdit karşısında Eitel'in sesi soğuklaşıp sertleşti.

- Ben bir şeyler yapmaya çalışırım, dedi ve telefonu kapattı.

f Fabel kantinden Mordkommission üyelerinin öğle yemeğinin yukarı çıkarılmasını istedi.

Anna'mn o akşamki MacSwain operasyonu ile ilgili brifingini dinlemek için sabırsızlanıyordu.

Anna ilk önerisinde birkaç küçük değişiklik yapmıştı. Takip ekibi için iki memur daha isteyerek sayılarını, kendisi hariç on kişiye çıkarmıştı. Fabel ek güvenlik önlemlerini onayladı ve Paul

Linde-mann'm bunun için ısrar ettiğini tahmin etti. Fabel'in umutla beklediği gibi, Anna destek ekiplerinin başına Paul'ü seçmişti. Kulübün içinde iki memur olacak, diğer sekiz memur beş

motorlu araca dağılacaktı. Ana araç, ağır silahlı iki MEK görevlisinin -Maria ve Paul- yanı sıra, Anna'mn gizli mikrofonunun bağlı olduğu elektronik donanımı taşıyan bir panelvan olacaktı.

Minibüs, operasyonun izlenip diğer ekip üyelerine talimatların verildiği komuta merkezi işlevini görecek. Ayrıca, MacSwain'in Porsche'sinin hızına yetişmek için iki motosikletli ekip üyesi ve

her birinin içinde bir Mordkommission üyesi olan iki araba olacaktı. Bütün bu önlemler, MacSwain'in şüphesini çekmemek için peşindekilerin sürekli değiştirilebilmesini ve yanlış bir

adım atması durumunda birkaç saniye içinde enselenebilmesini sağlayacaktı. Van He-iden'in belirttiği gibi, bu, Fabel'in önsezisine ve Anna'mn ani bir kararına dayanan masraflı bir

operasyondur ve gerçekleştirilmesi Fabel'in bütçesini onaylatmasına bağlıdır.

Fabel brifingden sonra Anna, Paul, Werner ve Maria'yı odasına çağırdı. Öğleden sonra Eitel'lerle yapacağı görüşmeden bahsetti ve Maria ile Werner'in de kendisiyle birlikte gelmelerini istedi,

iki polis neden diye sordular.

- Onlardan daha kalabalık olmak istiyorum... en azından eşit sayıda olmayı, dedi, Fabel. İki kişi olacaklar, yanlarında en az bir de avukat bulunacaktır. Ağırlığımızın hissedilmesini istiyorum, hepsi bu.

Fabel, Klugmann cinayetinde kullanılan silahı ve tam raporu Brauner'den almıştı. Ekibine, silahın tarihçesiyle ilgili bilgileri ve Hansi Kraus'un tetikçiler hakkında söylediklerini aktardı ve görüşlerini açıklamalarını istedi.

- Bana silahı bulmamızı istemişler gibi geliyor, dedi Maria. Ve Kraus orada bulunmakla ve silahı çöpten almakla her şeyi berbat etti. Biri, bu cinayetin Ukraynalıların işi olduğunu düşünmemizi istedi.

- Ama bunun bir tertip olduğunu anlayacağımızı bilmeleri gerekirdi, dedi Fabel.

- Onlara kulak misafiri olan ve Alman olduklarını teşhis edebilen biri olduğu için, dedi Werner. Öyle olmasaydı, silahın kisten bırakılmış olmasını bir tür mesaj... bir meydan okuma olarak yorumlayabilirdik.

Kaşlarını çatıp devam etti.

- Hansi Kraus'ta yamuk giden bir şey var, Şef. Dün akşam ifadesini aldım ve birlikte fotoğraf arşivlerine göz attık. Sonra, onu bir şeyler yemesi için kantine götürdüm. Orada ne olduysa, birden, gitmesi gerektiğini söyledi. Ona ne acelesi olduğunu sordum, ama doğru dürüst bir açıklama yapamadı. Bugün için tekrar gelmeye söz verdi, ama ben biraz daha kalıp fotoğraflara bakması gerektiğini söyledim. Onu masaya oturtup kasaya kadar gittim. Döndüğümde ortadan kaybolmuştu. Siz beni o sırada aradınız... Onu bulmak için sağa sola koşup duruyordum.

- Ama ifadesini aldın, öyle değil mi? diye sordu Fabel.

- Evet.

- Ben olsam gitmesini dert etmezdim, Werner. Belli zamanlarda beslenme alışkanlığı var ve onu son gördüğümde fena halde acıkmış gibiydi. Gelmezse, onu buluruz nasılsa.

Fabel, Maria'ya döndü.

- Eiteller hakkında istediğim bilgileri topladım mı? Maria Fabel'e yanında getirdiği bir dosyayı uzattı.

- Baba Eitel hiç de zevkli bir araştırma konusu değil. Notlarımın hepsi dosyada, ama özetleyecek olursam... Wolfgang Eitel yetmiş dokuz yaşında. Oberbayern'in Passau bölgesinden. SS'e katıldığı 1942 yılına kadar Hitlerci Gençlik üyesiymiş. SS domuzlarının çoğu gibi, onda da işine gelmeyen şeyleri unutmaya hastalığı var gibi, ama kayıtlar, işe SS Unterstrumführer -asteğmen- rütbesiyle başladığım ve Müttefikler tarafından tutuklandığı sırada Hauptstrumführer -yüzbaşı- olduğunu gösteriyor, tabii kayıtlara ne kadar güvenilebilirse.

Fabel dosyadan, en çok yirmi bir yaşında olan, ama daha otoriter biri gibi görünmeye çalışan, küstah ifadeli bir delikanlının si-yah-beyaz fotoğrafım çıkardı. Üzerinde SS üniforması vardı.

Fabel üniformanın yakasında, çakan iki şimşek şeklindeki S'lerden oluşan rozeti görmeyi bekliyordu. Birden, yakada göremediği bu simgenin de gene eski bir Germen rununa benzediğini hatırladı. Naziler, zafer runu Sigrunen'i sahiplenmiş ve bunu Schutzstaffel'in 5 simgesi yapmışlardı. Ama bu simge fotoğrafta görünmüyordu. Ei-tel'in sağ yakasında, bunun yerine, siyah bir zemine tırmanan beyaz bir aslan rozeti vardı. Fabel fotoğrafı Maria'ya uzatıp sordu.

S. SS olarak bilinen Nazi siyasi polisi.

- Bu rozet ne anlama geliyor?

Maria'nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

- Bu bizi ilginç bir alana götürüyor. Rastlantı olduğuna kuşku yok, ama bu, Galiçya Tümeni olarak da bilinen, SS'in On Dördüncü Waffen-Grenadier Tümeni'nin simgesi. Bildiğiniz gibi, Galiçya bugün Ukrayna toprakları içinde kalan tarihsel bir bölgedir. SS'in Galiçya Tümeni Ukraynalılardan oluşuyordu; Ukraynalılar bunu ülkelerini Stalin'den kurtarmanın bir yolu olarak görüyorlardı.

- Ukraynalı ama Alman subaylar.

- Aynen. Ve Eitel de onlardan biriydi. Tümen... -Maria durup notlarına baktı- Brody çarpışmasında uğradığı bozgunun sonu, Avusturya'ya geri çekildi. Eitel, Sovyetler'in eline düşme korkusuyla Müttefikler'e orada teslim oldu. Savaşın sonu dört yıl hapis yattı. 1956'da Münih'te Eitel Importing! kurdu. Altmışların ortasına geldiğinde mültimilyoner olmuştu.

Merhum karısı Ham-burglydu ve 1972'de şirketinin merkezini buraya taşıdı. Oğlunun Eitel

Media Group'u kurmasına yardım etti ve bundan on yıl kadar önce Eitel Importing! medya grubuna sattı. Bu ona "siyasi" kariyerine yoğunlaşma olanağını verdi. 1979'da BDD'yi -Bund De-utschland-für-Deutsche- kurdu. Hareket, Duvar'ın yıkılmasına ve birleşmeye kadar fazla bir ses getirmede. Ondan sonra bile zayıf ve dağınık bir destek gördü. Uzun lafın kısası, adam pisliğin teki.

Fabel, Maria'yı incelemesi verdiği bilgileri özümsemesine yardım edebilmiş gibi, gözlerini genç kadının üzerine dikti.

- Bu soruşturmada Ukrayna bağlantısının bu kadar sık gündeme gelmesi tuhaf, dedi.

- Dediğim gibi, bu defaki büyük ihtimalle bir rastlantı, dedi Maria.

Fabel omuzlarını silkti.

- Öyle olduğu varsayılabilir, dedi. Ya oğul Norbert?

- Siyasi emelleri olan, bir bulvar gazetesinin sahibi. Hamburg ve Heidelberg'de okumuş ve mali destek dahil, babasının yardımıyla Schau Mal /'i kurmuş. Eitel Group, satın almalar ve büyüme sonucunda internet dahil bütün iletişim mecralarında faaliyet gösterir hale gelmiş...

- MacSwain gibi birini bu nedenle çalıştırıyorlar, diye araya girdi Werner.

Maria devam etti.

- Grubun Hollanda, Polonya ve Çek Cumhuriyeti'nde de bulvar gazeteciliği sektöründe yatırımları var. Medyanın yanı sıra, gayrimenkul yönetim işi yapıyorlar ve küçük bir arazi geliştirme

şirketleri var. Bütün bunlara ilaveten, Norbert'in babasından devraldığı ithalat-ihracat işi devam ediyor. Norbert siyasi olarak, merkez sağda. Merkezin epeyce sağında. Ama kendini bağımsız olarak gösteriyor. Besbelli, BDD'ye girmesinin dezavantaj yaratacağının farkında. Israrla Neonazi ya da aşın sağcı olmadığını belirtiyor. Ama söylemi göç karşıtı ve kanun-nizam yanlısı. Martha Von Berg adında aristokrat aileden bir kızla evli.

- Şehir Senatörü Jürgen Von Berg'le bir akrabalığı var mı ? diye sordu Fabel.

- Bilmiyorum, Şef. Sadece, kadının soyadını değiştirmedeğini, adamın da bir süre Norbert Von Berg Eitel adını kullandığını biliyorum. Ama sonradan bunu bırakmış. Soyadına karısının aristokratik soyadını ekletmesi gelenekçi imajına ters düşmüş; liberal Alman erkekler arasında moda olan, kanlarının soyadlarını da kullanma âdetini benimsediği düşünülüp tepki çekmiş olmalı. Ay-nca, zamparalığıyla da meşhur ve bu şöhretini unutturmak için büyük çaba harcıyor. Fabel çenesini ovuşturdu.

- Hoş insanlar, dedi saatine bakarak. Sanırım, onları ziyaret etme vaktimiz geldi.

20 Haziran Cuma, 14.30. Neustadt, Hamburg.

Eitel Media Group'un büroları, Neustadt İş Merkezi'ndeki çelik ve cam iş bloklarından birindeydi. Fabel iyi mimariye meraklı olduğundan, bu bina onda hiçbir ilgi uyandırmadı. Pahalı malzemelerle ambalajlanmış, ruhsuz bir kurumsal kutuydu ve neticede bir otel lobisini andırıyordu. Zemin kattaki danışma masasında duran üniformalı görevli, Fabel ve yanındakileri asansöre kadar götürdü.

Binanın ilk iki katında Schau Mal /'in, üçüncü katında ise Eitel Group'un yayımladığı haftalık bir TV dergisi olan TVEspres-so'nun büroları bulunuyordu. Dördüncü kat iletişim Departmanı'ydı.

Bir üst kat, grubun kurumsal ve idari bürolarına ayrılmıştı. Norbert Eitel'in süiti buradaydı.

Asansörün açık plan geniş bir ofise açılan kapısında, orta yaşlı, sert ifadeli bir kadın bekliyordu. Fabel telefonda dalaştığı kadının o olduğunu tahmin etti. Yüzü, otoritesinin es geçilmesine alışkın olmadığı söyliyordu.

- Herr Eitel'i görmek için mi gelmişsiniz ? Fabel KriPo kimliğini uzattı.

- Ben Hauptkommissar Fabel.

Kadın diğer polisleri, çalışılmış ve kibirli bir küçümsemeyle süzdü. Werner bu saçmalığı alaycı bir gülüşle noktalandı.

- Beni takip edin, dedi kadın, gönülsüzce.

Fabel, Werner ve Maria, büronun sonundaki sıkıcı bir bekleme salonuna alındılar; burası, çalışma masaları deryasından gelen uğultu dalgalarının çarpıp dağıldığı bir sahil gibiydi. On dakika sonra, mermer suratlı sekreter tarafından cam cephe odasına alındılar. Norbert Eitel bir dakika sonra odaya girdi. Ceketsizdi; gömleğini kollanmış, kravatını gevşetmişti. Kibarca gülümsedi, ama beden dili, yapacak daha önemli işleri olan bir adam olduğunu anlatıyordu. Aristokrat görümlü, ince uzun, yaşlı bir adamın geçmesi için kapıyı tuttu. Yaşlı adamın fildişi rengi gür saçları, altmış yıl önceki saç çizgisinden bir milim geri çekilmemişti. Fabel fotoğraftaki SS subayını tanıdı. Aradaki tek fark, kibirli bir gençken

satmaya çalıştığı o olgun otoriter havaya artık tamamen sahip olmasıydı. Baba Eitel'in arkasından, kırkına merdiven dayamış, orta boylu bir adam geliyordu.

- İyi günler, Herr Hauptkommissar Fabel, dedi Norbert Eitel. Bu, babam Wolfgang Eitel. Baba Eitel elini uzattı ve başıyla sert bir selam verdi. Fabel neredeyse topuklarını birbirine vurduğunu duyacak gibi oldu.

- Bu da, hukuksal işlerimizle ilgilenen Wilfried Waalkes. Fabel ve Maria birbirlerine gülümsediler. Adam avukatlıydı.

Fabel onlara Maria ve Wemer'i tanıttıktan sonra, bir an avukatı inceledi. Waalkes bir Friz adıydı, ama avukat "Guten Tag"ı6 bölgesel kökenini ele vermeyen Hochdeutsch'la söylemişti. Norbert Eitel herkesi oval konferans masasının çevresine oturmaya davet eden bir el hareket yaptı. Sonra Fabel'e dönüp sordu.

- Size nasıl yardımcı olabilirim ?

Daha Fabel sorusuna cevap veremedi, ekledi.

- Size bir şeyler ikram edebilir miyim? Kahve... çay?

- Hayır, teşekkürler, dedi Fabel, hepsinin adına konuşarak. Avukat ve baba Eitel yerlerine oturdular.

- Size Angelika Blüm'le ilgili sorular sormak istiyorduk. Bana, onunla, kişisel ya da profesyonel ne tür bir ilişkiniz olduğunu söyleyebilir misiniz ?

- Kişisel olarak, söyleyebileceğim fazla bir şey yok... Profesyonel ilişkilere gelince, böyle bir ilişkimiz yoktu. Açık söylemek ge-

6. İyi günler.

rekirse, Angelika bizim yayınlarımızı küçümserdi. Kendisini başka bir ligde görürdü.

- Ve siz, bu konuda onunla hemfikir değildiniz ? Norbert Eitel güldü.

- Angelika'nın yeteneklerini çok takdir ederdim. Ama bizim yayınlarımızın piyasaya sunulan kaliteli ürünler olduğunu da düşünürüm. Angelika'yı sadece sektörel etkinliklerde ya da ortak arkadaşlar vasıtasıyla görüyordum. Birbirimizi uzaktan tanıyorduk.

- Ya siz, Herr Eitel ? diye sordu Maria, baba Eitel'e. Frau Blüm'le aranızda ne tür bir ilişki vardı ?

Wolfgang Eitel başını arkaya attı ve kartal gagasım andıran burnunun üzerinden Maria'ya baktı.

- Hiçbir ilişkim yoktu. Birbirimizle tek bir defa, Altona Kro-ne'de karşılaştık... birkaç hafta önceydi, sanırım.

-Ama ikinizin de ondan pek hoşlanmadığınızı söyleyebilirim...

-Anlamadım...

Norbert Eitel yumuşak hatlı yüzüne şaşkın bir gülümseme yerleştirmeye çalışırken, baba Eitel'in ifadesiz yüzünde tek bir kıl bile kıpırdamadı.

- Frau Blüm, sizin, yabancı sermayenin de devrede olduğu, spekülatif amaçlı bir gayrimenkul işine girdiğinizi öne süren bir yazı yayımlamak üzereydi.

Maria dümdüz ve otoriter bir tonla konuşmuştu. Fabel, Maria'nın blöfü karşısında şaşkınlık göstermemeye kararlı olan Norbert Eitel'e sert sert baktı. Adamın tebessümü yüzünde donmuş gibiydi ve sadece bu bile, yapmacık olduğunu gösteriyordu. Maria'nın atışı tam isabet kaydetmişti. Ama konuşan Norbert'in babası oldu.

- Herr Hauptkommissar Fabel, Frau Blüm'ün oğlum ya da benim hakkımda herhangi bir yazı yayımlama niyetinde olduğunu bilmiyorduk. Gayrimenkul yatırımlarımızın olduğu doğrudur. Başka ülkelerle iş yaptığımız da doğrudur. Ben iş hayatıma ithalat ve ihracatla başladım. Frau Blüm'ün hakkımızda bir yazı yayımlamak istediğinden tamamen bihaber olmanın yanı sıra, sizi temin ederim ki, böyle bir yazının nelere dayandırılmış olabileceğine dair de hiçbir fikrimiz yok. Fabel taktik değiştirdi.

- Yanılmıyorsam, savaşta Ostfront'ta7 çarpıştınız. Ukraynalılara komuta ettiniz, doğru değil mi? Wolfgang Eitel'in gözlerinde çakan kıvılcım önce alevlendi, sonra kızgın bir kora dönüştü. Ama bu kızgınlık sesine, ifadesine

ORHAN KEMÂL 7. doiu cephesi. |L HALK KÜTÜPHANESİ

ve hareketlerine zerre kadar yansımada.

- Bunun konuyla ne alakası olduğunu gerçekten anlamıyorum, Herr Hauptkommissar...

Fabel, bir metre kalınlığında kurşunlu bir camdan bir nükleer reaktörün kalbine bakıyormuş gibi oldu: benzersiz bir güce sahip, öldürücü, ama kontrol altında olan bir şeye tanık oluyordu.

- Ukrayna, yürüttüğümüz soruşturmada fazla öne çıktı da. Bu doğrudu; ama Eitel bunu nasıl yorumlayacaktı? Fabel, onun yorumunu bekleyerek sustu.

Eitel avuçlarının köşesiyle şakaklarındaki fildişi rengi saçları sıvazladı. Ama konuşan o değil, oğlu oldu.

- Bizim bütün Avrupa'yla ve başka ülkelerle iş ilişkilerimiz var. Hollanda'da, Polonya'da, Macaristan'da yayıncılık yapıyoruz. Gayrimenkul işinde ABD'li ortaklarımız olduğu gibi Ukraynalı ortaklarımız da var. Bunun kendi basma özel bir haber değeri taşıdığını düşünmüyorum.

Turna gözünden vurulmuştu. Fabel ve Maria birbirlerine kaçamak bir bakış attılar. Fabel bu ifşaattan duyduğu keyfi belli etmemek için kendini zorladı. Gene Wolfgang Eitel'e hitap ederek konuştu.

- Frau Blüm'ün yazısının Doğu Avrupalı ortaklarla basit bir anlaşmadan çok daha fazla şey içerdiğini hepimiz biliyoruz, sanırım, öyle değil mi ?

- O halde, siz benden daha çok şey biliyorsunuz, Herr Fabel. Avukat Waalkes araya girdi.

- Bence biraz ileri gidildi, Herr Hauptkommissar. Biz bu görüşmeyi, buradaki herkes Frau Blüm'ün öldürülmesinden dehşete uğradığı için kabul ettik ve o canavarın yakalanmasına yardımcı olmak için elimizden geleni yapmayı görev biliyoruz. Ama sorularınızın hem saygısız hem de konuyla alakasız olduğunu söylemek zorundayım. Müvekkillerimi tamamen ilgisiz bir konuya karıştırmaya çalışıyor gibisiniz.

- Ben birini bir şeyle suçladığımızı fark etmedim, dedi Maria Biz sadece Frau Blum ile Eitel Group arasındaki bağlantıyı saptamaya çalışıyoruz.

- Bence bu konuda gereken her şey söylenmiştir.

Norbert Eitel tartışmanın bittiğini göstermek için ayağa kalktı. Polislerden hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Fabel, Waalkes'e seslendi.

- Müvekkillerinizin her ikisinin de, soruşturduğumuz cinayetlerin işlendiği tarihlerde buldukları yerleri, verdikleri bilgilerin doğruluğuna tanıklık edecek kişilerin adlarıyla birlikte bize iletmelerinin herkesin menfaatine olduğunu düşünüyorum. Ve bu iş bir an önce yapılırsa, çok memnun olurum...

- Haddinizi aşılıyorsunuz!

Yaşını yalancı çıkaran bir çeviklikle ayağa fırlayan baba Ei-tel'in sesi, gök gibi gürelemişti.

- Beni ya da oğlumu bu cinayetlere karıştırmakla mı suçluyorsunuz ?

Fabel yerinden kıpırdamadan, sakın bir sesle konuştu.

- Bu, son derece rutin bir talep, Herr Eitel.

Maria, Fabel'e üzerine cinayetlerin tarihlerini ve saatlerini yazdığı bir kâğıt uzattı. Fabel ayağa kalktı ve gene baba Eitel'e hitaben devam etti.

- Her neyse, ben sizin güç sorulan yanıtlama konusunda tecrübeli biri olduğunuzu zannediyordum...

Bu sefer patlayan Waalkes oldu.

- Artık yeter, Herr Fabel! Bu kadarına tahammül edemeyiz. Bunu üstlerinize bildirme niyetindeyim...

Fabel kâğıdı Waalkes'e uzattı.

- Tarihler, saatler, yerler, tanıklar... iki müvekkiliniz için de bu bilgilerin tamamına ihtiyacım var.

Sonra, Norbert ve Wolfgang Eitel'e döndü. Baba Eitel'in gözleri kalın beyaz kaşlarının altında akkor kesilmişti.

- İyi günler, Beyler.

Fabel, Maria ile Werner'in önüne geçip odadan çıktı. Asansöre binene kadar konuşmadılar. Asansörün kapılan kapanır kapanmaz, birbirlerine keyifle gülümsediler.

- Bence bunu epeyce bir deşmemiz gerekecek, sizce de öyle değil mi ? diye sordu Fabel.

- Ben derhal kollan sıvıyorum, dedi Maria. Bize doğru istikameti göstermeleri çok iyi oldu. İşe, Eitel importing ile Eitel Group'un Ukrayna'yla olan bağlantılarının bir dökümünü çıkarmakla başlayacağım.

- Harika bir iş çıkardın, Maria, dedi Fabel.

- Teşekkürler, Şef.

Werner hiçbir şey demedi. Zemin kata inen asansörün kapıları açıldı.

- Bu arada, dedi Maria, size daha önce söylemeye niyetlendiğim bir şey var... Halihazırda Hamburg'da görev yapan polis me-murları ile Ukrayna gizli servisleri arasındaki temasların ayrıntılarını araştırdım. Kimin adı çıktı, dünyada tahmin edemezsiniz.
- Kiminki?
- Sizininki.
- Ne ? Ben hayatımda Ukrayna'ya gitmedim.
- Europol kongresine psikotik seri katillerle ilgili bir bildiri sunmuşsunuz, hatırlıyor musunuz ? Helmut Schmied cinayetleri hakkında?
- Evet...
- Anlaşıldığı kadıyla, bu bildiri, Ukrayna polisine seri katillerin izini sürme tekniklerinin öğretildiği, Odessa'daki Adli Tıp ve Kriminoloji Merkezi'nde eğitim malzemesi olarak kullanılıyor.

Werner ve Maria cam ve kromdan, çift kanatlı dev çıkış kapsı-na doğru yürüdüler. Fabel bir an durup meslektaşlarının arkasından baktıktan sonra peşlerine takıldı.

20 Haziran Cuma, 19.00. Polizeiprasidium, Hamburg.

Anna Wolff'un iş arkadaşları onun aşırı makyajlı, bol deri ceketli ve daracık jean pantolonlu neo-punk görüntüsüne o kadar alışmışlardı ki, Mordkommission bürosuna girdiğinde hepsi afallayıp kaldı. Werner ve destek ekibinden birkaç kişi hayranlıklarını göstermek için hafifçe ıslık çaldı, Maria, Anna'ya iltifat etti ve Fabel küçük bir alkış tutturdu. Paul Lindemann ise kaygılanmış göründü.

Anna makyajını yüzünün güçlü kemik yapısını öne çıkaracak şekilde hafifletmiş, koyu renk, kısa saçlarının şeklini yumuşatmıştı. Uyluklarının yansıma kadar inen, sırtı açık siyah elbisesi vücudunun kıvrımlarını belli ediyor ve biçimli bacaklarını açıkta bırakıyordu. Mobil verici ve mikrofonu, Maria'nın yardımıyla, askızsız sütyenin içine yerleştirmişti. Teknik Şube düzeneği test edip çalıştığını saptamıştı.

- Yem olmanın ucunda, dedi Maria gülümseyerek.

- Pekâlâ, dedi Fabel, her şeyi bir kez daha tekrarlayalım. Anna? Anna Wolff yapılacak operasyonu bir daha ayrıntılarıyla anlattı. En önemli noktayı sona sakladı.

- Alarm cümlem hatırlayın. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum" dediğimi duyarsanız, gelip beni almanız gerekiyor demektir.

Anna sözcükleri dikkatle seçmişti. Bu, durup dururken ve herhangi bir bağlamda söylenebilecek bir cümleydi. Odada bir sabırsızlık, asabiyet ve adrenalin elektriklenmesi oldu.

- Bizimle gelmek istemediğinizden emin misiniz, Şef?

- Yok, Anna... bu sizin işiniz. Ama her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için ekiple temasta olacağım. İyi şanslar.

- Teşekkürler.

Ekip otoparka gitmek üzere Anna'nın arkasından dışarı çıktı. Fabel ve Werner Mordkommission'da yalnız kalmışlardı. Birkaç saniye önceki elektrikli havanın dağılmasıyla, oda boş ve iç karartıcı bir görünüm almıştı. Fabel ve Werner bir dakika kadar suskun kaldılar. Sonunda, Werner, Fabel'e döndü.

- Çıkayım mı ?

Fabel başını olumlu anlamda salladı.

- Ama operasyon sahasının dışında kalmaya dikkat et. Sadece hareketleri takip et ve telsiz mesajlarını dinle. Anna ve Paul'ün bu işi kendi başlarına halledebileceklerine inanmadığımı düşünmelerini istemiyorum. Herhangi bir sorun çıkarsa, beni cep telefonumdan ara. Bütün gece açık tutacağım.

- Olur, Jan.

- Ve... bunun için sana teşekkür ediyorum, Werner. Tecrübenin ve uzmanlığının her an imdatlarına yetişeceğini bilmek içimi rahatlatıyor.

Werner ağaç kütüğü gibi gövdesini silkeleyerek sırttı.

- Her şey yolunda gidecek, Jan.

Arabasının anahtarlarını avucunda hafifçe zıplattı, arkasını döndü ve bürodan çıktı.

20 Haziran Cuma, 20.00. St. Pauli, Hamburg.

İki yanında "Ernst Thorns Elektriker" logosunu taşıyan, lacivert renkli, büyük bir Mercedes Vario panelvan, kulübün girişinin tam karşısına park etmişti. Yoldan geçenlerin aracın varlığını fark etmesi zordu: sürücü ve yolcu koltukları boştu ve tekdüze bir hareketle sessizce dönen tepe havalandırması dışında, hiçbir hayat işareti yoktu. İkinci tepe havalandırmasının

dönmeyip kulübe bakacak şekilde açık bırakılmış olduğunun fark edilmesi de, neredeyse imkânsızdı.

Güvenlik görevlisi içeri geçmesi için kapıyı açarken, Anna Wolff kendi kendine gülümsedi; adamın, başparmak eklemının esnekliğini ona olağanüstü bir şekilde kanıtlamış olan, geçen akşamki kadın olduğunu çıkaramadığı belliydi. Anna, kapının eşiğinde arkasına dönüp Mercedes minibüsten tarafa boş gözlerle baktı. Parmaklarını dalgın bir hareketle göğsünde tımbırdattı, sonra dönüp içeri daldı. Minibüsün mağaramsı arka bölümünde oturan ve bir monitörden havalandırma penceresine yerleştirilmiş kameranın görüntülerini izlemekte olan Maria ve Paul'un, bu hareketini gördüklerim ve onu duyabileceklerini biliyordu. Aksi takdirde, biri derhal gelip onu dışarı çıkarırdı. Sağır olup da dilsiz olmamak Anna için tedirgin edici bir duyguydu. Minibüsten onu izleyen koruyucu melekleri çevresinde olup biten her şeyi, ağzından çıkan ya da ona söylenen her sözcüğü işitme olanağına sahiptiler, ama onun onları duyması imkânsızdı. Kulaklık takmış olsa, kolayca ve çabucak fark edilebilirdi. Bununla birlikte, kulüpte, her hareketini takip edecek, telsiz kulaklıklar takmış iki ekip üyesinin olduğunu biliyordu.

Anna derin bir nefes alıp dans salonuna açılan kapıyı sonuna kadar itti. Basların atımlarını iliklerinde hissetti, ama içinden yükselen tedirginliği üzerinden atamadı.

20 haziran cuma, 20.00. Alsterpark, Hamburg.

Fabel bir kadeh içki içmek ve bir şeyler yemek için Susan-ne'yle Pöseldorf ta buluşmuştu. Yemek boyunca bir türlü dikkatini toplayamadığı için Susanne'den özür diledi.

- Bu akşam bir memurum iş üzerinde, diye açıkladı. Ve durumdan pek hoşnut olduğumu söyleyemem.

- Sven'in Oğlu'yla ilgili bir iş mi?

- Evet. En azından, öyle bir ihtimal var. Gençecik bir kadın memurun kendisini yem olarak kullandırmasına izin verdim.

- Sven'in Oğlu'na mı? diye sordu Susanne, sahici bir irkilmeye. Karşımızda son derece tehlikeli, ne yapacağı belli olmayan, çok zeki bir psikopat var. Endişelenmekte haklısın, Jan. Bunun sorumsuzluğa yakın bir karar olduğunu düşündüğümü söylemek zorundayım.

- Bunu söylediğin için teşekkür ederim, dedi Fabel, kederle. Şimdi kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Ama onun aradığımız adam olduğundan hiç emin değilim. Tecavüz amaçlı kaçırma olaylarıyla ilgili olma ihtimali olsa bile.

- Memurunun kendine mukayyet olacağını ümit ediyorum. Bütün söyleyebileceğim bu.

- Anna Wolff. Göründüğünden kat be kat güçlü bir kadın. Asımda, çoğumuzdan kat be kat güçlü. Ve arkasında koca bir destek ekibi var.

Susanne ikna olmuş gibi görünmüyordu. Fabel kadmm yüzündeki endişeyi görünce, Werner'i aramaya karara verdi. Werner takip ekibinin telsiz trafiğim izliyordu. Halihazırda rapor edeceği hiçbir şey yoktu. Bu Fabel'in onu üçüncü arayıştı; Werner onunla, aşın kaygılı bir ebeveyni teskin eden bir baby-sitter eda-

sıyla konuştu. Fabel'e Anna'nın güvende olduğunu ve MacSwa-in'in arzı endam etmesini beklediğini söyledi; önemli bir gelişme olursa onu hemen arayacaktı.

Yemekten sonra, Fabel ve Susanne parkta dolaştılar ve kıyıya kadar yürüyüp denize bakan banklardan birine oturdular. Arkalarında batmakta olan güneş, gölgelerini önlerine düşürüyordu.

- Kafamı sana veremediğim için üzgünüm, dedi Fabel, buruk bir şekilde gülümseyerek. Susanne ona doğru eğilip dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu.

- Biliyorum. O soruşturma. Susanne Fabel'i bir daha öptü.

- Sana gidip biraz daha içelim.

- Olur, dedi Fabel, gülümseyerek.

Tam kalkarlarken Fabel'in cep telefonu çaldı. Fabel, arayanın Werner olduğunu sanarak telefona sarıldı.

- Jan... ben Mahmut, dedi telefondaki ses.

- Tanrım, Mahmut, nerelerdesin? Ben de seni... Mahmut Fabel'in sözünü kesti.

- Jan, seni hemen görmem gerekiyor. Önemli bir konu var ve bunu telefonda konuşmak istemiyorum.

- Pekâlâ, dedi Fabel, önce saatine, arkasından da özür dileyen bir ifadeyle Susanne'ye bakarak. Şu anda neredesin ?

Mahmut Speicherstadt'ta bir adres verdi.

- Orada ne işin var? dedi Fabel gülerek. Kahve stoku mu yapıyorsun ?

Mahmut her zamanki neşesini kaybetmiş gibiydi.

- Atla gel buraya... Hemen.

- Okey. On dakika içinde oradayım.

- Bir de... -Evet?

- Yalnız gel, tamam mı ?

Telefon kapandı. Fabel cep telefonunu kulağından indirip sabit sabit baktı. Mahmut'la buluşmalarında yanında asla başka bir polis memuru almamış, kimliğini bir defa olsun açık etmemişti. Mahmut bundan daha lüzumsuz bir şey söyleyemezdi. Bunu tek anlamı vardı, o da, bunu ona başka birinin söyletiyor olmasıydı: Fabel'in mutlaka yalnız gelmesini isteyen birinin. Fabel Susanne'ye döndü.

- Gerçekten çok üzgünüm. Gitmem gerekiyor...

- Sven'in Oğlu'yla mı ilgili?

- Hayır... Sanırım, bir arkadaşım başı dertte.

- Benim de gelmemi ister misin ?

- Hayır, dedi Fabel, Susanne'ye evinin anahtarlarını uzatarak. Ama yatağı benim için ısıtabilirsin.

- Tehlikeli bir şey mi ? Yardım istesen ? Fabel Susanne'nin yanağını okşadı.

- Endişelenme. Dediğim gibi, sadece bir arkadaşımın yardıma ihtiyacı var. Benim, arabayı almam gerekiyor. Bakalım sana bir taksi bulabilecek miyiz...

20 haziran cuma, 21.00. St. Pauli, Hamburg.

Anna ilk başta kibar davranmış, özür bile dilemişti; ama peş peşe yamna gelip sarkan beşinci adamda, cevapları keskinleşip sertleşmişti. Arkasında biten yeni bir bar donjuanının "Selam" dediğini duyunca, hızla dönüp dişlerini gösterdi.

MacSwain ellerini havaya kaldırıp geri adım attı.

- Özür dilerim... dedi Anna, utangaç bir ifadeyle. Başka biri sandım... daha doğrusu herhangi biri...

- Gururumu okşandı.

- Okşanmasın. Rekabet berbat bir şeydir, dedi Anna onu tepeden tırnağa inceleyerek. Artık gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım.

- İşyerinde işim uzadı. Özür dilerim, dedi MacSwain elini uzatarak. Ben MacSwain... it's nice to meet you...8

- Sara Klemmer... dedi Anna, eski bir okul arkadaşının adını uydurarak. İngiliz misiniz ?

- Hemen hemen, diye cevap verdi MacSwain. Aç mısınız? Anna kararsız bir havayla omuzlarını silkti.

- Çıkalım buradan...

Paul Lindemann minibüsün içindeki komuta merkezinden kulüpteki polisleri uyardı.

- Hazır olun... harekete geçiyoruz.

Üzerine bir elektrikçi tulumu giymiş olan MEK görevlisine döndü.

- Baştaki iki araba kalkınca biz de gidiyoruz.

20 haziran cuma, 21.00. Speicherstadt, Hamburg.

Speicherstadt "antrepolar şehri" anlamına gelir. Avrupa'da en çarpıcı kent manzaralarından birini oluşturur. Çatılarına yeşil pas-

8. Ing. Sizinle tanıştığımıza sevindim.

lı bakır kulecikler dikili, kırmızı tuğladan, yedi katlı Gotik antrepolar, limanda ezici bir özgüvenle yükselir. Daracık sokaklar ve kanallar, anıtsal antrepoların arasında labirentler çizer ve binaların çoğu dördüncü kat seviyesindeki galerilerle birbirine bağlanır.

Speicherstadt aynı zamanda dünyanın en büyük gümrük antre-posudur: milyonlarca ton kahve, çay, tütün ve baharat, bilgisayarlar, ecza ürünleri ve mobilya gibi daha modern mallarla birlikte on altı kilometre karelik bir alanda depolanır. Son yıllarda, antikacılar da bölgeye akın ederek deniz ticaret şirketlerinin yanı sıra basma yerleşmişler ve bazı kahve şirketleri bölgede turistik kafeler açmışlardır. Ama Speicherstadt dünyanın en önemli liman kentlerinden biri olan Hamburg'un ticari yaşamında hâlâ çok önemli bir yere sahiptir

Fabel arabasını Speicherstadt gümrük alanının dışındaki De-ichstrasse'ye park etti. Walther P99'unu kılıfından çıkardı, şarjörü kontrol etti ve avucunun kenarıyla geri itip tabancasını tekrar kılıfına soktu. Arabasından indi, St. Katharinenkirsche ile St-Ni-kolai-Kirsche'nin göğü delen çan kulelerini arkasında bırakarak, Zollkanal'ı geçen Kornhausbrücke'ye yürüdü.

Köprüden geçerken, devasa antrepoların kırmızı tuğla cephelerinin arasında uzanan daracık kanala baktı. Artık alçalmış olan güneş, tuğlalara daha da koyu bir kızılık veriyordu. Fabel içinde tedirginlikten daha güçlü bir sıkıntı duydu. Gümrük noktasını geçti ve St. Annenu-fer'e yöneldi. Birkaç dönemeçten sonra, Mahmut'un telefonda söylediği arnavutkaldırımlı dar sokağa vardı.

Speicherstadt arkasında kalan şehirden daha karanlıktı. Artık iyice alçalmış olan güneş, hantal Victoriyen ticaret katedrallerinin arkasına sokulamıyordu. Bu sokakta zemin seviyesinde hiçbir işyeri ya da kafe yoktu; antrepoların pencereleri karanlık ve boştu. Fabel ayak seslerinin boş sokakta yankılandığını duyuyordu. Mahmut'un verdiği numarayı atlayıp geçecekti neredeyse. Kapıdaki küçük bir tabelada Klimenko International yazıyordu. Zemin katmda penceresi olmayan binanın kemerli ve geniş, çift kanatlı bir kapısı vardı. Fabel demir halka kulpu çevirip itti: kapı kilitli değildi. Üst katların ağırlığını taşıyan tuğla ve demir kolon sıralarının yükseldiği, geniş bir depo alanına girdi. Tavan yüksekliği en az dokuz metre olmalıydı. Tahminince mekân 400 metrekareden daha geniş olmalıydı. Antreponun dibindeki, yüksekçe modüler ofis kabini dışında, içerisi bomboştu. Tavana asılı floresanların sadece birkaçı yandığından içerisi karanlıktı; antreponun en ucundaki, camlı kemerleri andıran pencerelerin kirden kalınlaşmış camları,

dışarıdaki yaz akşamını soluk turuncu bir toz tabakası gibi gösteriyordu. Fabel'in arkasından çarparak kapanan kapının sesi onu yerinden sıçrattı ve antreponun boşluğunda yankılandı, içeride biri varsa, Fabel geldiğini açıkça duyurmuş oluyordu.

Fabel, Walther'ini çıkarıp namluya mermi sürdü. Arkalarında kolayca saklanılamayacak kadar ensiz olmalarına rağmen, sütunların gerisini kolaçan ederek gözleriyle depoyu taradı, içeride biri varsa, modül ofiste ya da arkasında olmalıydı. Fabel fazla açıkta kalmamak için duvara yaklaşarak sağa doğru yürüdü ve sağ elini sol eliyle kavrayıp silahını göz hizasına kadar kaldırdı. Ofis kabininin paraleline gelinceye kadar, duvar boyunca yavaş yavaş ilerledi. Silahını sıkıca kavrayıp kabinin arkasını görebilmek için yana doğru hızlı ve kararlı bir adım attı. Kimseler yoktu. Kollarını biraz gevşeterek hızla kabine doğru yürüdü. Sırtım duvara yasladı. Kabinin üzerine yerleştirildiği tuğla zemin beline kadar geldiğinden, başının zemin seviyesinin hemen üstünde olduğunu hesapladı. Kulağını duvara dayadı, ama hiçbir ses duymadı. Dikkatle basamaklara yöneldi ve otomatik silahıyla kapıyı nişanlayarak ağır ağır yukarı çıktı, içeriden hâlâ hiçbir ses gelmiyordu. Tam elini kapı koluna koymuştu ki, bir silahın soğuk ve sert namlusunun ense köküne kuvvetle bastırıldığını hissetti.

- Lütfen, Herr Fabel. Sorun çıkarmayın...

Almanca'yı koyu bir aksanla konuşan bir kadının sesiydi bu.

- İşaretparmağınızı tetikten çekin ve silahınızı başınızın üzerine kaldırın.

Fabel söyleneni yaptı ve Walther'inin seri bir hareketle elinden kapıldığını hissetti. Ofis kabininin kapısının pul pul kalkmış yeşil boyasına baktı ve bunun beyninin kaydedeceği son görüntü olup olmadığını merak etti. Eğitim seminerlerinde öğrendiği, bu gibi durumlarda başvurulacak pazarlık stratejilerini umarsızca hatırlamaya çalışarak, çılğın bir hızla düşünüyordu. Sonra kabinin kapısı açıldı. Karşımda, yetmişine merdiven dayamış, kısa boylu, tıknaz bir adam vardı. Fabel, adamın Slav yüz hatlarını tanıdı. Ama asıl tanıdığı, Angelika Blüm'ün dairesinde ona saldırmış olan adamın neredeyse ışıklı, delici yeşil gözleri oldu.

20 haziran cuma, 21.10. St. Pauli, Hamburg.

MacSwain ona metalik gri Porsche'nin kapışım açarken, Anna dalgın bakışlarla sokağı baştan sona taradı. Kaportası bakımsızlıktan dökülen, Mercedes marka, sarı takip arabası, yirmi metre kadar geride park etmiş duruyordu. Anna arabanın ön camının ardında belli belirsiz bir hareket seçti. Yerlerinde ve hazırıldılar. MacSwain'e gülümseyip arabaya bindi. Bu arada arabanın sıkışık arka koltuğuna bir göz attı ve deri koltuk döşemesinin üzerinde duran büyük bir hasır sepet gördü. MacSwain direksiyonun arkasına yerleşti ve Anna'nın gözlerinde uyanan soru işaretini gördü.

- A o mu ? dedi, kurnazca gülümseyerek. Pikniğe gideriz diye düşünmüştüm de.

Anna tedirginliği geçmiş ve rahatlamış gibi gülümsedi, oysa midesine bir yumruk oturmuştu: piknik demek تنها bir yer demektir. Ve gidilen yer ne kadar تنها olursa, destek ekibinin onları fark edilmeden izlemesi o kadar güçleşirdi. Anna, destekçilerinin peşlerinde olduğundan emin olmak üzere MacSwain'in yan dikiz aynasına kaçamak bir bakış atmamak için, bütün iradesini kullandı.

- O halde, dedi cilveli bir sesle, nereye gidiyoruz ?

- Bu bir sürpriz, dedi MacSwain, gülümseyerek, ama gözlerini yoldan ayırmadan. Anna koltuğunda yana dönüp MacSwain'in profilini seyretmeye koyuldu. Yay gibi gerilmiş olmasına rağmen, pek rahat ve keyfi yerindeymiş gibi görünüyordu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum" cümlesini zihnine kazımak ve gerektiğinde anında kullanılabilirlik amacıyla içinden tekrarlayıp durdu.

St. Pauli'den çıkıp önce doğuya, sonra güneye doğru ilerlediler.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum": Anna cümleyi içinden bir defa daha tekrarladı ve zihnine iyice kazıdı.

20 Haziran Cuma, 21.05. Speicherstadt, Hamburg.

Fabel haklıydı: sütunlar bir erkeği gizleyecek kadar enli değildi. Ama çevresine gençlik saçan, altın saçlı, ince ve kıvrak bir kadını gizleyebilirlerdi; kadın, hızlı ve sessiz birkaç adım atarak, kabin kapısına ulaşmaya çalışan birinin arkasında bitirebileceği, çok uygun bir yere saklanmıştı.

Elinden silahı alınır alınmaz namlunun ensesinden uzaklaştığını hisseden Fabel'in korkusu biraz hafifledi. Kapının önünde duran Slav'ın ilerisine baktığında, Mahmut'un ofisin bir köşesinde oturmakta olduğunu gördü. Hiç de keyifli görünmüyordu ve alınının sağ tarafında bir morluk vardı. Vücudunda bundan başka bir hasar yok gibiydi. Slav, Fabel'in içeri girebilmesi için kenara çe-

kildi. Fabel bir şey yapacaksa, şimdi yapmalıydı. Ama yapacak hiçbir şey yoktu.

Slav, zihnini okumuştur sanki.

- Lütfen düşüncesizce bir şey yapmayın, Herr Fabel. Aksanı yüzüne çok uyuyordu. Fabel, Ukraynalı Tepe Takı-

mı'ndan biri olabilir mi, diye düşündü; baktığı Vasil Vitrenko'nun yüzü müydü ?

- Size ya da buradaki dostunuza herhangi bir zarar vermek niyetinde değiliz.

- Sorun yok, Jan, diye seslendi Mahmut, ofisin dibinden. Bunlar polis... gibi bir şey. Gerçek bir tehlike olduğunu düşünseydim seni buraya getirtmezdim.

Slav, Mahmut'un yanında duran ikinci bir sandalyeyi işaret etti.

- Lütfen oturun, Herr Fabel.

Fabel adamın dediğini yaptı. Slav, kıza dönüp Almanca olarak konuştu.

- Martina, Hauptkommissar'a silahını geri ver lütfen.

Kız şarjörü silahtan ustalıklarla çıkardı ve ikisini ayrı ayrı uzattı. Fabel Walther'ini kılıfına yerleştirip şarjörü cebine attı. Bunu yaparken, kızın silahının, Hansi Kraus'un terk edilmiş yüzme havuzunda bulunduğu otomatik silahla aynı model olduğunu fark etti. Tek fark, bu silahta ötekiandeki gibi bezemelerin ve elışı kakmalarının olmamasıydı.

Fabel, Mahmut'a döndü.

- İyi misin ?

Mahmut başını olumlu anlamda salladı.

- Bunun için özür dilerim, Jan. Ama söyleyeceklerini dinlemen gerek diye düşünüyorum. Seninle aynı adamın peşinde olduklarını tahmin ediyorlar. Seni bir süredir izliyorlarmış ve teknedeki görüşmemizden sonra benim de peşime takılmışlar.

Fabel, Slav'a döndü; adamın yüzündeki gülümseme soğuk, yeşil gözlerine yansımıyordu.

- Rus polisinden falan mısınız ? Öyleyse, neden alışılmış yolları kullanmadınız? Size, onlarca Federal Alman yasasını çiğnediğinizi söylemek zorundayım... şu an şehir, bana saldırdıktan sonra peşinize düşen polislerle kayıyor...

Mahmut sandalyesinde kıpırdandı ve ayağa kalkmaya davrandı. Sarışın kız silahının namlusunu sallayarak ona oturmasını işaret etti.

- Saldırıya mı uğradın? diye sordu Mahmut.

Fabel başını salladı.

- Yeni ahbabların gördükleri kadar yumuşak ve sevimli değiller.

- Bunun için de üzgünüm, Herr Fabel, dedi Slav. Ama o noktada... tutuklanma komplikasyonunu göze alamazdım. İsteseydim, size gerçek ve kalıcı bir zarar verebileceğimi takdir ediyorsunuzdur herhalde.

Fabel bunu duymazdan geldi.

- Kimsiniz ? Kime çalışıyorsunuz ?

Slav'ın gülümsemesi soğuk yeşil gözlerini gene ısıtmadı.

- Bu aşamada, adım önemli değil. Meslektaşım -başıyla altın saçlı kıza işaret etti- ve ben, Ukrayna'daki terörle mücadele örgütü Berkut'tamız.

- Ukrayna gizü servisinden mi ?
- Hayır... onlar SBU, Sluzhba Bespeky Ukrayiny yani. Muhtemelen, onların da yaşanan bu dramda bir rolü var maalesef.
- Peki bu cinayetlerin terörle ne alakası var?
- Doğrudan ? Hiçbir alakası yok. Size her şeyi yeri geldikçe anlatacağım, Herr Fabel. Korkarım, anlatacak çok şey var ve benim Almancam kısıtlı, bu yüzden sizden sabırlı olmanızı rica ediyorum. Her şeyden önce, karşılıklı bir bilgi alışverişinden sizin de bizim de yararlanacağımıza inanıyorum.
- Fabel, Slav'a sert sert baktı. Ağır aksanına rağmen, Almancası ona hiç de zayıf gelmemişti.
- Angelika Blüm'ün dairesinde ne yapıyordunuz ? Ve St. Pa-uli'deki cinayet mahallinin dışmda ne işiniz vardı ?
- Dostunuzun belirttiği gibi, bu davada ortak çıkarlarımız var. Frau Blum, öldürülmeden önce Eitel Group'un karıştığı bazı gayrimenkul alım-satım işlerini araştırıyordu, öyle değil mi? Fabel omuzlarını kayıtsızca silkti. Slav gülümsedi.
- Bu işlemler, merkezi Kiev'de bulunan Klimenko international adlı bir konsorsiyum adına yürütülüyordu. Şu an içinde bulunduğumuz bina, Klimenko International tarafından kısa bir süre önce boşaltıldı.
- İşlemler yasal değil miydi ? diye sordu Fabel. Slav elini bunun ne önemi var der gibi salladı.
- Teknik olarak? Muhtemelen öyleydi. Bunlar, Hamburg hükümetindeki resmî kaynaklardan Klimenko'ya aktarılan bilgilere dayanıyordu. Belki de, yetkililerin hoşuna gitmeyecek kadar erken aktarılan bilgilere.
- Bırakın da tahmin edeyim: bu işin mihrakı Neuer Horizont ortaklığıydı ?
- Belki de, düşündüğümden çok daha fazla şey biliyorsunuz. Evet, Herr Fabel, söylediğiniz doğru. Hamburg'un dört bir yanında, kendi başlarına pek bir ticari değeri olmayan gayrimenkul var. Ama bir bölgenin yenileneceği ya da geliştirileceği duyurulur duyulmaz, her gayrimenkulün arsa değeri katlanarak yükseliyor.
- O halde Klimenko international ve Neuer Horizont bunları ucuza ve erken satın alıp servet yapmaya hazırlanıyorlar.
- Düşünceleri buydu. Şimdi size bir daha asla tekrar etmeyeceğim ve asla kanıtlayamayacağınız bir şey söyleyeceğim. Klimenko international benim hükümetimin paravan şirketidir. Ukrayna yoksul bir memleket, Herr Fabel. Bununla birlikte, çok zengin ve etkin bir Avrupa ülkesi olma potansiyeline sahip. Bu potansiyelin gerçekleşmesini sağlamak için, ellerindeki her türlü - her türlü diyorum- aracı ya da silahı kullanabilecek kesimler var. Klimenko International böyle bir araçı. Sorunuza gelince... Frau Blüm'ün dairesinde bulunmamın nedeni, hükümetimi zor duruma düşürebilecek ya da buradaki misyonumu yerine getirmeme yardımcı olabilecek bir şey varsa arayıp bulmaktı. Misyonumun amacını birazdan kısaca özetleyeceğim. Sizinkilerin bakar bakmaz cinayetle ilişkilendirmeyeceği, ama Klimenko operasyonuyla bağlantılı bir belge ya da bilgiyi atlama ihtimali olduğunu düşündüm. Sizi hafifsedim.
- Daireyi sadece biz aramadık. Angelika Blüm'ü öldüren her kimse, bilgisayarındaki bütün dosyaları sildi. Ayrıca, evden bazı dosyalar götürdüğünden de şüpheleniyoruz.
- Slav, Fabel'e boş gözlerle baktı, elini başmda gezdirerek alabros kesimli beyaz saçlarının arasından geçirdi; sonra, ağır aksanlı, ama kusursuz Almancasıyla konuşmaya devam etti.
- Bu işin içinde üçüncü bir unsur var. Bunun kısmen farkındasınız zaten.
- Bundan sonra söyleyeceklerinin önemim vurgulamak için bil gi aktarımına ara verir gibi, bir an sustu.
- Klimenko operasyonunun buradaki paravan kişisi, konsorsiyumun sözde başkanı Pavlo Klimenko'ydu. Klimenko, aslmda SBU gizli servisinin elemanıdır. Kendisi, etkileyici bir askerî geçmişe sahiptir. Bu "girişim" in arkasındakilerin şanssızlığı, bir süredir başka çıkarların da devrede olmasıydı. Vasil Vitrenko adını duydunuz mu ?
- Fabel evet anlamında başını salladı.
- Ukraynalı bir suç çetesinin başında olduğu söyleniyor. Kentte diğer tüm çetelerin faaliyetlerine el koyan yeni bir çete.
- Vasil Vitrenko Berkut'ta albaydır, daha doğrusu öyleydi. Bazılarının tapınma derecesinde hayranlık duyduğu bir hizmet sicili vardır. Bazıları da onu bir canavar olarak görür. Şeytan olarak. Bir başka yerde, bir başka zamanda, Vitrenko'nun en feci aşırılıklarını saptayıp durdurmakla görevlendirilmiştim. Vitrenko eski subaylarından onunu çevresine topladı; bunlar

Çeçenistan ya da Afganistan'da veya ikisinde birden onun emrinde savaşan ve sicillerinde hem çok büyük kahramanlık hem de olağanüstü zalimlik hikâyeleri olan adamlar. Hepsi Vitrenko'ya mutlak sadakatlerini koruyorlar. Dahası, Vitrenko hepsini milyoner yapacağına söz vermiş. Neredeyse yerine getirmek üzere olduğu bir söz. Bu subaylardan biri de Binbaşı Pavlo Klimenko'ydu.

- O halde, Vitrenko çevirdiğiniz o dolabı kendine kapıp halıyı ayağınızın altından çekiverdi, dedi Fabel, acı acı gülerek.

Slav'ın yeşil gözleri, kabinin soğuk ışığında parıldadı.

- Bu doğru, Herr Hauptkommissar. Ama kendinizle fazla beğenmeden önce, sizin hükümetinizin de gizli kapaklı işlere bulaşabildiğim belirtmek isterim. Talihsiz Herr Klugmann'ın görev aldığı operasyonun amacı neydi?

- Bunu sizinle tartışacak değilim.

- Öyle mi ? Pekâlâ, Herr Hauptkommissar. İzin verin, sorumu kendim cevaplayayım. Siz Herr Klugmann'ın Vasil Vitrenko ve tayfasının faaliyetleri hakkında bir izleme ve istihbarat toplama operasyonu yürüttüğüne inanıyorsunuz. Doğru mu ?

Fabel omuzlarını silkip onu başıyla onayladı.

- Öyle değil, Herr Fabel. Herr Klugmann'ın tek bir amacı vardı: Vasil Vitrenko'yla temas kurup pazarlık etmek. Klugmann BND'nin ajanıydı ve Vitrenko'ya önereceği bir anlaşma vardı. Vitrenko'nun kanlı geçmişini ve bugünkü kriminal faaliyetlerini noktasına virgülüne kadar bilen hükümetiniz, ona yasal dokunulmazlık tanımaya ve kârlı bir anlaşma teklif etmeye hazır.

- Alman federal hükümeti meşhur bir canıyla neden iş yapmam ki, Tanrı aşkına?

- 11 Eylül nedeniyle. -Ne?

- New York'taki Dünya Ticaret Merkezi saldırısını gerçekleştiren on intihar komandosundan sekizi Hamburg'da yaşıyordu ya da saldırıdan hemen önce şehre uğradı. Bu gerek kent yönetimi

gerek hükümet için son derece can sıkıcı bir konu. Uzun lafın kısısı, siz Almanlar Amerikalılara yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırsınız. Amerikalıların da alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var. Vasil Vitrenko son derece zeki ve eğitilmiş bir adam; aynı zamanda, Afganistan ve İslami terör konusunda önde gelen bir uzman. CIA'dekiler BND'ye, Vitrenko'yu kendilerine teslim edebilirlerse son derece müteşekkire kalacaklarını açık bir dille anlattılar. Meslektaşınız Klugmann pazarlıkları başlatmak için eğitilmişti; kızın öldürüldüğü daire bu pazarlıklar için buluşma yeri olarak düzenlenmişti.

Fabel önce Slav'a, sonra sarışın kıza sert sert baktı. Bu, "yüce menfaatleri" koruma zaruretinin, hukuk düzeninin üzerinden buldozerle ilk geçişi değildi. Slav, Fabel'i ifadesiz gözlerle süzerek, vereceği cevabı düşünmesi için ona zaman tanıdı. Sonunda, Fabel konuştu.

- Ama Klugmann'ın yeni Ukraynalı çeteyle tek bağlantısı Vadim adında biriydi. Bundan başka bağlantısı yoktu.

- Öyle değil, Herr Fabel. Sizin kendinize sormanız gereken soru, bu bilginin kaynağının kimler olduğu ve sizi yanlış yöne saptırmakta bir çıkarları olup olmadığı. Vadim Redçenko gerçekten de Vitrenko'nun adamlarından birisidir ve Klugmann, esas aracı olarak onunla temas kurmuştur. Ama Klugmann, Vitrenko'yla üç ayrı görüşme yaptı. Bu görüşmelerin sonucunda ne olduğunu, ancak tahmin edebilirim. Ama Vitrenko'nun kararının sonuçları bütün çıplaklığıyla ortada.

- Bu korkunç cinayetleri Vitrenko'nun işlediğini mi söylüyorsunuz?

- Bundan eminim, Herr Hauptkommissar.

20 Haziran cuma, 21.25. Altona, Hamburg.

Anna MacSwain'le sakın sakın çene çalmayı beceriyordu, ama gözlerini adamın profilinden uzaklaştırıp Porsche'nin yan dikiz aynasından ve camından dışarı attığı kaçamak bakışlarla, her seferinde bir yol tabelasını ya da binayı imleyerek, geçtikleri yerleri belleğine kazımaya çalışıyordu. Elbe'ye doğru gidiyorlardı. MacSwain onu nereye götürüyordu ?

- Meraklandım, dedi, olabildiğince sakın bir sesle. MacSwain bilgiç bilgiç gülümsedi.

- Senin için aklımda çok özel bir şey var, Sara. Unutamayacağın bir şey olacak, bana inan...

Paul Lindemann Anna'nın alıcısından bu cümleyi duyduğu an, arı sokmuş gibi irkildi. Mercedes panelvanın arkasında, yarımda oturmakta olan Maria'ya döndü.

- Bu hiç hoşuma gitmiyor...

- Şu ana kadar müdahale etmemizi gerektiren herhangi bir şey söylenmedi ve yapılmadı. Anna kendini gayet iyi koruyor. Ve onları yakından takip ediyoruz. Biraz gevemeye çalış.

Paul'ün Maria'ya boş boş bakması, bu söylediklerinin onu hiçbir şekilde ikna etmediğini ve içini rahatlatmadığını gösteriyordu. Paul telsizin mikrofonunu dudaklarına götürdü ve iki yakın takip aracından da rapor istedi. İki araçtan da yakın görsel temasın sürdüğü bilgisi geldi.

- Hedef az önce Helgolânder'e döndü ve güneye yöneldi, diye bildirdi, baştaki takip aracının telsizinden gelen ses. Landungsbrücken'e doğru gidiyor gibiyiz...

Paul, telsizi daha düzgün tutarsa daha doyurucu bilgiler alabilirdi, sıkıca kavradı.

- Kastor dört-birden Kastor dört-ikiye... diye seslendi birinci araba ikinciyeye. Ben yavaşlıyorum. Başa siz geçin. Kastor dört-dört?

Baştaki araba şimdi motosikletlerden birine sesleniyordu.

- Hedefin önüne geçmeye çalış ve Landungsbrücken'e yönel. Gene sessizlik oldu.

- Kastor dörtten Kastor dört-dörde... dedi Paul, sabrı gene tükenerek. Rapor ver...

- Landungsbrücken'e doğru döndük...

Ses kesildi, sonra şaşkın bir tonla konuşmaya devam etti.

- BraunwaU'e ve Niederhafen'e gidiyor gibiyiz... ya da Hanse-boothafen'e... Hedef şu anda Johannisbollwerk'te.

Anna midesindeki yumrunun büyüdüğünü hissetti. MacSwain Hamburg Limam'na giden ana yoldan ayrılıp Niederhafen ve Schiffbauhafen koylarını birbirinden ayıran pontonlara girdi. Burada, Hanseboot Boat Show'un katılımcıları ve ziyaretçileri için demirleme yerleri bulunuyordu. Porsche'yi park edip indi ve arabanın önünden dolaşarak Anna'nın da inmesi için kapısını açtı. Anna bir an kımıldamadan durdu. Çevresindeki mizana direkleri ormanından gelen gıcırta, hışırtı ve çatırtıları duyabiliyordu.

- Hadi in, dedi MacSwain, sabırsızlanmadan. Sana göstereceğim bir şey var.

Hava hiç de serin olmadığı halde, Anna arabadan inerken gay-

ri ihtiyari titredi. MacSwain bunu fark etmedi, çünkü o sırada kapaklı sepeti almak için arka koltuğa uzanmıştı. Sonra kapıyı kapattı ve uzaktan kumandayla arabayı kilitleyip alarmı devreye soktu. Bir kolunu girmesi için Anna'ya uzattı. Anna gülümseyip istediğini yaptı.

Pontondan Überseebrücke'ye doğru yürümeye başladılar. MacSwain birden, küçük ama lüks ve bakımlı bir sürat teknesinin yanında durdu.

- İşte geldik... küçük, ama konforlu ve hızlıdır. Dokuz nokta üç metre. Üç metre genişlik.

Anna durup tekneye baktı. Baş kısmındaki tek bir mavi çizgiyle kar beyazıydı. Prestij ve zarafet bakımından, MacSwain'in Porsche'sinin suda giden dengiydi.

- Harikulade... dedi Anna, ölgün ve donuk bir sesle. Şimdi ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

- Siktir! Herifin teknesi var, dedi Paul, Maria'ya deli gibi bakarak. Anna buna biner, adam da limandan çıkarırsa, onları kaybettiğimizizin resmidir. Kahretsin. Teknesi olabileceği aklımızdan geçmedi bile. Kızı çekip almaları için ekibi arıyorum...

Maria Klee kaşlarını çatı.

- Ama bu bütün operasyonu çökertir. Onu yok yere tutuklaya-mayız... henüz kötü bir şey yapmadı. Bunu yaparsak, Anna'nın kimliğini ele vermekle ve MacSwain'e ondan şüphelendiğimizi ilan etmekle kalırız. Hem Anna bizi çağırmadı daha.

- Tanrım, Maria... adam onu alıp denize açılırsa, Anna tamamen savunmasız kalacak. Onu böyle korunmazsınız bırakamayız...

Paul telsizi kaptı. Maria, Paul'ün elini tuttu.

- Bekle, Paul, dedi. Wasserschutzpolizei'a ulaşip bir helikopter bile getirebiliriz.

Landungsbrücken'deki WSP nehir polisi komiserliği ile Speicherstadt'taki karakola iki adım mesafedeyiz... birkaç dakika içinde sudan destek alabiliriz. Ekibi içeri sok, ama gözden uzak tut. Anna'nın başının dertte olduğundan şüphelenirsek, daha adam palamarı çözmeden bizimkileri harekete geçirebiliriz.

Sonra, kararlı bir hareketle cep telefonunu açtı.

- Wasserschutzpolizei'i arıyorum...

Anna'nın kafası yıldırım hızıyla çalışıyordu. Bu, planına dahil etmediği bir gelişmeydi. Teknenin yalın hatlarına, üzerine doğrultulmuş dolu bir silaha bakar gibi, boş gözlerle baktı. Omuzları aşağı sarkmıştı. MacSwain bunu fark etti.

- Sara? Bir sorun mu var? Etkileneceğini sanıyordum... MacSwain'in sesi Anna'ya önünde duran görevi hatırlattı. Ona döndü ve hafifçe gülümsedi.

- Özür dilerim. Ama teknelerle hiç aram yoktur da.

- Ne ? dedi MacSwain, şaşkınlıktan afallamış gibi bir ifade takınarak. Sen Hamburglu değil misin? Senin kanında deniz var!

Boştaki eliyle sepeti dikkatle tutarak, küçük metal merdivenden aşağı indi. Sepeti köprüye bıraktı ve inmesine yardım etmek için elini Anna'ya uzattı.

- Hayır... gerçekten, John... Teknelerle bir derdim var. Deniz tutuyor. Ve korkuyorum... MacSwain ağız dolusu gülümsedi ve loş ışıkta yeşil gözleri pa-nldadı.

- Bir şey olmayacak göreceksin. Gel, bir dene. Motoru bile çalıştırmayacağım. Kendini iyi hissetmezsen yemeğe şehre döneriz... Şehrin ışıklarını sudan seyretmenin hoş olacağım düşünmüştüm sadece.

Anna kararım verdi.

- Pekâlâ. Ama kendimi iyi hissetmezsem başka bir yere gideceğiz. Anlaştık mı?

-Anlaştık...

Mercedes panelvanın arkasında, Paul hışımla Maria'ya döndü.

- Fabel'i ara.

20 haziran cuma, 21.30. Speicherstadt, Hamburg.

- Ben Sovyet İçişleri'ne bağlı birliklerde binbaşydım. MVD Kondor'da. Amerikalılar asi güçlere en gelişkin silahları sağlıyordu ve Afganistan'daki savaş Sovyetler Birliği'nin Vietnamı olma yolunda hızla ilerliyordu. Umutsuz bir dönemdi. Savaşı hep saldırgan bir anlayışla yürütmüştük, ama giderek daha çok gencimiz ülkeye ceset torbalan içinde dönüyordu. Daha da kötüsü, pek çoğu geride hiçbir iz bırakmadan yok oluyordu. Çatışmadan galip çıkmayacağımız belli olmuştu ve tavırlar sertleşiyordu.

Slav, ceketinin cebinden, üzerinde Kiril alfabesiyle yazılmış yazılar olan bir sigara paketi çıkardı ve önce Fabel'e, sonra Mahmut'a sigara ikram etti. İkisi de reddettiler. Slav omzunu silkti, paketten filtresiz bir sigara çekip hafif etli dudaklarının arasına yerleştirdi. Sonra, cebinden krom kaplama ağır bir çakmak çıkardı; Fabel çakmağın üzerinde, kartal şeklinde bir tür arma olduğu-

nu fark etti. Slav'm yakıp derin bir nefes çektiği sigaranın ucundaki tütün taneleri çitirdayarak tutuştu.

- O karanlık günlerde olanlardan gurur duymuyorum, Herr Fabel. Ama savaş savaştır. Ve maalesef, savaş misillemeye yürür. Afganistan'da, iki tarafın da misillemeleri giderek çığırından çıktı.

Slav sigarasının dumanım kuvvetle üfledikten sonra devam etti.

- Sadece Amerikalıların sağladıkları karadan havaya füzeler, hava desteğini ve havadan malzeme tedarikini fiilen imkânsızlaş-tırdı. Birlikler arasında irtibat kesildi. Bunlar çoğu durumda, savaşa devam etmek üzere kaderlerine terk ediliyor ya da gözü dönmüş fanatiklerin eline düşüyorlardı. Bunlardan biri de MVD Kondor İnzibat Polisi Spetznaz'a bağlı bir birlikti.

- Birliğe Vitrenko mu komuta ediyordu ?

Slav'm elindeki sigarayı birden Fabel'den tarafa çevirmesiyle, küçük bir kül bulutu ağır ağır yere inmeye başladı.

- Aynen... Artık size Albay Vitrenko'nun özel yetenekleriyle ilgili bir şeyler söylememin vakti geldi, sanırım. Komuta Tanrı vergisi bir yetenektir. Savaşta insanlara komuta etmek, babalan olmak gibi bir şeydir. Onlan, size olan güvenlerinin mutlak ve eşsiz olduğuna, onlan sadece sizin selamete erdirebileceğinize ve koruyabileceğinize inandırmanız gerekir. Ve onlan koruyamadığınızda ve ölme sıralan geldiğinde, onlar için ölecek tek doğru ve uygun yeri seçmiş olduğunuzu... hayatta kalmanın ve başka bir yerde ve zamanda yaşamının ihanet olacağına inanmalan gerekir. Bütün bunlar, komutanın en önemli stratejilerinin askerî değil, psikolojik olduğu anlamına gelir. Vasil Vitrenko eşsiz bir komutan ve liderdir. Daha çocuk yaşta, özel ve çok güçlü bir zihinsel potansiyeli olduğu saptanmıştı. Ne yazık ki, potansiyel olarak sorunlu bazı kişilik özellikleri olduğu da tespit edilmişti. Bir asker ailesinden geliyordu ve bu tuhafıkları dizginlemenin en iyi yolunun askerî kariyer olacağı düşünölmüştü.

Sigarasından derin bir nefes daha çekip devam etti.

- Asker olarak üstün bir basan gösterdi ve çok geçmeden çok özel bir liderlik yeteneği olduğu anlaşıldı. İnsanlara kendilerinin yapabileceklerine inanmadıktan... nasıl desem, olağanüstü işler yaptırabiliyordu. Yetkilileri rahatsız eden yam ise, neredeyse tapınılan bir şahsiyet konumunda olmasıydı. Bir "ezeli asker" felsefesi geliştirmişti... komutası altındakiler, kendilerini, geçmiş i iki bin yıl geriye giden köklü bir savaşçı soyunun son temsilcileri olarak görüyorlardı.

Slav öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. Bir duman sarmalı minik bebek çenesini sardı ve yanağına doğru yükseldi; yeşil gözlerini dumandan korumak için kıstı.

- Sizin katil. Soylu bir misyonu var, değil mi ? Kendini, halkını gerçek Viking dinine döndüren bir Viking savaşçısı olarak görüyor?

Fabel, Dorn'un kendisine yaptığı tarifi bu hemen hemen eksiksiz tekrarım duyunca, göğsünün sıkıştığı hissetti.

- Evet... ama nasıl oluyor da... Slav, Fabel'in sözünü kesti.

- Bu nedenle, Alman ya İskandinav kökenli birini arıyorsunuz?

- Evet, aslında...

- Beni hayal kırıklığına uğratiyorsunuz, Herr Fabel. Ortaçağ tarihi okumuştunuz, öyle değil mi ? Fabel başını sert bir hareketle, evet anlamında salladı.

- Lafı nereye getirmek istiyorsunuz ?

- Sadece, daha geniş bir bakış açınızın olmasını beklerdim... gerek coğrafi gerek tarihsel olarak.

Fabel adamın zehirli okuyla can evinden vurulmuş gibi oldu.

- Lanet olsun...

Fabel'in gözleri, bir bilgisayarın ana belleğinden aktarılan verileri işler gibi hızla sağa sola hareket ediyordu.

- Kiev Rusları...

- Doğru, Herr Fabel. Kiev Rusları. Kiev ve Novgorod'un kurucuları. Rusya'ya adlarını verdiler. Ama onlar Slav değildi.

Fabel, Dorn'un bürosunda otururken de hissettiği, bir şeyi ansızın bütün açıklığıyla kavramanın ürpertiyle titredi. Zincirin son halkası buydu işte. Ukrayna ögesi ile puzzle'm geri kalanı arasındaki bağlantı.

- Hayır... dedi Fabel. Değillerdi. İsveçliydi. İsveç Vikingleri.

- Aynen. Volga'dan yukarı ilerleyerek nehir boyundaki stratejik noktalarda ticaret kolonileri ve şehirler kurdular. Savaşçıydılar. Ve Vitrenko neredeyse dinsel askerlik anlayışını geliştirirken, bu kökenden esinlendi. Astlarına, Kiev Ruslarının Viking kökenlerine dek uzanan bir savaşçı ruhunun mirasçıları oldukları inancını aştı. Onları ne için savaşmışlarının hiç önemli olmadığına inandırdı: önemli olan savaşmanın kendisi, savaşta kader ortaklığı ve bireysel ve ortak cesaretin sınanmasıydı... hepsi bu. Sovyet askeri de olabilirlerdi, paralı asker de; Batı için bile savaşabilirlerdi... Vitrenko onlara, mutlak ve değişmez tek gerçeğin, savaşma eyleminin kendisi olduğu inancını benimsetti. Ve benim inancımın göre, bu felsefeyi Vikinglerin yarı efsanevi kodlarıyla beze-

di. Sonuçta bu adamlarda, her tür sadakat kavramının ötesine geçen bir bağlılık... mutlak bir kendini adama ve fedakârlık zihniyeti gelişti. Vitrenko insanları en hunharca eylemleri gerçekleştirmeye ikna etme gücüne sahipti, hâlâ da sahip. Onlara, gözlerini kırpmadan canlarını bile verdirebilir.

Slav, dalgın gözlerle döşemeye bakıp külünün bir kısmını yere silkti. Sonra başını kaldırdı ve Fabel'in daha önce gördüğünü hiç anımsamadığı içten ve uzlaşmaz bir bakışla gözlerinin içine baktı.

- Sözlerimin, Vitrenko'nun başkaları üzerindeki hoyrat ve mutlak iktidarım... ya da girişebileceği eylemlerin hunharlığını tarif etmekte yetersiz kaldığım hissediyorum. Slav'm yakıtı bitmiş gibiydi; güçlü, kambur omuzlarında depolanmış olan enerjinin son damlaları tükenmişti sanki.

- Bütün bu ipuçlarından yola çıkarak cinayetlerin Vitrenko'nun işi olmasından şüphelenmenizi anlayabiliyorum, ama katilin o olduğunu bildiğinizi söylediniz. Bunu nasıl biliyorsunuz ? Slav ayağa kalkıp geniş ve basık pencerelerden birine doğru yürüdü. Fabel, antreponun karanlık boşluğuna baktığı halde, başka bir şey gördüğünü, başka bir yerde ve zamanda olduğunu sezindi.

- Dediğim gibi, Vitrenko'nun birliği asilerin elindeki topraklarda tecrit olmuştu. Ve havadan destek alamıyordu. İrtibatlarının koptuğunu söylemek, konvansiyonel savaş diliyle konuşmak olur ve bu savaşın konvansiyonel bir savaşla alakası bile yoktu. Güvenli bölgeye dönmek için, asilerin kontrolündeki bir vadiden geçmeleri gerekti. Geceleri bir siperden ötekine kısa ve hızlı koşular yaparak, vadinin bir ucundan ötekine ulaşmaları on günlerini aldı. Her gece birileri ölüyordu... daha da kötüsü, bazıları yaralı olarak kaderine terk ediliyor ve asiler tarafından esir

almıyordu. Ve hayatta kalanlar, o vadide, siperlerine sinip hiçbir yere kıpırdamadan geçirdikleri süre içinde, her gün, mücahitlerin ele geçirip işkence ettiği arkadaşlarının haykırışlarını işitiyorlardı. Bu, en sadık ve kendini adanmış askerin bile moralini yok etmeye yeterliydi. Ama o vadide, Vitrenko ve adamları arasında bir şey gerçekleşti: aralarında kopmaz bir bağ oluştu.

Slav pencereye arkasını döndü ve sigarayı dudaklarına götürüp çakmağını çaktı.

- Yüz küsur kişiden ancak yirmi kadarı vadinin sonuna ulaşabildi. Bunların da bir kısmı yaralıydı. Yaralılar güvenli bölgeye gönderildiler, ama Vitrenko ve adamlarının geri kalanı Sovyet topraklarına gitmek yerine, gece karanlıkta vadiye döndüler. Mücahitler tabii ki bunu beklemiyorlardı. Vitrenko ve adamları dağ-

lara çıkarak ve karşılaştıkları bütün küçük mücahit gruplarını pusuya düşürerek, asileri kendi kazdıkları kuyuya düşülüyorlardı. Çatışmalarda esir aldıkları tutsaklardan biri hariç hepsini öldürüyorlardı. Bu tutsağa, taşıdığı bütün bilgileri verene kadar gaddarca işkence ediyor, sonra çarpmıha geriyor ve saatlerce haykırıp son nefesini verene kadar seyrediyorlardı. İlk başta, asiler tutsakları kurtarmaya çalıştılar, ama Vitrenko'nun onları gizlendikleri yerden tek tek vuran keskin nişancıları vardı. Mücahitler bu kurtarma girişimlerinde verdikleri kayıplardan sonra, haykırışlarla birlikte yaşamayı öğrendiler. Vitrenko ve adamları hiçbir askerî komuta merciinin kontrolü altında olmayan şakilere, haydutlara dönüştüler. Aynı zamanda, Afganistan'daki sıradan Sovyet askerlerinin gözünde kahraman haline geldiler. Çok geçmeden, bizim askerî istihbarat servisi GRU'da -Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravleniye- hayal kırıklıkları yaşanmaya başladı: Vitrenko ve adamlarının yukarıya aktarmadıkları önemli istihbarat bilgileri topladıklarını biliyorlardı. Sonra, hikâyeler daha da tüyler ürpertici bir hal almaya başladı. Asilerin elindeki bölgelerde ele geçirilen herkesin topluca öldürüldüğü, soygunların ve tecavüzlerin olduğu haberleri geliyordu.

- Bunların, o sıralar Sovyetlerin vicdanını sızlatabilecek şeyler olduğunu düşünmezdim, dedi Fabel.

Ukraynalı, Fabel'in yüzünde alaycı ya da küçümseyici bir ifade olup olmadığına baktı. Öyle bir şey göremedi.

- Evet. Haklısınız. Ama savaşın o aşamasında bizler Vietnam sendromunu yaşıyorduk: sayısal ve teknolojik üstünlüğümüzün bize kolay bir zafer getireceğini sandığımız, ama sürekli yenilgiye uğradığımız eşitsiz bir savaş veriyorduk ve umutsuzca, bu bataktan başımız olabildiğince dik kurtulmak istiyorduk. 1987-1988 yıllarına gelindiğinde, Sovyet otoritelerinin dünya kamuoyunun tepkilerine biraz daha duyarlı yaklaşmaya başlamasının nedeni de buydu. Bu arada Vitrenko'nun eylemleri giderek daha... -uygun sözcüğü bulmak için düşündü- nahoşlaşıyordu. Bunun üzerine, GRU beni, iki Spetznaz müfrezesiyle birlikte Vitrenko ve adamlarının izini bulup üzerlerinde yeniden kontrol sağlamakla görevlendirdi.

- Bunu başardınız mı?

Ukraynalı duvara doğru eğildi ve yeni bir sigara yaktı. Sonra, san saçlı kıza bir işaret yapıp ona hardal rengi bir zarfı uzatmasını istedi.

- Evet. Sonuçta başardım. Ve Vitrenko ve adamları düşman hatlarının gerisinde gösterdikleri olağanüstü cesarettten dolayı takdirname aldılar.

Fabel, Ukraynalı'nın ona doğru fırlattığı zarfı beceriksiz bir hareketle yakaladı.

- Ama benim yolda karşılaştığım şeyler... Tahmin edebileceğiniz gibi hayatımda birtakım korkunç şeyler gördüm, Fabel, ama bana inanın, orada adeta Şeytan'ın ta kendisinin izindeydim...

20 haziran cuma, 21.40. Niederhafen, Hamburg.

İki takip görevlisi ne olup bittiğini görmek için tekneye soku-lamıyorlardı. Paul, üzerlerinde koyu renk kurşun geçirmez tulum, yelek ve kasklar olan iki Mobiles Einsatz Kommando subayından biraz yaklaşımlarını istedi. Komandalardan biri, teknenin kış tarafında oturmakta olan MacSwain'in gövdesini Heckler & Koch'unun arpacığınaya sığdıracak kadar ileri bir noktaya mevzi-lenmeyi başardı. MacSwain Anna Wolffa bir kadeh şampanya uzatıyordu.

Bu arada, komuta minibüsündeki Maria'ya Wasserschutzpoli-zei'dan cevap gelmişti: bir polis teknesi yoldaydı ve Niederha-fen'in Elbe'nin ana suyollarına bakan çıkışını tutacak şekilde mevzilenenecekti. MacSwain nehre açılacak olursa, yerini saptayıp güvenli bir mesafeden takip edebileceklerdi. Wasserschutzpoli-zei'm tek kaygısı, MacSwain'in belli ki çok hızlı olan teknesinin suya indirdikleri tekneyi zorlama ihtimaliydi. Maria bu arada operasyon için bir helikopterin hazır bekletilmesi talebinde bulunmuştu. Bu önlemlerden hiçbiri Paul'ün alındaki

kmşıklığı yok edemedi. Maria'nın cep telefonundan Fabel'e ulaşamaması, karşısına sürekli telesekreterin çıkması da endişesini büyütüyordu: Fabel bütün gece erişilebilir durumda olacağını söylediği halde, neden telefonunu kapatmıştı?

Hava artık serinlemeye başlamıştı. MacSwain ona şampanya kadehini uzatırken, Anna bir kez daha elinde olmadan ürperdi.

- Bir dakika...

MacSwain dış yüzey panelinin yumuşak çizgilerini takip eden iki küçük kapıyı yanlara iterek açtı. Kapıdan birkaç basamakla, küçük, ama bol ışıklı bir kamaraya iniliyordu. Macswain'in sırtı dönükken, Anna şampanyayı kokladı ve denemek için yudumladı. Alman şampanyasının buruk tadından ve kokusundan başka bir şey almadı; ama herhangi bir içecekte Rohypnol ya da GHB olup olmadığını tadarak saptamanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Büyük bir yudum daha aldı ve içinden mantrasını tekrarladı: "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

MacSwain koyu mavi yün bir hırkayla döndü. Hırkayla An-na'nın omuzlarını örttü.

- Çok üşüyorsan aşağı inebiliriz.

Anna başını iki yana salladı. MacSwain gülümsedi ve ona içinde sebze püresi, ekme ve ringa salatası olan bir tabak uzattı.

- Biraz gevşe, dedi. Görmeni istediğim bir şey var. İyi bir denizci olmadığını biliyorum, Sara, o yüzden yavaş gideceğim, söz.

Anna'ya izin ister gibi baktı. MacSwain gibi Anna da MEK'çilerin mevzilendiğini görmemişti, ama artık burada, karanlığın içinde bir yerlerde olduklarını tahmin -ve umut- ediyordu. Ama hâlâ emin olmadığı bir şey vardı: MacSwain'in suya açılması durumunda, Paul onu kurtarmak için gerekli önlemleri almış mıydı ?

Destekçilerini görebilmek için gözleriyle pontonları tarama dürtüsüne direndi ve bakışlarını MacSwain'in üzerinden ayırmadı.

- Pekâlâ... dedi, başını kabul anlamında sallayarak. Sonra, görünmez dinleyicilerinin duyması için ekledi.

- Sorun çıkmaz umarım.

Paul Lindemann MEK'çilerden müdahale etmemelerini istedi. Maria, artık ekiple doğrudan telsiz bağlantısı kurmuş olan Was-serschutzpolizei teknesine, MacSwain'in hareket etmek üzere olduğunu bildirdi.

MacSwain tekneyi önden ve arkadan çözüp motoru çalıştırdı. Motorun derin ve boğuk uğultusu Anna'yı tedirgin etti; sezgileri ona, bu uğultunun içinde çok büyük bir güç ve hız taşıdığını söylüyordu. MacSwain sözünü tutup tekneyi bağlanma yerinden yavaşça çıkardı. Anna nasıl da rahat bir şekilde, hiç zorlanmadan manevra yaptığına dikkat etti. Arkasına dönüp uzaklaşmakta olan bağlanma yerine baktı ve pontonun kara tarafındaki ucuna doğru hızla hareket etmekte olan, belli belirsiz, eğik bir gölge görür gibi oldu.

Elbe önlerinde simsiyah ve dipsiz bir kuyu gibi açıldı; karşı kıyıda tersanenin ışıkları inci bir gerdanlık gibi uzanıyordu. MacSwain tekneyi kıyıya bordalayıp motoru kapattı. Sonra, konsoldaki bir düğmeye bastı; Anna, tekne demiri karanlık sulara gömülürken hızla boşalan kaim bir zincirin şakırtısını duydu. Motor sustuğundan, çevrelerinde çalkalanan suyun sesini de işitebiliyordu: kendini, bitimsiz gövdesiyle altlarından geçerken nefesi ve teniyle teknenin gövdesini yalayan dev bir canlının sırtında duruyormuş gibi hissetti. MacSwain ışıkları söndürdü.

- Muhteşem değil mi? dedi, şampanya kadehini tutan elini karşı kıyıdan tarafta gezdirerek.

Şartlar farklı olsa, Anna manzaradan büyülenirdi: Hamburg gecenin karanlığında ışıl ışıl parlıyor, Elbe şehrin güzelliğine ayna tutarak suya düşen parlak aksine hayat veriyordu.

- Çok güzel... dedi Anna. Gerçekten. Beni buraya getirdiğin için çok mutluyum...

- Bu şehre âşığım, dedi MacSwain. Ben buraya aitim. Hep burada yaşamak istiyorum.

- Ama sen Britanyalısın, öyle demedin mi? Mesela, mesela... -özlemi duyulacak, Britanya'ya özgü bir şey bulmaya çalıştı-yağmuru özlemiyor musun? dedi gülerek.

MacSwain de güldü.

- İnan bana, Hamburg'a, nemli bir iklimi aratmayacak kadar çok yağmur yağıyor. Ama hayır, Britanya'da özlediğim hiçbir şey yok. Hamburg'da, bir Britanyah olarak ihtiyaç duyduğum her şeyi buluyorum... Bazen Londra'nın en doğu banliyölerinden birinde yaşadığım duygusuna kapılıyorum zaten. Dünyada Hamburg gibi bir kent daha yok. Burayı dünyaya değişmem. Anna omuzlarını silkti.

- Ben burada da yaşarım başka yerde de. MacSwain'in yüzü canlandı.

- Bunu anlamam mümkün değil. Dünyaya bir defa geliyoruz. Elimizdeki zaman boşa harcanmayacak kadar kıymetli. Bunu neden kayıtsız olduğun bir yerde geçirmek isteyesin?
- Ataletten, sanırım. Olduğun yerden kıpırdamamak daha az çaba istiyor. Kaçış hızına ulaşmak için gerekli enerjiyi toplama zahmetine giremiyorum herhalde.

- Bu enerjiye sahip olmadığına memnunum, Sara. Yoksa bu akşam burada olmazdık. Kalkıp Anna'nın yanına oturdu.

- Sana şehri göstermek isterdim... bir yabancıнын gözünden. Fikir değiştireceğinden eminim. Her halükârda, bu bana seni daha yakından tanıma fırsatını verebilir...

Ona biraz daha yaklaştı. Anna pahalı bir losyonun belli belirsiz kokusunu hissedebiliyordu. MacSwain'in parlak yeşil gözlerinin içine baktı ve kusursuz yüz hatlarını inceledi. Onun, soruşturdukları cinayetlerle ya da ayın amaçlı cinsel ilişki için uyuşturulan kızlarla bir ilgisi olabileceğinden ciddi bir şekilde kuşkulandığını fark etti. MacSwain klasik anlamda yakışıldı bir adamdı; giysile-

rinin altında, oranlan kusursuz, kaslı bir beden taşıdığı belliydi; kentli, zeki ve kendinden emin bir erkekti. Normalde, bütün özellikleri Anna'yı cezbedebilirdi. Gene de, yüzünü yüzüne yaklaştırıp dudaklarını ağızına bastırduğunda, Anna'nın içinden yükselen bulantıyı bastırmak için mücadele etmesi gerekti. L

On beş metre uzunluğundaki, Barthel WS23, Hamburg liman polisinin en yeni teknesiydi, ama en hızlısı değildi. Kommissar Franz Kassel, her gün başkalarına uygulatmak için çalıştığı liman yönetmeliklerini çiğneyerek, bütün ışıkların söndürülmesi talimatını vermişti. Dürbününü gözüne dayamış, MacSwain'in rıhtımdan uzaklaşan sürat motorunu izliyordu. Teknenin bir Chris Craft 308 ya da 328 Express Cruiser olduğunu anlayınca, kendi kendine bir şey mırıldandı. İdeal bir gezi teknesiydi. Hızlıydı da. Sahibi dilerse, saatte 22 km hız yapan WS23'ten çok daha yüksek bir hız tutturabilirdi. Ama radyo dalgalarından ya da radardan daha hızlı değildi. Kaçmaya kalkarsa, Kassel, oradan Cuxhaven'e kadar uzanan bütün WSP komiserliklerinden destek isteyebilirdi. Ne var ki, tekne de bir kadın polisin bulunduğu biliyordu. Ve Oberkommissarin Klee'nin ona telsizle verdiği bilgiden, bir yardım çağrısı olursa, buna karşılık verme hızlarının o kadın için bir ölüm kalım meselesi olacağından haberdardı. Kassel hayalet gibi bir adamdı: inanılmayacak kadar ince ve uzun boyluydu, kızıl saçları ve çilleri, yirmi yıl boyunca tuzlu liman havasına, güneşe ve çisentiye maruz kalmaktan solmuş gibiydi. Dürbünü göğsüne bırakıp WSP kasketini başından çıkardı ve kemikli parmaklarını seyrelmekte olan kuru kum rengi saçlarının arasından geçirdi.

- Edepsiz adam... diye mırıldanıp telsizine uzandı.

Anna elini MacSwain'in göğsüne dayayıp iterek, onu kendinden uzaklaştırdı; onu fazla sert olmayan, ama mesajını almasına yetecek kadar kararlı bir hareketle itmişti. Yüzlerinin birbirinden uzaklaşmasından sonra, gülümsemeye çalıştı.

-Ne var, Sara?

MacSwain'in sesinde soğuk, yeşil gözlerine yansımayan bir endişe vardı.

- Yok bir şey... dedi Anna.

Sonra, neredeyse cilveli bir edayla devam etti.

- Fazla hızlı gitmek istemiyorum. Seni hiç tanımıyorum. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

- Bilecek ne var?

MacSwain onu tekrar öpmek için davrandı. Anna geri çekildi. Bu defa, MacSwain'in göğsünü daha ciddi bir tavırla itmişti.

Maria Klee, telsizi hâlâ ağzının dibinde tutmakta olan Paul Lin-demann'a döndü.

- WSP teknesinin komutanı, bu işi dilersek hemen, MacSwa-in'e izlendiğini çaktırmadan bitirebileceğimizi söylüyor, dedi.

Paul'ün gözleri parladı. -Nasü?

- MacSwain küçük bir "Hamburg by night" gezisi yapıyor. Komutana göre, ışıklarını söndürmüş. Bu, yönetmeliklere aykırı... ana seyir yollarından birine kazaya neden olabilecek kadar yakın duruyor. Neyse ki, bizim komutan da aynı şeyi yapmış. MacSwa-in'i fark ettirmeden enseleyebileceğim düşünüyorum. Tekneye mari-naya kadar refakat edip para cezası kesebilirmiş. Bu, MacSwain'in gecesini berbat eder... Anna da tekrar karaya çıkmış olur.

- Sen ne düşünüyorsun ?

- Anna bize dönmek istediğine dair bir işaret vermedi. Ve henüz işe yarar hiçbir bilgi edinemedik. Bence, devam etmeliyiz. Ama adam ışıklarını tekrar yakarsa, müdahale etmek için mazeretimiz kalmaz. Karar senin, Paul.

20 haziran cuma, 21.40. Speicherstadt, Hamburg.

Ukraynalı'nın filtresiz sigarası artık dudaklarını yakacak kadar ufalmıştı. Adam sigaradan son bir nefes çekmek için dudaklarını büzdü. Sonra izmariti iki parmağının arasına sıkıştırarak ağzından aldı, parmaklarının arasından yere bıraktı, topuğuyla ezdi.

Fabel, hardal rengi zarftan bir düzine fotoğraf çıkardı. Daha ilk görüntülerden itibaren göğsü dev bir çekiçle dövülmeye başladı. Değişik açılardan çekilmiş üç renkli fotoğrafta, göğsü yarılmış, kaburgaları ayrılarak ciğerleri sökülmüş bir kadın görülüyordu. Fabel'in midesinden ağzına doğru bir safra tadı yükseldi. Gene vahşet. Fabel, altın saçlı kızın gözlerini fotoğraflardan kaçırmaya çalışır gibi, küçük camdan dışarı, antreponun boşluğuna bakmak için başını çevirdiğini fark etti. Ukraynalı elini, daha bunlar ne ki anlamında salladı.

- Olanları daha sonra kısaca anlatacağım...

Ukraynalı Fabel'e sonraki görüntülere geçmesini işaret etti. Kız başını pencereden içeri çevirdi. Bu fotoğraflar ilave bir aydın-

<?

latma olmadan, canlı ve yoğun bir ışık lekesi oluşturan flaşlarla çekilmişti. İşin garibi, bu amatör kareler, her sahneye, kriminal inceleme ekibi fotoğraflarının klinik nesneliliğinin eksik bıraktığı bir etkileycilik ve canlılık kazandırıyor. Fabel'in iskambil kâğıtları gibi kardığı bu dehşet görüntülerinin her biri, hepsi aynı şekilde parçalanmış olan, kimisi çocuk yaşta, ayrı bir kadına aitti. Ama Fabel bu defa, flaşların aydınlatamadığı köşelerde başka kurbanlar olduğunu görebiliyordu. Son fotoğrafa geldi.

- Aman Tanrım...

Fabel görüntüye, gözlerinin önünde inanılması imkânsız bir sahne varmışçasına, ne olduğunu tam anlayamadan baktı kaldı. On altı-on yedi yaşlarında bir kız tahta bir duvara çivilenmişti. Ham demirden sivri uçları andıran çiviler, kızın ellerine ve kollarının üst kısımlarına çakılmıştı. Diğerleri gibi onun da göğsü yarılmış, Kanlı Kartal ayinine kurban edilmişti. Tek fark, sökülen kanlı ciğerlerinin de duvara çivilenmiş olmasıydı. Midesini yerinden oynatan bulantıya rağmen, Fabel'in beyninin derinlerindeki bir analiz bölgesi, elindeki fotoğraf ile Marlies Menzel'in sergisinde gördüğü tuvaler arasındaki benzerliği saptamayı başardı. Fabel elinden kayıp yüzü yukarı gelecek şekilde yere düşen fotoğrafın üzerinde, başparmaklarının nemli izlerini görebiliyordu. Gözlerini kaldırdı ve gördüğü sahnenin dehşetini azaltabilecek bir açıklama beklercesine Ukraynalı'ya baktı; bakışlarında neredeyse yalvaran bir ifade vardı.

- Bu fotoğraflar, Vitrenko'yu yakalamadan önce geçtiğimiz son köyde çekildi. Köy, asilerin elindeki topraklardaydı ve oraya varana kadar ölüp ölüp dirilmişti. Vitrenko ve adamlarının köyden geçtiğinden emin değildik; yöre hâlâ asilerin elinde de olabiliirdi. Sonunda, burasının savaşa karışmamış, alelade bir köy olduğu anlaşıldı. Ama bundan emin olmamız gerekiyordu: dolayısıyla günün yarısını kızgın güneşin altında, rüzgârın savurduğu kum ve tozla yıkanarak geçirdik. Öğleden hemen sonra rüzgâr yön değiştirdi ve köyden yükselen ölüm kokusunu bize kadar taşıdı. O zaman, Vitrenko'nun oradan geçtiğini anladık. Köye yolladığım keşif mangası, bize gelmemizi işaret etti. Manga başının yanına vardığımda, yüzünden durumun berbat olduğunu anladım.

Ukraynalı sustu ve başıyla, yerde Fabel'in ayağının dibinde duran fotoğrafı işaret etti.

- Köyün ambarı gibi bir yerdi. Eğer cehennem diye bir şey varsa, bizim o ambarda gördüklerimize çok benziyordur herhalde. Erkeklerin hepsi kurşunlanmıştı. Kapının hemen yanında büyük bir

ceset yığını vardı. Elleri ve kolları bağlanmış, başlarından vurulmadan önce dizlerinin üstüne çöktürülmüşlerdi. Sonra, kadınlar vardı. Muhtemelen köyün bütün kadınları. Yirmi kadar. Her yaştan... çocuklardan ninelere kadar. Her birinin göğsü tek tek yarılmış, ciğerleri sökülüp dışarı çıkarılmıştı -tıpkı buradaki kurbanlarınız gibi. Birkaçı ambarın duvarlarına çivilenmiş, sergilenmişti...

Ukraynalı gene sustu. Gözleriyle, doğru betimlemeyi yapmasını sağlayacak ayrıntıları bulacağı görünmez bir sahne arıyor gibiydi. Sonunda, aradığını buldu.

- Kelebek koleksiyoncularının kelebeklerim sergiledikleri gibi.

- Bütün bunları Vitrenko mu yaptı? diye sordu Fabel.

- Şahsen değil. Mesele de bu ya zaten: bunu kendisi adına başkalarına yaptırdı. Bu konuda çok yetenekli. O infial uyandırıcı sergiyi, kendi ellerini kana bulamadan açtı. Adamları için bir tür sınavdı bu... kendilerini kanıtlama fırsatı. Onları liderlerine bağlayan bir ayin.

- Ve kurban edilenler sadece kadınlardı, değil mi? diye sordu, Ukraynalı'yı sessizce dinlemekte olan Mahmut.

- Evet. Keşif mangasının başının, erkeklerin hiç değilse daha kolay can verdiklerini söylediğini hatırlıyorum. Ama sonradan öyle olmadığım anladık. Vitrenko onları tanıklık etmeye zorlamıştı. Onlara, öldürülmeden önce, kadınların ölüşünü seyrettirmişti.

Fabel ve Mahmut birbirlerine uzun uzun baktılar. Küçük kabininin içine derin bir sessizlik çöktü. Fabel'in akli gene Marlies Menzel'in sergisindeki tuvallere gitti ve kendini, ıssız bir doğa parçasında, boğucu, havasız bir köy ambanndaki korkunç bir sergide, yirmi kadının paramparça bedenlerine bakarken hayal etti: psikopat bir yaratıcılığın sapık eserlerine.

- Onu yakaladınız mı?

- Sonunda, evet. Ona ve adamlarına Sovyet topraklarına kadar refakat etme emrini almıştım. Uzun pazarlıklardan sonra, benimle gelmeyi kabul etti. Onlara yetiştirdiğimizde, adamları önce savunmaya geçtiler. Adamlarıma kendilerini sipere almalarını emretmek zorunda kaldım. Yoldaşlarının onlara neden nişan aldığını anlayamıyorlardı. Ama onlar Sovyet askeri değildi artık. Vitrenko'nun askerleriydiler. Eşkıya olmuşlardı. Çok iyi eğitilmiş, çok gayretli, iş bitirici... gene de eşkıyaydılar işte. Ve sadece Vitrenko'ya sadıktılar.

Afganistan'dan sonra kahraman oldu. Sıradan insanlar arasındaki popüleritesi, yaptığı canavarlıkların ayrıntılarını gölgede bıraktı. Dürüst olmak gerekirse, bütün kademelerde, sonuç elde

edildiği müddetçe, bir avuç yabancı Müslüman'a yapılanları umursayacak çok az insan vardı. Vitrenko çok geçmeden, muteber bir İslami terör uzmanı olup çıktı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra da, yeni kurulan Ukrayna terörle mücadele kuvvetlerinin değerli bir elemanı oldu. Berkut denen "Altın Kartal-lar"a katıldı. Gene, örnek bir başarı gösterdi. Vitrenko son derece zeki ve eğitilmiş bir insandır; kriminoloji, psikoloji ve terörle mücadele hakkında yazılmış her şeyi okumuştur. Pratik tecrübeyle birleşen bu birikim, onu çok sayılan bir uzman durumuna getirdi. Ama sonradan, Kiev'deki o seri tecavüz ve cinayet olayları meydana geldi. Ukraynalı gene fotoğrafları işaret etti.

- Baktığınız ilk resim, ilk kurbanlardan birine ait. Genç kadın Ukrayna'daki bağımsız bir radyoda çalışan bir gazeteciydi. Cinayet zanlısı olarak yirmi beş-otuz yaşlarında genç bir adam yakaladık. Zanlı bütün seri katil ölçütlerine uyuyordu ve cinayetleri işlediğini itiraf etti, ama biz, tek basma hareket etmediğinden neredeyse emindik. Aslına bakarsanız, Herr Hauptkommissar, ben katilin o olduğuna hiç inanmadım. Cinayetlerin ardında bir tür tarikat olduğuna dair söylentiler dolaşiyor ve Vitrenko'nun adı geçiyordu. Organize suç faaliyetlerinin, üst düzey bir polis ya da güvenlik görevlisi tarafından idare ettiğine dair kuşkularımız da vardı, ama bu kişinin Vitrenko olduğunu asla kanıtlayamadık. Sonra, bundan üç yıl kadar önce, Vitrenko ortadan kayboldu. Çok geçmeden de eski subaylarından on ikisi teker teker sırı kadem bastı... daha doğrusu, Rusya, Belarus ve Ukrayna ordularından firar etti. Fabel acı acı güldü.

- Ve avantanın daha bol olduğu Hamburg'a geldiler. Bence bunlar, bizim Organize Suçlar Şubesi'nin "Tepe Takımı" dediği tipler...

Ukraynalı omuzlarım silkti.

- Onlara ne dersiniz, Vitrenko'nun ekibi şehrinizdeki temel yeraltı faaliyetlerinin kontrolünü sistemli bir şekilde ele geçirmekte. Şunu anlayın, Herr Hauptkommissar: sizin pek kıymetli Ham-burgunuz onlar için Afganistan ya da Çeçenistan'dan ya da herhangi bir operasyon bölgesinden farklı bir yer değil. Sadece bir başka coğrafya. Birbirlerine ve liderlerine olan sadakatleri, hedeflerine ulaşmaktaki tavizsiz karallıkları... onlar için hayatta bunlardan daha önemli bir şey yok.

- Ama Vitrenko bir deli! diye isyan etti Fabel, seçtiği terimin ne kadar zayıf kaçtığına farkına vararak.

- Bunun hiçbir önemi yok. Akli dengesinin yerinde olmadığını ben de biliyorum. O bir psikopat. Ama deliliği en büyük sermayesi haline geldi. Güdülerini ketleme ve ahlaki kısıtlar ona o denli yabancı şeyler ki, bunu, emellerine alet ettiği kişileri yıldırım ve büyülemek için kullanabiliyor.

- Korkunç İvan... diye mırıldandı Fabel. -Efendim?

- Önemli değil, geçenlerde birinden duyduğum bir şey, dedi Fabel. Bütün bunları bana neden anlatıyorsunuz ?

Ukraynalı'mn yeşil gözleri donuklaşır gibi oldu. Fabel neredeyse adamın kederlendiğini söyleyebilirdi. Sarışın kız, bir kez daha Ukraynalı'mn sessiz mesajım aldı ve masadan bir dosya alıp patronuna uzattı. Adam dosyayı açtı, içinden bir başka fotoğraf çıkarıp Fabel'in eline tutuşturdu. Kırk küsur yaşlarında, asker üniformalı bir adamın portresiydi bu. Ukraynalı, bir fotoğrafa bir kendisine bakan Fabel'in şaşkınlığına kıs kıs güldü. Fotoğraftaki adamın yüz yapısı ve yeşil gözleri yaşlı adaminkiyle aynıydı, ama çene kemiği daha geniş ve güçlü, alnım çevreleyen saman sarısı saçları daha gürdü. Fabel bir an, bunun Ukraynalı'mn bir gençlik fotoğrafı olabileceğini düşündü; ama kafa karıştırıcı benzerliklere rağmen, hatlarında önemli farklılıklar vardı. Fabel birkaç saniye içinde, bütün soruşturma süresince kat ettiğinden daha fazla yol aldı. Sandalyesinin arkasına yaslandı ve yaşlı adama fark edilir bir sempatiyle baktı.

- Admız Vitrenko mu ?

Ukraynalı başını evet anlamında salladı. Fabel fotoğraftaki yüze bir defa daha baktı.

- Kardeşiniz mi ?

Ukraynalı başını, kurşun gibi ağırlaşmışçasına, güçlükle iki yana salladı.

- Hayır. Oğlum o. Ben Vasil Vitrenko'nun babasıyım.

20 haziran cuma, 22.00. Niederhafen, Hamburg.

Artık MacSwain tarafından görülme tehlikesi olmadığından, kumanda merkezi Mercedes minibüsün kayar kapısı açılmıştı. MEK'çi takip elemanları dışarıda sigara içiyorlardı. Mercedes'in içindeki hava temizlenmiş olmakla birlikte, hâlâ elektrikliydi. Herkes, açıkta, karanlık suların ortasında bir yerde duran, ışısız teknedeki konuşmaları dinliyordu. Anna'nın sesi sakin ve güvenli geliyordu. Paul Lindemann elleri dizlerinde, avuçlarını pantolonunun kumaşına sürtüp duruyordu. Sonunda, derin bir nefes alıp kararlı bir hareketle ayağa fırladı.

- WSP'nin teknesine, şimdilik müdahale etmeden beklemelerini söyle, dedi. Anna onu oradan almamızı isteseydi, bize sinyal verirdi.

Maria telsizi ağzına götürdü, ama mesajı hemen aktarmadı.

- Bundan emin misin, Paul?

- Onlara, hazır beklemelerini söyle. Ama, göze çarpma riskleri olsa bile, tekneyle görsel teması koruma garantisi vermelerini istiyorum. Anna'nın erişemeyeceğimiz bir yere uzaklaşmasını istemiyorum.

- Bence operasyonu sürdürmekle doğru yapıyorsun, Paul. Tekne nahış bir sürprizdi, ama artık liman polisi yanımızda olduğuna göre kontrol gene bizde.

Maria bir an durup devam etti.

- İstersen, kendimizi oraya aldirabiliriz... Paul başım iki yana salladı.

- Hayır. Sonunda, şu ya da bu şekilde karaya dönecekler. Mantıken, adamın bağlanma yerine dönmesi lazım. Karaya ayak basar basmaz ensesine yapışmak istiyorum.

MacSwain teknenin direksiyonunun hemen yanındaki beyaz gösterge panelinde bir düğmeye bastı. Seyir lambaları ve kokpi-tin ışıkları yandı. Şampanya şişesini Anna'ya uzatıp yüzüyle daha ister misin anlamında bir işaret yaptı. Anna ona bardağım uzatırken sordu.

- Sen almıyor musun ?

Bu arada, belli etmemeye çalışarak, bunun ışıkların yanmasından önce açılan şişe olup olmadığını kontrol etti. MacSwain gülümsedi.

- Tekne kullanırken yalnızca bir kadeh... ama sen devam et, lütfen.

Anna'nın kadehini doldurdu ve şişeyi yeniden buz kovaşına koydu. Anna içkisinden küçük bir yudum aldı. Öncekinden bir farkı var mıydı ? Ağızda bıraktığı farklı bir tat ? Alnını soğuk bir ter bastı; damağının analiz kapasitesini sonuna kadar zorlayarak, içkiyi ağzında tuttu. Sonunda içkiyi yuttu ve alarm cümlesini, ilk batış işaretinde kapıp yapışılacak bir can simidi gibi, belleğinin önüne çıkardı. Yüzünde hâlâ boş ve okunaksız bir ifade olan MacSwain'e hafifçe gülümsedi. Bir-iki saniye geçti. Başında ne bir dönme, ne de bir dumanlanma hissetti.

- Teknelerle ne kadar zamandır ilgilisin? Aklına soracak başka bir şey gelmemişti.

- Çocukluğumdan beri. İskoçya'dayken babam beni tekneyle denize çıkarırdı. Hep suyla ve teknelerle haşır neşir oldum. Suda olmayı çok seviyorum.

- Babanla yakın mısınız? MacSwain güldü.

- Babamla kimse yakın değildir. Soğuk nevalenin tekidir. Onunla hiçbir zaman gerçekten anlaşmadım. Yatılı okula gönderildim ve anne babamı sadece tatillerde gördüm. O zamanlar bile, denize açıldığında beni yanma aldığı ya da birlikte yurtdışına seyahate gittiğimiz vakitler hariç, bana ayıracak fazla zamanı olmazdı.

Bilge bir edayla omuzlarını silkti.

- Annem Alman'dır ve onun ailesiyle hep daha içli dışlı oldum. Bir parça daha bir şey yemek ister miydin ?

- Hayır, teşekkür ederim... Zor olmalı... demek istediğim, bir erkeğin babasıyla iyi bir ilişkisinin olmaması.

MacSwain soğukça bir sesle cevap verdi.

- Artık küçük bir çocuk değilim. Sonra gülümsemek için kendini zorladı.

- Hava serinlemeye başladı... Kamaraya inip bir kahve içmek ister misin ?

Anna güldü.

- Kala kala kahveye mi kaldın ? Yoksa bana göstermek istediğin bir pul koleksiyonunun mu var?

MacSwain ellerini havaya kaldırdı.

- Tek yapmak istediğin kahve içmekse, tek yapacağın kahve içmek olacak.

Anna yüzündeki tebessümü korumak için yanak kaslarını gerdi. Kahve. İçine daha zararsız bir madde katılabilecek bir başka içecek.

- Pekâlâ.

Kamaranın içi küçük, ama aydınlık ve derli topluydu; beyaz poümerle kalıplanmış, ahşap doğramalarla döşenmişti. Yanlarda iki, köprüye bakan tavanda üç oval lomboz vardı. Sağdaki bir girintinin içi sedir olarak düzenlenmişti; küçük bir mutfak ve Anna'nın tuvalet olduğunu tahmin ettiği küçük bir kabin soldaki boş alana sıkışmıştı. Baş altının ucunda iki kişilik bir yatak vardı. Kamarayı mutfak duvanna sabitlenmiş kahve makinesinden yükselen mis gibi bir kahve kokusu sarmıştı. MacSwain, Anna'ya sedire oturmasını işaret etti. Anna MacSwain'in iki kahveyi de

aynı kaptan koyusunu izledi ve yanındaki daracık yere sıkışarak samimiyeti zorlayacak yerde, yatağın kenarına oturduğunu görünce rahatladı.

- Bir seyahat şirketinde çalıştığım söylemişti, değil mi ? diye sordu MacSwain.

Anna sırtının ürperdiğim hissetti. Bu soru, örtülü kimliğinin MacSwain'in fazlaca deşmesini istemediği bir parçasıyla ilgiliydi. Meier Reisen'deki kısa iş deneyiminin onda uyandırdığı gerçek duyguları hatırlamak için hafızasını yokladı.

- Evet. Dünyanın en sıkıcı işi. Ortalama Alman ailesini iki haftalığına Tenerife'ye ya da Büyük Kanarya Adası'na göndermek, sonra da otel mөнüsünde Bratwurst9 yoktu diye, şikâyetlerini dinlemek... Neden sormuştun?

- İnsanları asla geri dönmek istemeyecekleri bir yere... içlerinde içgüdüsel bir duygu uyandıran bir yere gönderdiğin olmadı mı hiç ? Kendilerini gerçekten ait hissettikleri bir yere ?

Anna omuzlarını silkti.

- Hayır... Oldu diyemem...

- Benim Hamburg'u ilk gördüğümde hissettiğim bu oldu. Bazen insanlarla da öyle olur.

MacSwain'in gözlerinde bir alev tuttu.

- Bazen biriyle ilk kez karşılaşırsın ve birbirinizi asırlardır ta-nıyormuşsunuz gibi olur. Bin yıldır çalınmakta olan bir temanın son çeşitlemesi gibi.

- Romantik takılıyorsun... Bu, kadınları etkilemek için kullandığın bir nakarat mı ?

MacSwain'in yüzü karardı.

- Kadınlarla ya da seksle hiçbir ilgisi yok bunun. Ben... nasıl desem... aşktan bin kat daha önemli bir şeyden bahsediyorum. Bir insan ile bir yer, bir insan ile öteki insanlar arasında kurulan gerçek bir bağdan söz ediyorum.

MacSwain, Anna'ya verecek bir örnek arar gibi kaşlarını çattı.

- Almanca'da İngilizce'ye çevrilmesi imkânsız bir sözcük vardır...

- Öyle çok sözcük var...

MacSwain elini sallayarak Anna'nın yorumunu es geçti.

- Heimat. Ait olduğun yeri, zamanı ve insanları anlatan bir kavram. Ev ve vatan kavramlarının ortalarında bir yerde durur.

Anna belli belirsiz başını salladı. Bu onun, bağnazlık ve dar görüşlülükle, İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde Almanya'da

9. Izgara sosis.

üretilen, yavan, apolitik ve yapmacıklı filmlerle ilişkilendirdiği bir kavramdı. Her tür Almanlık duygusunun uygunsuz, hatta toplumsal olarak kabul edilmez olarak görüldüğü bir dönemdi bu.

- İnsan hayatta, ona bu Heimat ya da aidiyet duygusunu veren ilişkiler bulur ve kurar. Ama bu duygu mutlaka tek bir yerle bağlantılı değildir. Onunla ne zaman karşılaşsan -dünyanın neresinde tekrar karşılaşsan- kendini evinde hissedersin.

MacSwain'in bakışları yumuşamıştı. Omuzlarını silkip kahvesinden bir yudum daha aldı.

- Bu yüzden, babam artık benim coğrafyamda yer alan biri değil, tali bir kişilik. Ben insanlar arasında genlerden daha önemli bağlar olduğunu öğrendim. Her neyse... benden bu kadar konuştuğumuz yeter...

Sedire geçmek üzere yerinden kalktı. Anna ona yer açmak için yana kaymak zorunda kaldı.

MacSwain Anna'ya sokulup yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Anna bir kez daha, adamın neredeyse kusursuz hatlarına dikkat etti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdığında içinden yükselen tiksintiye şaşırıldı. Kendini ondan hafifçe uzaklaştırıp gülümsedi.

- Karaya yelken açmanın zamanıdır, kaptan, dedi, yaptığı esprinin MacSwain'e de ona olduğu kadar sığ gelmediğini umarak.

MacSwain acı bir alayla gülümseyip içini çekti.

- Baş üstüne...

Marinaya dönüş yolunda, MacSwain kibar ve nazik, ama fark edilecek kadar soğuktu. Kıyının ışıkları yaklaştıkça, Anna içinde büyük bir enerji ve ferahlama hissetti. MacSwain'in onu evine bırakma teklifini, arabasını gece kulübünün yakınlarında bir yere park ettiğini ileri sürerek geri çevirdi; bu defa, adam ısrarla onu arabasına kadar götürmek istedi. Tekneyi bağlanma yerine soktuğunda, Paul Lindemann ve takip ekibi gözden kaybolmuştu. Ama kulübe gidiş yolunda, tekrar peşlerinde bittiler.

- Burası uygun... dedi Anna, kulübün önüne geldiklerinde. MacSwain gene kibarca gülümseyip sordu.

- Araban nerede ?

Anna belirsiz bir el hareketi yaptı.

- Köşeyi dönünce hemen ileride.

Anna gece çantasından küçük bir bloknot çıkardı ve operasyon için ona tahsis edilen cep telefonu numarasını yazdı.

- Dinle... Bu gece iyi bir performans gösterdiğimi düşünmüyorum... Beni ara, belki başka bir gün bir şeyler ayarlayabiliriz.

- Benden hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım, Sara. Rahatsız ya da keyfatsız gibiydin.

Anna MacSwain'e doğru uzandı ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. Sonra, geri çekilip gülümsedi.

- Sana söylemiştim... Teknelerle aram yoktur. Hepsi bu. Ara beni.

Sonra Porsche'nin kapısını açıp bacaklarını dışarı sarkıttı.

- Gelecek sefere bu işi karada yapalım...

Takip arabalarından biri, güvenli bir mesafeden MacSwain'in Porsche'sinin peşine takıldı. Anna kaldırımında durup araba Al-bers-Eck'in köşesini dönene kadar arkasından baktı. Mercedes Vario Anna'nın yanına, ancak, takip arabasının MacSwain'in barlar sokağından çıktığını bildirmesinden sonra yanaştı. Minibüsten ilk Maria indi ve kimsenin alışkın olmadığı, mahcup bir sevecenlikle Anna'ya sarıldı.

- Müthiş iyiydin, Anna, dedi.

Bu arada, Paul Lindemann minibüsten inip Anna'nın yanına gelmişti.

- Tekne numarası bizi fena korkuttu, dedi. Nasıl o kadar soğukkanlı davranabildin, bilmiyorum.

Anna çocuk gibi kıkırdarken, bacaklarının titrediğini fark etti.

- Ben de bilmiyorum.

- Wasserschutzpolizei'm gözü üzerinizdeydi, diye açıkladı Paul. Yol boyu emniyetteydin... ihtiyaç duyduğunda birkaç saniye içinde imdadına yetişilecekti.

Maria tam bir şey söyleyecekti ki, cep telefonu çaldı. Birkaç adım uzaklaşıp telefonu açtı.

- Sana şunu söylemeliyim ki Anna, diye devam etti Paul, gerçekten çok iyi bir iş çıkardın. Ama fazla bir şey elde edemedik. Kaçırımlarla ya da cinayetlerle bağlantısı olduğunu düşündüre-bilecek ne bir şey söyledi ne de yaptı.

Anna cevap vermeyip MacSwain'in arabasının gittiği yöne bakmaya devam etti. MacSwain'in ona her dokunuşunda hissettiği bulantının hayaleti içinde bir yerlerde sinmiş bekliyordu hâlâ.

- MacSwain'e karşı tuhaf bir şey hissediyorum, dedi, Paul'e bakmadan. Gerçek ve güçlü, fiziksel bir tepki.

Paul küçük bir kahkaha attı.

- Kadın sezgisi mi ?
- Hayır, dedi Anna, alçak ama, sert ve keskin bir sesle.
- Polis sezgisi.
- Her neyse, dedi Paul, görünen o ki, bütün bunları boş yere yaptın. Ben, Mr. MacSwain'in zampara bir yuppie'den başka bir şey olmadığından kuşkulaniyorum.
- Haklı olabilirsin, dedi Maria, cep telefonunu kapatırken. Arayan Fabel'di... Nihayet aradı. Anlaşılan o da şahane bir gece geçirmiş. MacSwain gündemden düştü. Artık katilin bir adı var: Va-sil Vitrenko.

Anna meslektaşlarına bakmak için arkasına döndü. Koyu gözleri barlar sokağının parlak neonları arasında soğuk bir ışıkla kı-vılcımlandı.

- Fabel'in ne bulunduğu umurumda değil. MacSwain'de şeytani bir şey olduğunu biliyorum. Katil o. Bunu hissediyorum.

21 haziran cumartesi, 01.04. Harburg, Hamburg.

İlık bir gece olmasına rağmen, Hamsi Kraus, üzerinden hiç çıkarmadığı kalın asker kaputunun ve leş gibi kokan, yırtık pırtık yatak örtüsünün altında titriyordu. Cılız bedeni şiddetle sarsılıyor, dişleri birbirine vuruyor ve içinde durmadan kamım kemiren bir sıçan varmış gibi hissediyordu. Belki de bu işgal evine hiç dön-memeliydi, ama sıcak bir yere, yoksunluğunu çektiği bir doz uyuşturucuyu satm almak için dilenebileceği, borç alabileceği ya da çalabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Ne yazık ki, Hansi için bu üç yöntemden de yararlanmak mümkün olmamıştı. Cascavlak kalmıştı, ama bu sorunu halletmek zorundaydı. Sabah Türk'e gider, Polizeiprâsidium'da gördüklerini anlatırdı. Türkler ne yapılması gerektiğini bilirlerdi: ona, bu defalık, birazcık veresiye mal bile verebilirlerdi. Oturup annesine de bir mektup yazmıştı; son beş yıldır ilk kez ona hayatta olduğuna dair bir işaret veriyordu. Mektupta ona kendini affettirmek için diyebileceği her şeyi demiş, tek oğlunu mahvedip onun için beslediği bütün düşleri ve umutlan yok ettiği için affını dilemişti. Hansi'nin on yıldır süren korku ve tehditten ve annesi ile kız kardeşlerinin onu muhtemelen öldü kabul ettikleri beş yıldan sonra, belki de artık zamanının geldiğini kabullenmesi hazindi. Hatalarım o an telafi etmeye çalışmıştı; ölümünden sonra yerine ulaşacak mesajı o an bırakmıştı.

Hansi korkuyordu. Hansi hep korkardı, bu onun doğal haliydi: ama şimdi korkusu bir üst vitese geçmişti. Belleğinin bir köşesinde, bir zamanlar bedenine belli bir şekil veren kaslarıyla birlikte eriyip gitmemiş olan, ruhuna işlemiş bir çocukluk anısı vardı. Hansi ne zaman hasta olsa ya da korksa, annesi onu yatağının ya-

nında minik gece lambasını yanık bırakarak uyuturdu. Zombi Hansi şimdi çocuk Hansi'ye uzanmış, o yumuşak ve sıcak lamba ışığını, temiz çarşaf kokusunu, banyo yaptıktan sonra derisinde hissettiği yumuşaklığı ve kayganlığı, yatağına gömülmenin verdiği iç gıcıklayıcı neşe ve güvenlik duygusunu hatırlıyordu. Aradan geçen yirmi yılın sonunda, bunlardan geriye, yoksunluk çeken harap bedenine işkence eden titremelere, ağırlara ve büyük korkulara karşı bir muska gibi tavandan sarkan, ölgün ışıklı çıplak bir ampulden başka bir şey kalmamıştı. Sahanlıktan gelen ayak sesleri duydu. Normalde, umursamazdı bunu: işgal evinde hep bir hareketlilik olurdu, insanlar sarhoş ya da başlan dumanlı girer çıkar, kavga eder ya da uykularında bağırırlardı. Hansi kıpırdamadan kulaklarını dikti, ama ayak sesleri durmuştu. Uzaklaş-mamıştı. Durmuştu.

Kapı yavaşça açıldığında, tek dirseğinin üzerinde dikleşmeye çalışıyordu. Kapının şiddetle açılmasını beklediği halde, annesinin çocukken onu kontrole geldiğinde yaptığı gibi usulca ve sessizce aralandığım algılayıp düşünecek zamanı buldu. Yaşlı adam, body-builder yapılı genç adamın geçmesi için kapıyı tuttu. Goril, Hansi'nin yatağı ile kapı arasındaki kısa mesafeyi hızla ve sessizce kat etti. Hansi'nin gırtlığından yükselmeye başlayan haykırış, adamın dev gibi, güçlü elini ağzına yapıştırıp bastırmasıyla boğulup gitti. Yaşlı adam içeri girip kapıyı kapattı. Hansi'ye gülümseyip hardal rengi deri ceketinin cebinden metal bir kutu çıkardı. Gülümsemeye devam ederek ve başını hafifçe eğerek, dikdörtgen şeklindeki kutuyu iki parmağının arasına aldı ve şeker verme vaadiyle çocuğunu sabırsızlandıran bir baba gibi salladı.

- Mutlu olma zamanın geldi, Hansi, dedi neredeyse tatlı bir sesle.

Sonra, kutuyu açtı ve plastik bir şırınga çıkardı.

- Daha önce hiç olmadığın kadar mutlu olacaksın...

Hansi bağırırmaya çalıştı, ama genç adam, ağzına iğrenç bir bez tıkadı ve kolunu zorla çekip sıvadı.

Saf eroinin kanına karışmasından önceki saliseler içinde, Hansi gözleriyle iki adamın yüzlerini taradı. "Kim olduğunuzu biliyorum... Sizi gördüm ve kim olduğunuzu biliyorum" sözcükleri, ağzına tıktıkları pis paçavranın altında dönmeyen dilinde dondu kaldı. Eroinin Hansi Kraus'un zayıf bedenine yayılması birkaç saniye sürdü. Adamlar paçavrayı ağzından çekip arkalarını dönerek onu tek başına ölüme terk ettiklerinde, Hansi'nin burnuna yeni yıkanmış çarşaf kokusu geldi.

21 haziran cumartesi, 04.00. Polizeiprasidium, Hamburg.

Toplantı odasında, heyecan ve bitkinlik karışımı tuhaf bir hava vardı. Şafağın sökmesinden önceki bu ölü saatlerde, uykularından yeni uyanmış memurlar ve Fabel, Maria, Paul ve Anna gibi bütün geceyi uyumadan, çalışarak geçirmiş olanlar, bedenlerine çöken yorgunluğu üzerlerinden atmak için mücadele ediyorlardı. Yorgunluk, avlarına artık çok yaklaşmış olmanın verdiği heyecanı sönlükletiyordu. Telefonlarda vızıldayan sesler, Hamburg'dan Kiev'e Avrupa'nın bir ucundan ötekine, onlarca polisi söylene söylene yataklarından kaldırıyordu. Ve orada, sahnenin merkezinde, Vasil Vitrenko'nun soruşturma panosunun ortasına raptiyelene büyütmüş fotoğrafındaki yeşil gözleri, peşine düşecek olanlara, Doğu Avrupalı bir diktatörün kem nazarlarıyla, meydan okurcasına bakıyordu. Vitrenko'nun resminin yanında, babasının Fabel'e verdiği, ambarda çekilmiş fotoğrafların kopyaları asılmıştı. Fabel resimleri panoya bantladığında, şaşkınlıktan ve dehşetten ağızlar açık kalmış ve odadaki patırtı bir an kesilmişti.

Oldukça iyi İngilizce ve biraz Rusça konuşan Maria, telefonla Odessa ve Kiev'deki gönülsüz polis memurlarını takip ediyordu. Europol ve İnterpol'ün veri tabanlarını da taramış, oradan buradan, soruşturma panosuna asılı fotoğrafın ardındaki kişinin izini bulmalarına yardımcı olacak bilgi kırıntıları toplamaya çalışmıştı.

Fabel salondaki görelî bir sükûnet anından yararlanıp ekibin büyük bölümünü masaya topladı ve hep birlikte, hâlâ telefonda olan arkadaşlarının konuşmalarını tamamlamasını beklediler. Fabel soruşturma panosunun önüne geçti ve öne doğru eğilip yumruklarını kiraz ağacından masaya dayadı. Ukraynalı'dan öğrendiklerini aktarmaya geçmeden önce derin bir nefes aldı. Yaşlı adamın, ambardaki keşifle şahikasına varan büyüyen bir canavarlığın izini takip ederek Afganistan dağlarında ve çöllerinde oğlunu kovalayışının hikâyesini tekrarlarken, salona derin bir sessizlik çöktü; hava ipe asılmış gibi gerildi. Fabel bundan sonra, Kiev'deki cinayetler hakkında öğrendiklerini özetledi.

- Okey, millet. Artık net bir baş zanımız var... ama elimizde Sta-atsanwaltschaft'tan tutuklama ve sorgulama izni almamıza yetecek kadar malzeme olsa da, adamı mihlayacak hiçbir somut kanıt yok.

Fabel dönüp elini büyütmüş fotoğrafa vurdu.

- Berkut ya da Altın Kartallar denen terörle mücadele biriminin eski mensubu Albay Vasil Vitrenko. Kırk beş yaşında. Zalim ve acımasız bir orospu çocuğu. Elimizde, bir görgü tanığının, her ne kadar fiilin işlenmesinden sonraya ait olsa da, Vitrenko'nun burada, Hamburg'da gördüğümüz yöntemin aynısıyla kitle katliamları gerçekleştirdiğine dair beyanatı var. Kiev'de de aynı yöntemle işlenen seri cinayetler olduğunu biliyoruz... Ama bunun da fazla bir kıymeti yok, zira bu cinayetleri kesin olarak Vitrenko'ya bağlayamıyoruz; hele ki, Ukrayna polisinin, katili yakaladığına inandığı düşünülürse. Buna karşılık, cinayetlerin olası nedenini belirlemiş durumdayız. Anlaşıldığı kadarıyla, kurbanlarımızın en az ikisi, dostlarımız Eitellerin ve Ukrayna bağlantılarının karıştığı büyük bir gayrimenkul yolsuzluğu hakkında çok tehlikeli olabilecek bilgilere sahiptiler. Maria?

Maria Klee notlarını çıkarıp hızla karıştırdı. Konuşmaya başladı, ama yorgunluktan boğazı düğümlendiğinden, devam etmeden önce biraz öksürdü.

- Kiev'deki Ukrayna polisiyle, Berkut terörle mücadele birimiyle ve SBU gizli servisiyle görüştüm. Beklenebileceği üzere, SBU yardım etmek için pek istekli davranmadı, ama polisten Kiev cinayetleriyle ilgili bazı bilgiler aldım. Bizim kopyacı bir katille uğraştığımızı düşünüyor gibiler, çünkü, Hauptkommissar Fa-bel'in de belirttiği gibi, asıl katili yakaladıklarına yemin ediyorlar.

Maria notlarına bir göz atıp devam etti.

- Katil Vladimir Gera... -bu ismi okurken dili sürçtü ve yeni baştan aldı- Vladimir Gerassinenko adında biri. Anlaşıldığı kadarıyla, demiryollarında idareci olarak çalışan silik ve sümsük bir adammış. Cinayetlere üç kişi kurban gitmiş. İkisinin bir tür ayın sırasında kurban edildikleri

anlaşılmış. Ayinlere başkalarının da karıştığından şüphelenilmiş, ama Gerassinenko üçüncü cinayetten hüküm giymiş.

- Gazeteci kızınkinden mi ? diye sordu Fabel.

- Evet. Ve de kız kendi evinde öldürülmüş.

- Aynen Angelika Blum gibi, dedi Fabel, aşikâr olanı vurgulamak için, ama sesi yorgun ve donuktu. Birini Ukrayna'ya gönderip şu adamı sorguya çekme imkânımız var mı?

- Gerassinenko'yu mu? diye sordu Maria. Bu imkânsız. Ukrayna 1997'de ölüm cezasıyla ilgili bir moratoryum imzaladı ve 2000'de bu cezayı kaldırdı. Ama Gerassinenko 1996 yılında idam edilmiş.

Fabel içini çekti.

- Başka ne öğrendin ?

- Efendüm... sizin adamınız -Vitrenko'nun babası- artık Ukrayna polisinin hiçbir biriminde aktif görevde değil. İçişleri Bakanlığından biriyle konuştum, bir tek onu yataktan kaldırmaya istekli davrandılar. Adama göre, Binbaşı Stepan Vitrenko Ber-kut'tan yıllarca önce emekli olmuş. Biraz sıkıştırınca, ağzından, baba Vitrenko'nun oğlunu avlama işini, tek kişilik bir Haçlı seferi gibi yürüttüğü bilgisini aldım. Besbelli, Sovyetler onu Vitrenko'nun peşinden Afganistan'a göndermiş ve o günden sonra bu iş onun için bir saplantı haline gelmiş.

- Nedenini tahmin edebiliyorum, dedi Fabel.

- Şunu da eklemeliyim ki, dedi Maria, Ukraynalıların Vitrenko'nun ortadan kayboluşuna sıradan bir kayıptan daha fazla önem vermesinin tek nedeni, parlak bir organize suç ve terörle mücadele uzmanı olması. Onlara göre, Vitrenko'nun işlediği tek suç, görevinden firar etmiş olması.

te - Peki ya Berkut... Vitrenko'nun mensubu olduğu şu terörle mücadele birimi? diye sordu Fabel.

- Esas olarak, Ukrayna'nın terörle mücadele ve her türlü iç karışıklığa müdahale birimi işlevini görüyor. Uluslararası Af Örgütü, Berkut'çuların tutumuyla ilgili kaygılarını gündeme getirmiş. Örgüt, Ukrayna içişleri Bakanlığı tarafından yönetiliyor. Anlayabildiğim kadarıyla, Vitrenko'nun görev tanımı, Berkut'un normal operasyon sınırlarının çok ötesine geçmiş. Adam, terör, adi ve siyasi suç konularında uzman, parlak bir starmış. Ukrayna'nın organize suçla başı gerçekten dertte; azınlıktaki Ruslar ile çoğunluktaki Ukraynalı nüfus arasında büyük gerilimler var. Buna ilaveten, Ukrayna dünyada seri cinayet oranlarının belki de en yüksek olduğu ülke. Bu nedenle, seri katillerin izini sürüp yakalama konusunda dünyada başı çekiyorlar.

Fabel çenesindeki yirmi saatlik sakalı ovuşturdu.

- Eğer Vitrenko'nun babası oğlunun izini sürüp yakalamak için tek kişilik bir Haçlı seferine çıktıysa, yanındaki kız kimin nesi ? Ve neden onunla çalışıyor?

- Benim bu soruya verecek bir cevabım var, sanırım, dedi Maria, aradığı bilgiyi bulmak için bir kez daha notlarını karıştırarak. Bence o kız Teğmen Martina Onopenko. Yakın zamanlara kadar Kiev polisinde görevliymiş.

- Detektif falan mı ?

- Hayır... üniformalı polis. Ama askerî tecrübesi de var. Aynı zamanda, öldürülen kadın gazetecinin kız kardeşi. Anlaşılan, yaşlı adam gibi o da, ablasının gerçek katilinin Vitrenko olduğunu

düşünüyor. Polis dosyanın yeniden açılmasını reddedince görevinden istifa etmiş.

- Tuhaf bir ikili, dedi Fabel, derin düşüncelere dalarak. Biri kurbanın kız kardeşi, diğeri baş katmanlısının babası...

Maria omuzlarını silkip ekledi.

- Bunlar benim kızın kimliğine ilişkin varsayımlarım sadece. Vitrenko'nun ortadan kaybolmasından sonra, Ukrayna'da birlikte çalışmış oldukları kesin.

Sonra, Fabel'e genç kadının vesikalık bir fotoğrafını uzattı.

- Bu e-mail'i Ukraynalı dostlarımızdan aldım...

Fabel fotoğrafı inceledi. Resimdeki kız pek çok bakımdan yaşlı Ukraynalı'nın yardımcısına benziyordu, ama saçları daha koyu ve yüzü daha beyziydi.

- Kıza benziyor, ama o değil... dedi sonunda.

- Biliyorum. Bu, öldürülen Kievli gazeteci. Valeri Onopenko.

- O halde, yaşlı Vitrenko'nun yanındaki kızın ablası olduğu kesin. Sanki bir kan davasını soruşturuyoruz...

- Laf açılmışken, diye araya girdi Werner, grubun önüne doğru ilerleyerek. Dostumuz Eitelleri biraz kurcaladım. Onlara doğrudan cinayet zanlısı olarak bakmadığımızı biliyorum, ikisinin de birinci cinayetin işlendiği gün ve saatte başka yerde olduklarına ilişkin sağlam kanıtlar var. Aynı durum, ikinci cinayette baba Eitel, üçüncü cinayette de Norbert Eitel için geçerli. İkinci kattaki Mali Şube uzmanlarımızdan birkaçıyla görüştüm; şu an için önlerinde Eitellerle ilgili herhangi bir dosya olmadığı, ama söz konusu gayrimenkul yolsuzluğu iddialarıyla yakından ilgilendiklerini söylüyorlar. Onlara bizim dosyanın bir kopyasını bıraktım. Bana Eitellerin sahibi oldukları kayıtlı şirketlerin ve kontrol ettikleri ya da hissedarı oldukları firmaların ayrıntılı bir dökümünü verdiler. Bu arada, ikisinin de Neuer Horizont'un yöneticisi olduğu kesin. Bu defa, notlarını karıştırma sırası Werner'deydi.

- Galicia Trading'de de hisseleri var. Bu, Eitel Group'un gayrimenkul koluyla kâğıt üzerinde iş yapar gibi görünen bir holding. Mali Şube ekibinin iştahım kabartan da bu bilgi oldu. Galicia Trading'in Wolfgang Eitel, Norbert Eitel, Pavlo Klimenko ve John Sturchak adında Amerikalı bir işadamı tarafından yönetildiğini saptadım. Şirket, yalanlarda, Hamburg'da epeyce bir gayrimenkul satın almış.

- Ve Pavlo Klimenko, Vitrenko'nun adamlarından, dedi Fabel. Bir an düşünüp devam etti.

- O Amerikalı hakkında neler biliyoruz?

- Fazla bir şey bilmiyoruz, ama FBI ve Interpol'e göndermek üzere bir e-mail yazdım, şu anda İngilizce'ye çevirtiyorum.

- Bence, Eitellerle ufak bir sohbet daha yapmamız gerekiyor, dedi Fabel. Bu defa, biz onların kurumsal konukseverliğinden değil, onlar bizim konukseverliğimizden yararlanacaklar. Anna Wolff ayağa kalktı. Sırtında hâlâ, MacSwain'le buluşmaya giderken giydiği şık elbise vardı, ama üzerine, alameti farikası olan deri ceketini geçirmişti. Makyajının altında yüzü asık ve solgun görünüyordu.

- Ya MacSwain ? diye sordu.

- Nasıl yani ? dedi Fabel.

- Hâlâ şüpheli mi, değil mi ?

Bütün yorgunluğuna rağmen, Anna'nın sesinde meydan okuyan bir tını vardı. *

- Bu cinayetlerle ilgili olarak hayır... değil, dedi Fabel. Gene de onu izlemeye devam edeceğiz. Artık ana soruşturmayla bağlantısı olmadığını sandığım kaçırma olaylarıyla bir ilgisi olabileceğini hâlâ düşünüyorum. Ama dikkatli olmak zorundayım, Anna. Kri-minaldirektör Van Heiden'i en az harcamalar kadar rahatsız eden bir şey var: MacSwain'in, elimizde neden şüpheli olduğunu gösterecek sağlam kanıtlar olmaksızın, her hareketini izlediğimizi hissetmesi halinde, hakkımızda can sıkıcı bir şikâyette bulunmasından çekiniyor.

Anna yerine oturdu.

Hâlâ ayakta olan Fabel, bir müddet sustuktan sonra, bir kez daha bütün gruba seslendi.

- Şimdi de biraz tarih dersi...

Jaeger marka ceketini astığı sandalyenin yanına bir klasör koymuştu. Klasörün kapağını açıp bir tomar kâğıt çıkardı. Salonda memnuniyetsiz bir kıpırdanma oldu. Fabel soğuk bir bakışla sükûneti sağladı.

- Bu zorunlu. Cinayetler bin yıllık tarihi olan ayinleştirilmiş bir öldürme yöntemiyle işleniyor.

Katil -Vitrenko- şimdi ve burada olduğu kadar geçmişte de yaşıyor. Onu hangi saplan tarih ve kader anlayışının yönlendirdiğini anlamak zorundayız. Bizi ilgilendirebilecek bazı bilgilere eriştim...

Fabel onlara, Mathias Dorn'u telefonla uykusundan uyandırdığından bahsetmedi. Profesör Dorn ona gereksindiği temel bilgileri vermiş, bakması gereken noktaları göstermişti. Daha da önemlisi, Kral Yaşlı Inge Uppsala'da dokuz kurban vermeyi reddedince, onun yerine geçen Viking kralının adını hatırlamıştı. Fabel kâ-

ğıtlarm arasında bir fotokopi çekti ve soruşturma panosuna, Vitrenko'nun resminin neredeyse üzerine bantladı. Fotokopi, on dokuzuncu yüzyıla ait bakır baskı bir gravürün fotoğrafından alınmıştı. Azgün bir savaş atının sırtındaki, inanılmaz geniş omuzlu bir savaşçıyı gösteriyordu. Açık renk uzun bukleleri, muazzam bir bıyığı ve aralarına boncuklar takılarak örülmüş bir sakalı vardı. Üzerine örme bir zırh giymiş, inanılmaz omuzlarına, pelerin gibi atılmış büyük bir kürk almıştı. Başında kartal kanatlı bir miğfer taşıyordu.

- Bu, dedi Fabel, Vasil Vitrenko'nun gerçek babası. Onun asıl babası, yıllardır izini süren yaşlı Ukraynalı değil, bu. En azından, Vitrenko'nun ona bu gözle gördüğünü tahmin ediyorum.

Fabel birden başlayan konuşmaların ve gülüşmelerin kesilmesini bekledi.

- Şimdi size aktaracağım, sadece kendi varsayımlarım. Yarın... yani bugün öğlene doğru, bunları Frau Doktor Eckhardt'a anlatıp fikrini almam gerekecek... Bu adamın adı, baylar ve bayanlar, Sven. "Sven'in Oğlu"ndaki gibi. Tam adı Blot-Sven; bunu, Kanlı Sven ya da Kurbanı Sven olarak çevirebilirsiniz. 1084-1087 arasında İsveç kralıydı. Üvey kardeşi Kral Yaşlı İnge Hıristiyanlığı benimsedi ve Uppsala Tapmağı'nda pagan kurban ayinleri yapmayı reddetti. Sven bu işi üstlenerek Blot lakabını aldı. İnge, Västergötland'a kaçtı ve Blot-Sven İsveç'in ya da Svealand'm. kralı oldu. Şimdi, haklı olarak, Ukraynalı bir deli ile İsveç'in ne alakası olduğunu sorabilirsiniz.

Fabel Blot-Sven'm resminin yanına, gene bir kahramanı temsil eden, ikinci bir resim bantladı.

- Bu beyefendi, ilk Kiev Büyük Prensi Rurik. Rurik'in, Almanya'nın belki de bugün Frizya dediğimiz bölgesinden gelen bir Viking prensi olduğu kabul edilir. Onun önderliğinde Novgorod ve Kiev'i fetheden savaşçılara, "Kürekçi" anlamında Rus denirdi; Rusya adını bu savaşçılardan almıştır. Rurik'in adamları arasında Vareglar ve başka paralı askerler de vardı. İnanılması güç gelsel de, rivayete göre, bugün Ukrayna ve Rusya'yı oluşturan topraklardaki Slavlar, o sıralar kargaşa içinde yaşıyorlardı ve Rurik ile kardeşinden, gelip düzeni sağlamasını istediler. Bu, İngiltere'de Saksonlar için de anlatılan bir hikâyedir; o hikâyedeki kardeşlerin adları Hengist ve Horsa'dır. Her neyse, önemli olan nokta, Rurik ve adamlarının yabancı bir ülkeye boyun eğdiren dışarıklılar olmasıydı. Sadece birbirlerine sadıktılar ve bunun ödülü servet ve başarıydı. Zamanla, bu yeni ülkenin seçkinleri ve Rusya ve Ukrayna aristokrasisinin kurucuları olacaklardı. Vitrenko ve adamları burada aynı şeyi yapıyorlar... ve Vitrenko bütün bunları yarı efsanevi silah arkadaşlığı anlayışı ve karanlık Viking ritüelleriyle süslüyor.

- Ama bütün bunlar bir yığın zırva, dedi Werner. Yeni bir ülkeyi işgal eden bir Viking çetesi olduklarına sahiden inanıyor olamazlar.

- Bilakis olabilirler. Bütün bunların bir yığın zırva olmasına gelince, dışarıdan baktığın takdirde, bunu her bir din ya da inanç sistemi için söyleyebilirsin. Önemli olan neye inanıldığı değil, inanmanın kendisidir. Başkalarının bunu tuhaf ya da aşın bulmasının hiçbir önemi yoktur. Görünürde aklı başında gencecik adanılan, içi insan dolu kulelere uçaklarla dalmaya iten de budur.

Werner başını iki yana salladı. Bu, Fabel'in söylediklerini kabul etmediğini değil, daha çok bunlara inanmakta güçlük çektiğini gösteren kederli bir hayret hareketiydi.

- Vitrenko'nun başlangıçta bu hikâyeye inanıp inanmadığına dair hiçbir fikrim yok, diye devam etti Fabel. Bu efsaneyi adamlarını manipüle etmek için kült benzeri bir araç olarak da kullanmış olabilir. Ama şimdi buna inandığından eminim...

Fabel bir an durdu ve yaşlı Ukraynalı'yla yaptığı konuşmanın sonunu bir daha düşündü.

Vitrenko'nun çocukluğundan söz ederken, adamın güçlü omuzları çökmüştü. Büyük bir potansiyele sahip olan ve erken yaştan itibaren büyük bir zalimlik eğilimi sergilemeye başlayan, babasının yeşil gözlerine sahip o solgun çocuk. Kullandığı, zorbalık ettiği, önce küçük hayvanlara, sonra birbirlerine işkence etmeye zorladığı diğer çocukların hikâyeleri...

- Ve Vitrenko'nun kendim bildi bileli psikopat olduğundan da eminim, diye devam etti Fabel.

Ama tedavi edilip kontrol altına alınacak yerde, doğal yeteneklerinin ve psikopatlığının bilendiği seçkin Sovyet askerî akademilerine gönderilmiş.

Fabel masadan kâğıtları topladı ve avucunun içinde rulo yaptı. Elindeki rulo alev almış gibi, kolunu ileri uzattı. İş arkadaşlarına yanan bir meşale uzatıyor gibiydi.

- Vasil Vitrenko şimdiye kadar peşine düştüğümüz en tehlikeli kişi. Tehdit olarak gördüğünü herkesi öldürebilir. Buna sizler de dahilsiniz. Ben de.

Fabel başka ne diyeceğini bilemedi. Zihni kurbanların, Vitrenko'nun babası boğazma yapıştığında gördüğü gözlerin... oğlunun-kilerin aynısı olan o soğuk, zümrüt yeşili gözlerin görüntüleriyle dolup taşıyordu. Ursula Kastner'i, Tina Kramer'i ve Angelika

Blüm'ü, ölümün eşliğindeyken bu taş gibi soğuk, ışıltılı gözlerin içine bakarken hayal edince tepeden tırnağa ürperdi. Ekibin diğer üyeleri de benzer, karanlık düşüncelere

dalmış olmalıydılar, zira Maria Klee konuşana kadar, salona birkaç saniye süren bil-lursu bir sessizlik egemen oldu.

- Ya Vitrenko'nun babası ? Onu buraya getirdiniz mi ? Fabel başını iki yana salladı.

- Ama kıdemli bir polis memuruna saldırdı. Sizi hastanelik etti. Bunu yanma bırakamayız.

- Bırakabiliriz ve bıraktım. Saldırdığı kişi bendim ve peşinin bırakılması talimatını verdim. Ne zaman bilgi paylaşmaya ihtiyacımız olursa benimle temas kurmayı kabul etti. Tek istediğinin oğlunun durdurulması olduğuna içtenlikle inanıyorum.

Konuşurken, ilk e-mail'deki sözler zihninde yankılandı: Beni durdurabilirsiniz, ama asla yakalayamayacaksınız.

- Peki, bu arada ne yapıyor? diye sordu Maria, kaşlarını neredeyse kınayıcı bir ifadeyle çatarak.

- Biz ne yapıyorsak aynen onu: Vitrenko'yu bulmaya ve durdurmaya çalışıyor.

- Peki ya onu bizden önce yakalarsa? diye sordu Werner, Ma-ria'nın sorusunun devamını getirerek.

Fabel, ofis kabininden antreponun yankılı karanlığına çıkarırken, yaşlı adama aynı soruyu sorduğunu hatırladı. Ukraynalı ona dönmüş ve donuk ve sakin bir sesle "O zaman bu işe bir son veririm" demişti.

Fabel Werner'in gözlerinin içine bakarak yalan söyledi.

- Bana Vitrenko'yu ve bulunduğu bütün kanıtları bize teslim edeceğine söz verdi. Onun yakalanmasını bu yüzden istemiyorum. Kilit bir haber kaynağı olarak görülmesini istiyorum. Anlaşıldı mı?

Fabel gene öne doğru eğilip yumruklarını masaya dayadı; yorgunluk akan yüzü sert ve gergindi.

- Şimdi, işe koyulmamız gerekiyor. İlk olarak, Eitellerin sorgu için buraya getirilmesini istiyorum. Hemen, şimdi. Karşı çıkarlarsa, cinayete ortaklık şüphesinden tutuklanmalarını istiyorum. Werner, sen de Mali Şube'dekilerle temas kur, onlara sormak istedikleri sorulan belirlesinler. Ortak bir sorgu iyi olur.

Werner olur anlamında başını salladı.

- İkincisi, diye devam etti Fabel, bütün Ukraynalı muhbirlerin bulunmasını ve sıkıştırılmasını istiyorum. İyice. Vitrenko çetesinin faaliyet gösterdiği alanların belirlenmesini istiyorum ve bunların bugün akşama kadar yapılmasını istiyorum. Ve şunu açık açık söyleyeyim: LKA7 Organize Suçlar Şubesi'nden meslektaşlarımızın alanına tecavüz etmeniz umurumda bile değil. Bunu birazını ben kendim yapacağım, ayrıca BND'dekileri de sıkıştıracağım. Fabel'in ifadesi daha da karardı.

- Kimse bize ihtiyacımız olan bilgileri vermiyor. Ve bu durum artık son buluyor.

Oberkommissarin Klee ve Oberkommissar Meyer görev dağılımını yapacak. Werner, sen bir saniye kal, sana söyleyeceklerim var.

- Baş üstüne, Şef.

Oda birkaç dakika içinde boşaldı. Werner yerinde oturuyordu. Anna Wolff toplantı masasının çevresini dolaşıp Fabel'in karşısına geçti. Gözleri gölgeliydi, ama meydan okumaya yakın bir ifade taşıyordu.

- Beni ararsa ne diyeceğim? diye sordu.

- Kim ararsa?

- MacSwain. Ona, operasyona tahsis edilen cep telefonu numarasını verdim.

- Numarayı iptal ettir. Onunla bir daha yakın temasa girmeni istemiyorum. Ve artık Van Heiden'e pahalı izleme operasyonlarını mazur gösteremem. MacSwain hakkında daha fazla bilgi toplamamız gerekiyor, ama artık öncelik onda değil.

- Ben katilin o olduğunu düşünüyorum, Şef. Fabel kaşlarını çatı.

- Neden Anna? Vitrenko hakkında öğrendiklerimizi dinledin.

- MacSwain yırtıcı bir hayvan. Bu, insana bakışından... etrafında dolanış şeklinden anlaşılıyor.

Bir av hayvanıymışsın gibi.

Anna, yaptığı benzetmenin yetersizliğine öfkelenmiş gibi, başını hafifçe iki yana salladı. Sonra, ışıltılı, sert ve kararlı bir bakışla, Fabel'in gözlerinin içine baktı.

- O bir tecavüzcü, Şef. Ve katil olduğundan şüpheleniyorum. Bizim katil.

Fabel astmı bir an sessizce süzdü. Genç bir memuru, bir soruşturma ya da şüpheli hakkındaki sezgilerine kulak verdiği için kı-nayamazdı: kendisi de aynen böyle, birinin hareket ya da konuşma tarzının en ufak ayrıntılarını ya da bir sahnenin en ince detaylarını aklının bir köşesinde derin bir analizden geçirerek iş görürdü. Ve bu derin analizin neticesinde, aynen Anna gibi, sağlam bir kanıtla belgeleyemese de doğruluğundan emin olduğu bir sonuca varırdı. Kaldı ki, Fabel'i MacSwain'den kuşkulandırmaya iten şey, kapımda iki Hamburg polisi görünce verdiği tepkinin onda uyandırdığı böyle bir duygu, bir yargı olmuştu.

- Okey, Anna. Yargına güveniyorum, ama vardığın sfonuçta seninle hemfikir olduğumu söyleyemem, dedi Fabel, parmaklarıyla uzamış sakalını ovuşturarak. Emin olmak için, MacSwain'in peşine birini takacağım. Ama onu bir daha görmeni kesinlikle istemiyorum, hele ki onunla ilgili sezgilerin doğruysa. Werner ve ben, cinayetlerin işlendiği tarihlerde nerede olduğunu sormak için ona resmî bir ziyaret yapabiliriz. Tabî bu, gözümüzün üzerinde olduğunu anlamasına neden olacaktır.

Fabel içini çekip devam etti.

- Ama sana yanıldığım düşündüğümü söylemeliyim, Anna. Elimizde kesin ve açık bir kanıt yok, ama dolaylı kanıtlar Vitrenko'ya işaret ediyor.

- Biliyorum, diye cevap verdi Anna. Bunun farkındayım. Gene de, MacSwain defterini kapatmadığınız için teşekkür ederim.

- Tamamdır, Anna.

Fabel Anna'nın yüzünü süzdü. Tükenmiş görünüyordu. Fabel hiç örtülü kimlikle çalışmamıştı, ama bunu yapan çok sayıda memur tanıyordu. Bu, fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak, bir polis memurunun üstlenebileceği en yıpratıcı işti. Gözünün önüne, Da-vidwache'deki sorgu odasında, karşısında oturan Klugmann'ın görüntüsü geldi. Kirpik diplerindeki kızarıklık, uyuşturucu kullanıyor olmasına bağladığını hatırladı. Oysa, bunun nedeni stresten muhtemelen. Ve otopsisinde bulunan amfetamin izleri, Klugmann'ın stresle baş etmeye çalıştığını gösteriyor olmalıydı. Fabel şimdi Anna'nın hareketlerinde aynı keyifsiz gerginliği, kirpik diplerinde aynı kızarıklık ve gözlerinin çevresinde aynı koyu gölgeleri görüyordu.

- Dinle, Anna. Yirmi dört saat izinlisin. Eve git ve biraz uyu şimdi.

21 haziran cumartesi, 10.00. Polzeiprâsidium, Hamburg.

Fabel şimdi kendini hiç değilse daha temiz hissediyordu; üstünü başım değiştirince, kırış kırış bir deri tabakasını üzerinden sıyrıp atmış gibi olmuştu. Ama birkaç saatlik uyku, yorgunluğunu üzerinden atmasın yetmemişti; hareketlerini ve düşünmesini yavaşlatan yorgunluğa teslim olmamak için çaba harcaması gerekiyordu. Sözleştikleri gibi, Werner, Wolfgang Eitel'i sabah saat sekize doğru almış ve başında Paul Lindemann'ın bulunduğu ikinci bir ekip, aynı saatlerde öğlunu polis merkezine getirmişti. Baba-

oğul Eiteller ayrı odalarda tutuluyorlardı, ama tek tek polislere, Hamburg Polisi'ne ve eyalet hükümetine yönelik öfkeli dava açma tehditleri neredeyse aynıydı. Fabel, Eiteller hakkında sağlam bir şeyler bulamazlarsa, bu tehditlerin gerçekten de çok, ama çok ciddiye alınması gerekeceğini biliyordu.

Bu yetmezmiş gibi, Fabel Prâsidium'a geldiğinde, aralarında Waalkes'in de bulunduğu avukat kılıklı bir grup adam, ana bekleme salonunda toplaşmış bekliyordu. Waalkes, tam asansöre binecekken Fabel'i gördü ve hızla ona doğru seğirtti. Fabel adama coşkulu bir sesle "Günaydın, Herr Waalkes!" diye seslendi ve asansörün kapılarının kapanmasıyla, Waalkes resepsiyonun orta yerinde, öfkeli protestolarıyla tek başına kalakaldı.

Fabel, Werner'i, derhal avukatıyla görüşmek isteyen Wolfgang Eitel'i oyalamakta olduğu bir numaralı sorgu odasından dışarı çağırıldı.

- Aşağıda istemediğin kadar avukat var, dedi Fabel. Ona, yanında sadece bir yasal temsilci bulundurma hakkı olduğunu söyle, ama önce Mali Şube'den çocuklar onu biraz sakinleştirsin. Norbert'de de aynısını yapm. Fabel bürosuna gitti ve kapıyı kapattı. Telefonu açıp Adli Tıp Enstitüsü'nden Susanne'yi aradı. Önceki gece Speicherstadt'tan ayrıldıktan sonra ona telefon etmiş ve Susanne'nin sesi bariz bir kaygıyla gerilmişti. İçini rahatlatmak için, ona iyi olduğunu, ama Prâsidium'a gitmesi gerekeceğini, artık yatıp uyumasını söylemişti. Telefonu kapattığında, onun için kaygılanan biri olmasının içinde uyandırdığı ılık duygulardan dolayı kendini biraz suçlu hissetmişti. Şimdi onu, öğrendiği bilgileri özetlemek ve Vitrenko ile "manevi babası" Blot-Sven'e ilişkin kuramından söz etmek için arıyordu.

- Bu akla yatkın olabilir, dedi Susanne, ama sesi hiç de ikna olmuş gibi gelmiyordu.

-Ama?

- Bilmiyorum. Dediğim gibi, akla yatkın bir varsayım. Ve senin doğru yolda olduğunu düşünüyorum. En azından, yürüttüğün mantık itibariyle. Kuranımdan kuşkulanmam için sağlam bir profesyonel gerekçem yok. Sadece, işin katılım boyutu kafamı kurcalıyor.

- Ne demek istiyorsun, Susanne?

- Tek basma hareket etmiyor. Belki de kendisi hiçbir şey yapmıyor. Charles Manson'ı hatırlar mısın ? Tate ve LaBianca'lann evlerinde işlenen toplu cinayetleri ? Manşon, Tate'in evinde bile

değildi ve LaBianca malikânesinden, müritlerine, elleri ayakları bağlanan kurbanları öldürme emrini verdikten sonra, cinayetler işlenmeden önce ayrılmıştı. Diyeceğim, bu cinayetleri bizzat Manşon işlememişti. Ama bunlar onun suçlarıydı. Başkalarını kendi adına bu cinayetleri işlemeye azmettirmişti. "Ailem" dediği insanları kapsayan, ama kendisini dışarıda tutan daha geniş bir iştirak biçimi tasarlamıştı. Fabel Susanne'nin söylediklerini düşündü. Manşon cinayetlerini derinlemesine incelemişti: Manşon, "Charlie'nin Kızları" denen kadın müritlerinin hepsiyle cinsel ilişki kurarak "aile" bağlarını pekiştirmişti. Bu, Svensson'un Marlies Menzel ve Gisela Frohm gibi kadın takipçilerini tuzağa düşürüp kendisine bağlamak için kullandığı yöntemin aynısıydı. Fabel sonradan, o iskelede Gisela'yla yalnız olmadıklarını anlamıştı. Svensson da "oradaydı". Gözle görünmez, sinsî varlığıyla. Kendini sadece Gise-la'ya gösteren varlığıyla. Fabel hayaletleri kafasından uzaklaştırmak ister gibi, yüksek sesle pöfledi.

- Bilmiyorum, Susanne. Ben Vitrenko'yu kurbanlarını kendi elleriyle doğrayan bir kasap olarak görüyorum. Ve eğer yanılmıyor-san, o da kendini kurban törenlerinin reisi Blot-Sven'in doğal vârisi olarak görüyor...

Fabel hattın öteki ucunda Susanne'm soluklarım duyabiliyordu.

- Dikkatli ol, Jan, dedi. Çok dikkatli ol.

Werner öğle yemeğinden hemen önce Fabel'in bürosuna geldi. Mali Şube polisleri hâlâ Wolfgang ve Norbert Eitel'le birlikteydi; ikişer dedektif ikisini ayrı ayrı sorguluyordu.

- Mali Şube'den Markmann şu gayrimenkul yolsuzluğuyla ilgili bir şeylerin üzerinde olduğumuzu, ama henüz sağlam bir kanıt olmadığını söylüyor, dedi Werner, asık bir suratla. Galicia Trading ile Eitel Group'un bürolarını basmak için ekipler kuruyor, ama Staatsanwaltschaft bu kadar zayıf delillere dayanarak arama izni verme konusunda biraz çekimser davranıyor.

Fabel başını salladı. Eyalet Başsavcısı Heiner Goetz onu telefonla aramış ve böyle fazla göz önünde olan insanların şüpheli durumuna düşürülmesinden duyduğu kaygılan açık bir dille izah etmişti. Fabel Goetz'i yıllardır tanırdı ve aralarında karşılıklı saygıdan da öte bir hürmet ilişkisi vardı, ama Fabel, Goetz'in kestirme yolları sevmeyen temkinli ve dikkatli bir savcı olduğunu biliyordu. Goetz'in, aceleye getirilmiş içi boş bir iddia dosyasım hemen teşhis edeceğini de bildiğinden, Eitellerle ilgili büyük bir risk aldığını kabul emek zorundaydı. Her şey gelip alınacak şahsi bir karara dayanıyordu ve Goetz, Fabel'e belli bir serbestlik ta-

ORHAN KEMAL

İL HALK KÜTÜPHANESİ

nımaya hazırdı. Bununla birlikte, Fabel bu aşamada Goetz e MacSwain'i sorguya çekme niyetinden bahsetmemeyi tercih etmişti: MacSwain'in bir işbirliği şovu yapmak isteyeceğim umut ediyordu.

- Mali Şube'dekiler, Staatsanwaltschaft'in aramalar için gösterdikleri gerekçeleri makul bulmaması halinde, ellerinin kollarının bağlanacağını söylüyorlar, dedi Werner. Ve suçları kanıtlayan belgeler olmazsa suç duyurusunda bulunmazlar.

Fabel'in yüzü sertleşti. Telefonun ahizesini kapıp Ukrayna-lı'nın verdiği cep telefonunun numarasını tuşladı.

- Beni bu kadar çabuk aramanızı beklemiyordum, Herr Fabel, dedi baba Vitrenko, kusursuz ama aksanlı Almancasıyla.

Fabel, Staatsanwaltschaft'la ilgili durumu açıkladı.

- Eitelleri daha uzun süre alıkoymak ve dosyalarına el koymak için somut bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var. Eiteller oğlunuzun örgütüyle aramızdaki tek potansiyel bağlantı.

Telefonun öteki ucunda derin bir sessizlik oldu. Sonunda, Ukraynalı konuştu.

- Size yardımcı olabilir miyim, bilmiyorum. Her halükârda, size derhal verebileceğim hiçbir şey yok elimde. Ama bu akşam, Speicherstadt'taki antrepoda buluşalım. Sekizde.

Fabel'in yüzündeki sert ve kararlı ifade, telefonu kapattıktan sonra da dağılmadı.

- Werner, git Maria'yı bul. BAO'ya gidiyoruz.

Volker'in bürosuna giden koridorda hızlı hızlı yürürlerken, Maria, Fabel'e birbirine ataşlanmış üç-dört kâğıt parçası uzattı.

- Vitrenko hakkındaki araştırmamı derinleştirdim. Adamın geçmişi hakkında epeyce bir şey öğrendim. Toparladığım bilgilere göre, Berkut şimdiye kadar esas olarak bir kaşıkıklara müdahale timi olmasına rağmen, ciddi bir organize suç ve terörle mücadele birimine dönüşme yolunda. Operasyonel açıdan bizdeki GSG9'a benziyor. Son derece iyi eğitilmiş oldukları açık.

Kiev'deki merkezleriyle temas kurdum, yardımcı olmaya çalıştılar, ama Vitrenko hakkmda fazla konuşmak istemediler. Vitrenko'nun esas olarak Afganistan ve Çeçenistan'daki tecrübeleri nedeniyle, İslami terör konusunda en iyi uzmanlarından biri olması mümkün. Onlardan bir tek mesleki özgeçmiş bilgilerini alabildim. Bütün o bilgilerin arasında şuna rastladım...

Maria, Fabel'in elinde tuttuğu kâğıtları kanıttı. Fabel'in Ukrayna İçişleri Bakanlığı'na ait olduğunu tahmin ettiği antetli bir

kâğıtta Kiril alfabesiyle yazılmış bir metin yer alıyordu. Alttaki kâğıtta metnin Almanca çevirisi vardı.

- Şuna bakın: Odessa'daki bir seri katil profili belirleme biriminde iki hafta eğitim.

Fabel zınk diye durdu.

- Ve sen, Europol'e sunduğum Helmut Schmied cinayetleri hakkındaki bildirin Ukrayna'da elden ele dolaştığını söylemiştin, öyle değil mi ?

- Aynen. Hâlâ cevaplarım bekliyorum, ama bildirinizin, bu eğitim sırasında kullanıldığına ya da referans olarak gösterildiğine bir aylık maaşım üzerine bahse girerim.

Fabel, avcının avına yaklaştığında duyduğu heyecanı hissetti.

- İşte, klasik bir psikotik seri cinayet davasıyla karşı karşıya olmamızın nedeni; çünkü her şey ders notlarında verilen vaka örneklerine dayanıyor. Ve beni seçti, çünkü seri cinayetler konusunda yayımladığım bildiriye okudu.

Werner acı acı güldü.

- Dolayısıyla, sizi parmağının ucunda oynatabileceğim ve yanlış yöne sevk edebileceğini düşündü.

- Ama işler planladığı gibi gitmedi, diye ekledi Maria. Fabel kâğıtları Maria'ya geri verdi.

- Gidelim, dedi.

Maria ve Werner arkasından yürüdüler.

Sekreter, yanından rüzgâr gibi geçip Volker'in bürosuna dalan Fabel, Werner ve Maria'yı durdurmak için elinden geleni yaptı. Volker masasında oturmuş, karşısında oturan ceketsiz iki adamla İngilizce bir şeyler konuşuyordu. Fabel iki Amerikalı'nın 11 Eylül saldırılarından sonra Hamburg Polisi'yle birlikte çalışmaya yollanan altı kişilik FBÎ timinden olduklarını tahmin etti. Volker'in, rahatsız edildiği için keyfinin kaçtığı belliydi, ama kendini hemen toparlayıp Fabel'e gülümsedi.

- Önemli bir konu olsa gerek, Herr Hauptkommissar. Fabel cevap vermeden ısrarla iki Amerikalı'ya baktı.

- Özür dilerim, Beyler, dedi Volker, kusursuz bir İngilizce'yle. Toplantımıza daha sonra devam edebilir miyiz ?

Amerikalılar dışarı çıkarken, Fabel'e meraklı ve kızgın bakışlar attılar. Volker deri koltuğunun arkasına yaslandı ve Fabel'i bütün bu olanları açıklamaya davet edercesine, elini ileri uzattı. Fa-bel'in de fark ettiği gibi, bu, onu öfkelenlendirmeyi, dolayısıyla da görüşmede Volker'i avantajlı konuma geçirmeyi amaçlayan, küs-tahça ve laubali bir hareketti. Volker'in stratejisini çözen Fabel, Amerikalılardan boşalan koltuklardan birine doğru gidip oturdu ve konuşmadan önce bir müddet sustu.

- Evet, Oberst Volker, önemli bir konu. Ve de acil. Soruşturduğum cinayetlerle ilgili bir basm toplantısı düzenlemeyi düşünüyorum, dedi bir yalan atarak. Birkaç konuda kamuoyunu aydınlatmam gerekiyor. Aslında, size bir tür iltimas geçme niyetindeyim.

Fabel soğuk bir şekilde gülümsedi.

- Ooo! Nasıl bir iltimas ?

- Şöyle: BND'nin, Vasil Vitrenko adında Ukraynalı eski bir terörle mücadele uzmanı olan katili, El Kaide ve diğer İslami terör örgütleri hakkında bilgi kaynağı olarak kullanabileceği için koruduğunu kesinlikle yalanlayan bir basm bildirisi hazırladım.

Fabel, Volker'in, duygularını yüzüne yansıtmamak için iradesini sonuna kadar kullandığını görebiliyordu. Konuşmasına devam etti.

- Sizin, kişisel olarak, bu türden bir örtbas girişimiyle elbette ki hiçbir alakanız olmadığını ve aksi yöndeki bütün söylentilerin asılsız olduğunu, özellikle belirteceğim.

Volker'in dudakları hafifçe yana kaydı, ama bunun gülümsemeyle alakası yoktu.

- Buna cesaret edemezsiniz.

- Neye cesaret edemem ? Böyle karalayıcı söylentiler karşısında itibarınızı korumaya mı ?

- Hiçbir söylenti yok... Fabel saatine baktı.

- Yok mu ? O halde, Stern ya da Hamburger Morgenpost'un suçlayıcı bilgileri içeren, imzasız bir paket alacağı haberi doğru değil...

Fabel koltuğunda öne doğru eğildi ve cümlesini, Volker'e şamar indirir gibi tamamladı.

- Henüz almadığı, alacağı!

- Dediğim gibi, buna cesaret edemezsiniz... dedi Volker, ama sesi aslında bundan o kadar da emin olmadığını belli etmişti.

- Oberst Volker, başta yaptığımız anlaşmanın şartlarını yerine getirir ve bu soruşturmayı ilgilendiren, elinizdeki mevcut bilgilerin tamamını bizimle paylaşırsanız, size minnettar kalırım. İşe, Ei-tellerin, Hamburg'daki yeniden inşa girişimlerinden yasadışı kazanç sağlayan Kiev merkezli bir holdingle olan ilişkilerinden başlayalım. Mali Şube şu anda Eitelleri sorguya çekiyor. Bu görüşmeden aşağı indiğimde, Herr Oberst, ellerine, Staatsanwaltschaft'tan bir arama ve tutuklama izni çıkarmamızı sağlayacak kadar sağlam bir delil tutuşturmaya niyetliyim. Bundan başka, eski Yoldaş Vit-renko'yu ve adamlarını nerede bulacağımı bilmek istiyorum. Şimdi... eğer bütün bu istediklerim olursa, sözünü ettiğim medyaya sızdırılacak o haberlere ve basın toplantısına gerek kalmayabilir. Volker, Fabel'e uzun uzun ve nefretle baktı.

- Hayatımızı çok ama çok zorlaştırabilirim, Fabel, bunu biliyorsunuz, değil mi?

- Bunu bana hatırlatmanız büyük incelik, Volker. Özellikle de iki tanığın önünde.

- Siz tam olarak bizim ne yaptığımızı düşünüyorsunuz, Fabel? Bizim bir çeşit kirli tertipler departmanı olduğumuzu mu sanıyorsunuz?

- Ben bir polisim, dedi Fabel, omuzlarını silkerek. Gerçeklerin konuşmasını isterim. Ve şimdiye kadarki gerçekler, bana, sadece benden bilgi saklamakla kalmadığınızı, Vitrenko'yla ilgili kendinize ait planlarınız olduğunu söylüyor.

Volker acı acı güldü.

- Ciddi suçları soruşturan kıdemli bir polis memuru olarak, gerçekleri kendi önyarglarınıza uydurmak gibi bir alışkanlığınız var anlaşılır.

- Vitrenko'yla iş bağlamaya çalıştığınızı inkâr mı ediyorsunuz?

- Hayır. Bunu inkâr etmiyorum. Ama eğer söylemek istediğiniz buysa, o kanlı cinayetleri görmezden gelecek kadar ileri gitmem. Amerikalı dostlarımızın, peşinde oldukları kelleleri getirecekse, Şeytan'la pazarlık etme konusunda belki daha ikirciksiz davrandıklarım da inkâr etmiyorum. Ama hayır. Eğer... Eğer Vitrenko gerçekten aradığınız katilse, o zaman elbette, onunla konuşmak isteyecek olsak bile, pazarlık etmeyi düşünmeyiz. Bilgi paylaşma konusunda suskunluğumuza gelince... kendinize, hiç bunun başka bir nedeni olabileceğini düşünmediniz mi ?

-Ne gibi?

Volker ayağa kalkıp masasının üzerine eğildi.

- Belki de, size güvenilemediği gibi. Belki de, Hamburg Poli-si'nden kıymetli bir elemanınızın ikili oynadığı gibi. Ve belki de, Klugmann'm -kendisi benim şahsen işe aldığım, çok sağlam bir adamdı- bu yüzden öldüğü gibi.

- Bütün bunlar laf kalabalığı, Volker. Fabel de ayağa kalktı.

- Öyle mi ? Klugmann Hamburg Polisi içinden gerçek bir bilgi sızıntısı olduğunu saptamıştı.

Yukarılardan birinin, belki de bir

Kriminalkommissar'ın, Ukraynalılara üst düzey bilgiler sattığını belirlemişti.

Fabel cevap vermeden önce bir saniye durdu. Bu süre zarfında, tellerden oluşan bir ağ ördü ve bunu içinden yükselen öfkenin üzerine attı.

- Bana, Vitrenko'yla ilgili bilgileri bu nedenle mi kendinize sakladığınızı söylüyorsunuz ? Buna inanmıyorum.

- Van Heiden'e sorun. O her şeyi biliyor. Ya bu Prâsidium'un içinden ya da başka bir büyük şehrin emniyetinden biri, Vitrenko'ya, başlıca rakiplerini vurup faaliyetlerini devralmasına ve mallarını gasp etmesine yardımcı olan bilgiler satıyor. Uluğbay'ın temizlendiği, Kolombiyalılarla yapılan alışverişte olduğu gibi.

- Ama bana Ukraynalılara bu bilgiyi Klugmann'm verdiğini söylemişsiniz...

- O verdi. Ve bizce, bu yüzden öldürüldü. Klugmann, ilişkide olduğu Vadim'in ondan uzak durmaya başladığım hissetmişti. Gizli ajanlık insanı hiper paranoyak yapar elbette, ama Klugmann Ukraynalıların ondan şüphelenmeye başladıklarını düşünüyor ve çok endişeleniyordu.

Fabel bir şey demedi, ama Klugmann'ı aramak için ekibiyle Sonja'nın evine baskın yaptığında, kızın ne kadar korktuğunu hatırladı. Ve Klugmann'm kendine nasıl daha emin bir sığınak aradığını ve sonunda, beynine yediği bir kurşunla pislik içindeki boş bir yüzme havuzunun dibini boyladığını düşündü. Volker sözlerinin Fabel'i düşündürdüğünü görebiliyordu; usulca koltuğunda geri kayıladı.. Fabel de aynı şeyi yaptı. Volker çok daha az saldırgan bir tonla, tekrar konuşmaya başladı.

- Hatırlarsınız, Herr Hauptkommissar, Uluğbay'm öldürüldüğü o uyuşturucu alışverişi konusunda, Klugmann aracılığıyla Ukraynalılara bilgi aktarma yöntemimizi, hiç mi hiç tasvip etmemiştiniz. Ama biz sizin düşündüğünüz kadar aptal ya da zalim değiliz. Klugmann'm Uluğbay'ın Kolombiyalılarla yaptığı pazarlığın ayrıntıları konusunda verdiği bilgilerde önemli boşluklar olmasına çok dikkat ettik. Uluğbay'ı tepeleyebilmeleri için Klugmann'm aktardıklarından çok daha fazlasını bilmeleri gerekiyordu. Ve bu bilgiyi sağlayan her kimse, Klugmann'm MEK'in uyuşturucu biriminde bir köstebeği olduğu hikâyesinin baştan sona palavra olduğunu keşfetmiş olmalıydı.

- Klugmann'ı öldüreninin bir polis memuru olduğunu mu söylüyorsunuz? diye sordu Maria, Fabel'den önce davranarak.

Volker omuzlarını silkti.

- Doğrudan? Belki, bilmiyorum. Dolaylı olarak? Muhtemelen. Bilgileri satan her kimse, yüksek bir fiyat istiyordu ve kendisini korumakta büyük güçlük çektiğinden eminim. Ama elini kana bulaması gerekmiyordu. Vitrenko çetesine Klugmann'ın gizli ajan olduğu haberini uçuracak olsa, adamlar onu ortadan kaldırma zahmetini memnuniyetle üstlenirlerdi.

Fabel'in yanında oturmakta olan Werner, eğilip alçak ve gergin bir sesle sesledi.

- Şef...

- Lanet olsun... tabii ki. Tanığımızı Prâsidium'a getirdik. Kahretsin, Volker, bütün bunları daha önceden bilseydik, onu tehlikeye atmazdık. Onu buraya getirmenin hayatına mal olabileceğini bir an olsun düşünmedik.

Fabel, Werner'e döndü.

- Hansi'yi derhal polis koruması altına al.

- Derhal, Şef, diyen Werner, odadan koşar adım çıktı. Maria, Fabel'in yanındaki boş koltuğa geçti. Fabel'in yüzünde bir kuşku ifadesi belirmişti.

- Öyleyse, bu soruşturmada bizden bu nedenle bilgi sakladığınızı iddia ediyorsunuz, öyle mi? diye sordu.

Volker içini çekti.

- Hiçbir şey saklamıyorum. Bu cinayetlerin ardında Vitrenko'nun olduğuna gerçekten inanıyorsanız, yardım etmek için elimden geleni yaparım. Aslında, Vitrenko'yla pazarlık etme arzumuz Klugmann'la birlikte bitti.

Volker bundan sonraki sözlerini dikkatle seçti.

- Benden pek hoşlanmıyorsunuz, değil mi, Fabel ?

- Sizi tanımıyorum. Sizden ne hoşlandığımı söyleyebüirim, ne de hoşlanmadığımı.

- Pekâlâ, dedi Volker sırtarak, şöyle diyelim o halde: siz benim temsil ettiğim şeyden hoşlanmıyorsunuz.

- Fazla hoşlandığımı söyleyemem.

- Gözünüzde, bulunduğum yerin Gestapo'ya bir adım mesafede olduğunu, buna karşılık Hamburg Polisi'nin iyi ve saf olan ne varsa onu temsil ettiğini gayet açık bir şekilde belirttiniz. İzin verin, size bir şey söyleyeyim, Fabel. Şu an bu koltukta oturduğum için şanslıyım. Hamburg Polisi durdurulmamış olsaydı, soyum Fuhlsbüttel Hamburg Polis Hapishanesi'nde kururdu.

Fabel'in gözleri büyüdü.

- Şaşırdınız ? Babam sosyal demokrat bir sendikacıydı. On dokuz yaşında bir idealist.

Dolayısıyla, kaçınılmaz olan oldu, bir ge-

ceyası kapısı çalındı. Ama gelen SS ya da Gestapo değildi. Babamı alıp Fuhlsbüttel'deki polis hapishanesine götüren sizin kıymetli Hamburg Polisinizdi. Bu hapishanenin adı çok geçmeden değiştirildi, öyle değil mi, Fabel ? Fuhlsbüttel Konzantrationsla-ger...10 Hamburg Polisi'nin kendi küçük toplama kampı. Siz bütün bunları unutmak istersiniz, elbette.

Fabel, Kola-Fu olarak bilinen Fuhlsbüttel Toplama Kampı'nın tarihini çok iyi biliyordu. Hamburg Polisi'nin tarihinin en karanlık, en aşağılık kesiydi bu. Nazilerin Mart 1933'te Hamburg'da

iktidar olmalarından sonra, şehirdeki komünist ve sosyal demokrat militanları yakalama sorumluluğu Hamburg Polisi'ne verildi. Aynı yılın eylül ayında SS, Hamburg Polisi'ni devraldı, ama altı ay süren bu polis denetimi, Hamburg Polisi'nin tarihine silinmez bir kara leke sürmeye yetti.

- Pekâlâ, dedi Fabel, sonunda. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama bunun konuyla ne alakası var anlayamadım.

Volker'in cevabı hazırды.

- Alakası, benim BND'ye katılma nedenim konusunda bir sürü teorinizin olması. İzin verin, size gerçeği söyleyeyim. Ben BND'ye, Almanya ile kendini tekrarlayan tarihin arasında tampon görevi gören birkaç değeri korumak için katıldım: demokrasiyi ve anayasayı. Siz kendinizi kanunları koruyan biri olarak görüyorsunuz. Ben ise anayasayı koruyan biri olarak. Bunu, tek adil yönetim biçiminin gerçek bir liberal demokrasi olduğuna inandığım için yapıyorum.

Volker deri koltuğunun arkasına yaslandı.

- Ben aslında neyim biliyor musunuz, Fabel ? Bir itfaiyeci. Başını ani bir hareketle pencereye doğru çevirip devam etti.

- Dışarıda, Fabel... dışarıda, ateşle oynayan türlü çeşitli yenik ve işsiz güçsüz insan var. Aşın sağcılar, aşın solcular, köktendin-ci kaçıklar... hepsi karanlıkta ateşle oynuyorlar. Ve benim işim, kıvılcımları alevlenmeden söndürmek.

- Anlaşıldı, size bir özür borcum var galiba, dedi Fabel. Ama bu, bizden bilgi sakladığınız gerçeğini değiştirmiyor.

- Birbirimize hiçbir şey borçlu değiliz, Fabel. Birbirimize biraz saygı göstersek ve zaten zor olan işlerimizi daha da zorlaştırma-sak yeter.

Volker masasını üzerinde duran telefonu açtı, bir düğmeye bastı ve ona Vitrenko dosyasını getirmelerini söyledi.

Volker getirilen dosyayı açtı, içinden bir kâğıt çıkarıp Fabel'e

10. Toplama kampı.

uzattı. Belge, harf ve rakamlarla dolu satırlardan oluşuyordu. Fabel satırları iki defa baştan sona taradıktan sonra kâğıdı Maria'ya geçirdi.

- Ben hiçbir şey anlamadım, dedi Maria'ya bakarak. Maria omuzlarını silktilti.

- Halbuki Mali Şube'den arkadaşlarınız bunlardan çok şey anlayacaklardır, dedi Volker, parmaklarını birbirine kavuşturup deri koltuğunu arkaya doğru yaylandırarak. Bunlar hesap hareketlerinin kayıtları. Banka hesapları arasındaki fon hareketlerinin ayrıntılarını gösteriyor; tarihler, saatler, miktarlar.

Volker koltuğunu öne bıraktı ve dosyadan iki belge daha çıkarıp Fabel'e uzattı.

- Bu da hesap sahiplerinin ayrıntılı üstesi. Bir federal mahkeme izni de var, diye ekledi Volker, neredeyse nefretle. Bu bilgileri yasal yoldan elde ettiğimizi kanıtlamak için.

Hesap sahipleri listesinde Galicia Trading, Klimentenko Importing, Eitel Importing ve Fabel'in tanımadığı başka şirketlerin isimleri yer alıyordu.

- Burada, bir tutuklama izni çıkarmanıza yetecek kadar belge var. Yolsuzlukla mücadele eden arkadaşlarınız bu düzmece hesaplardaki açıkları yakalarlarsa, onları doğrudan Eitelere götürecek bir ipucu bulacaklardır. Doğrudan şahıslarına, demek istiyorum. Şirketlerine değil. Bu belgelerden sizin için başka sürprizler de çıkabilir.

Fabel bir kaşını havaya kaldırdı.

- Uzmanlarınıza bütün bunlara bir inceletmeniz yeterli, dedi Volker, masaya eğilip geniş omuzlarını ağırlığına dirseklerine vererek. Vitrenko'ya gelince... size onu nerede bulacağınıza dair bir ipucu vermem gerçekten imkânsız. Adam hayalet sanki. Buna karşılık, yardımcılardan birkaçının yerlerini biliyoruz.

Volker gene dosyayı karıştırdı ve içinden iki fotoğraf çıkardı. Fotoğrafları Maria ve Fabel'e bakacak şekilde çevirerek masanın üzerine koydu. İkisi de tipik yakın takip görüntüleri: uzaktan, teleobjektifle çekilmişlerdi, iki adam da kırk beş-elli yaşlanındaydı; biri ufak tefek ve kaslı, diğeri iri yapılydı, ikisinde de paralı askerlerin tekinsiz havası vardı. Volker tıknaz yapılı adamın fotoğrafına hafifçe vurdu.

- Bu Stanislav Solovey. Yuri Varasuv'a, emekli olmanın avantajlarını o gösterdi. Ötekinin adı Vadim Redçenko.

- Klugmann'ın bağlantısı olan adam, değil mi? diye sordu Maria.

- Ve muhtemel katili, diye ekledi Volker.

Fabel başını iki yana salladı.

- Hansi Kraus katillerin Almanca'yı aksansız konuştuklarını söyledi. Ve cinayet mahallinde, biz bulalım diye kasıtlı olarak, Ukrayna gizli servislerine ait bir silah bıraktılar. Bence, bizi yanlış istikamete yönlendirmeye çalışıyorlardı.

- Klugmann'ı temizlemiş olsun ya da olmasın, Redçenko azılı bir katildir. Hamburg yakınlarındaki Reinbek'te üstlenmişti. Terk edilmiş bir fabrikada bir uyuşturucu imalathanesi işletiyor ve satış şebekesini yönetiyordu. Bir ay önce oraya, MEK'in uyuşturucu timiyle ortaklaşa bir baskın yaptık.

- Bırakın da ne olduğunu tahmin edeyim, dedi Maria. Ortalıkta in cin top oynuyordu ?

- Aynen. Aslında, biz mevzilenirken, bina infilak ederek alev aldı. Bunu sağlayan, bir çeşit Sovyet mayını ve stratejik noktalara yerleştirilmiş, yanıcı kimyasal maddelerle dolu fişlerdi. Son derce profesyonelce ve kusursuz bir şekilde planlanmış bir eylemdi. Bulabileceğimiz bütün kanıtlar yangında yok oldu. Rod-çenko'nun düzenli olarak ziyaret ettiği bir-iki operasyon noktamız olduğu halde, o günden beri yerini tespit edemiyoruz. Her defasında peşine birini takıyoruz ve atlatıyoruz. Bunlar müthiş eğitilmiş adamlar. Vitrenko'yu aim: Ukraynalılardan bilgi almak kolay olmadı, ama öğrendiğimize göre, sadece MDV Kondor ve Alpha tugaylarında değil, şu anki adamlarından bazıları gibi, Vysotniki tugayında da görev yapmış. Bu tugay on bir kişilik küçük operasyon birimlerinden oluşan, Britanya'nın Special Air Service modeline dayanan bir yapılanma. Bağlantılarımızdan bin bir güçlkle öğrenebildiğimiz kadarıyla, Vitrenko Afganistan'da böyle bir birim kurmuş ve Çeçenistan'da yeniden faaliyete geçirmiş. Ama bu son birim, on bir yerine on üç kişiden oluşuyormuş. Vitrenko'nun buradaki adam sayısının da bu kadar olduğunu tahmin ediyoruz.

- Bu, bizim elimizdeki bilgilere uyuyor, dedi Maria. Volker ellerini başının arkasında kavuşturdu.

- Klugmann ve Tina Kramer'le yürüttüğümüz operasyonun hedefi Vitrenko hakkında istihbarat toplamaktı. Bu konuda sizi hiç yanıltmadım, Fabel. Nihai hedefimizin, ona bir çeşit anlaşma önerisinde bulunmak olduğunu kabul ediyorum: Amerikalılarla işbirliği yapması ve tabii ki, bütün yasadışı faaliyetlerinden vazgeçmesi koşuluyla, organize suç faaliyetleri nedeniyle adli kovuşturmayla uğramayacaktı. Ama bulunma ihtimali yok denecek kadar düşük, tutuklanma ihtimali bundan da düşük olan ve kovuşturma başlatmak için hakkında yeterince kanıt toplanamayan birine, bu teklifi cazip göstermek kolay değil. Ve tabii ki, bu cinayetlerin arkasındaki kişi Vitrenko'ysa, onunla hiçbir pazarlık söz konusu olamaz.

Volker kollarını aşağı indirdi ve koltuğunda öne doğru eğildi.

- Bunun doğru olduğuna inanıyorsunuz, değil mi, Fabel?

- Eğer bana doğru olduğunu söylerseniz, Herr Volker, dedi Fabel.

Volker bütün fotoğrafları ve kâğıttan dosyaya yerleştirdi ve dosyayı masanın ortasına itti.

- Üzerinde kalem oynatılmamış, orijinal versiyon, dedi. Salon kaybetmeyin.

Fabel ve Maria Mordkommission'a döndüklerinde, Werner'e FBI'den bir e-mail gelmişti. Maria e-mail'i kâğıda basıp Fabel'in bürosuna götürdü.

- Şunu bir dinleyin... dedi, geçip Fabel'in masasının karşısına otururken. John Sturchak, Eitellerin Amerikalı ortağı, değil mi?

Fabel evet anlamında başını salladı.

Maria belgeyi gözleriyle tarayarak Fabel'e özetlemeye başladı.

- FBİ, John Sturchak ya da karıştığı işlerle ilgili elimizdeki her tür bilgiyle yakından ilgileniyor. Anlaşıldığı kadarıyla, John Sturchak, Wolfgang Eitel'le aynı dönemde SS'in Galiçya Tüme-4 ni'nde subay olarak görev yapmış olan Roman Sturchak'ın oğlu. İffiaba Sturchak çarpışa çarpışa Avusturya'ya çekilip savaşın sonunda Amerikalılara teslim olan Ukraynalılardan. Kızıl Ordu'nun eline geçseymiş kurşuna dizilirmiş. ABD'ye göç etmesine izin verilmiş ve orada ithalat işine girmiş. Bu son girişimin, Eitel ve Sturchak aileleri arasındaki ilk işbirliği olmadığı düşünülebilir. Sturchak'lar işlerini New York'tan yönetiyorlarmış ve FBI'ye göre, Roman Sturchak'ın organize suç bağlantıları olduğundan kuş-kulamıyormuş, ama yasaları ihlal suçundan hiç yargı önüne çıkmamış. John Sturchak 1992'de babasının ölmesinin ardından, Sturchak imparatorluğunun basma geçmiş. Duvar'ın yıkılmasından sonra ABD'ye yasal ve yasadışı bir Ukraynalı göçmen akını olmuştu. Verilen bilgilere göre, John Sturchak'ın bunlardan bazılarının pasaportsuz ve vizesiz ülkeye girmelerine yardımcı olduğundan kuşkulaniyormuş. Şu sıralar, Amerikalıların başı Bro-oklyn'deki Brighton Beach'te üslenmiş olan Odessa Mafyası'yla ciddi dertteymiş.

Maria başını belgeden kaldırıp Fabel'e baktı.

- Bunları daha önce de duymuştum. Çoğunluğu Ruslardan ve Ukraynalılardan oluşuyor. Zalimlikte italyan Mafyası yanlarında hiç kalır.

Maria gözleriyle belgeyi taramaya devam etti.

- John Sturchak'ın Rus ve Ukraynalı organize suç çeteleriyle yakın ilişkide olduğundan kuşkulaniyormuş.

Fabel'in yüzünde geniş bir tebessüm belirdi.

- işte, kanun ve nizam bekçisi Wolfgang Eitel'in ortaya çıkmasına izin veremeyeceği bağlantı. Ukrayna Mafyası'yla iş yaptığını itiraf edemez.

Maria belgeyi okumayı sürdürdü.

- Lanet olsun. Şunu dinleyin. FBI'nin Sturchak'a hiçbir suç yük-leyememesinin nedeni, Odessa Mafyası'nın, italyan Mafyası'nın-kindenden tamamen farklı olan örgütlenme yöntemiymiş. Bu mafya, başlarında Pakhan denen patronların bulunduğu hücreler halinde örgütlüymüş. Her hücre, ayrı ayrı çalışan dört gruptan oluşuyormuş. Bunların Mçbirinin Pakhan'la. direkt teması yokmuş. Pakhan grupları "tayfabaşı" denen adamlar aracılığıyla kontrol ediyormuş. Bunun yanı sıra, Rus ya da Ukrayna kökenli olması bile gerekmeyen "free-lance" timlere iş yaptırma âdetleri varmış; bu adamlar, gerçekte kimin için çalıştıklarını dahi bilmeden işlerini görür, paralarını alır, giderlermiş. Dolayısıyla, FBI'nin ipin ucunu Sturchak'a kadar götürme şansı yok denecek kadar azmış.

- Ve buradaki kriminal faaliyetlerle herhangi bağlantı kurmamız halinde, haberdar edilmeyi bu kadar istemelerinin nedeni bu.

- Aynen. Ama dahası var. Anlaşıldığı kadarıyla, Rus ve Ukrayna mafyaları narkotik işine fazla bulaşmıyormuş. Bunlar mali ve yüksek teknoloji dolandırıcılık işlerinde uzmanlaşmışlar. Ama asıl faaliyetleri, Rusya ve Ukrayna'daki organize suç faaliyetlerinden elde ettikleri kara paraları yıkamak için naylon ithalat-ih-racat şirketleri kurarak gerçekleştirdikleri yasadışı para transferleriymiş. Kara paralar ABD'ye ve ABD'den genellikle Avrupa bankaları aracılığıyla transfer ediliyor ya da gayrimenkullere ya-tınhyormuş.

- Aynen burada olduğu gibi.

Fabel bir an hoşnutluğun tadım çıkardı. Yap-bozun küçük bir köşesinde parçalar bir araya geliyordu. Bu yalnızca Eitelleri ilgilendiriyor olabilirdi, ama hiç değilse, dönen bütün bu dolaplarda-ki rolü nedeniyle birilerini yakalayıp tutuklama şansı vardı. Fabel birden, kararlı bir hareketle ayağa kalktı, hesap hareketlerini gösteren kâğıdı ve ilişkiindeki listeyi kapıp kapıya doğru yürüdü.

- Gidip Mali Suçlar'dan arkadaşlarla konuşalım.

21 haziran cumartesi. 13.30. Polizeipräsidium, Hamburg.

Markmann'ın işine çok uyan bir tipi vardı: polisten çok muhasebeciye benziyordu. Ufak tefek, bakımlı bir adamdı. Tiril tiril mavi takım elbisesi, kendine daha iri omuzlar arar gibiydi. Fabel'in elini abartılı bir sertlikle sıktı.

- Bize ilettiğiniz hesap ayrıntılarına göz attım, Herr Fabel, dedi hafif peltek bir dille. Belli başlı şirketlerin her birinin dosyalarına el koyma ve ilgili kişileri tutuklama izni vermek için, bize yeterince soru sordukları malûm. Ne var ki, hiç değilse bir tane suç gerekçesi öne sürmeden, Eitelleri daha fazla alıkoyabileceğimizi sanmıyorum. Baskıları artırmaya başladılar, daha doğrusu, pahalı avukatları saat ücretlerinin hakkını vermeye başladı. Elinizde yeni bir şey yoksa...

Fabel gülümsedi.

- Sadece şüphe... ve blöf. En azından, biraz sinirlerini bozabilecek miyim bakalım. İlk önce baba Eitel'i alacağız.

Bir sorgu odasında görülmesi beklenebilecek bir sahneydi. Sorgu masasının etrafında, iki yanda ikişer kişi olmak üzere toplam dört kişi vardı. Kollarını birbirine bağlamış, ayakta durmakta olan bir adam, masanın üzerine eğilmiş, karşısındaki adamı tepeden süzüyordu; beriki, meydan okuyan bir ifadeyle, ötekinin eziyetlerinden yılmamış gibi görünmeye çalışıyordu. Ama bu resimde ters giden bir şey vardı. Wolfgang Eitel'in gölgesinde oturmakta olanlar polislerdi. Fabel, sorgunun başlangıcındaki psikolojik dengenin yavaş yavaş, ustalıklı ve kesin olarak Eitel'den yana bozulmuş olduğunu görebiliyordu. Terazilere hemen bir fiske vurması gerektiğini idrak etti.

- Yerinize oturun! dedi, odaya girerken.

Eitel vücudunu dikleştirdi ve kartal gagası burnunun ucundan Fabel'e baktı.

- Aristokrat havalarım bırakın, Eitel, dedi Fabel, küçümseyici bir tonla Hepimiz Bavyalı bir köylünün oğlu olduğunuzu biliyoruz. Çocukluğunun yansıma dizinize kadar domuz boku içinde geçirmiş birinin insanlara burun kıvrması kolay. Şimdi, yerinize oturun! Fabel, Eitel'in avukatının, ceza hukukundan çok ticaret hukukunda uzman olması beklenen, Eitel Group'un hukuk işlerinden sorumlu Waalkes olduğuna görünce şaşırmişti. Waalkes pancar gibi kızanp ayağa fırladı.

- Bunu yapamazsınız... buna hakkınız yok... dedi, öfkeden dili dolaşarak. Buna müsamaha gösteremem. Müvekkilimle bu şekilde konuşmanıza izin vermeyeceğim. Hakaret bu... Eitel bilgiç bilgiç gülümsedi ve Waalkes'e oturmasını işaret etti. Beriki isteneni yaptı. Sanki bir çoban, konuşmadan köpeğini güdüyordu.

- Tamam, Wilfried. Herr Fabel bilhassa sinirlerimizi bozmaya çalışıyor, sanırım. Eitel bunu söyleyip yerine oturdu. Markmann başıyla, sorguyu yürüten iki polise dışarı çıkmalarını işaret etti. Fabel'le birlikte onların yerlerine geçip oturdular.

- Gördüğüm kadarıyla ekip değişiyor, dedi Eitel. Şimdi karşımda daha kıdemli bir sorgucu var.

- Bu da, Herr Fabel, dedi Waalkes, müvekkilimi taciz etmeye devam etmek için gerekçe bulmakta giderek daha çok zorlandığınızı düşündürüyor.

Eitel gene bir el hareketiyle Waalkes'i susturdu.

- Beni öyle kolay kolay yıldırılmazsınız, dedi Eitel, başını tekrar arkaya atıp vücudunu iyice dikleştirerek. Savaşın sonunda, hepsi kendi küçük tekniğini denedi. Amerikalılar kaba ve incelikten uzaktılar: bol bol hakarete ve tehdide de başvururlardı. Bri-tanyalılar genelde daha ince ve profesyoneldiler: her zaman kibar, ama acımasızdılar ve asla pes etmezlerdi.

Ağzınızdan sizi ipe götürecek bir şeyler almaya çalışırken, size saygı duydukları, hatta hayran oldukları duygusuna kapılırdınız. Gördüğünüz gibi Fabel, bu yöntemlerin hiçbiri işlemedi.

Fabel Eitel'in söylediklerini duymamış gibiydi. Telefonu açtı ve Maria'nın iç hat numarasını tuşladı. Telefona çıkan Maria'dan, FBI dosyası ile diğer dosyaları alıp sorgu odasına gelmesini istedi. Sonra sustu. Waalkes protesto etmek için ağzını açtı.

- Çenenizi kapatın, dedi Fabel, sakın ve öfkesiz bir sesle.

- Artık yeter, dedi Waalkes, tekrar ayağa kalkarak. Gidiyoruz buradan.

- Oturun yerinize! diye uludu Eitel. Herr Fabel'in, olay çıksın diye bizi kışkırtmaya çalıştığını görmüyor musunuz ?

Maria dosyalarla içeri girdiğinde, sessiz sorgu odasında elektrikli bir hava vardı.

- Maria, dedi Fabel neşeyle, neden sen de bize katılmıyorsun? Maria kapının yanındaki duvara dayalı bir sandalyeyi çekip

sorgu masasının ucuna oturdu. Tarafsız bölgenin bu şekilde istila edilmesi Waalkes'i sinirlendirdi ve sandalyesini hafifçe Ei-

tel'den yana kaydirdi. Fabel, Waalkes'in bu birkaç santimetrelilik arazi kaybının müvekkilini öfkelenirdiğini hissetti.

- Artık başlayabilir miyiz ? dedi Waalkes. Yoksa şubenizin kalan kısmını da davet etmek ister misiniz ?

Fabel onu duymazdan geldi. Maria'dan dosyayı alıp açtı. Başını kaldırmadan konuştu.

- Herr Eitel... Amerikalı dostlarımızın Odessa Mafyası dedikleri örgütle iş yapıyorsunuz, değil mi ?

Waalkes konuşmak için davrandı. Eitel gene bir el hareketiyle onu durdurdu.

- Benim hangisi olursa olsun hiçbir maryayla ilişkim yok, Herr Fabel, diye cevap verdi, sakın, ama tehdit yüklü bir sesle. Ve size suçlamalarınızda biraz daha dikkatli olmanızı öneriyorum.

- John Sturchak'la iş yapıyorsunuz ?

- Evet, tıpkı babasıyla yaptığım gibi. Ve bundan gurur duyuyorum.

Fabel gözlerini dosyadan kaldırıp Eitel'e baktı.

- Ama Sturchak bir çeşit mafya babası... bir tür reis... dedi, doğru sözcüğü bulmakta zorlanıyormuş gibi yaparak.

- Pakhan, dedi Maria, gözlerini Eitel'den ayırmadan.

- Evet... bir çeşit baş Pakhan. Öyle değil mi? Sahte cep telefonu üretimi, dolandırıcılık, fuhuş ve uyuşturucu işiyle uğraşan biri...

Eitel'in bakışları sertleşti. Buz gibi bir sesle konuştu.

- Bu bir iftira. Saygın bir işadamına atılan doğrulanmamış, kanıtlanmamış, dayanaksız bir iftira, bir kara çalma.

Fabel gülümsedi. Amacına ulaşmıştı: Eitel'in bam teline basmıştı.

- Hadi ama, saçmalamayı kesin artık. John Sturchak tıpkı babası gibi, bir Rus madrabazı. Eitel'in yanakları birden şakaklarına kadar alev aldı.

- Roman Sturchak cesur bir asker ve askerî bir dehaydı. Ve ekleyeyim, gerçek bir Ukraynalı yurtsever. Sizin gibi birini daha fazla dinleyemem...

Eitel dudaklarını büktü: yüzünde iğrenç kokan, zararlı bir nesneyi kendinden uzaklaştıran birinin ifadesi belirmişti.

- Sizin gibi, onun hatırasına dil uzatan birini.

Fabel elinden geldiğince kayıtsız kalmaya çalışarak, omuzlarını silkti.

- Hadi, kesin tıraşı. Roman Sturchak Naziler hesabına çalışan bir paralı askerdi. Berlin'deki bir avuç haydutun emrini yerine getirip ülkesinin insanlarını öldürdü.

Eitel sanki bir halata yapışmış, yükselen öfkesini öfkeyle dizginlemeye çalışıyordu.

- Roman Sturchak ülkesi için savaştı. Tek amacı, Ukrayna'yı Stalin ve dalkavuklarının elinden kurtarmaktı. O bir özgürlük savaşçısı ve sizin olmayı hayal bile edemeyeceğiniz kadar iyi ahlaklı bir adamdı.

- Sahi mi ? Bu niteliği neyle ölçüyorsunuz ? Öldürdüğü yurttaşlarının sayısı mı ? Yoksa ABD'de hırsızlık ve namussuzluk yoluyla biriktirdiği kirli paranın miktarıyla mı? Hayır, aslında haklısınız... Ben hiçbir zaman Roman Sturchak gibi biri olmaya özlem duyacağımı sanmıyorum. Eitel yerinden kalkmak için davrandı. Waalkes ücretini işte bu noktada hak etmeye başladı.

- Herr Fabel, burada müvekkilimin düşmanlığını kazanmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz. Bu kaba tahrike bir dakika daha katlanmayacağım. Herhangi bir mali usulsüzlükle ilgili özel bir sorunuz yoksa, bu görüşme sona ermiştir.

- Müvekkilinizin, muhtemelen, John Sturchak'la birlikte kurduğu naylon şirketler aracılığıyla, Rus ve Ukrayna mafyaları için para yıkadığına inanıyorum.

Fabel konuşurken, Markmann'ın yanında gerildiğini hissetti. Kumar masasında elini gösterdiğini biliyordu. Ve bu kazanan bir el değildi.

- Ama tartışmamız gereken daha da ciddi başka suçlamalar var, diye ekledi.

-Mesela?

Eitel gene o soğukkanlı, kendinden emin havasına bürünmüştü. Bütün bunların blöf olduğunu fark etmeye başlamıştı.

- Buna birazdan döneceğiz, dedi Fabel. Bu arada, sizi Herr Markmann'ın hünerli ellerine bırakıyorum.

Sonra, Maria'yla birlikte ayağa kalktı ve ekledi.

- Az sonra döneceğim. Ben dönene kadar burada kalıyorsunuz. Fabel dışarı çıkarken, Mali Şube'nin iki detektifine başıyla, sorgu odasına, Markmann'ın yanına girmelerini işaret etti.

- Çürük tahtaya tutunuyoruz, Şef, dedi Maria.

- Haklısın, diye cevap verdi Fabel, keyifsiz bir sesle. Gidip biraz da iki numaralı Eitel'in sınırlarını bozmaya çalışalım.

Bu defa, Fabel sorgu odasından içeri girdiğinde konuşmadı ve dipteki duvara sırtını dayayıp durdu. Maria da yanma geçti. Niyeti, Norbert Eitel'e sorguya katılmayıp gözlemcilik yapacağı mesa-

jini vermek ve onu tedirgin etmektir. Her şey bir yana, bir cinayet masası komiseri bir mali dolandırıcılık soruşturmasıyla neden il-gilensindi ki ?

Norbert Eitel'in yanında, gene pahalı takım elbiseli bir başka avukat oturuyordu. Mali Şube'den iki komiser, banka işlem kayıtlarının yer aldığı belgenin fotokopisini inceliyorlardı. Fabel on dakika kadar sonra memurlardan birinin yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Polis başını tamam anlamda salladı ve iki memur Fabel ve Maria'yla yer değiştirdi.

- Teşekkürler çocuklar... dedi Fabel. Uzun sürmeyecek. Fabel Sturchak'larla bağlantıları hakkındaki soru sorunca,

Norbert Eitel'in yüzünde sabırlı bir hoşgörü ifadesi belirdi. Ama Fabel bu defa, karşısındaki adamda tedirgin bir sabırsızlık dışında hiçbir tepki uyandıramadı.

- Boşa kürek çekiyorsunuz, dedi Norbert'in avukatı.

Fabel bunu kabul etmek zorundaydı. Elinde baba ve oğul hakkında, Vitrenko'yla ilgili herhangi bir şey öğrenmesini sağlayacak hiçbir şey yoktu. Ayağa kalktı ve iki polise başıyla, sorgularına devam edebileceklerini işaret etti. Norbert Eitel bu noktada oyunu kazandığına hükmetti.

Umursamaz tavrını bırakıp nefret ve küçümsemenin yamulttuğu bir yüzle ayağa kalktı ve sol elinin işaretparmağını Fabel'in göğsüne bastırdı.

- Seni mahvedeceğim, dedi, dişlerinin arasından. Bu yaptıkların yanına kalmayacak. Değersiz bir nesneyi kendinden uzaklaştırmaya çalışırcasına, parmağını bir kez daha, bu defa daha da kuvvetli bastırdı. Fabel'in havaya kalkan eli Norbert'in bileğini kavradı.

- Elinize kolunuza hâkim olun.

Norbert elini kurtarmaya çalıştı, ama Fabel sıkıca tuttu. Tam adamın elini göğsüne doğru savurup bırakacaktı ki, donup kaldı. Norbert'in şimdi sıkı olan yumruğuna boş gözlerle baktı. Beriki bir defa daha elini kurtarmaya çalıştı. Yumruğu, bilek güreşi müsabakalarında olduğu gibi, bir sağa bir sola inip kalkıyordu. Fabel adamın bileğini biraz daha sıkınca eli kıpkırmızı kesildi. Fabel gözlerini yumruktan ayırıp Norbert'in gözlerinin içine baktı. Soğuk ve kötücül bir ifadeyle gülümsedi.

- Düştün avucuma, dedi, sakın ve acı bir zafer tımsı taşıyan bir sesle. Şimdi düştün avucuma işte.

Norbert Eitel'in bakışları, bir anlam çıkarmak için Fabel'in yüzünde dolaştı. Fabel emin olmak için bir defa daha baktı. Oraya, Norbert Eitel'in sol elinin tersine. Orada bir yara izi vardı. Daha doğrusu, hafif çarpık bir lades kemiği şeklinde birleşen iki yara izi. Tam Michaela Palmer'in tarif ettiği gibi.

Fabel bir numaralı sorgu odasının kapısını savurarak açmadan önce, yüzündeki sırtışı yok etmeyi başardı. İçeri girmeyip sadece başını uzattı. Wolfgang Eitel, Waalkes ve Mali Suçlar'dan iki detektif konuşmayı keserek, üzerlerine yaklaşan bir taşıtm farlarına yakalanmış gibi kapıya döndüler. Fabel, Eitel'e seslendi.

- Benimle ilgili olarak, bu beylerin işi bittiğinde gidebileceğinizi söylemek için uğradım sadece. Wolfgang Eitel'in yüzü soğuk ve şeytani bir zafer ifadesiyle aydınlandı. Fabel tam giderken durdu ve birden önemsiz bir ayrıntıyı hatırlamış gibi tekrar içeri eğildi.

/ - Ha, bu arada, oğlunuz Norbert, tecavüz, cinayete teşebbüs ve cinayete iştirak suçlarından tutuklanmak üzere.

Fabel kapıyı kapattı ve sorgu odasından yükselen sesleri duyunca, kendini kasmayı bırakıp gülümsedi.

Paul Lindemann'ın koşarak ona doğru geldiğini gördüğünde, koridorun ortasına varmıştı.

- Şef, az önce Werner aradı. Hemen Harburg'a gitmenizi istiyor. Hansi Kraus bulunmuş. Ölü olarak.

21 haziran cumartesi, 15.30. Harburg, Hamburg.

Fabel büyük bölümü Mordkommission'da geçen yirmi yıllık polislik yaşamında düzinelerce cinayet mahalli görmüştü. Bu, insanın ya alıştığı ya da hiç alışamadığı bir işti. Fabel ölümle yakınlaşmaya hiç alışamamıştı. Her yeni cinayet sahnesi, ruhunun derinliklerinde ufak bir yara izi bırakıyordu. Meslektaşlarının pek çoğunun tersine, cesedi insandan, teni ruhtan ayırmayı bir türlü başaramıyordu.

Ölüm büründüğü çeşitli kılıklarla sadece ve sadece insanın hayal gücüne seslenir. Her ölümün kendine özgü bir nahoşluğu vardır. Fabel bunların çoğunu görmüştü. Korkunç olanlarını: yılan-balıklanıyla bir ay geçirdikten sonra Elbe'den çıkan ceset ya da bu son katilin onun için tasarladığı kanlı tablolar. Tuhaf olanlarını: sonu kötü biten seks oyunları ya da cinayet silahının seçimindeki gariplikler. Gerçeküstü olanlarını: mutfak masasında oturmuş yemeğini yerken başm arkasına sıkılan bir kurşunla öldürülen uyuşturucu taciri gibi. Adam öldükten sonra, iki lokma arasındaki boşluk anında donmuş gibi, önünde kan, kemik ve beyin parçalarıyla dolu tabağı, elinde çatal bıçağı, sandalyesinde oturur vaziyette kalakalmıştı. Ve acıklı olanlarını: kurbanların katillerinden saklanmak için nafile bir çabayla, bir perdenin arkasında ya da bir yatağın altında cenin gibi büzüşerek kaçınılmaz sonlarından kaçmaya çalıştıkları ölümler.

Hansi Kraus'un ölümü, acıklı bir ölüm ile pis bir ölüm arasında bir yerde duruyordu. Dünyadan göçtüğü bu küçük ve pis odadan daha çirkin, daha nahoş bir yer olamazdı. Duvarlar, badana, odadaki bütün yüzeyler, hatta odayı kasvetli bir ışıkla aydınlatan, tavandan sarkan çıplak ampul, yağlı bir kir tabakasıyla kaplıydı. Werner odanın tek penceresini sonuna kadar açmış olduğu halde, ağır bir koku, kovuculara meydan okuyan kötü bir ruh gibi havada asılı duruyordu.

Artık ne sıcak ne de soğuk hissedebilen Hansi, bacaklarının bir kısmını örten ağır kaputuyla yatakta yatıyordu. Kurukafaya dönmüş yüzünün çukurlarına kaçmış bilyeleri andıran gözleri açıktı. Fabel, acı acı, Hansi'nin daha yaşarken iskelete dönüştürmek için elinden geleni

esirgemediği bedeninde çürümenin şimdiden başladığını düşündü. Bir zamanlar desenli olan gömleğinin sol kolu, sıksa pazısının ortasına kadar sıvanmıştı. Dirseğinin üzerine bağlanan lastik biraz gevşemişti ve ön kolunda, on yıllık ağır uyuşturucu bağımlılığı serüveninin yol haritası olan diğer izlerin arasında, yeni yapılmış bir iğnenin izi seçiliyordu. Hansi'nin gevşemiş sağ avucunda boş bir şınga duruyordu.

Şık bir iş, diye düşündü Fabel, bakışlarıyla bu iğrenç sahneyi tarayarak. Gerçekten şık bir iş. Bu, çabucak ve sessizce bir istatistik verisine dönüşecek olan, doz aşımına bağlı ölüm süsü verilmiş bir cinayetti. Polisin formalite icabı tuttuğu üstünkörü bir zabıt dışında hiçbir soruşturmaya konu edilmeyecek, sıradan ve beklenen bir ölüm: bir junkie daha sonunda kendini ölümüne zehirlemeyi başarmıştı. Ne var ki, bu junkie'nin anlatacak bir hikâyesi vardı ve biri onu konuşmaya kalkmadan önce susturmuştu.

- Semt polisine haber verdiniz mi? Werner başım iki yana salladı.

- Önce siz görün istedim. Cuk oturuyor, değil mi?

- Hem de acayip çakışıyor. Holger Brauner'in ekibinin hemen gelmesini istiyorum. Bölge polisine haber ver, ama onlara bunun bir cinayet olmasından şüphelendiğimizi, yani olaya Mordkom-mission'un el koyduğunu söyle.

Fabel dönüp Hansi'ye bir daha baktı. Gene, onun, cesedin ötesinde, junkie'nin ötesinde, birilerinin oğlu, bir zamanlar düşleri ve umutları ve tutkuları olan biri olduğunu düşünmeden edemedi.

- Hansi'nin Prâsidium'da birden tedirginleştiğini söylemiştin, değil mi? diye sordu Werner'e. Hani kantindeyken.

- Evet, Öyle. Birden rahatsızlanması ve bir an önce tüymek ister gibi görünmesi tuhafıma gitmişti gerçekten.

- Ben de sana, belki de iğne vaktinin geldiğini söylemiştim. Peki ya öyle değilse? Ya, ona gösterdiğimiz onca arşiv fotoğrafından sonra, katillerden birini ya da ikisini birden Prâsidium'da gördüyse ?

- Başta iyiydi... kantinde birkaç üniformalı polis ile KriPo'dan bir iki kişi vardı. Her zamanki gibi. Hansi masaya oturana kadar asabi değildi. Aslında, kıvranmaya oturduktan bir süre sonra başladı...

Werner'in yüzü ifadesizleşti. Gözleri, hatırladığı görüntüler gözünün önünden geçiyormuş gibi kıpır kıpır oynuyordu.

- Buldum!

Ama yüzünde beliren aydınlanma anında silindi. Fabel'e kaygıyla baktı.

- Aman Tanrım, lanet olsun...

21 haziran cumartesi, 17.30. Polizeiprasidium, Hamburg.

Fabel ve Werner, Hansi Kraus'un izbesinden merkeze döndükleri gibi Van Heiden'in bürosunun yolunu tuttular. Fabel orada bile, sanki ceketine sinmiş de buraya kadar taşınmış olan o ağır ve küflü kokuyu alır gibi oldu. Neredeyse takıntılı bir istekle, hemen eve gidip bir duş alma ihtiyacını hissetti.

Van Heiden'in çene çalacak bir ruh halinde olmadığı açıktı.

- Bundan emin misiniz, Fabel ?

Kriminaldirektor bu soruyu, daha Fabel ve Werner odanın kapışım tam kapatmadan sormuştu. Van Heiden'in masasının önünde oturmakta olan Volker, onları yerinden kalkmadan, bir baş hareketiyle selamladı. Fabel masanın üzerinde iki adet kırmızı dosya -personel dosyaları- durduğunu gördü.

- Bu çok ciddi bir suçlama...

- Hayır, Herr Kriminaldirektor, emin değilim. Şu anda elimizde sadece, doğruluğundan emin olduğumuz bir avuç bilgi var...

Fabel ve Werner şimdi Van Heiden'in geniş masasının önünde duruyorlardı. Van Heiden onlara eliyle, Volker'in yanındaki iki boş koltuğa oturmalarını işaret etti. İkisi de oturdu. Fabel konuşmasına devam etti.

- Herr Volker'in topladığı istihbarat, bize, Hamburg Polisi içinde bu yeni Ukraynalı çeteye ve bildiğimiz kadarıyla başka organize suç şebekelerine bilgi satan bir çeşit muhbir olduğunu gösteriyor. Bu kişi ya da kişiler her kimse, kendilerini teşhis etme ihtimali olan herkesi öldürmeye gerek görüyor. Oberst Volker bunların Klugmann'm gizli bir federal ajan olduğunu saptadıklarına ve onu ya Ukraynalılara ihbar ettiklerine ya da kendi elleriyle öldürdüklerine inanıyor.

- Ve görünen o ki, bu pis işi kendileri halletmişler, diye araya girdi Werner. Hansi Kraus bize, gördüğü katillerin yabancı değil, Alman olduklarını söyledi. Ve de yaptıkları işten zevk aldıklarını. Kriminal İnceleme ekibinin patologuna göre, bu alçaklar Klug-mann'ı öldürmeden önce işkence etmişler. Ve tabii ki, Hansi'nin bulunduğu Ukrayna yapımı otomatik silah, bizi yanlış yöne sevk etmek için orada bırakıldı.

Fabel, Werner'in bıraktığı yerden devam etti.

- Ve Kraus arşiv fotoğraflarına bakmak için buraya getirildiğinde, Werner onu kantine götürdü; orada gördüğü biri ya da bir şey onu o kadar korkuttu ki, buradan derhal tüymek istedi. Bildiğimiz diğer bir şey de, Kraus'un yaşadığı izbede, şahane bir şekilde tezgâhlanmış bir "overdose" operasyonu sonucu cansız yatmakta olduğu.

Van Heiden bütün bunları asık bir suratla dinlemişti. Fabel, Volker'in dikkatini konuşmalara değil, Van Heiden'in söylenenlere gösterdiği tepkiye verdiğini fark etmişti.

- Tamam... bulgular namussuz polisleri işaret ediyor. Peki ama, o iki polis hakkında elimizde ne delil var ? diye sordu Van Heiden, kırmızı personel dosyalarını alıp Fabel'in önünde gelecek şekilde masanın ilerisine doğru iterek.

- Şimdilik eümüzde hiçbir sağlam ve nesnel kanıt yok, Herr Kri-minaldirektor, diye cevap verdi Fabel. Ama Hansi'den aldığımız eşkal tarifleri onlara tıpatıp uyuyor. Dahası...

Fabel ilk dosyayı açtı ve parmağıyla ilk sayfanın sağ üst köşesindeki fotoğrafın üzerine vurdu.

- ...onun bürosundayken, biri Hamburg-Harburg gençler hafif-ağır siklet şampiyonluğu olmak üzere, birçok boks derecesi olduğu dikkatimi çekmişti. Harburg onun yetiştiği yer. Hansi Kraus, iki tetikçiden yaşlı olanının, büyüdüğü mahallenin nasıl da bozulduğundan yakındığından söz etmişti.

Fabel ikinci dosyayı açtı.

- Kraus, daha genç olan ikinci adamı, tetiği çekenini de tarif etmiş, body-builder'e benzediğini söylemişti. Ona bundan daha iyi uyan bir tarif olamaz.

- Bütün bunlar bana son derece dayanaksız ve dolaylı kanıtlar gibi geliyor.

- Evet, dedi Fabel. Onlara karşı sağlam kanıtlar elde edene kadar öyle. Cinayet mahallinde ayrıntılı bir kriminal inceleme başlatıyoruz. Semt polisleri bunun bir cinayet soruşturması olduğunu biliyorlar ve bu bilginin şimdiden buradaki ahbablarımızın kulağına gittiğinden eminim. Ama öznel olduğu kesin olsa da, en ikna edici kanıt, Kraus'un Prâsidium kantinindeki tepkisi.

Fabel dönüp Werner'e baktı.

- Hansi'nin tam olarak ne zaman asabileştiğini hatırlamaya çalıştım, dedi Werner. Sonra o ikisinin -dosyalan işaret etti- içeri girip yalanımızda bir yere oturmuş olduklarını anımsadım. Kraus kıcı tutuşmuş gibi davranmaya tam o zaman başladı. Hatta bana o iri yapalı, kaslı adamın kim olduğunu sordu. Ben de söyledim.

- Bana emin olup olmadığımı sordunuz. Evet, bunların o adamlar olduğundan eminim, dedi Fabel, başıyla açık dosyaları işaret ederek.

İki adam fotoğraf pencerelerinden, kendilerini suçlayan meslektaşlarına boş gözlerle bakıyorlardı.

- Ve son derece önemli bilgileri satmak için doğru yerdeler... yeterince yüksek bir konumda ve doğru şubede.

Fabel Van Heiden'e içten bir bakış atıp devam etti.

- Bunu kanıtlayabileceğimizden emin miyim ? Hayır. Haklarında suç duyurusu yapmak için yeterince kanıt toplayıp toplamayacağımız ise ayrı hikâye.

Odada gene küçük bir sessizlik oldu. Hepsi gözlerini indirip LKA7'den Kriminalhauptkommissar Manfred Buchholz ile Krimi-nalkommissar Lothar Kolski'nin fotoğraflarına baktılar.

21 haziran cumartesi, 20.00. Speicherstadt, Hamburg.

Fabel arabasını geçen seferki gibi Deichstrasse'ye park edip Speicherstadt'a yürüyerek geçti.

Antrepoların devasa kütleleri gene kararmakta olan gökyüzünü örtüyor, kırmızı tuğlalar zayıflayan ışıkta, sönmeye yüz tutmuş, için için yanan kor parçalarını andırıyorlardı. Fabel adımlarım Klimenko'nun eski antreposuna doğru yöneltti ve ağır kapıyı iterek açtı. Son ziyaretinde içerisi yeterince karanlıktı; bu defa, yanan hiçbir ışık yoktu. Antreponun koca karnı akşam karanlığını yutmuştu; uzaktaki pencerelerden

ya da açık kapıdan giren en ufak bir ışık huzmesi, ıssız karanlık tarafından emiliyordu. Fabel yanında bir fener getirmediği için kendine küfretti. Antreponun her yerinde, yüksek tavandan trapez çubukları gibi sarkan flüoresan lambalar olduğunu biliyordu; kapının yakınlarında bir

verde bir elektrik düğmesi olması gerektiğini tahmin etti, ama nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

- Binbaşı Vitrenko!

Fabel'in sesi karanlık tarafından yutulmadan önce duvarlara çarpıp yankılandı. Ağzının içinde bir küfür geveleyip bir kez daha "Vitrenko!" diye bağırdı. Öfkesine rağmen, bu özel isme seslenme-sindeki ironiyi düşünmeden edemedi. Bu, yürüttüğü soruşturmaya çok benzeyen bir durumdu: zifiri karanlıkta korkunç bir hayaletin peşinden koşuyordu. Cevap yoktu. Fabel, karanlığı bakışlarıyla delmek istercesine gözlerini kısıp boynunu ileri doğru uzatarak, antrepoyu dikkatle taradı. Karanlığın derinliklerinde bir yerde, belli belirsiz dikdörtgen bir ışık lekesi görür gibi oldu. Hafızasını yoklayınca, bu soluk lekenin ofis kabininin dar pencerelerinden biri olabileceğini tahmin etti. Bir kez daha seslendi. Çıt yoktu. Bu normal değildi. Saatinin ışıklı kadranına baktı. Sekizi geçiyordu ve yaşlı Ukraynalı gibi askerî düzene ve dakikliğe alışkın bir adamın geç kalmayacağını biliyordu. Fabel elini ceketinin içine uzatıp Walther'ini küıfmdan çekti. Öngörüsüzlüğü için kendine lanet okudu: Ukraynalı'yla tekrar buluşmanın riskli olabileceğini akıl etmemiştir. Burada olduğunu kimse bilmiyordu. Tek basmaydı. Elini kapının yanındaki duvara doğru uzattı, sol avucunu duvara yapıştırıp gezdirdi, ama elektrik düğmesini bulamadı.

Bir ses duydu. Bu dipsiz uçurumun bir yerlerinde, biri, ne olduğunu teşhis edemediği, çok hafif ve belli belirsiz bir gürültü çıkarmıştı. Donup kaldı ve Walther'inin namlusunu sesin geldiği tarafa doğru çevirdi. Kulaklarını dikti. Gene çıt çıkmıyordu. Pencereden gelen solgun ışığı imleyip duvarın kenarından kabine doğru ilerlemeye başladı. Arada bir yana doğru kayarak, sütunların yerini belirlemeye çalışıyor, birine dokunduğunda sol elini aşağı yukarı gezdirerek üzerinde bir elektrik düğmesi arıyordu.

Aynı sesi tekrar duydu. Bir iniltiydi bu. Ya da boşuk bir insan sesi.

- Vitrenko ?

Bu defa sesinde tereddüt vardı; sanki baba ya da oğul, hangi Vitrenko'nun cevap vereceğinden emin değildi. Cevap, sanki ağzı tıkanmış birinin alçak, boşuk çığılı olarak geldi. Fabel sert bir hareketle başını sesin geldiği tarafa doğru çevirdi. Kulakları dim-dikti, ama gümbür gümbür atmaya başlayan nabzının gürültüsü antrepoyu dolduruyordu. Yüzü gibi avuçlarının da terden sırlıklam olduğunu fark etti, Walther'ini iyice sıktı.

Artık ofis kabininin yanındaydı. Basamakların, birkaç adım ötesinde olduğunu tahmin etti. Bir başka sütuna uzanmış ve boştaki elini üzerine yapıştırmıştı. Avucunun içinde, sütundan aşağı diklemesine inen bir kablonun sırtını hissetti. Elini hızla aşağı doğru kaydırdı ve elektrik düğmesinin dört köşe kutusunu buldu. Derin ve sesiz bir soluk aldı ve sol elinin parmaklarını düğmeden ayırmadan, sütundan geriye doğru olabildiğince uzaklaştı. Tabancayı tutan elini gevşetip yeniden sıkarak, ışıkları yaktığında karşısına çıkacak her neyse üzerine ateş etmeye hazırlandı.

Fabel elektrik düğmesine bastı. Antreponun orta bölümünde boydan boya uzanan floresan lambalar titreşerek yandı ve bir cehennem sahnesini aydınlattı.

Altın saçlı kız, teninden gençlik, zindelik ve sağlık fıskıran o kız, ofis kabinin duvarında ölü olarak asılı duruyordu. Paramparça edilmiş çıplak bedeni, göğüs boşluğundan sökülmüş ciğerleri, yirmi yıl önce uzak bir diyarda çekilen fotoğraflardaki kurbanlarla aynı şekilde duvara çivilenmişti. Kan ve iç organ parçaları, yerden biraz yüksek ofis kabininin duvarında ıslak boya lekeleri gibi parlıyordu. Kız hayatını kaybederken insanlığından da olmuştu: Fabel içi boşaltılmış insan baş, tuhaf bir kuş leşine bakıyor olma duygusundan sıyrılıp onu tanıdığı haliyle algılamak için kendisiyle mücadele etti. Sonra, bu benzetmeden dolayı kendine lanet okudu, zira katil tam da bu etkiyi yaratmak istemiştir. Fabel güçlükle soluyarak, sarsak adımlarla geri çekildi, sırtım bir sütuna dayayıp durdu. Umarsızca başka bir yere bakmak istiyor, ama gözlerini karşısındaki dehşet tablosundan alamıyordu.

Fabel gene alçak, boşuk bir hırıltı duydu. Aniden uykusundan uyanan bir uyurgezer gibi, hızla sesin geldiği yöne doğru dönüp tetiğe yapıştı. Yaşlı Ukraynalı kabin duvarındaki katliam sahnesine bakan sütuna dayanmış duruyordu. Kablolarla sıkıca bağlanmış, bir ilmek başının üstünden ve altından geçirilip aşağı çekilerek çenesinin altında düğümlemişti. Kablo adamın etine gömülmüş, gömleğinin önü koyu bir kan lekesiyle sırlıklam olmuştu. Ağzı geniş bir koli bandıyla mühürlenmişti. Fabel Slav'ın hâlâ hayatta olduğunu, vahşi bakışlarını üzerine diktiğini görebiliyordu. Birden, karnına sert bir yumruk yemiş gibi oldu: Vitrenko bu yaptıklarını

babasına seyrettirmişti. Tarihini tekrarlamış ve kızın henüz soluk alıp veren ciğerlerini sökerken, biçare ihtiyarı buna taniş etmişti. Fabel ileri doğru atılıp ihtiyarın başını avuçlarının içine aldı. Yeşil gözler vahşi, delici bir bakışla Fabel'in gözlerinin içine dikildi. Adam bir şey söylemeye çalışıyordu.

- Bekleyin... bekleyin... dedi Fabel, ölümüne sıkılmış kabloyu telaşla inceleyip adam kan kaybından ölmeden, nereden çözmeye başlayacağını bilemeden. Sizi kurtaracağım...

Ukraynalı başını var gücüyle iki yana salladı; bu, kablonun etine daha da gömülmesine yol açtı ve çığlık olması gereken bir ses kolu bandının arkasında boğulup gitti. Fabel dehşet içinde geri çekildi.

- Tanrı aşkına, kıpırdamayın...

Fabel silahını kılıfına yerleştirip adamın ağzından bandı sökmeye başladı. Ukraynalı buna da şiddetli bir tepki göstererek başını yana ve aşağı doğru şiddetle salladı. Fabel, yeşil gözlerin işaret ettiği yere baktı.

Ve gördü.

İhtiyarın bileklerinin hemen yanına, Fabel'in bir tür tanksavar mayın olduğunu tahmin ettiği, büyük ve kalın metal bir disk bağlanmıştı. Mayına, üzerinde yeşil bir ışık yanıp sönen, yumruk büyüklüğünde, siyah bir elektrik kutusu ilıştırılmışti. Fabel, Ukraynalı'yı sütuna bağlayan kabloların kutudan kıvrılarak yükselen iki kalın kablonun devamı olduğunu anladığında, beyninden vurulmuşa döndü. Adam patlamaya hazır bir canlı bombaydı. Ve kutunun üzerinde yanıp sönen yeşil ışık, zaman ayarlayıcı bir düzeneğin olduğunu düşündürüyordu. Yaşlı adam bir kez daha başı ve gözleriyle telaşlı hareketler yaptı; Fabel'e antreponun kapısına doğru kaçırmaya çalışıyordu sanki.

- Yapamam... dedi Fabel, çatallanan bir sesle. Sizi burada böyle bırakamam...

Ukraynalı'nın yeşil gözlerine yeniden sükûnete yakın bir ifade yerleşir gibi oldu. Beraberinde, güçlü ve huzurlu bir tevekkül ifadesiyle. Gözlerini yumdu ve başıyla çok hafif bir selam verdi. Bu bir kurtuluş işaretiydi: Fabel'i her tür yükümlülükten ve ölümden kurtarıyordu; kendini çileli bir yaşamdan kurtarıyordu.

- Yardım getireceğim... dedi Fabel.

Ama ikisi de, onu artık kimsenin kurtaramayacağını biliyordu. Fabel geriye doğru birkaç adım attı, gözlerim olabildiğince uzun bir süre yaşlı adamdan ayırmamaya çalışarak geriledi, sonra arkasını dönüp önce hızlı adımlarla, sonra çılgın gibi koşarak boş antrepoyu boydan boya geçti. Adeta bir sürat koşusu yapıyordu. Kapıya doğru. Hayata doğru.

Fabel antreponun kapısından dar sokağa öylesine kuvvetle fırladı ki, ötedeki kanala savrulmaktan demir korkulara çarparak kurtuldu. Ayakları kaldıran taşlarında kaya tökezleye, komşu antrepo binasının duvan boyunca ilerledi. Sırtım kırmızı tuğla duvara bastırarak yere oturdu ve kendini az sonra olacıklara hazırladı. Ve beklediği oldu.

Antreponun derinliklerinde, gök gürültüsünü andıran, boğuk bir patlama sesi yankılandı. Bina sanki bir devin yumruğunu yemişti. Fabel sırtındaki duvarda ve altındaki zeminde bir şok dalgasının atımlarını hissetti. Antreponun ağır kapısı kasasından fırlamış ve ikinci kat seviyesindeki pencerelerin camları patlayarak ışıltılı parçalar halinde aşağı yağmaya başlamışti. Fabel yana yıkılarak başını ellerinin arasına aldı, dizlerini karnına çekerek cenin pozisyonuna girdi. Parçalanmış kapıdan ve camlardan dışarı kırmızı-beyaz bir alev dalgası yükseldi ve hırlayarak inine geri dönen öfkeli bir hayvan gibi geri çekildi. Etraf boğucu bir tuğla tozu, duman ve pislik bulutuyla kaplandı. Deprem etkisi yaratan patlamanın şiddetinden sonra, ortalık birden sakinleşip sessizleşmiş gibi oldu. Sonra, bütün bitişik antrepoların alarmları ulumaya ve cıyıklamaya başladı. Fabel yeniden dikleşti ve ona bir asır gibi gelen bir süre boyunca hareketsiz oturdu. Gözlerini sımsıkı yumdu, ama beyninde yanmakta olan, ölü ihtiyarın yeşil gözlerindeki ateşi söndüremedi. Angelika Blüm'ün dairesinde bilincini yitirirken içine baktığı gözlerdi bunlar. Fabel'i, yanında kalma yükümlülüğünden kurtarmış olan gözler. Bundan yaklaşık yirmi yıl önce, kendi etinden ve kanından olan kişinin elinden çıkan korkunç eseri seyretmiş, kederli bir babanın gözleri.

Fabel uzaktan, Speicherstadt'a yaklaşmakta olan büyüyen siren seslerini duyabiliyordu.

Avuçlarını duvara bastırıp kendini yukarı çekerek ayağa kalktı. Ağzı burnu tozla dolmuştu; boğazım temizlemek için üst üste öksürdü. Duvardan uzaklaşırsa toz girdabında ve karardıkta yolunu kaybedeceği düşüncesiyle duvara yapıştı, gözlerini yumdu ve tekrar, Vasıl Vitrenko'nun onun için antreponun duvanına et ve kanla çizdiği dehşet manzarasını gördü; bir sütuna bağlanan ve gözlerinin önünde parçalanmış genç kadının dehşetini seyretmeye, çığlıklarını

dinlemeye zorlanan yaşlı adamı gördü. Bu Vitrenko'nun başyapıtı olmuştu. Ve Fabel'in bunu görmesi tasarlanmıştı. Fabel aynı anda, Vitrenko'nun onun hayatta kalmasını da tasarladığını kavradı. Her şeyi kusursuz bir şekilde ayarlamış ve zamanlamıştı: başyapıtım gözleriyle görmesi, yaşlı adamı kaçınılmaz ölümünden kurtarmanın bir yolunu ararken boş yere vicdan azabı çekmesi, sonra da kaçıp gitmesi için Fa-bel'e zaman tanımıştı. Bu şekilde, Fabel'in zihnine, ömür boyu ona musallat olacak silinmesi imkânsız iki görüntü yerleştirmişti: parçalanmış kız ve yaşlı adamın ölümü kabullenışı. Ve bu görüntüleri Fabel'in zihnine bir daha çıkmayacak şekilde yerleştirmekle, hiçliğe de havale etmişti. Onları gerçeklikten silmişti. Artık sadece Fabel'in belleğindeki anı galerisinde yaşayacaklardı. Fabel sırtını duvardan aşağı kaydırarak yeniden yere oturdu ve boğazından bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti. Hıçkırığını bastırıp başını tuğla duvara yasladı ve yardım gelmesini bekledi.

21 haziran cumartesi, 20.30. Polizeipräsidium, Hamburg.

İtfaiye amirinin verdiği rapor, Fabel'in zaten bildiği şeyleri teyit etti.

- Sütunun üzerindeki patlayıcıya ilaveten, ofis kabininin içine ya da yakınına yerleştirilmiş yangın hızlandırıcı bir maddenin izlerine rastladık... benim tahminim, bunun petrol olduğu yönünde. Patlamadan sonra kabinden geriye fazla bir şey kalmamış, kabinin içindekiler de derhal tutuşmuş. Ağız açık duran, iki adet beş litrelik bidon bulduk. Her neyse, sonuçta, cinayet mahallindeki bütün izler yok olmuş durumda.

Fabel itfaiye amirine durgun ve soğuk bir tavırla teşekkür etti ve adam bürodan ayrıldı. Maria odadaki karamsar sessizliği bozmayı denedi.

- Holger Brauner ve kriminal araştırma ekibi şu an oradalar, ama bulup inceleyecekleri fazla bir şey yok, dedi.

- Adam bizimle oynuyor, dedi Fabel, gözlerini kaldırıp Ma-ria'ya bakmadan. Bu adam benimle oynuyor. Yaptıklarını görmem ve bunu başkalarına anlatmam için yaşamamı istedi.

Afganistan'daki o kahrolasıca ambarda o kadınları heykel gibi bırakmasının nedeni de buydu, başkalarının buna tanıklık etmesini istiyordu.

Fabel gözlerini kaldırıp ekip arkadaşlarına baktı. Maria ve Werner ilk defa olarak patronlarını yıkılmış ve çaresiz gördüler.

- Bu onun sanatı. Tıpkı Marlies Menzel'in Bremen'de sergilediği o tablolar gibi.

- Şimdi ne yapacağız, Şef? diye sordu Werner, meydan okuyan bir tonla.

- Şimdi, bir duş almak için eve gideceğim.

Fabel bir gün içinde ölümün çevresinde o kadar çok dolaşmıştı ki. Saçları ve teni toz içinde, ağız ve gırtlığı kupkuruydu.

- On sularında Präsidium'da buluşalım.

- Peki, Şef. Bütün ekibi toplayayım mı?

Fabel gülümsedi. Maria asla yakınmazdı. İşin görülmesi için ne gerekiyorsa yapardı.

- Evet, lütfen Maria... ama Anna'yı dışarıda tut. Ona yirmi dört saat izin verdim. MacSwain operasyonu onu çok yordu sanırım.

Maria başıyla onu onayladı.

21 haziran cumartesi, 21.30. Pöseldorf, Hamburg.

Fabel'in telesekreterindeki üç mesaj, şiddet ve cinayetin ötesindeki bir dünyadan atılmış cankurtaran halatları gibiydi: ilk mesaj kızı Gabi'dendi. Fabel kızının mesajını dinlerken ilk sözcüklerinden itibaren sesinde beliren neşeli cıvıltıyı duydu. Böyle bir anda Gabi'nin sesini duymak, birinin karanlık ve korkutucu bir odanın tozlu, ağır perdelerini çekip içeriği gün ışığına boğması gibiydi. Ama bu gece, karanlık bir şatonun odalarından biriydi sadece.

Gabi, eğer uygunsa, görüşemedikleri haftasonunun yerine bir sonraki haftasonunu birlikte geçirmeyi öneriyordu. Die Fantas-tischen Vier'in bir konserine gitmek istiyordu. Fabel'in kafası, rap müziğinin Almanya'da icra ediliyor olmasını hiç basmıyordu. New York, Chicago ve Los Angeles gettolarında doğan ve özel bir sokak İngilizcesiyle söylenen bir müzik türüydü bu. Ama Gabi rap'i seviyordu: bu, bir çocuğun ana babasından bağımsız bir kişilik haline gelme sürecinde giderek çoğalan sayısız farklılaşma noktasından biriydi. Fabel derin derin içini çekti; bu soruşturmanın hayatı üzerindeki sinsi ve tahripkâr tahakkümünün gelecek hafta sonuna kadar hafifleyeceği, hiçbir şekilde garanti değildi.

İkinci mesaj Susanne'dendi. Onu aramasını ve nasü olduğunu haber vermesini istiyordu.

Üçüncü mesaj ise Fabel'in kardeşi Lex'tendi.

Lex yaşça Fabel'den büyüktü, ama Fabel sık sık, ağabeyinin asla yaşlanmayan ve yaşlanmaya meydan okuyan ruhunun, onu on yaş genç gençleştirdiğini düşünürdü. Aralarındaki tek çarpıcı karşıtlık bu değildi: Lex, Fabel'den kısa boylu ve koyu renk saçlıydı; Keltlere özgü keskin mizah duygusu gözlerinin etrafında kalıcı kırışıklıklar oluşturmuştu. Lex, Kuzey Frizya Adası'ndaki Sylt'te bir restoran ve otel işletiyordu; burası, bir zamanlar sadece bahçılığıyla ünlü olan, ama artık ağlara çok daha kârlı bir balığın takıldığı bir yerdi: Hamburg ve Berlin'den gelen zenginler, kodamanlar ve ünlüler. Lex'in kumulların gerisindeki alçak bir sırtta yer alan restoranının, geniş bir tırpan şeklindeki beyaz kumlu plaja ve Kuzey Denizi'nin sürekli değişen renklerine bakan, görülmeye değer bir manzarası vardı. Fabel, Lex'in yerinde uzun zaman geçirmişti. Burası onun için bir tür sığınak haline gelmişti. Kurşunla yaralandıktan sonra sağlığına orada kavuşmuştu. Artık bir aile üyesi olmadığı gerçeğiyle yüzleşip barışmaya çalıştığı oraya çekilirdi. Artık bir koca olmadığı, artık tam zamanlı bir baba olmadığı gerçeğiyle burada hesaplaştırdı.

Lex onu özel bir nedenden dolayı aramamıştı. Sadece kardeşinin hatırını sormak istemişti: bu, Fabel'in suçlulukla fark ettiği, fazla tek yanlı olmaya meyleden bir telefon trafiğiydi. Ağabeyinin sesini duymak Fabel'in içinde acilen Hamburg'dan kaçma ve her an değişen okyanusu seyrederek haftalar geçirme isteği uyandırdı; üzerine oturan takım elbiselerinden ve şehirli görüntüsünden kurtulma, hafif uzamış sakalı, güneşten solmuş tişörtü, kot pantolonu ve espadrilleriyle aylak aylak dolaşmak istedi. Kafasındaki görüntü netti, sevgili sığınağına geri dönmek istiyordu, ama bu defa hayalinde bir de yol arkadaşı vardı: Susanne. O anda kararını verdi: bu iğrenç soruşturma kapanır kapanmaz, Susanne'ye kendisiyle Sylt'e gelmesini teklif edecekti.

Fabel mesajlara cevap vermeden önce, cep telefonundan Mahmut'u aradı. Speicherstadt'ta Vitrenko'nun babasıyla ilk buluştuğunda Mahmut da oradaydı. O buluşmada hazır bulunan dört kişiden ikisi şimdi ölüydü: Fabel'in, Mahmut'un üçüncüsü olmadığından emin olması, içini rahatlatması gerekiyordu. Genç adamın sesini duyunca, ağzından küçük bir ferahlama nidası çıktı. Ona, antrepoya gittiğinde olanları anlattı ve konuşurken ellerinin titrediğini fark edip şaşırıldı. Mahmut bir süre sessiz kaldı.

- Aman Tamım, Jan, dedi sonunda. Ben karanlık bir dünyada yaşadığıma inanırdım, ama seninkini düşününce altıma yapıyorum. Öldüklerine inanmıyorum. Kendi babasına bunu yaptığına inanmıyorum.

Mahmut bir an, bir şey düşünür gibi sustu. Sonra devam etti.

- Dinle, Jan, bir süre gözden kaybolacağım. Hamburg'dan gideceğim. Bu über-Viking'in benimle göreceği bir hesabı olup olmadığını bilmiyorum, ama sonunda bir Viking kebabı olmak istemiyorum. Döndüğümde seni ararım. Ama arada sen beni arama.

- Anlıyorum, dedi Fabel.

\

Mahmut telefonu kapattı.

Fabel bundan sonra Gabi'yi aradı. Baba kız her zamanki gibi, kısa ve keyifli bir konuşma yaptılar. Aralarında, sayfalarca hikâyeyi ve meramı birkaç sözcüğe sığdıran bir çeşit stenografik iletişim vardı. Fabel bu davanın neredeyse bütün zamanını almaya devam edeceğinden korkuyordu, gene de Gabi'den gelmesini istedi. O da zamanı yoksa dert etmemesini söyledi. Fabel'in Ga-bi'yle geçirdiği zaman altından daha kıymetliydi ve onunla birlikte olmak için çıkan her fırsatın üzerine atlıyordu. Kelimelerden yaptıkları tasarruf, az bir zamanda derin bir duygu yoğunluğu yaşamalarına da imkân veriyordu.

Fabel telefonu kapattıktan sonra, daha yemek yemediğini hatırladı. Mutfağa gidip kendine bir salata ile sütsüz iki koyu kahve hazırladı. Bu arada Lex'in telefon numarasını tuşlamaya başladı, ama ağabeyinin hâlâ mutfakta ya da yemek salonunda koşturuyor olabileceğini düşünüp numara düşmeden telefonu kapattı. Ardından Susanne'yi aradı. Susanne, Speicherstadt'ta olanları duyunca dehşete kapıldı ve hemen kalkıp ona gelmek için ısrar etti. Fabel bir soruşturma toplantısı için Präsidium'a dönmek zorunda olduğunu açıklayarak onu reddetti. Susanne'nin telaşlandığı ve kaygılandığı açıktı, ama Fabel ona birlikte Sylt'e gitme düşüncesini açınca, sesi aydınlandı.

- Çok isterim, Jan. Bence, bu ikimiz için de iyi olur. Bütün bu dehşet için ödemek zorunda olacağım psikolojik bedel kaygılandırıyor beni.

Beni de, diye düşündü Fabel.

Fabel, Susanne'yle konuştuktan sonra, salatasını keyifsizce yedi, kendine yeni bir kahve koyup oturma odasına geçti. Işıkları söndürüp kanepeye oturdu. Büyük pencerenin camından kendini görebiliyordu. Derin bir nefes alıp saatine baktı. Prâsidium'a dönmeden önce, gerginlikten taş gibi olmuş boynunu ve omuzlarını biraz gevşetmeye ihtiyacı vardı. Sehpaye uzanıp Otto'nun verdiği İngilizce Soyadları Sözlüğü'nii aldı. Hafifçe güldü. Fabel'in İngilizce ya da Almanca etimoloji kitaplarında huzur bulabileceğini bir tek Otto tahmin edebilirdi. Fabel başvuru kitaplarına bayılırdı. Bunlar, insanın önce bir bilgi arayarak, sonra hiç alakasız, ama aynı ölçüde ilginç bir başka bilgi parçasına atlayarak, rotasız yelken açabileceği bilgi deryalarıydı. İlk önce amaçsızca kendi soyadına aradı. "Fabel" soyadının Almanya'nın yam sıra Hollanda ve Danimarka'da da olduğunu biliyordu. Ama Britanya Adaları'ndaM soyadları arasında izine rastlamayınca biraz hayal

kırıklığına uğradı. Yakınlarda karşılaştığı orijinal soyadlarını hatırlamak için beynini zorladı. Soruşturma nedeniyle, biri hemen aklına geldi. İrlanda ve İskoçya'da çok sık rastlanan Mc ve Mac'la başlayan soyadlarına ayrılmış kalın bölümü bulmak için sözlüğün sayfalarını karıştırdı. MacSwain girişini buldu.

Ve dondu. Dudaklarına götürmekte olduğu kahve fincanı havada asılı kalmıştı. Odada sessizlik tanımını aşan bir sessizlik oldu. Fabel kendini iki kalp atışı arasındaki o ana kilitlenmiş, kanı donmuş gibi hissetti. Sonra büyü bozuldu. Fincan gürültüyle tabağa inerken, içindeki kara ve koyu sıvı çalkalanarak dışarı döküldü. Fabel kanepeden kalktığını ve ayakta olduğunu, ancak kendini odanın öteki ucunda bulduğunda fark etti. Hâlâ açık olan kitap sol elindeydi ve bakışları madde girişine kilitlenmişti. Sağ eli telsiz telefona uzandı ve Mordkommission'un numarasının kayıtlı olduğu kısayol tuşuna bastı.

- Lanet olsun... Tanrım lanet olsun... diye mırıldandı, bir türlü açılmayan telefona.

Sonunda, Maria telefona cevap verdi. Fabel kendini tanıtmadı bile.

- Anna haklıymış, Maria... Tanrım, her şeyi yanlış anladık. Katil MacSwain. Sven'in Oğlu MacSwain...

Maria'nın sesinden kafasının karıştığı ve ikna olmadığı anlaşılıyordu, ama Fabel onun kuşkularını bir sözcük seliyle yok etti.

- Bize başından beri kim olduğunu söylüyor. Ve biz bunu atladık. Bütün e-mail'lerde bunu bar bar bağırdı. Hâlâ peşinde bir takip ekibi var mı ?

- Evet. Ya da şu an için en azından bir kişi var. MacSwain'in evinin önünde.

- Oraya derhal birini daha gönder! Biz oraya varana kadar beklemelerini söyle; MacSwain evden ayrılmaya kalkarsa cinayet şüphesinden tutuklanmasını istiyorum. Eitel'in avukatına da, o yanında olsun ya da olmasın, on dakika içinde Norbert'le konuşacağımı söyle. Sizleri on beş dakika sonra toplantı odasında göreceğim.

21 Haziran Cumartesi, 21.00. Eimsbüttel, Hamburg.

Anna düşsüz bir uykunun derin, karanlık ve sıcak gölüne dalmıştı. Prâsidium'dan eve döndüğünde uyuyabileceğini düşünmemişti: kendini aşırı yorgun hissediyor ve MacSwain'le geçirdiği gecenin görüntüleri, rasgele zaplanan TV kanalları gibi, belli bir sıra takip etmeden gözünün önünden geçip duruyordu. Uykuyla araştırma bir yarış pistinin engelleri gibi dikilen işleri, kaim parmaklı, kurşun bacaklı bir yorgunluğun ağırlaştırdığı hareketlerle yapmıştı. Pasaklı tekir kedisi Mausi'yi doyurmuş, makyajını temizlemiş ve soyunup yatağa girmişti.

Uyandığında neredeyse akşam olmuştu. Mausi yatağın dibinde oturmuş, küstah bir kayıtsızlıkla ona bakıyordu. Bacaklarındaki kurşun erimişti, ama başı, uyurken mengeneyle sıkılmış gibi ağrıyordu. Yataktan kalktı, iki kodein hâpı alıp ılık suyla doldurduğu küvete daldı. Gözlerinin üzerinde ıslak bir el havlusu, küvetin içindeki su tüylerini diken diken edecek kadar soğuyana kadar, hareketsiz yattı. Banyoda, bir tek, hareket ettiğinde yankılanan suyun sesi ve mutfaktan gelen gürültüyü duyup gözlerinden havluyu çekmeden elinden geldiğince sert bir sesle "Mausi!" diye bağırdığında bozulan, mutlak denebilecek bir sessizlik vardı.

Anna buruşan ve beyazlaşan parmak uçlarını inceledi ve gönülsüzce banyodan çıktı. Bir havluyla saçlarını ve vücudunu ku-rulayıp mutfağa gitti. Mausi bir köşede, hiç olmadığı kadar uslu oturuyordu.

- Ne yaptın Spitzbube?11

Anna kedinin işlediği kabahatin izlerini saptamak için gözleriyle mutfak taradı. Mausi'nin evin küçük balkonuna girip çıktığı mutfak penceresini açtı ve hayvan ok gibi dışarı fırladı. Anna omuzlarını silkti, buzdolabından bir bardak soğuk su aldı, üst üste birkaç yudum içip serinledi

ve yatak odasına döndü. Kapının vurulduğunu duyduğunda daha yeni giyinmişti. Gelen, komşulardan biri olmalıydı, zira dışarıdan gelen ziyaretçiler elektronik giriş sistemini kullanıyordu. Anna kapıyı açmadan önce, geleninin alt kat komşusu ihtiyar Frau Kreuzer olması gerektiğini düşündü. Anna'nın işinin niteliğini bilen Frau Kreuzer sık sık kapısını çalar, ona süpermarkette, kütüphanede ya da apartmanın dışında dolaşırken gördüğü şüpheli tiplerle ilgili hikâyeler anlatırdı. Anna onu sabırla dinler, yaşlı kadma bir fincan yeşil çay ikram eder ve konuşmanın iyi vatandaşın ödevlerinden uzaklaşıp dedikoduya ve çene çalmaya kaymasına ses etmezdi. Anna yaşlı komşusunun kaygılarının yalnızlık çölünde bir arkadaşlık vahası yaratmaya yönelik bir kurnazlık olduğunun pekâlâ farkındaydı, ama bunu dert etmiyordu. Ne var ki, bu gece ziyaret edilmemeyi tercih ederdi. Nitekim, saatlerce uyumuş olmasına rağmen, başı dönüyor, kendini sersem gibi hissediyordu. Kapıyı açtı.

11. Yumurcak, hırsız.

- İyi akşamlar, Frau Kreuz...

MacSwain'in gözlerinin soğuk, yeşil ateşine bakarken, sönen sesiyle birlikte kalbi de durur gibi oldu.

- Selam, Anna, dedi MacSwain.

Anna afallamış görünüyordu. MacSwain onun sessiz sorusuna cevap verir gibi, işaret parmağını kaldırdı ve ucunda evin anahtarlarını salladı. Anna hızla arkaya döndü. Bu ani hareket başını döndürdü ve görüşünü bulandırdı. Gözleriyle, kılıfına yerleştirip kapının yanındaki masanın üzerine bıraktığı, 9 mm'lik beylik tabancası SİG-Sauer'i aradı. Silah yok olmuştu. O saniye her şeyi anladı: mutfaktaki sesleri, içtiği suyu, Mausei'nin gerginliğini. MacSwain'e döndü; dikkatini adamın yüzünde toplayabilmesi için başını sağ sola oynatması gerekti. Elinde olmadan, bu soğuk, yeşil bakışla Mausei'nin ona bakarkenki buz gibi kayıtsızlığı arasında bir benzerlik kurdu. O, diye düşündü yüreği daralarak, insandan farklı bir şey. Fabel'e anlatmaya çalıştığı şey buydu: onda, insana temel olan o gözle görülmeyen, belirleyici unsurlardan biri eksikti. Anna sendeledi ve mutfak dolabının kenarına tutunmaya çalıştı.

MacSwain öne doğru bir adım atıp ellerini genç kadının kollarının altından geçirdi.

- Yavaş, dedi, en ufak bir endişe belirtisi göstermeden. Bence biraz daha su içmen gerekiyor... MacSwain'in içme suyuna karıştırdığı uyuşturucu karışımı bilincinin etrafına perde çekmeye başlarken, Anna her nedense kendini konuşmak zorunda hissetti.

- Ben... Kendimi pek iyi hissetmiyorum... dedi, sadece MacSwain'in duyduğu bir sesle.

Ama bunu neden söylemek zorunda olduğunu hatırlayamadı.

21 Haziran cumartesi, 21.40. Polizeipräsidium, Hamburg.

Fabel geldiğinde, Maria, Werner, Paul ve Van Heiden ordaydı-lar. Maria toplantıya hâlâ nöbette olan, genişletilmiş soruşturma ekibinden iki memuru da çağırmıştı. Fabel kolunun altında Otto'nun hediyesi olan kitap, geniş ve kararlı adımlarla salona girdi, soruşturma panosunun önüne geçip durdu.

- İzinizle, doğrudan konuya gireceğim, dedi. Elimizde yeni bir baş zanlı var. Ya da en azından bir başka baş zanlı daha: John MacSwain, yaş 29, Almanya'da ikamet eden bir Britanya vatandaşı.

- Ya Vitrenko ? diye sordu Van Heiden.

- Vasil Vitrenko hâlâ olayın çok önemli bir parçası. Ben karşımızda bir usta ile çirak olduğuna inanıyorum. Ya da bir başrahip ile çömez. Vitrenko mükemmel bir manipülatör. Adamları ona köle gibi itaat ediyorlar. Adanmışlıklar, eski İskandinav mitlerinin ve inançlarının yamuk bir zihniyetle yeniden yorumlanmasına dayanıyor. Ama o, sadece adamlarını kontrol etmiyor: amaçlarına ulaşmak için her tür insanı kullanıyor. Ve bu insanlar arasında ruh hastaları da var. John MacSwain bunun bir örneği; tıpkı, doksanların ortalarında Ukrayna'da bir dizi benzer cinayet işleyen o adam gibi.

Fabel durdu. Odada mutlak bir sessizlik vardı.

- Vitrenko, Hamburg'daki bir seri cinayet vakası üzerine yazdığım makaleye ulaştı. Ayrıca, dünyanın önde gelen kriminoloji enstitülerinden birinde... Ukrayna'daki bir enstitüde eğitim gördü... ve bildiğimiz gibi, Ukrayna dünyada seri cinayetlerin en sık görüldüğü ülkelerden biri. Şimdiye kadar uğraştığımız her şeyin tipik bir ders kitabı örneğine benzemesinin nedeni bu. Çünkü bu tipik bir ders kitabı örneği. Vitrenko, MacSwain'le, muhtemelen, yanlarında çalıştığı Eiteller aracılığıyla tanıştı. Eiteller Odessa Mafya-sı'nın da karıştığı bir gayrimenkul yolsuzluğunda Vitrenko'yla birlikte iş çeviriyorlar. Norbert Eitel genç kadınların uyuşturularak kaçırlması ve bir tür ayın sırasında ırzlarına geçilmesi olaylarına doğrudan karıştı. Sol elinde

kurbanlardan birinin yaptığı tarife tam olarak uyan özel bir yara izi var. Bence, Vitrenko bu ayinleri adamlarım bağlamak için kullanıyor. Ve ben, bu işe bulaşan başka önemli şahsiyetleri ortaya çıkaracağımız kanısındaım.

Fabel gene sustu. Bütün bunları söze dökmek tuhafına gitmişti; şimdiye kadar sadece içsel olan bir süreci dışlaştırıyor gibiydi. Salondakiler onu kıpırdamadan, mutlak bir sessizlik içinde dinliyorlardı. Kimseden soru gelmeyince devam etti.

- Cinayetlere gelince: belediye avukatı sıfatıyla Ursula Kastner, Neuer Horizont ortaklığıyla ilgili gayrimenkul alım satımlarında usulsüzlükler olduğunu saptamış olmalı. Benim tahminimce, bu işte üst düzey birilerinin parmağının olduğunu gördü ve yetkililerle görüşmek yerine bildiklerini basma anlatmaya karar verdi. Ve basından seçtiği kişi Angelika Blüm'dü. BAO-BND ajanı Tina Kramer ise, gerçek kimliği, bu şubenin iki memuru tarafından karşı tarafa ihbar edilen Klugmann'm bağlantısı olduğu saptandığı için öldürüldü. Söz konusu polisler karşı taraftan rüşvet alıyorlardı ve Klugmanni yüzme havuzunda öldürdükten sonra, bizi yanlış yöne sevk etmek için geride Ukrayna güvenlik servislerine ait bir silah bıraktılar. Üç kurban, bir katil. John MacSwain. Çırak.

Fabel eliyle öldürülen üç kadının görüntülerini işaret etti. Sonra, Afganistan'da çekilen fotoğraflara döndü.

- Bunlar ise ustanın işleri. İmzasını taşıyan bir işi ben kendi gözlerimle gördüm. Vitrenko'nun babasının ve yardımcısının bundan birkaç saat önce katledilişi, imzalı bir eserdi ve Vitrenko, izleri yok etmeden önce bunu görmemi isteyecek kadar egoist bir adam. Katlettikleri kendi öz babası ve Kiev'deki kurbanlardan birinin kız kardeşiydi. Vitrenko bu işi MacSwain'e havale edemezdi. Bu bir başyapıttı.

- Yani bugün işlenen cinayetler haricinde, katilin MacSwain olduğunu iddia ediyorsunuz? diye sordu Van Heiden.

- Evet. Vitrenko MacSwain'in hangi düğmelerine basacağını biliyordu. MacSwain'in bir sosyopat olduğu açık. Vitrenko bunu anladı. Kendisiyle aynı hamurundan yoğrulduğunu gördü. Her neyse, John MacSwain'in babasıyla çok zayıf bir ilişkisi vardı. Tahminimce, Vitrenko baba rolüne soyundu ve her şeyi Viking zirvalıklanyla sarıp sarmaladı. MacSwain ilk başta muhtemelen, Vitrenko'nun düzenlediği Viking ayinleri için kadm bulmakla görevlendirilmişti... aslında, bunlar kılık değiştirmiş toplu tecavüzlerden başka bir şey değildi. Vitrenko, MacSwain'in psikopatisinin ne kadar derin olduğunu görmüş olmalı. Ona, yerine getireceği kutsal görevleri bundan sonra verdi. Bence, e-mail'leri gönderen MacSwain'di, ama metinleri Vitrenko yazıyordu.

- Peki ama MacSwain'den neden kuşkulaniyorsunuz ? diye sordu Maria. Aradan geçen onca zamandan sonra, tam da şimdi ?

- Adından dolayı. Başlangıçtan beri anahtar önümüzde duruyordu, dedi Fabel, kitabı önündeki masaya koyup açarak. "MacSwain" adının kökenleri. İrlandaca ve İskoç Gaelcesi bir adın İngilizceleşmiş biçimi. Mac öneki soya atıfta bulunur... "oğlu" anlamına gelir. Swain adı İskoçya'nın batısındaki adalara yerleşen Viking istilacıların adından gelir. Eski Norveççe'de erkek çocuk anlamına gelen Svein sözcüğünün Gaelceleşmiş, sonra da İngilizce-leşmiş şeklidir. Fabel sustu. Havadaki elektriği hissedebiliyordu. Hepsini bundan sonra ne diyeceğini biliyordu, ama bunu onun ağzından duymaları gerekiyordu.

- MacSwain "Sven'in Oğlu" anlamına geliyor.

- Bunu biliyordum! dedi Werner. Anna da biliyordu. MacSwain'in de gitmeyen bir şey vardı.

- Norbert Eitel'le kısa bir sohbet yaptım, diye devam etti Fabel.

Kendisi halen aşağıda, nezarethanede. Ona Vitrenko ve MacSwain'in tecavüzlerdeki rolü hakkında her şeyi bildiğimi söyledim. Esas olarak avukatı konuşmamasını söylediği için beni cevaplamadı, ama yüzündeki ifade her şeyi anlattı. Gerçekten boka batmış birinin ifadesi vardı suratmda. Katil MacSwain, bundan eminim.

Fabel, Maria'ya döndü.

- Hâlâ peşindeyiz, değil mi ?

- Evinin oraya bir memur daha gönderdim, ama MacSwain'i izleyen polis bütün gece evden çıkmadığını söylüyor.

,- Okey, dedi Fabel. Herkesin yirmi dakika içinde harekete hazır olmasını istiyorum. Maria, takip ekibine yerlerinden kıpırdamamalarını söyle.

Üniformalı bir polis kapıyı vurup başım toplantı salonundan içeri uzattı.

- Danışmada sizi görmek isteyen biri var, Herr Hauptkommis-sar. Frau Kraus diye biri...

Margarethe Kraus kırk beş ila altmış beş arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Gençliğinde orta yaşlı göstermenin acısını, yetmişlerinin sonuna geldiğinde hâlâ orta yaşlı biri gibi göstererek çıkaracak olan kadınlardandı. Yıllar süren uyuşturucu bağımlılığı, Hansi'nin yüzünden, ana ile oğul arasında saptanabilecek bütün benzerlikleri silmişti. Frau Kraus'un yuvarlak ve ifadesiz bir yüzü vardı. Küçük kahverengi gözlerinden, hayatımın hiçbir anını geride bırakmamış da gittiği her yere beraberinde taşıyormuşça-sına, ölçüsüz bir yorgunluk ve usanç ifadesi okunuyordu. Girişteki bekleme salonunda, gecenin karanlığına kara bir ışık düşüren pencerenin yanında oturuyordu. Minik ellerini küçük bir zarfın üzerinde kavuşturmuştu. Fabel içeri girince mahcup mahcup ayağa kalktı.

- Frau Kraus ? dedi Fabel, gülümseyerek elini uzatıp. Kaybınız için çok üzgünüm.

Margarethe Kraus acı acı gülümsedi.

- Ben Hansi'yi yıllar önce kaybettim. Fark eden tek şey, şimdi gömeceğimiz bir cesedin olması. Fabel söyleyecek bir şey bulamadı. Başını, şefkat ve anlayışla salladı. Ona çok uzamış gibi gelen bir sessizlikten sonra konuştu.

- Beni görmek istemişsiniz, Frau Kraus. Hansi hakkında mı? Yaşı belirsiz kadm konuşmadan zarfı Fabel'e uzattı. Fabel'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

- Hansi'den, dedi kadın.

Fabel zarfı açtı. Mektup kurşunkalemle, ama dikkat çekecek kadar temiz ve düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı. Sanki okul disiplininin uzak anılan yazıya yansımıştı. Bunun Hansi için önemli bir mektup olduğu aşikârdı. Okuması güç bir metindi. Mektubun büyük bölümü son derece kişiseldi: Hansi, esas olarak, ona ve kız kardeşlerine verdiği üzüntü ve endişe nedeniyle annesinden özür diliyordu. Fabel, Frau Kraus'un bu özel konulan neden kendisiyle paylaşmak istediğini merak etmeye başlamıştı ki, mektubun son paragraflarına geldi.

Anneciğim, onca yıldan sonra sana şimdi yazmamın nedeni, artık dertlerimin bittiğini düşünmem. Üzülmeni ya da korkmanı istemiyorum, ama sana, birinin peşimde olduğundan kuşkulandığımı söylemem gerek. Eğer haklıysam, birbirimizi bir daha görebileceğimizi sanmıyorum. Başıma kötü bir iş gelirse, bu mektubu Polizeipräsident-um'dan

Kriminalhauptkommissar Jan Fabel'e götürmeni istiyorum. Bence o dürüst bir polis ve bana her ne yapacaklarsa, bunu yapanları yakalayacaktır.

Ben Herr Meyer'le Präsidium'un kantinindeyken iki adam vardı. Sol arka tarafımıza oturdular.

Biri yaşlıca, diğeri gençti. Genç olanının çok kısa sarı saçları vardı ve vücudu body-builder ya da halterci gibiydi. Herr Meyer'e kaslı olan adamın kim olduğunu sordum. Lothar Kolski olduğunu söyledi. Lothar Kolski, yüzme havuzunda o adamı vurduğunu gördüğüm kişi. Aynı masadaki yaşlıca adam da ona bunu yapmasını söyleyen adam. O an hiçbir şey söylemedim, çünkü onları polis merkezinde görünce nutkum tutulmuştu. Cinayetin arkasında belki de polisin olduğunu düşündüm, ama artık öyle olmadığım biliyorum. Herr Fabel ne yapılması gerektiğini bilecektir.

Korkuyorum, ama düşündüğüm kadar değil. İyi değilim. Ben hiç iyi olmadım. Böyle olması daha iyi.

O kadar üzgünüm ki, anne. Ben sana layık bir evlat değilim, sen de benim layık olduğumdan çok daha iyi bir anneydin.

Seni seven oğlun Hansi

Fabel okumayı bitirdiğinde, gözlerim uzunca bir süre mektuptan alamadı. Sonra gözlerim kaldırıp Margarethe Kraus'a baktı.

- O kadar, o kadar üzgünüm ki, Frau Kraus. Bu mektubu bana getirdiğiniz için size teşekkür ediyorum.

- Hansi gerçekten de bir polis tarafından mı öldürüldü?

- Hansi caniler tarafından öldürüldü, Frau Kraus.

Fabel ciddi bir bakışla gözlerini kadının gözlerinin içine dikti. Bu yalan değildi.

- Ama size söz veriyorum, onları yakalayacağız, dedi, mektubu havaya kaldırarak. Ve onları bu mektubun yardımıyla yakalayacağız.

Margarethe Kraus, ona otobüs durağının yerini gösteren birine teşekkür eder gibi, kibarca gülümsedi.

- Artık gitsem iyi olur, dedi. Çok geç oldu.

Fabel kadının elini sıktı. Eli soğuk ve biraz nemliydi.

- Korkarım, sizden biraz daha kalmanızı rica edeceğim. Bir memurun ifadenizi alması gerekiyor. Ondan sonra sizi arabayla evinize bıraktınız. Korkanm, birkaç gün birinin size göz kulak olması gerekiyor... bu iş kapanana kadar.

Frau Kraus küçük omuzlarını her şeyi kabullenen bir ifadeyle silkti.

- O halde ben burada bekleyeyim, dedi ve kalktığı yere oturup artık oğlunun son mektubunu tutmayan ellerini tekrardan dizlerinin üzerinde kavuşturdu.

Van Heiden, bekleme salonunun önünde Fabel'i bekliyordu. Fabel ona mektubu uzattı ve ilgili paragraftan gösterdi.

- Gereğinin yapılması için buna size bırakabüirim, değil mi, Herr Kriminaldirektor? diye sordu.

Van Heiden cevap vermedi, ama Fabel, onun öfkeli bakışlarındaki, yakında olacakları okudu: Buchholz ve Kolski bilmiyorlardı, ama ekspres bir tren onları almak için yola çıkmıştı.

- Size şunu vermeye gelmişim, Fabel. Van Heiden, Fabel'e bir e-mail uzattı.

Polizei Hamburg Mordkommission

Kimden: SVEN'İN OĞLU

Kime: ERSTER KRİMİNALHAUPTKOMMISSAR JAN FABEL

Tarih: 21 Haziran 2003, 21.30

Konu: Hz. Davud'un kızı

BANA YAKLAŞTIĞINIZI DÜŞÜNÜYORSUNUZ, AMA SİZE YAKLAŞAN BENİM. SİZE O KADAR ÇOK UNUTULMAZ TECRÜBE YAŞATTIM Kİ, HERR FABEL. BU SONUNCUSUNU AŞLA UNUTAMAYACAĞINIZ. BEN DE HEPSİNDEN ÇOK BUNDAN ZEVLİK ALACAĞIM.

ALDATMAK KADINLARIN TABİATINDA VARDIR. HİLE VE SAHTEKÂRLIKLA ZEHİRLENMİŞ OLARAK DOĞAR VE HAYATLARINI YALAN VE İHANET YETENEKLERİNİ BİLEMEKLE GEÇİRİRLER. SVEN'İN OĞLU'NUN DAVUD'UN KIZI'NIN KANATLARINI AÇACAK OLMASI PEK ŞİİRSEL, ÖYLE DEĞİL Mİ?

SVEN'İN OĞLU

21 Haziran Cumartesi, 22.00. Harvestehude, Hamburg.

Fabel, ekibin paniğe kapılmaksızın acil durumun gereklerini yerine getirmesini sağlamak için, savaş vermek zorunda kalmıştı. E-mail'in anlamı, hiçbir kuşkuyla yer vermeyecek kadar açıktı. Davud'un Kızı.12 MacSwain'i aldatmaya kalkışmış olması. MacSwain Anna'dan öcünü alacaktı. Maria telefonla Anna'ya ulaşmaya çalışmış, ama telefonu açan olmamıştı. Fabel bir ekibe derhal Anna'nın Eimsbüttel'deki evine gitmeleri ve gerekirse kapıyı kırıp içeri girmeleri talimatını verdi. Bu arada, MacSwain'in evine baskın düzenlenecekti.

MacSwain'in apartmanının dışındaki takip memuru, zanlının saat 17.56'da eve döndüğünü ve o saatten beri dışarı çıkmadığını teyit etti. Saat 19.30'da ışıkların yanması haricinde, evde gözle görülür bir hareketlilik olmamıştı. Takip memuru, MacSwain'in Porsche'sinin hâlâ yer altı garajında park yerinde olup olmadığını kontrol bile etmişti. Fabel, ekibin Maria liderliğindeki bir yansım merdivenlerden yukarı gönderdi; kendisi de Werner'le birlikte ekibin diğer yansım ve kapı kırmakta kullanılan balyozu alıp çelik kapılı asansöre yöneldi.

Daireye tek bir kapıdan girilip çıkılıyordu. Ama üç kat yüksekliğindeki balkondan kaldırıma atlayarak dışarı çıkmak da mümkündü. Çelik yelekli iki MEK görevlisi bir metre uzunluğundaki balyozu aralana aldılar, sessizce üçe kadar saydılar ve sıra dörde geldiğinde kapıya doğru savurarak kilidi paramparça ettiler. Kapıyı içeri doğru fırlamasıyla birlikte içeri daldılar ve Heckler and Koch marka hafif makinelerini boş salonun içinde sağ sola gezdirdiler.

Fabel dairenin boş olduğunu hemen anladı. Tim üç-dört dakika içinde onun bu sezgisini teyit etti.

- Siktir! dedi Werner. Aynı şey ikinci defa nasıl olur?

- Çünkü gözümüzü öteki tarafa dikmiştik, dedi Fabel. An-

12. Musevilik'te çok önemli yeri olan Peygamber Davud'a atıf. Anna'nın Yahudi olmasına gönderme yapıyor., (ç.n.)

na'yı dinlemeli ve bu canavann peşine tam kadro bir takip ekibi takmalıydım.

Anna'nın adı geçer geçmez, iki polis birbirlerine manidar ve neredeyse korkulu bir bakış attılar.

- Ekibi ara ve Anna'yı bulup bulamadıklarını öğren. Werner sert bir hareketle cep telefonunu açtı.

- Şef... gelip şuna bir bakın... diye seslendi Maria.

Maria salonun dışındaki, daha çok geniş bir gömme dolaba benzeyen, küçük bir odanın önünde duruyordu. MacSwain bu avuç içi kadar yere küçük bir bilgisayar masası ve sandalye sığdırmayı başarmıştı. Duvarlar fotoğraflar, gazete kesikleri ve notlarla kaplıydı. Tavandaki iki

spot lamba duvarlara asılı nesnelere sergi salonlarındaki gibi aydınlatıyordu. Işık huzmeleri ahşap oyma bir maskenin üzerinde odaklanıyordu. Bu, Fabel'in Otto'nun ona verdiği kitapta gördüğü oymaya yakın bir kopyaydı. MacSwain'de de t>lan o kitapta gördüğü tasvire. Sakalların ortasındaki ağız öfkeden kudurmuş birinin mimiğiyle yamulmuş, spot ışıklarının keşiştiği noktadaki göz çukuru karanlığa gömülmüştü.

Maria Fabel'in içeri geçebilmesi için geri çekildi. Fabel kapının arkasından kapandığını hayal etti ve görünmez bir el göğsünü kavrayan klostrofobi mengenesini biraz daha sıktı. Fabel bunun bir hobi odasından çok öte bir yer olduğunu görebiliyordu. Bu başka bir boyuttu: dış dünyadan kopuk bir dünya. MacSwain, bir kale kapısı kadar kurt ve geçit vermez kapıyı arkasından çekerek buraya oturuyor, çevresine ördüğü alternatif hakikat, ahlak ve inanç âlemine burada dalıp gidiyordu. Fabel bunun ne kadarını MacSwain'in kendisinin yarattığını, ne kadarında Vitrenko'nun payı olduğunu kestiremiyordu.

Spot ışıklannda bronz şanslı bir şey parlıyordu. Bir raptiyeye takılı bir zincirin ucunda sallanan, oval şeklinde, üzeri kabartmalı bir Kriminalpolizei kimliğiydi bu. Angelika Blüm'ün evinin ve güveninin kapısını aralayan anahtar buydu işte; Blüm'ün aldanmasına, katilinin Fabel olduğunu düşünmesine neden olan bu kimlikti. Maria, Fabel'in üzerinden eğildi ve ötekilerin tepesine raptiyelenmiş bir gazete kesimini işaret etti.

- Tanrım, diye mırıldandı. Bu sizsiniz.

Bir yıl öncesine ait yazı, Hamburger Morgenpost'tan kesilmişti. Fabel'in fotoğrafı, Markus Stümbke'nin tutuklanma haberini veren iki sütun yazının üzerinde yer alıyordu. Stümbke, Lise Kellmann adında bir kadın senatörü takip edip öldürmüştü. Yazı besbelli cinayet olayıyla ilgili bir devam haberi idi, zira başlıktan da anlaşıldığı

üzere, Fabel'in geçmişine ve Hamburg Polisi'ndeki kariyerine daha ayrıntılı yer veriyordu.

MacSwain, Fabel'in Britanyalı-Alman ailesine gönderme yapan ve zaman zaman englische Kommissar diye anıldığı belirten cümlelerin altını çizmişti. Fabel gözleriyle duvarlara asılı diğer nesnelere taradı. Hemen hemen hepsi Viking mitolojisi ve tarihiyle ilgiliydi. Modern bir Avrupa haritasına, Vikinglerin Kuzey Denizi ve Baltık kıyıları ile Volga'dan aşağı, Ukrayna'nın içlerine kadar izledikleri yollar ve gene kırmızı kalemle, Iskoçya'nın kuzeyine akınlar düzenlemek ve yerleşmek için kullandıkları güzergâh işaretlenmişti. MacSwain bu keçe uçlu kırmızı kalemle kendine düzmece bir kişisel tarih kurmuş, eylemlerine sapıkça mazeretler, gerekçeler sunan ince, ama bozulmaz bir ağ örmüştü.

- Eksik olan bir şey fark ediyor musun ? diye sordu Fabel, Maria'ya.

Maria evet anlamında başını salladı.

- Kurbanların fotoğrafları ya da kişisel eşyaları yok... ganimet yok.

- Aynen.

- Seri katillerin öldürdükleri kişilerle kurdukları ilk temas öldürme ediminin kendisi olduğu halde, normalde, onlarla bir "ilişki" kurmaya çalışırlar. Burada hiçbir referans yok. Ne Ursula Kastner'e, ne Angelika Blüm'e, ne Tina Kramer'e. Kurbanların ölmelerinden önce, batıl inançlarla çekilmiş fotoğraflar da yok. Giyim eşyaları yok. Hiçbir ganimet yok.

- Kurbanlarını kendi seçmediği için, dedi Fabel. Kurbanları, onun için başka biri seçiyor.

MacSwain'in saplantısının nesnesi kurbanı değil, onu yönlendiren kişi. Manevi babası olan Vitrenko. Ona zerre kadar önem vermeyen doğal babasının bıraktığı boşluğu dolduran adam. Vitrenko.

Fabel'i çarpan bir şey daha vardı.

- Angelika Blüm'ün evinden getirilmiş hiçbir dosya da yok. Ve kayıp kamera burada da değil. Bunları başka birine aktardı. Ona cinayeti nasıl işleyeceği ve olay mahallinden neleri alacağı söyleniyordu.

Werner gelip arkasında durdu. Fabel, sırtına dikilen Maria ve Werner'le, kendini bu hap kadar, havasız mekâna hapsolmuş gibi hissetti. Arkasına dönüp kararlı bir baş hareketiyle ferah salonu işaret etti. Hep birlikte salona geçtiler.

- Anna, dedi Werner, kaygıdan kararmış bir yüzle. Haberler iyi değil, Şef. Anna evinde değil ve çantası ile cep telefonunu yanına almamış.

21 Haziran cumartesi, 20.00. Elbe, Landungsbrücken yakınları, Hamburg.

Biten gün, gökyüzünü saran kızılık ve sürüp giden tatlı akşam havasıyla kendini unutturmamaya çalışıyordu. Franz Kassel kasketini kaldırdı ve kızıl renkli ince saç tutamlarını başının arkasına doğru sıvazladı. Nöbeti neredeyse bitmek üzereydi. Canı buz gibi bir bira içmek istiyordu. Hatta birkaç bira. Nöbeti oldukça sakin geçmiş, onu Wasserschutzpolizei'a

çeken başlıca unsurların tadım çıkarabilmişti: suyun tatlı sesini ve demirli teknelerin hoş gıcırtilarım ve şapırtılarını dinlemek; sürekli değişen ışığı seyretmek; devriye gezerken, gemilerin dev gövdelerinin yanından geçmek. Ama en önemlisi, mesleğinin ona sağladığı farklı bakış açıydı. Sudan bakınca her şey farklı görünürdü. Daha çok şey-görülürdü. Her gün gördüğü Hamburg, karadan gördüğü Hamburg'dan tamamen farklıydı. Kassel bu eşsiz bakış açısına sahip olduğu için kendini ayrıcalıklı hissediyordu.

Herkesin bu ayrıcalık duygusunu paylaşmadığını biliyordu: şu an dümeninde olan ve WS23'ü Landungsbrücken karakoluna geri döndüren Polizeiobermeister Gebhard gibi. Gebhard için WSP sadece bir işti; yalnızca üç senedir WSP'deydi ve daha şimdiden, diğer mürettebata durmadan, karada bir MEK görevine geçmek için eğitim görmekten bahsediyordu.

Kassel, kıyıya doğru dümen kıran Gebhard'a baktı. Gebhard işinin ehliydi, ama Kassel'in gerçek bir nehir polisi için zorunlu gördüğü, su duygusundan yoksun olduğu açıktı. Bu, gerçek denizcilerin içinde olan bir şeydi: onlar nehri canlı bir varlık olarak algılandılar. Oysa, Gebhard, Elbe'yi üzerinde trafik polisliğinden başka bir şey yapmadığı, suyla dolu bir otoyol olarak görüyordu. Kassel onu otoyoluyla baş başa bırakıp güverteye çıktı. Meltem yüzünü serinletti, yerini bulmuş ve işini bilen bir insanın gönül rahatlığıyla içini çekti. Überseebrücke'nin oradaki marinadan çıkmakta olduğunu tahmin ettiği tekneyi o sırada fark etti. Kassel dürbününü gözüne dayadı. Bu, geçen gece takip etmeleri istenen Chris Craft 308 sürat teknesiydi. Çarçabuk kamaraya indi ve Gebhard'dan sürat teknesini güvenli bir mesafeden takip etmesini istedi.

- Ama vardiya bitti, Şef, diye protesto etti Gebhard.

Kassel, Gebhard'a boş gözlerle bakarak karşılık verdi. Gebhard omuzlarını silkti ve WS23'ün dümenini tekrardan Elbe'nin içlerine doğru kırdı. Kassel'in, Mordkommission'dan o genç banyanın bu tekneyle hâlâ ilgilenip ilgilenmediğine dair hiçbir fikri yoktu, ama bunu bir sormasının iyi olacağını düşündü. Telsizin ağızlığını eline aldı ve Mordkommission'dan Oberkommissarin Klee'ye bağlanmak istediğini söyledi.

21 haziran cumartesi, 22.000. Elbe, Hamburg yakınları.

Anna'nın bilincine egemen olan bir biçim yoktu. Kafa karışıklığı bir bilinçlilik hali olarak tanımlanabilirse, bu, zihninin aldığı şekle en yakın durumdu. Ama kafa karışıldığı bile başka duygularla, coşkularla bağlantılıdır. Kafanız karışmış ve öfkeli ya da kafanız karışmış ve korkmuş veya kafanız karışmış ve neşeli olabilirsiniz. Ama Anna'nın kafa karışıklığı tamamen nedensiz ve kendinden menkuldü. Zihni bir an berraklaşıyor, hemen ardından bu-lanıyordu. Sanki yoğun bulut kümeleri arasında uçuyordu; uçak arada bir bulutların arasından çıkıyor, mavi gökyüzünün parlaklığı bir an gözlerini kamaştırıyor, sonra bu netlik kayboluyordu. Uyanıktı. MacSwain'in teknesinin içini tanımişti. Elleri arkadan bağlıydı ve yatağın üzerinde yan yatıyordu. Nerede olduğunu ve neler olduğunu biliyordu. MacSwain ona uyuşturucu vermişti. Evine girmişti, içme suyuna bir flunitrazepam ya da klonazepam ve gammahidroksibütirat karışımı karıştırmıştı. Anna'nın silahı üzerinde değildi. Cep telefonu üzerinde değildi. Fabel ona bir gün izin vermişti, bu yüzden kimse merak edip onu aramayacaktı. Tek başınaydı ve kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Birkaç saniye süresince, bütün bunlar kafasında billur gibi netti. Bir an sonra her şey yok olmuştu. Ne nerede olduğuna dair bir fikri vardı, ne de ona ne yapıldığına. Sonra uykuya benzer bir şey zihnini yorgan gibi sardı.

MacSwain'in sesiyle uyandı. Biriyle konuşuyordu. Hızla, soluk soluğa ve aralıksız konuşuyordu. Anna bilinci o kadar bulanıktı ki, adamın ne dediğini anlayamıyordu, ama sese doğru hamle etti.

Bilinci açıldı. Baş, kafatasının yanlarına doğru basmç yapan bir ağnyla zonkladı. MacSwain konuşmaya devam etti. Anna gözlerini açtı. MacSwain karşısında oturuyordu; ölgün ve boş gözlerini üzerine dikmiş ona bakıyor, yüzünün ağzından başka hiçbir yeri oynamıyordu. Sanki biri, MacSwain'in hasta aklında ne varsa sonuna kadar boşalmadan kapatılması imkânsız bir musluğu açmıştı.

- O bana her şeyi anlattı, diye devam etti, aceleci ve sinirli bir sesle. Biz kendi efsanelerimizi yazıyoruz. Efsanelerimizi kendi

destanlarımızdan, destanlarımızı da kendi tarihimizden türetiyoruz. Odin bir tanrıdır. Bütün Vikinglerin tansıdır, çünkü bütün Vikingler onun bir tanrı olduğuna inanır. Efsaneler onun bir tanrı olduğunu söylemeden önce, destanlar bir kral olduğunu söylüyordu. Ve destanlar onu kral yapmadan önce, tarih Jutland'da bir kabile reisi olabileceğini anlatıyordu. Ama onun ne olduğunun önemi yok. Neyeye dönüştüyse o artık. Odin adını duyan kimse onun pislik içinde bir

kabile reisi olduğunu düşünmüyor. Onun adı söylendiğinde dünya yerinden oynuyor. Gerçek olan bu... gerçek bu. Albay Vitrenko'nun bana anlattığı bu. O bana hepimizin aynı tema üzerine çeşitlemeler olduğumuzu, hepimizin tarihimiz ve efsanelerimize bağlı olduğumuzu gösterdi.

Birden sustu. Anna oturur konuma geçmek için vücudunu dikleştirmeye başlamışü- MacSwain ayağa kalktı ve iki adımda Anna'nın yanına varıp yumruğunun şakağına indirdi. Anna'nın başı ağrıdan patlayacak gibi oldu. Gözleri karardı, ama bayılmadı. Gene kolunun üzerine yığıldı ve sanki bir sineği öldürmek için ara verdiği konuşmasma bıraktığı yerden devam eden MacSwain'e baktı.

- Albay Vitrenko bana, bağlantılı olduğumuz kişiler olduğunu gösterdi. Onunla benim gibi. Bizim akraba olduğumuzun gözlerimizden belli olduğunu, geçmişte ortak bir Viking atamızın olması gerektiğini söyledi. Hauptkommissar Fabel'le de öyle. Albay Vitrenko bana, benim ve Herr Fabel'in aynı kanı taşıdığımızı söyledi, ikimizin de yarı Alman, yarı iskoç olduğumuzu, ikimizin de yerimizi seçtiğimizi. Herr Fabel'in beni bu yüzden hasım olarak seçtiğini. Anna kendini biraz toparladığım hissetti. Düşünceleri, balçık-laşmış zihninde daha kolay ve daha hızlı hareket ediyordu. Gözleriyle MacSwain'i tarttı. Güçlü ve iri yapıydı, ama yumruğu acıtsa bile yeterince güçlü değildi. Tekneye çarpan dalgaların dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Anna, MacSwain'in motoru kapattığım ve onunla biraz oynamak için aşağı indiğini tahmin etti. Belki de vakti gelmişti. Belki de hayatı burada, bu saate noktalanacaktı. Ama beyni MacSwain'in sandığı kadar uyuşuk değildi. Mücadele edecekti. Sonuna kadar mücadele edecek ve edecekti. MacSwain onun işini kolay kolay bitiremeyecekti.

- Ama sadece zamanı paylaştığımız kişilere bağlı değiliz, diye devam etti MacSwain, monologuna. Bizden önce gelenler ve sonra gelecek olanlar var. Ve bizler bizden sonra gelecek olanların tarihiyiz. Ben bir efsane olacağım. Albay Vitrenko bir efsane olacak. Ve zamanı geldiğinde, Odin'in yanında yerlerimizi alacağız.

MacSwain'in gözleri birden buz gibi bir kötülükle doldu. Ayağa kalkıp Anna'ya doğru yürüdü.

- Ama önce kurbanların verilmesi lazım, diyerek, genç kadının üzerine eğildi.

Anna'nın ilk tekmesi başının kenarına isabet etti, ama genç kadının biçimsiz pozisyonu ve uyuşturucuların sersemletici etkisi darbenin şiddetini azaltmıştı. MacSwain yediği darbeden çok uğradığı şaşkınlıktan sendeleyerek geri çekildi. Bu Anna'ya, bacaklarını yataktan aşağı savurarak ayağa kalkma fırsatını verdi. Ama ayaklarının üzerinde dikilir dikilmez, başı fırlıdak gibi dönmeye başladı. MacSwain'in kendini toparladığının farkındaydı. Kamara küçük ve dardı ve ufak tefek Anna'dan çok uzun boylu MacSwain'in rahat hareket etmesini engelliyordu. MacSwain Anna'nın üzerine atıldı. Anna ayağını sert ve hızlı bir hareketle havaya savurup topuğunu MacSwain'in sternum kemiğine indirdi. Ciğerleri boşalan MacSwain, dizlerinin üzerine yıkıldı; sanki havasız bir ortamda kalmış, boşuluyor gibi olmuştu.

Anna öne ve yana doğru bir iki adım attı; ellerinin bağlı olması hareketlerini engelliyordu. Hiç acele etmeden, dikkatle nişan alıp MacSwain'in şakağına acımasız bir tekme daha indirdi. MacSwain darbenin şiddetinden yana doğru savrulurken mutfak dolaplarına çarpıp kaldı. Şimdi, inleyerek yerde hareketsiz yatıyordu. Anna kamaranın kapışma doğru koşup tüm gücüyle omuz-ladı. Kapı yerinden oynamadı. Sonra bunun sürme bir kapı olduğunu hatırladı, kollarını ve bileklerini döndürerek kaba etlerinin altına geçirdi. Önce çömelerek, sonra yere oturarak ellerini dizlerinin arkasına kadar kaydırды, ardından ayaklarının üzerine geçirmeyi başardı. MacSwain'den yana bir bakış attı. Beriki bir kez daha inledi. Anna hâlâ bağlı olan elleriyle sürme kapıyı açmak için uğraştı. Bunu başaracaktı. Dışarı çıkacak, sonra da suya atlayacaktı. Suda kurtulma şansı, yan uyuşturulmuş bir halde, yanında bir psikopatla bu teknede kısılp kalmaktan daha yüksekti.

Sürme kapı tutukluk yapıyordu. Anna iradesinden ve gücünden geriye kalan ne varsa sonuna kadar toplayıp kapı koluna asıldı. Kapı yana kayarak açıldı ve gürültüyle kasasına çarptı. Nehrin hafif petrol kokan, serin havası kamarayı doldurdu. Anna yukarı, gecenin karanlığına doğru hamle etti. Arkasında bir hayvan çığılığı yankılandı. MacSwain'in bütün ağırlığıyla üzerine çöktüğünü hissetti. Yüzü güverteye çıkan merdivenin son basamağına gömüldü. Ağzı ve burnu koyu ve madenî bir kan tadıyla doldu. MacSwain Anna'nın saçlarını avuçlayıp başını şiddetle geriye

doğru çekerek tekrardan kamaraya sürükledi. Sıkılı avucunu, şiddetle Anna'nın ensesine doğru indirdi; ama Anna bunun bir yumruk olmadığını fark etti. Ensesine değen soğuk metali ve

iğnenin derisine batışını hissetti. Sonra, kavuşmak için o kadar çırpındığı gece, bilincinin üzerine kapandı.

21 haziran cumartesi, 22.15. Elbe, Hamburg-Cuxhaven arası.

Franz Kassel sürat teknesinin durduğunu gördü. Tekne ana seyir kanallarının dışındaydı ve gizlice peşinden gelen WS23'ün tersine, seyir ışıkları yanıktı. Kassel, uzun boylu genç adamın güverteye çıktığını gördü. Karanlıkta ve bu kadar uzaktan emin olamazdı, ama yüzünü silmekte olduğu havluda siyah lekeler oluştuğuna yemin edebilirdi. Kan gibi siyah lekeler. Kassel dürbünü gözlerinden indirip Gebhard'a döndü.

- Oberkommissarin Klee'ye ulaşmayı bir daha dene. Onu bula-mazsan, ben bu arkadaşın icabına bakacağım.

Dönüp tekneye bir daha baktı. Nehrin siyah ipeğinin üzerinde, beyaz bir köpük teleği oluşmuştu.

- Hareket ediyor... dedi Kassel, düşünceli bir sesle.

21 haziran cumartesi, 22.25. Harvestehude, Hamburg.

MacSwain'in banyosunun beyaz fayans kaplı duvarları temizlikten ışıltıyor, pahalı armatürler ve havlu asacakları keskin bisturiler gibi soğuk soğuk parlıyordu. Fabel, Maria ve Werner gözlerini bir erkek silüetine dikmişlerdi. Düşün borusuna lacivert-kırmızı renklerde bir dalgıç kıyafeti asılıydı. Giysiden süzülen sular, aralıklarla parlak emaye küvete damlıyordu. Giysinin, yüzülmüş bir deriyi, mevsim gereği değiştirip atılmış dev bir sürüngen tulumunu çağrıştıran, sinir bozucu bir görüntüsü vardı. Küvetin kenarına bir dalgıç başlığı asılıydı.

Werner çenesini hafifçe ileri uzatarak, dalgıç kıyafetini işaret etti.

- İşte bunu giyiyor, düşünebiliyor musunuz ? dedi.

Fabel küvete dikkatle baktı. Tam o sırada, iki damla daha düştü. Fabel damlaların parlak beyaz emayede soluk pembe bir iz bıraktığını görür gibi oldu. Cebinden bir kalem çıkardı, tıkaç halkasına takıp yukarı çekerek küveti tıkadı.

- Eğer öyleyse, kanı temizlemek için kötü bir seçim. Bu kıyafet

su geçirmez olabilir, ama yaka ve kol ağızlan neopren denen malzemedir. Ne kadar yıkanırsa yıkansın, kan lekesi bundan tam olarak çıkmaz. Brauner gelene kadar, kimse hiçbir şeye dokunmasın. Fabel, gidip bir kez daha, MacSwain'in camsız, ışısız, klostrofo-bik inine gömülmeye karar verdi. Duvarlarda, üst üste raptiyelenmiş ya da bantlanmış sayısız kâğıt parçası asılıydı. Fabel bunları sistemli bir şekilde tarama ve tasnif etme işini Werner'e vereceğinden, hiçbir şeye elini sürmüyüp bakışlarını MacSwain'in cinet manzarasının üzerinde rasgele gezdirmekle yetindi. Karşısında, kısmen değil bir bütün olarak görüp inceleyebildiği psikotik bir topografya vardı. Kâğıtların arasında, Sovyet-Afgan Savaşı'yla ilgili makaleler ile dergi ve kitap kesikleri göze çarpıyordu. Bunlardan biri Fabel'in dikkatini özellikle çekti; tuhafına giden, bunun çok daha büyük bir metnin parçası oluşuydu. Metinden özenle kesilip çıkarılmış olmasına rağmen, cümle ortasında başlıyor ve bitiyordu.

...izleyen anlaşmazlık. Kendi aralarından uygun bir hükümdar bulamayan Kriviçler, Çudlar ve Slavlar topraklarını yönetmesi ve kanun nizam getirmesi için yabancı bir prens ya da kral aramaya karar verdiler. Normanlar olarak bilinen Pransa'daki Vikingler arasında böyle birine bakındılar. Jutland ve İngiltere'deki Angular arasında araştırma yaptılar. İsveç'teki Svear ya da Svedler arasında arandılar. Bu Svedler, Mağribiler arasında Rus olarak da biliniyorlardı ve ünlerini, aileleriyle gelip Dnyeper halkları üzerinde hâkimiyet kurmuş olan, Rurik, Sineus ve Truvor adlı üç biradere borçluydular. Üç kardeşin en büyüğü olan Rurik, Novgorod hükümdarı oldu ve bu bölgenin toprakları Rusya, halkı da Rus olarak anılmaya başladı. Rurik'in biraderleri bundan kısa bir süre sonra öldü ve Rurik tek hükümdar oldu. Ona, güneyde büyük tehlike altında olan bir şehir olduğu haber verildi. Bu şehri Polyanyalı kayıkçı Kii, biraderleri Shchek ve Hhoriv ile hemşiresi Lybed kurmuştu. Şehir Kii'nin adını almıştı ve Kiev'te ya da Kiev olarak biliniyordu ve adil ve iyi bir şekilde yönetiliyordu. Amma, Kii'nin ve kardeşlerinin ölümünden sonra, şehir büyük bir tehlikeye düşmüştü ve Hazarların zalim ellerinde ıstırap çekiyordu. Rurik'i harekete geçiren bu kötü durum...

Fabel, pasajı bir daha okudu. MacSwain kendisini ve Vitren-ko'yu böyle mi görüyordu ?

Vitrenko'yu bir ahir zaman Rurik'i, kendisini de sadık bir kandaş akraba mı sayıyordu ?

Gözlerini, oya gibi işlenmiş bu psikotik tablo üzerinde gezdirmeye devam etti. Bir kesik daha dikkatini çekti. Bu yazı, Prens İgor'un emrin-

deki, Sveneld ya da Sveinald adlı, Vareg bir savaş ağası hakkındaydı. Uzak bir zamana ve coğrafyaya ait olan, ama MacSwain'in soyadıyla aynı kökten gelen ve psikotik aklının büyütücü altında ona iyice yakın görünmüş bir isimdi bu. Fabel bakınmaya devam etti. Tek gözlü Odin'i tasvir eden sayısız çizim. Aesir'in on iki baş tanrısına yer veren tek sayfalık bir çizim. Ayrıca, baş tanrı Lo-ki'yle, bir Vanir panteonu. Asatru'yla ilgili internet sayfalarının çıktıkları da vardı. En büyük belge, oymabaskı dev bir dişbudak ağacı tasvirinin röprodüksiyonuydu; ağacın dalları ve kökleri dokunaçlar gibi bükülüp uzanarak bir düzine kadar farklı dünya tasvirini sarıyordu. En yüksek ana dala dev bir kartal tünemişti. Fabel bunun, eski Viking inançlarının kilit taşı olan evren ağacı Yggdrasil olduğunu tahmin etti. Yggdrasil her şeyi birbirine bağladı: ölümlü insanları tanrılara, geçmişi bugüne ve yarına, cenneti cehenneme ve yeryüzüne, iyiyi kötüye. Fabel, Maria'nın sesiyle yerinden sıçradı.

- Limana gönderdiğimiz ekipten rapor geldi. MacSwain'in teknesi yerinde değilmiş.

- Shit! dedi Fabel, bu İngilizce küfürü odanın içine tokürürcesine.

- Ama iyi haberler de var, Şef... dedi Maria, açık mavi gözleri parlayarak. WSP'den Kommissar Kassel'le telefonla görüştüm. Hani şu, geçen gece MacSwain suya açıldığında bize yardımcı olan polisle...

Fabel devam et anlamında, sabırsızca başını salladı.

- Şu anda bir teknenin izini sürüyormuş. Elbe'nin güney kıyısını takip ederek batıya doğru seyrediyormuş. Dümende MacSwain'in olduğundan emin...

Fabel odadan dışarı fırladı. Maria onunla çarpışmamak için hızla geri çekildi.

- Paul, Werner, Maria! Benimle geliyorsunuz. Sonra, diğer iki Mordkommission memuruna döndü.

- Landsmann, Schüler! Adamın dönme ihtimaline karşılık siz burada bekliyorsunuz.

Fabel cep telefonunu açtı ve bir yandan konuşarak, peşinde Werner, Paul ve Maria, hızlı adımlarla MacSwain'in dairesinin çıkışına doğru yöneldi.

- Beni Kriminaldirektor Van Heiden'e bağlayın, dedi. Derhal.

Van Heiden'in ayarladığı helikopter, Fabel ve ekibini almak için, Prâsidium'un yanındaki Landespolizeischule13 pistinde ha-

13. Eyalet Polis Okulu.

zır bekliyordu. Buchholz ve Kolski gözaltına alınmıştı ve Fabel, Norbert Eitel'in avukatına, bir polis memurunun MacSwain tarafından kaçırıldığının bildirilmesini istemişti. Tahmin ettiği üzere, Eitel'in avukatı müvekkilinin ifadesinin bir an evvel alınması için ısrar ediyordu.

Fabel ve beraberindekiler, şimdiden uçak yakıtı kokusuyla ve motorların uğultusuyla ağırlaşmış olan havayı pervaneleriyle dilmekte olan helikoptere doğru eğilerek koşular. Kemerlerini bağlamalarından sonra, yardımcı pilot Fabel'e büyük ölçekli bir Elbe haritası ile bir mikrofon ve kulaklık seti uzattı ve aletleri başına takmasını işaret etti. Fabel artık uçuş mürettebatıyla iletişim kurabiliyordu.

- Nereye gittiğimizi biliyor musunuz ?

Pilot kasklı başım, evet anlamında sertçe salladı.

- O halde gidelim. Beni WSP hareket amirine bağlayın.

Kassel'in bulunduğu nokta, Elbe'nin Mühlenberger Loch olarak bilinen kısmının güney kıyısı yakınlarındaydı. Stade'ye yaklaşıyorlardı ve az sonra, Elbe'nin kollarını açarak Kuzey Denizi'ne döküldüğü kesime varacaklardı. Kassel, kendilerinden çok hızlı olan MacSwain'in teknesiyle görsel teması kaybettiklerini, ama radarla izini takip ettiğini ve Cuxhaven'deki WSP karakolundan iki yardımcı tekne yollamalarını istediğini izah etti.

Fabel bu bilgileri kafasında tarttı. Az sonra, uyuşturucuyla zehirlenen genç kadınların fırlatıp atıldıkları alçak ve düz arazilerin kıyısından geçiyor olacaklardı. Bu düşünce kafasına bir balyoz gibi indi. Maria, Paul ve Werner'e parmağıyla ona doğru eğilmelerini işaret etti. Mikrofon kolunu ağızından aşağı indirdi ve helikopterin motor uğultularının arasından bağırdı.

- Kızları tecavüz ettikleri yere arabayla götürmediler: muhtemelen, MacSwain onları buraya teknesiyle getirdi, sonra da, o ya da ayine katılan başka birileri alıp arabayla yakınlarda bir yere fırlatıp attı.

Mikrofonu tekrar dudaklarına getirip konuştu.

- Beni Polizei Cuxhaven'e bağlayın. Hauptkommissar Sül-berg'le konuşmam lazım, hemen, şimdi.

Telsizden Sülberg'in ses geldiğinde, şehirden hayli uzaklaşmışlardı. Fabel ona MacSwain'in izlendiğini fark etmediğini ve muhtemelen, diğer iki kızın terk edildiği yerin yalanlarına doğru gittiğini anlattı.

- Ama bu defa, diye ekledi, avladığı kadın onu teşhis edebilecek bir polis memuru. Bu nedenle, onun, uyuşturucunun etkisinde ya da değil, yürüyerek oradan uzaklaşmasına izin vermeyecektir.

- Adamlarımı alıp derhal oraya gidiyorum, dedi Sülberg. Mev-zilenip sizden gelecek talimatları bekleyeceğiz.

Sülberg hattan çıkar çıkmaz, yardımcı pilot, Fabel'e, Kassel'in az önce yeni bilgiler verdiğini söyledi. MacSwain durmuştu. Fre-iberg'in hemen ötesinde bir yerde.

Fabel haritasına baktı.

- Aussendeich bölgesi, dedi, motorların gürültüsünden ötekilerin duyamadığı bir sesle.

22 haziran pazar, 00.10. Aussendeich, Hamburg-Cuxhaven arası.

MacSwain'in teknesi metruk bir ahşap iskelenin ucuna bağlanmıştı. İskele, açığından geçen bir teknenin dümen sularıyla paramparça olup karanlık sulara gömülecek kadar harap görünüyordu. Kassel, MacSwain'in buraya WS23'ten en az on dakika önce vardığını tahmin etti. Bu, Anna'yı teknedeki sürükleyerek çıkarıp ay ışığında donuk donuk parlayan bataklık araziye taşımaya yetecek bir süre idi. Kassel ve Gebhard WS23'ten inmiş, silahlarını çekerek sessizce ilerideki çalılıkların araşma dalmışlardı. Fundalığa çömeldiklerinde, Kassel, Gebhard'ın çok heyecanlı olduğunu hissetti; bu, onun ne zamandır düşlerini süsleyen türden bir işti. Kassel, Gebhard'dan yana bir bakış attı.

- Sakin oluyoruz, Gebhard, tamam mı ? Telsizle Hamburg Kri-Po'yla görüştüm, bundan sonrasına onlar bakacak. Biz sadece adanan bu yoldan geri dönüp tekneyle kaçmamasına dikkat edeceğiz.

Gebhard yüzünü, partiye gitmesine izin verilmeyen bir yeniyet-me gibi ekşiterek, tamam anlamında başını salladı. Kassel dürbünüyle tarlayı inceledi. Ay ışığı parlak değildi, ama burada kimsenin olmadığından emin olabilirdi. MacSwain tarlanın öteki tarafına geçmiş olmalıydı. Dürbününü ayarladı ve görüş alanı yüz metre kadar genişledi. Uzaktaki çalılıkların arkasında iki tane metruk yapı vardı: terk edilmiş ambarlara benziyorlardı. Dürbününü bir an bunlara odakladı, sonra tarlanın karanlık kenarında gezdirmeye devam etti. Bir şey dikkatini yeniden ambarlardan tarafa çekti. Bir ışıkta bu. Soldaki binanın içinde yanan, soluk ve hareketli bir ışık. Kassel elinin tersiyle Gebhard'ın omzuna iki kez vurdu, dürbünü ona geçirdi ve eliyle karşıdaki ambarları işaret etti.

- Orada! dedi, tıslar gibi.

Telsizi dudaklarına götürüp konuşma düğmesine bastı ve helikoptere iki kez çağrı yaptı.

Fabel biri bitip biri başlayan telsiz konuşmalarına yetişmeye çalışıyordu. Präsidium'u sürekli durumdan haberdar ediyordu: bir MEK timi yoldaydı, ama oraya varmaları yaklaşık bir saat alacaktı. Sonra Kassel'e, sıkı durmasını söyledi, helikopter pilotuna, Sülberg'e ve Cuxhaven SchuPo birimlerine binanın bulunduğu yerin ayrıntılarını verdi. Pilot, ambarların yakınına iniş yapabileceklerini söyledi.

- Hayır, dedi Fabel. MacSwain'in bizi fark etmesini istemiyorum. Bu Anna'nın hayatına mal olabilir. Açıklarından geçip anayolun yakınına iniş yapm. Sülberg'le orada buluşacağız.

Fabel, Sülberg'den telsizle bir yer tarifi aldı. Sonra, Werner, Maria ve Paul'e döndü. Üçünün de yüzünde son derece ciddi, kararlı bir ifade vardı. Paul ayrıca endişeli de görünüyordu; bu hali Fabel'i ürküttü ve canını sıktı.

Helikopter anayolun yakınlarındaki bir açıklığa indi. Fabel, helikopterin dönmekte olan pervanelerinin altında iki büklüm koşarken, iki kızın terk edilip bırakıldıkları yere çok yakın olduklarını anladı. Sülberg saçı başı dağılmış halde, koşarak yanlarına geldi.

- Bizim arabalar anayolda. Gidelim.

Sülberg devriye arabalarına, ambarlara giden toprak yola girer girmez farlarını söndürmeleri talimatını verdi. Sürücü, Sülberg, Fabel ve Maria, baştaki arabaya bindiler. Çukurlarla delik deşik olan yolun çok ender ya da hiç kullanılmadığı belliydi; yeşil-be-yaz Mercedes engebeli zeminde zıplaya hoplaya ilerliyordu. Arabaları dağınık ve yüksek bir çalı öbeğinin arkasına gizleyebilecekleri bir dönemece yaklaşmışlardı. Sülberg, sürücüden durmasını istedi. Diğer üç devriye arabası arkalarında durdu.

Sülberg ve Fabel, çalılıkların arkasına sinerek, iki büklüm vaziyette önden ilerlediler. Ambarın önünde park edilmiş, içi boş iki BMW vardı. MacSwain yalnız değildi.

Yapmm bir tarafında, karanlığa kasvetli, solgun bir ışık saçan genişçe bir pencere vardı, ama Fabel ve Sülberg buldukları yerden içeriyi göremiyorlardı. Sessizce, Werner, Maria, Paul ve Cuxhaven'den gelen dört SchuPo'nun bekledikleri yere döndüler. Bir oyun taktiğini tartışan bir basketbol takımı gibi birbirlerine yaklaşip halka oldular. Fabel planım açıkladı.

- Werner, sen ve Hauptkommissar Sülberg binanın arkasını do-

ORHAN KEMAL

İL HALK KÜTÜPHANESİ

laşıp oradan bir giriş olup olmadığına bakıyorsunuz. Paul, sen ve ben ana kapıya gidiyoruz. Maria, sen pencereyi göreceğ şekilde dışarıda mevzileniyorsun, oradan kaçmaya çalışan biri olursa diye.

Cuxhaven'li polislere talimatını vermeden önce, izin ister gibi Sülberg'e baktı. Sülberg onu başıyla onayladı.

- Siz ikiniz, ambarın öteki tarafım tutuyorsunuz. Biri dışarı çıkarsa, ateş etmeye başlamadan önce bizden biri olmadığından emin olun. Ve siz ikiniz, diye devam etti, diğer iki SchPo'ya dönerek, Oberkommissarin Klee'nin iki yanında mevzilenin. Tekneye giden yolu WSP tutacak. Gümüş kenarlı, dağınık bir bulut kümesi tembel tembel Ay'ın önüne sürüklendi; ambarların çevresindeki ve tarlalardaki gölgeler uzayıp lekeli bir kurutma kâğıdının üzerine dökülen siyah mürekkep gibi karanlığa karıştı.

- Pekâlâ, dedi Fabel. Gidiyoruz.

Gece kendini diğer bütün seslerden arındırmış gibiydi. İki büklüm vaziyette, park etmiş BMW'lere doğru ilerlerlerken, Fabel, çıkardıkları sinir bozucu nefes ve ayak seslerini duyup gerildi. Walther'ini kılıfından çekti ve namluya bir mermi sürdü. Paul, Werner ve Sülberg de aynı şeyi yaptılar. Fabel Sülberg'e başıyla işaret etti; Sülberg Werner'le birlikte ambarın penceresiz tarafına geçmek üzere ilerlediler. Fabel, bir asır kadar uzun süren otuz saniye boyunca bekledikten sonra Paul'e başını salladı.

Birkaç saniye içinde binaya ulaştılar ve kapmm iki yarımda mevzilenip silahlarını sıkıca kavradılar.

Fabel ağır kapıyı hafifçe itti. Kapı açıldı. Kilitlemeye gerek duymamışlardı, tabii ki. Kendilerini inlerinde emniyette hissediyorlardı.

Şimdi soğukkanlı ve profesyonelce davranma vaktiydi, ama Anna içerideydi ve Fabel kanının öfke ve kinle kaynadığı hissediyordu. Paul dışlarını sıkışmış, yüz kasları derisinin altında halat gibi gerilmişti. Boynundaki bir atardamar gözle görülecek kadar güçlü atıyordu. Fabel'e döndü ve gözleri karanlık bir öfkeyle tutuştu. Fabel ona "iyi misin?" diye sorar gibi baktı. Paul, patronunun içini rahatlatmayan bir ifadeyle, her şey yolunda anlamında başını salladı. Fabel telsizi dudaklarına götürdü ve tek bir sözcük fısıldadı.

-Hadi!

Paul'ün kapıyı tek ayağıyla iterek sonuna kadar açmasıyla Fa-bel'in içeri dalması bir oldu. İçeride dört silüet algıladı. Anna, eski bir meşe masadan bozma, derme çatma bir sunağın üzerinde yatıyordu. Üzerine bir bornoz atılmış ve henüz bağlanmamıştı;

verilen uyuşturucuların kısıtlayıcı etkisi dışında hareket etmesine engel bir durum yoktu.

MacSwain Anna'nın üzerine eğilmiş, ellerini bluzuna doğru uzatmıştı. Fabel ile Paul'e boş gözlerle baktı, sonra başını hızla diğer kapıdan içeri dalan Werner ve Sül-berg'e çevirdi. Fabel ve Paul, karşılarındaki iki polisi ateş hattının dışında bırakmak için yanlara açıldılar.

Fabel diğer iki kişiye baktı. Adamlardan birinin, bodur, tıknaz ve güçlü vücudunda bastırılmış, yıkıcı bir enerji taşıdığı görülüyordu: Fabel gördüğü takip fotoğraflarından, bunun Vitrenko'nun yardımcılarında Solovey olduğunu çıkardı. Daha uzun boylu olan öteki adamın üzerinde siyah renkli uzun bir pardösü vardı. Ve bu mesafeden bile, gözlerinin neredeyse parlak, yeşil bir ateşle yandığı görülüyordu.

Vitrenko'ydu.

Vitrenko'nun sağ elinde bir şey panldadı: geniş ağızlı bir bıçaktı bu. Ağız kılıç kalınlığındaydı, ama kısa ve iki taraflıydı ve çok keskin bir ucu vardı. Fabel, baktığı aletin cinayet silahı olduğundan emindi.

Fabel kendi haykırışını duydu.

- Polis! Ellerinizi başınızın üzerine koyun ve diz üstü çökün. Üç adam kıpırdamadılar. MacSwain şoktan ve kararsızlıktan.

Diğer ikisi, Fabel'in tahminince, bir çeşit strateji gereği. Besbelli, Paul Lindemann da bu düşünceyi paylaşıyordu.

- Bir numara yapmaya kalkışırsanız o hasta beyinlerinizi dağıtırım. Şaka etmiyorum.
Paul'ün sesi Fabel'ininki kadar gergindi ve Fabel'in onun dediğini yapacağından kuşkusu yoktu.
- Bundan eminim, dedi Vasil Vitrenko, yeşil gözlerini Paul'ün gözlerine dikerek.
Her şey o kadar hızlı oldu ki, Fabel ne olup bittiğini güçlkle algıladı. Solovey altında bir tuzak kapağı açılmış gibi yere indi ve düşerken, eli siyah deri ceketinin altında kayboldu. Bir tabanca patladı ve Fabel yanında şaplak gibi bir ses duydu. Daha o anda, görmek için başını çevirmesine gerek kalmadan, Paul'ün öldüğünü anladı. Vitrenko hızla yana doğru kaydı ve ayaklarının altında lastik bir top varmış gibi zıplayarak kendini pencereden dışarı attı. Fabel, Solovey'in düştüğü yeri nişanlayıp döşemeye ateş etti. Havaya keskin bir barut kokusu yayıldı. Werner ve Sülberg'in de ateş açmasıyla, oda sağır edici silah sesleriyle doldu. MacSwain kendini bir köşeye atıp tespih böceği gibi büzüldü.
Fabel, Paul'ün yığıldığı yere baktı. Boş gözleri tavana dikili yatıyordu. Ölüm yüzünden öfkeyi silmişti. Geniş, solgun alınının ortasında Solovey'in kurşununun açtığı kara bir delik vardı.
Werner ve Sülberg ileri atıldılar. Sülberg, leş gibi döşemenin üzerinde yüzüstü yatmakta olan Solovey'i tekmeledi; sonra, ayağını omzunun altına yerleştirdi ve birkaç denemeden sonra adamı sırt üstü çevirmeyi başardı. Öldüğü kesindi. Bu sırada Anna'nın yanına gitmiş olan Werner ise, ellerini hızlı ve sert hareketlerle kızın bedeni üzerinde gezdiriyor, gözleriyle çılgın gibi bir kan lekesi arıyordu. Gözlerini kaldırıp Fabel'e baktı, sonra Paul'ün cesedine indirdi.
- Anna iyi, Jan. Vurulmamış.
Fabel elini ceketinin iç cebindeki telsize attı. Telsizi çıkarırken anten ceketine takıldı; alete anlamsız bir öfkeyle asıldı ve ceketin kumaşı yırtıldı. Sonunda, konuşma düğmesine basabildi.
- Maria... Vitrenko kaçmaya çalışıyor. Batıya bakan pencereden atladı, size doğru geliyor.
- Onu görüyorum! Onu görüyorum!
Telsizin statik hışırtısı Maria'nın sesini daha da tizleştirmişti.
- Maria, kendine dikkat et. Geliyorum. Bütün ekipler Ober-kommissarin Klee'ye destek olun.
Fabel parmağını telsizin düğmesinden kaldırdı ve hızla, hâlâ köşede büzülmüş duran MacSwain'e doğru yürüdü. Hareketlerinde ölüme yürüyen birinin kararlılığı vardı. MacSwain'in yanına gelince, silahını sert bir hareketle dikip namluyu MacSwain'in yanağına gömdü. Beriki inledi ve gözlerini sımsıkı yumarak Fabel'in onu öteki dünyaya yollayacak atışı yapmasını bekledi.
- Pislik... dedi Fabel, ağır ve alçak bir sesle.
Fabel, Werner ve Sülberg'e bir bakış attı. İki de hiçbir şey demedi. Sonra, bakışlarını yerde oturan MacSwain'e çevirdi. Tabancayı tutan elini biraz gevşetip tekrar sıktı, yüzü hor gören bir ifadeyle çarpıldı. Tek bir saniye içinde, gözünün önünden on küsur görüntü geçti. Michaela Palmer'in korkulu, ürkek hali. Aynı şekilde ölüme hazırlanıp paramparça edilmiş dört masum kadın. Paul Lindemann'ın donuk ölü gözleri. Ama karşısındaki çırağı, usta değil. MacSwain, daha çaplı, daha çarpık bir beynin parmağının ucunda oynattığı bir akıl hastasıydı. Ukraynalı kızı ve yaşlı adamı, Vitrenko öldürmüştü. Öz babasına kıymıştı. Bir çırağı verilecek iş değildi bu. İmzalı bir başyapıtı. Fabel sert bir hareketle silahını MacSwain'in başından çekti.
- Bu size emanet! diye bağırdı Sülberg'e.
Sülberg başını acı acı salladı ve MacSwain'e doğru yürüdü.
- Werner, sen de Anna'yla ilgilen.
- Ya Vitrenko ne olacak ?
- Onunla ben ilgileneceğim.
Fabel koşarak gecenin karanlığına fırladı. Durup gözleriyle çevredeki düz araziye taradı. Telsizini ağzına yapıştırdı. -Maria? Cevap yoktu.
- Maria? Cevap ver. Gene cevap gelmedi.
Ambarda kalan Sülberg, onu duymuş olmalıydı. Telsizden, Cuxhaven'li dört ekibe teker teker, Vitrenko'yu ya da Oberkom-missarin Klee'yi görüp görmediklerini soran sesi yükseldi. Üç ekipten olumsuz cevap geldi. Dördüncü ekip ise, tıpkı Maria gibi cevap vermedi. Fabel gözlerini kıstı ve bir hareket yakalamak için, karanlığın içinde tarlaların ta ucundaki çalılırları ve koyu yeşil ağaç konturlarını taradı. Bir şey gördü. Hayal meyal, insan olup olmadığı belirsiz bir şey. O yöne doğru koşmaya başladı.
- Suyu doğru gidiyor! Tekneden uzağa! diye bağırdı telsize, bir an durup soluklanarak. Onu ağaçların arasında gözden kaybedeceğim.
Fabel'in ciğerleri yanmaya başlamıştı. Kalbi göğüs kafesinde deli gibi atıyordu.

İlk önce, Cuxhaven'den gelen SchuPo'yu buldu. Polis, SİG marka tabancası hâlâ elinde, yan yatıyordu. Yere yığılan cansız bedeninin açtığı çukurda, uzun otlar tenini okşuyordu. Ölü polis memurunun duruş şekli, Fabel'e, arkeologların zaman zaman Almanya'nın bu kesimindeki turbalık arazilerde buldukları, eski ayin kurbanlarının mumyalanmış bedenlerini hatırlattı. Memurun bir kulağının altından öteki kulağına kadar, soluk ay ışığında parlayan, geniş ve derin bir yarık uzanıyor, akan kan otların üzerinde kara kara ışıldıyordu. Genç SchuPo sesini ve hayatını aynı anda kaybetmişti. Vitrenko onu, ölümlük bağırma hakkında mahrum etmişti.

-Maria!

Karanlığa seslenen Fabel, hiçbir cevap alamadı. Sonra iç çekiş gibi bir ses duydu. Altmış derece sağına döndü. Maria, yaklaşık on metre ilerisinde, bedenini kısmen gizleyen otların arasında yatıyordu. Fabel ona doğru koştu ve yanında dizlerinin üzerine çöktü. Maria yüzü karanlık göğe dönük, sırtüstü uzanmıştı; bedeni, sanki Ay'ı ve yıldızları seyretmek için bu sakin köşeyi seçmiş gibi gevşekti. Fabel'e bakmak için, başını oynatmadan gözlerini çevirdi. Dudakları gerilmişti ve ağzından sık ve siğ nefesler alıp ve-

riyordu. Sternum kemiğinin hemen altına saplanmış olan geniş ayin hançerinin kabzası, batın boşluğuna saplı duruyordu. Bıçağın ağız vücutuna sonuna kadar gömülmüş, derhal ölmemesi için özellikle kalbe saplanmamıştı, ama iç organlarda yarattığı hasar, genç kadının hayatını pamuk ipliğine bağlayacak kadar büyüktü. Fabel Maria'mn üzerine eğildi, ellerini usulca yanaklarına koydu ve yüzünü yüzüne öpecek kadar yaklaştırdı.

- Ölmek istemiyorum, Jan... dedi Maria, küçük bir kız sesiyle. Lütfen ölmeme izin verme.

- Ölmeyeceksin, Maria, dedi Fabel, kararlı olduğu kadar yumuşak da olan bir sesle. Bana bak. Beni dinle. Şunu düşün. Vitrenko isteseydi seni öldürebilirdi. Ama öldürmedi. Öldürmedi, çünkü peşinden koşmak yerine burada kalıp seninle ilgilenmemi istedi. Sen onun kurbanlarından biri değilsin, Maria. Sen bir oylama taktiğisin. Bir geciktirme taktiği.

Fabel genç kadının güçsüz soluklarını yüzünde hissedebiliyordu.

- Ölmeyeceksin, diye tekrarladı.

Ne var- ki, gerçeği söylediğinden hiç de emin değildi. Maria gülümsedi ve dudaklarının kenarından koyu renkli ince bir kan deresi süzüldü.

Fabel ve Anna'nın dünyasının, karanlık otların çizdiği minik halkanın ötesinden bir ses geldi. Bir telsiz sesi. Werner'in sesi.

- Anna iyi, Şef. Tekrarlıyorum... Anna iyi... Vitrenko'yu buldunuz mu ? Tamam.

Fabel konuşma düğmesine bastı. Cuxhaven'den gelen polis memurunun öldürüldüğünü ve bir ambulans helikopterle derhal nakledilmesi gereken ağır yaralı bir memur daha olduğunu duyuran, kendi ölgün ve düz sesini duydu.

- Az sonra yardım gelecek, Maria. İyileşeceksin. Sana söz veriyorum. MacSwain'i yakaladık.

Maria mecalsızce gülümsedi. Soluması giderek zorlaşıyordu.

Fabel gözlerini kaldırdı. Tarlanın en uzak köşesinde uzun boylu bir silüet görür gibi oldu.

Koruya doğru kaçan Vitrenko'ydu bu. Koşarken, siyah pardösünün etekleri, arkasında kara kanatlar gibi uçuşuyordu. Fabel sıçrayarak ayağa kalktı, tabancasını çekti ve Vitrenko'yu vuramayacağını bile ateş etti. Onu yakalayamayacaktı. Şarjör boşalıp horozun boşa vurup durduğunu duyduğunda, gene e-mail'deki sözleri hatırladı^WacS^ain'in yazdığı, ama ona Vitrenko'nun dikte ettirdiği şcjz^gri^ m ... * . . * •

Beni durdurabilirsiniz, ama asla yakalayamayacaksınız. ""_

Son

Craig Russell

BENİ DURDURABİLİRSİNİZ AMA ASLA YAKALAYAMAZSINI7 "

Yeraltı dünyasının kontrolünü ele geçirmek için dudak uçuklatan bir sır
Ukrayna ve Türk mafyası...

Soğuk Savaş artığı gizli servisler, derin devlet...

Uyuşturucu, fuhuş, kara para aklama operasyonları...

Ciğerleri sökülen kadınlar, ayin amaçlı tecavüzler ve psikopat katiller.

Suçlu veya suçlular kim?

Viking efsanelerinde adı geçen tek gözlü tanrı Odin mi?

Öldürülen ister bir kadın avukat olsun, ister bir telekız veya kadın gazeteci, mizansen hep aynıdır: kurban yatağında, ciğerleri sökülmüş ve bir kartalın kanlı kanatları gibi iki yana açılmış olarak bulunmaktadır. Katili, Tanrı Odin kültünden esinlenen bu kurban ayinini tekrarlamaya iten sapkın düşünce nedir?

"Günümüz. Almanyası'nın gerçeklerine son derece sağlam göndermeleri olan, tüyler ürpertici bir gerilim romanı. Bu kitabı okurken soluk kesici bir gerilim filmi seyreder gibi olacaksınız"

The Independent

"Bu kitap uykularınızı kaçırarak. F.linde hançer, ciğerlerinizi sökmeye gelen sapı'-
katil rüyalarınıza girecek."

The Guardian

Craig Russell 1956'da Fife'ta (İskoçya) doğdu. Bir süre polis teşkilatında görev aldı, ardından reklam sektöründe metin yazar ve yaratıcı yönetmenlik yaptı. Russell, uzun süredir Almancayla ve İkinci Dünya Savaşı sonrası Almanya tarihiyle ilgilenmektedir. Çok satan listelerini altüst eden Kanlı Kartal, on iki yıldır bağımsız yazar olarak çalışan Craig Russell'ın ilk romanıdır